Soțiile regelui David * 3

Într-o clipită
cursul vieții ei
s-a schimbat -
va putea redobândi
vreodată tot ce pierduse?

BATȘEBA

Jill Eileen Smith

„Cu multă atenție pentru detaliu şi un stil narativ atrăgător, Jill Eileen Smith aduce la viață vremurile biblice din timpul regelui David. Îi găsesc lucrările absolut captivante şi se bucură din partea mea de cele mai călduroase recomandări ca autoare de ficțiune biblică."

Kim Vogel Sawyer,
autoare premiată a romanului *Amintirile inimii*

„*Batşeba* este o revelatoare transpunere a poveştii lui David şi a Batşebei, una ce reflectă în mod fundamental problematica răscumpărării şi a restaurării relației cu Adonai. Detaliul istoric m-a atras în egală măsură ca şi drama emoțională, surprinsă într-o descriere vie, ce a izbutit să facă din această relatare biblică o povestire pe care îmi va fi imposibil să o uit vreodată."

Maureen Lang,
autoarea romanului *The Oak Leaves* şi a seriei *Great War*

„*Batşeba* este cel mai bun roman de până acum al lui Jill Eileen Smith. Prezintă cu multă vitalitate devastarea cauzată de pasiunea egoistă şi de trădare, precum şi binecuvântarea incredibilă a pocăinței şi a restaurării prin harul lui Dumnezeu. Cititorii vor savura acest ultim episod al seriei *Soțiile regelui David*."

Jill Stengl, autoare laureată a romanului *Wisconsin Brides*

„Această povestire, bine documentată şi relatată cu aleasă măiestrie scriitoricească, va continua să rezoneze în inima şi mintea voastră multă vreme după ce ați terminat de citit şi ultima filă. Cu frumusețe şi sinceritate, Jill Eileen Smith vă va purta înapoi în timp pentru a revela consecințele păcatului, alăturate profunzimii harului şi iertării lui Dumnezeu. O lectură superbă, cu un mesaj care transcende vremurile."

Judith Miller, autoarea seriei *Daughters of Amana*

„Jill Eileen Smith a scris o povestire frumoasă, marcantă, despre una din cele mai cunoscute femei din Biblie. Povestea Batşebei este complexă, demonstrând o aleasă dibăcie în abordarea temei, o încheiere valoroasă a celebratei serii *Soțiile regelui David*, semnată de Smith. O carte pe care o recomand cu deosebită prețuire."

Kathleen Fuller, autoarea romanelor
A Summer Secret, A Hand to Hold şi *The Secrets Beneath*

Batşeba

Soţiile regelui David, cartea 3

Batşeba

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roșiu

Casa Cărţii, Oradea
2013

Copyright ©2011 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title
Bathsheba
by Revell
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Batşeba
de Jill Eileen Smith
Copyright © 2013 Editura Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Jill Eillen
Batşeba / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roşiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-978-606-8282-55-8
I. Roşiu, Ariana (trad.)
821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roşiu
Editarea: Anca Curpaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Fidelia Stroie
Coperta: Marius Bonce

Mamei şi tatălui meu:

Nu mi-aş fi putut dori părinţi care să mă susţină şi să mă iubească mai mult

Mamă,

Tu mi-ai alimentat dragostea pentru cărţi din copilărie. Te văd şi acum cu o carte într-o mână şi în cealaltă cu lingura amestecând în cine ştie ce fierbeai pe aragaz. Întotdeauna mi-ai ascultat şi mi-ai susţinut chiar şi visele cele mai imposibile. Am convingerea că în inima ta eşti o scriitoare.

Tată,

Ai fost întotdeauna alături de mine, ai stat în tribună, mi-ai aplaudat realizările. Exemplul tău, credinţa ta m-au făcut să-mi doresc să trăiesc pentru a te face mândru de mine. Ştiu că, dacă ai fi putut, ai fi citit fiecare cuvinţel pe care l-am scris. Mi-e de ajuns doar să ştiu că mă iubeşti.

Iată numele vitejilor care erau în slujba lui David... din numărul celor treizeci erau... Eliam, fiul lui Ahitofel, din Ghilo... şi Urie, hetitul. De toţi erau treizeci şi şapte.

2 Samuel 23:8, 24, 34, 39

Ahitofel era sfetnicul împăratului; Huşai, architul, era prietenul împăratului.

1 Cronici 27:33

Şi unul a spus: „Nu este aceasta Batşeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, hetitul?"

2 Samuel 11:3

1

Ierusalim, anul 994 î.d.H.

Întunericul acoperea cerul ca o draperie ce ascundea stelele, învăluind-o protector pe Batşeba în curtea interioară a casei ei. Strânse ştergarul moale de pânză la piept, tremurând uşor, în timp ce Urie stătea cu spatele la ea, ca o santinelă ce-i priveghea intimitatea.

— Sigur că trebuie să faci asta, dar grăbeşte-te, soţioară dragă. Tonul său ştrengăresc îi încălzi sângele în vine. Brusc, vântul de primăvară ce se strecura răcoros de jos, de la tălpile ude şi desculţe şi îi cuprindea întregul trup înfăşurat în tunică, nu îi mai păru chiar atât de rece.

— Da, bărbate. N-ai vrea să mă ajuţi? Tonul ei îl tachină, căci îşi luă inima în dinţi încurajată de tonul său oarecum jucăuş. O avea pe Tirţa, slujnica ei, care putea să-i toarne apă peste creştet, dar dacă era atât de grăbit să fie cu ea…

Se întoarse cu faţa la ea, cu ochii încărcaţi de un interes real. Niciodată nu-i mai făcuse o astfel de sugestie. Tirţa era întotdeauna cea care o ajuta cu partea asta. Era locul unei femei, ritualul unei femei. Oare devotamentul lui strict faţă de legea lui

Moise îi îngăduia să contribuie la acest moment? Şi oare-şi dorea ea asta din partea lui?

Îşi strânse veşmântul mai aproape de trup, privindu-l. Părea să îi cântărească provocarea şi-l cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că se gândea la tot ritualul de curățire impus de lege şi tradiție, pentru a stabili dacă un asemenea lucru era cuviincios înaintea lui Adonai.

— Asta n-ar mai corespunde scopului, Batşeba, spuse el în cele din urmă. Deşi dacă n-ar putea Tirța să te ajute... Eu sunt soțul tău, la o adică.

Ochii i se umplură de blândețe, lăsând să se înțeleagă cât de mult îşi dorea de fapt să facă ce-i ceruse ea.

— Este un moment sacru. Îl privi în față când el făcu un pas înspre ea. Să-i reaminteşti unei femei că este pusă deoparte pentru Dumnezeu şi doar pentru soțul ei.

Îşi puse mâna pe brațul său, văzându-l cum se aprinde la gândul acesta.

— Legea lui Moise – oare ar îngădui un asemenea lucru? Îşi frecă barba cu mâna, vizibil tulburat de gândul acesta. Se străduia atât de mult să se supună legii... Numai de s-ar fi putut relaxa puțin şi să nu ia fiecare iotă, fiecare cuvințel, atât de strict. Dar chiar şi după cei trei ani de căsătorie, trebuia să discearnă cu grijă chestiunile legii, dacă nu vroia să se facă vinovată de vinovăția lui. Vinovăția aceea nu merita prețul neglijenței.

— Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă, mângâindu-i obrazul cu mâna. Până vom afla, mă va ajuta Tirța. Mă grăbesc.

Zâmbi când citi uşurarea din ochii lui, după care se duse repede la ligheanul mic, din aramă, pe care el i-l adusese pentru propria folosință privată. Puse ştergarul pe o băncuță de piatră de lângă lighean, îşi lăsă veşmântul de pe umeri să-i cadă şi îl auzi pe el oftând.

— Îl voi întreba pe Ioțadac de dimineață.

Tutorele levit şchiop, pe care Urie îl plătea să-l învețe legea avea să petreacă multe ceasuri în căutarea unui răspuns la întrebarea lui Urie.

Ea se uită la el, privindu-i spatele pe care acesta îl întoarse între timp spre ea, un trup vânjos ce răzbătea atât de evident de sub tunica maronie din in. Era un om frumos, inteligent, şi ea se minuna de întrebările lui fără sfârşit, de hotărârea lui de a învăța toate legile poporului ei.

— Sunteți gata, stăpână? Tirța îi puse capăt visării, aducându-i gândurile înapoi la ceea ce avea de făcut. Cât de uşor se lăsa distrasă când Urie era atât de aproape. Apa din lighean păru să scânteieze în răcoarea nopții, făcând-o să se înfioare din nou. Tirța îşi odihni vasul pe umăr, aşteptând.

Batşeba îşi scoase pieptenele din păr, lăsându-l să-i cadă în toată lungimea lui pe spate, coama deasă învelind-o precum o mantie. Păşi în lighean şi îngenunche, apa răcoroasă înfiorându-i carnea. Luă repede o gură de aer în timp ce Tirța turnă primul şuvoi de apă rece peste capul ei.

Luă isopul din mâna întinsă a Tirzei şi-şi frecă brațele şi picioarele, apoi se cuprinse cu brațele, strângându-se din nou. Tirța ridică apa şi turnă al doilea şuvoi peste creştetul Batşebei, până acesta îi acoperi întregul trup. Şocul apei reci care i se prelingea pe piele o făcu să privească în sus, spre ceruri. Inima i se strânse când îşi aminti de nevoia ei de a fi curată înaintea lui Iahve – ceva ce nu putea face în timpul necurăției ei. Îşi plecă creştetul, rugându-se ca smerenia ei să îi dea trecere în ochii Lui şi să primească har. Oare noaptea pe care urma să o petreacă în brațele lui Urie avea să-i dăruiască copilul pe care amândoi şi-l doreau atât de intens?

Îşi închise ochii în timp ce Tirța îi turnă apă a treia oară. Se simți cuprinsă de ruşine, iar inima îi era la fel de deschisă înaintea Domnului precum pielea umedă ce-i strălucea.. *O, Adonai, am atâta nevoie de Tine, păcătoasă cum sunt din născare, şi nu pot să mă țin de legea Ta ce-i fără cusur. Spală-mă şi voi fi curată, mai albă ca omătul.*

Cuvintele acestea, cândva simple cuvinte ale unui obicei repetat mecanic încă de pe vremea când fusese doar o copilă în casa tatălui ei, deveniseră atât de personale în ultimele luni.

Un sentiment de nevrednicie o cuprinse, o puternică aducere-aminte a faptului că necurăția ei trebuia ispășită.

Lăsă şi restul apei să se scurgă în lighean, apoi îşi ridică mâinile tremurânde spre ceruri, iar lacrimile i se împletiră în apa ce-i picura din păr. Iartă-mă, Adonai. Ştia că trebuia să aducă o jertfă pentru a cunoaşte adevărata iertare, dar inima îi tânjea după ea cu aceeaşi ardoare. Poate că în seara aceasta avea să-i fie de-ajuns pentru a obține favoarea lui Dumnezeu.

Ieşi din spălătoare şi luă ştergarul de pe băncuță, uscându-şi pielea, odată cu lacrimile. Îşi trecu din nou brațele prin mânecile veşmântului, şi se adăposti în brațele întinse ale lui Urie.

Batşeba ieşi din pat, cu grijă să nu-l trezească pe Urie. El se foi când o simți mişcându-se, iar ea se opri, privind la făptura lui care dormea fără nicio grijă. Pieptul i se ridica şi îi cobora lent, regulat, iar respirația îi era egală şi uşoară. Părul negru de pe gât i se cârlionța sub tunica sa de noapte şi îi ajungea până la marginile bărbii. Simți cum roşeşte când rămase privindu-l, întipărindu-şi chipul în minte, dorindu-şi să-l poată păstra alături de ea. Dar nu mai aveau decât două nopți înainte să plece pentru multe luni. În cea de-a treia noapte, el avea să doarmă în altă odaie, refuzând orice atingere intimă, în pregătirea pentru participarea sa la luptă. Ceva ce nu avea să înțeleagă cu niciun chip şi ceva ce nu se putea convinge să accepte sub nicio formă. Zilele pe care avea să le petreacă mărşăluind spre locul bătăliei aveau să-i ofere suficient timp să se curățească. De ce trebuia să înceapă cu asta încă înainte să plece de lângă ea?

Oftă, după care se aplecă să caute de-a lungul peretelui după lampa de lut, care se afla la locul ei, într-o nişă din perete, apoi o apucă cu o mână şi ieşi din odaie. Trecu încet prin holurile întunecate, spre bucătărie, unde tăciuni aprinşi erau îngrămădiți în soba de pământ, suficienți pentru a face foc şi a-şi lumina lampa cu ei. Scoase vasul pentru ulei şi îl umplu, împiedicând

lumina să se stingă. Lampa ilumină încăperea unde slujitorii aveau curând să se apuce să pună pâinea la copt şi să pregătească merindele pe care Urie avea să le ia cu sine, pentru a-şi încheia postul. Întotdeauna el se trezea înainte de răsăritul soarelui, mânca repede, apoi se ducea la cortul unde se găsea chivotul, chiar la timp pentru a auzi prima trâmbiță. Încă un mod în care îşi arăta devotamentul față de Adonai. Sau poate că se gândea că acțiunile lui aveau să câştige, cumva, îndurarea Domnului...

Alungă departe acest gând, se aşeză la un capăt al unei bănci lungi din lemn şi-şi odihni coatele de o masă netedă, încercând să-şi înăbuşe un căscat, dar nu reuşi. Niciodată nu dormea bine înainte de plecarea lui Urie în vreo bătălie şi nu se putea hotărî ce era mai greu de acceptat: dorul după el sau teama de a-l pierde, străpuns de vreo săgeată vrăjmaşă. Îşi cercetă inima, dorindu-şi să îşi poată înăbuşi teama, însă epuizarea era întotdeauna de vină pentru îngrijorarea pe care nu şi-o putea înfrânge, agățându-se de ea când îşi dorea mai mult să o poată trimite în zare, precum poartă vântul pleava, departe.

Ce era în neregulă cu ea?

— Iarăşi n-ai putut dormi? Tirța îşi făcu apariția în pragul bucătăriei, cu propria lampă în mâini, cu părul grozav de învălmăşit. Veni mai aproape şi luă loc alături de Batşeba. Îşi puse mâna pe umărul Batşebei, bătând-o uşor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Oboseala o făcea atât de emotivă, iar asta părea să-i dea lui Urie mult de furcă. De aici hotărârea ei de a-şi ascunde sentimentele de el, ori de câte ori putea. Se pricepea să o ajute să se despovăreze de ele atunci când avea starea de suflet potrivită, când era deosebit de atent cu ea.

— Îți faci griji din nou? Tirța se ridică în picioare şi scoase un burduf cu vin, din care turnă puțin într-o carafă din lut. I-o întinse Batşebei şi se aşeză alături de ea. Bea din asta

Batşeba ascultă, aşa cum făcuse când Tirța se îngrijise de ea, pe vremea când era un copil, cu toate că femeia nu fusese prea înaintată în vârstă atunci când tata o adusese să aibă grijă de copila lui orfană de mamă. Îşi şterse ochii.

— Da, se pare că nu mă pot abține.

Tirța îi netezi părul răvășit, apoi se rezemă cu coatele de masă.

— Cred că e timpul să fii sinceră, stăpână.

Batşeba simți cum i se strânge stomacul, iar sentimentul pe care-l avu acolo semăna cu groaza.

— Sinceră? Crezi că te mint în vreo privință?

— Cred că te minți pe tine. Pe soțul tău. Iar pe mine m-ai evita. Zâmbi, iar lumina lămpii aruncă umbre bizare pe fața ei rotundă.

Batşeba îşi întoarse privirea, neîncântată de direcția pe care o luase conversația lor.

— Nu ştiu despre ce aş putea minți. Privi zidurile şi tavanul încăperii, ascultând zgomotele de rozătoare pe care le făceau şoarecii de câmp, pe undeva prin colțurile ascunse în umbre. În ciuda străduințiilor lor de a ține bucatele aşezate mai sus şi departe de podea, de a mătura mereu încăperea, creaturile acestea păreau să reuşească cumva să găsească un motiv de a invada casa. Îşi ridică picioarele deasupra băncii, din instinct, cutremurându-se.

— Cred… Tirța făcu o pauză, ca şi când s-ar fi gândit dacă să mai continue. Cred că eşti singură, poate chiar puțin supărată. O privi pe Batşeba țintă în ochi.

— Dacă sunt singură, este pentru că e mai mult plecat decât acasă, şi n-am niciun copil care să-i ia locul. Orice femeie ar simți la fel. Luă încă o gură din cana ei, simțind căldura vinului suind prin ea.

— Sunt lucruri pe care le-ai putea face, ca să-i umpli lipsa. Sărmanii au întotdeauna nevoie de slujire, şi sunt veşminte de făcut. Poate că mătuşa Talia ți-ar putea da niscai sfaturi? Tirța se îndepărtă de ea şi-şi puse amândouă mâinile pe genunchii ei. Poate că ar avea ea să-ți dea ceva de lucru.

— Mătuşa mea nu-mi poate ține de cald noaptea. Nu dorm bine când Urie e departe. Privirea plină de compasiune a Tirzei o făcu pe Batşeba să-şi regrete tonul tăios. Iartă-mă. N-am vrut să sune aşa. Începu să se joace cu cana, apoi sorbi şi ultima gură de vin din ea. Şi mătuşa mea e ocupată s-o ajute pe Chava cu îngrijitul copilului – care în curând va mai avea frățiori. Iar Rei

numai ce şi-a luat nevastă şi locuiesc împreună cu mătuşa Talia. Pentru ea e uşor să se simtă utilă când are atâtea treburi pe cap.

— Te simți nefolositoare, stăpâna mea? Oare de ce? Tirța şe aşează din nou lângă ea şi puse lampa între ele.

Batşeba se foi, simțindu-se din nou năpădită de bine-cunoscutul sentiment de ruşine, acesta adăugând la emoțiile pe care nu le putea stăpâni.

— O femeie măritată fără copil – o astfel de persoană e lipsită de valoare. Ce rost are viața mea, căsnicia mea, dacă nu-i pot dărui lui Urie un moştenitor care să-i ducă mai departe numele de hitit? Ar trebui să-l ajut să-şi umple căminul, nu să trăiesc ca un giuvaer, un simplu ornament în casa lui. Se uită la uşa de la bucătărie şi-şi coborî tonul, cu toate că era prea devreme ca slujitorii să apară deja. Mă tem că şi-ar putea lua o altă femeie dacă eu nu-i dăruiesc un fiu. Are şi el onoarea lui.

Tirța murmură dezgustată, dar privi repede în jur, ca şi când s-ar fi temut că zidurile ar putea avea urechi.

— Stăpânul are aceeaşi vină ca şi dumneata, stăpână. Dacă pui la socoteală lunile în care e dus, se adună la mai mult de jumătate de an. Cum poți să-i oferi un fiu în condițiile acestea? Ştii şi tu asta.

Mai spuse ceva, pe sub mustăți.

— Ce ai spus? Batşeba veni mai aproape lângă ea. Spune-mi.

— Aş prefera să nu mai rostesc încă o dată cuvântul pe care l-am spus, stăpână. Părea mâhnită, iar Batşeba zâmbi. Bărbații sunt toți la fel. Dau vina pe femei atunci când ar trebui să ştie mai bine cum stau lucrurile.

Batşeba nu-şi putu opri un chicotit.

— Cu asta nu pot decât să fiu de acord. Dar ştii că bărbații n-ar accepta niciodată să-şi asume vina pentru aşa ceva. Îşi aşează carafa pe masă. Urie era foarte atent… atunci când era aici. Nu se putea abține să nu-i ia partea, în ciuda iritării pe care o resimțea. Era un om bun, un soț credincios. Uneori puțin exagerat când venea vorba de lege, dar asta nu era ceva cu care să nu poată trăi. Era onorabil în esență şi-l respecta pentru asta.

Şi-apoi, nu o ajuta cu nimic să se plângă de război sau să-şi fi dorit ca Urie să lucreze ca negustor, în loc să acționeze în postul de comandant al companiei lui de soldați, întotdeauna gata să împlinească porunca regelui. Nu îl putea schimba pe Urie şi nici pe rege, dar nici nevoia permanentă de a lupta împotriva vrăjmaşilor lui Israel. Ce n-ar fi dat ea pentru un an întreg de pace! Dar era puțin probabil ca aşa ceva să se întâmple curând, dacă trebuia să dea crezare vorbelor lui Urie sau ale tatălui ei.

Tirța căscă.

— După ce pleacă stăpânul, mergem în vizită la mătuşa ta. Orice-ai spune, s-ar putea că va reuşi să te ajute cu ceva. O bătu uşor pe braț pe Batşeba. Mă duc înapoi în aşternuturi. Încearcă să te odihneşti.

Batşeba încuviință, mângâiată de abilitatea slujitoarei ei de a prelua controlul şi de a o scoate din orice situație. Se uită la Tirța cum pleacă, iar teama de singurătate nu mai era dintr-odată chiar atât de tangibilă. Numai de-ar fi putut fi cu totul sinceră cu Tirța, ar fi recunoscut că, într-adevăr, singurătatea era cea care îi dădea cele mai mari bătăi de cap. Nu vroia să sfârşească văduvă, fără nimeni care să o iubească. Urie o iubea, nu? Dar loialitatea lui față de ea nu era fără părtinire. Dacă îl chema regele, acestuia îi răspundea fără greş.

2

Soarele răsărise deja, cetatea se trezise de-a binelea acum, când Urie intră în curte, cu amintirea încă vie a închinării sale înaintea chivotului. Îi făcea plăcere să citească din lege, aducerea-aminte a tot ce îi cerea Dumnezeu unui închinător. Ritualurile de curățire le acceptase cu uşurință, dar jertfele zilnice... Niciodată nu ar fi putut înțelege cum putea primi Dumnezeu sângele unui berbec ca preț pentru păcatele omului. Dacă omul păcătuia, el însuşi ar fi trebuit să plătească pentru propriile păcate.

Cu toate acestea... oare păcatele lui Îl făceau pe Dumnezeul evreilor să-i refuze un copil soției sale evreice? Oare a plătit pentru ele prin pierderea primei sale neveste, iar acum prin pântecul sterp al celei de-a doua? Sau poate că Batşeba singură era vinovată pentru pântecul ei sterp? Gândul acesta îl tulbura ori de câte ori venea războiul şi emoțiile ei o luau razna. Lacrimile ei îl făceau slab, neajutorat, incapabil să îi ofere vreo mângâiere. Înălțase o mulțime de rugăciuni şi cereri pentru ea. Ce putea face un bărbat mai mult de atât?

Traversă curtea şi intră în casă, aşteptându-se să fie întâmpinat de slujitorul său, Anittas. Dar pe canapeaua din fața uşii şedea Batşeba, privindu-l. El stătu în loc când ea se ridică şi veni mai aproape. Când ajunse îndeajuns de aproape cât s-o poată atinge, el îi cuprinse amândouă mâinile într-ale sale.

— Nu mă întâmpini de obicei în felul ăsta.

Îi zâmbi, sperând să-i smulgă şi ei un zâmbet. Ea-i răspunse însă anevoie, iar expresia ei încordată îi trădă strădania.

— Speram să petrec timp cu tine azi. Vocea ei blândă era nesigură, cu toate că vorbele nu le rosti ca o întrebare. Am putea să ne ducem la o plimbare până la Izvorul Ghihon. Pârâul e atât de frumos, şi mă gândeam... Îşi ridică privirea, cu ochi nevinovaţi, grăitori. Am nevoie de tine, spuse ea în şoaptă.

Inima lui tresări cum o făcea întotdeauna când îl privea în felul acela. Era neînchipuit de frumoasă. Nici chiar nevestele regelui nu se asemuiau cu ea. Însă Ioab, căpetenia oştii, întrunise o adunare a celor treizeci înainte ca soarele să se ridice de-un stânjen pe cer. Se uită la umbrele de pe perete.

— Timpul nu îmi permite. Cei de la palat se aşteaptă să ajung cât de repede.

Faţa ei luă o expresie pe care nu o putu descrie întru totul.

— Am avea poate timp să mergem până în piaţă? Am auzit că tocmai a sosit o caravană din Damasc. N-ar trebui să cumpărăm nimic.

Ea-l privi, cu ochii plini de dorinţă.

— Ce rost are să te duci la târg dacă nu-ţi trebuieşte nimic?

Cu siguranţa că treburile zilei erau îndeajuns s-o ţină pe-o femeie ocupată şi fără plimbări fără rost.

— De plăcerea de a vedea lucruri noi, aduse de departe.

Ea-şi înclină capul şi faţa i se încruntă ca şi când l-ar fi crezut prost.

El o studie o clipă, apoi privi din nou la cadranul cu umbrele.

— Va trebui să ne grăbim.

Zâmbetul ei deveni mai generos şi pe chip i se citi o urmă de uşurare.

— Stai să-mi iau pelerina.

În timp ce slujnica o ajuta să-şi îmbrace pelerina şi sandalele, Urie se duse în spatele casei cu gândul de a-l căuta pe Anittas.

— Aici mi-erai.

Bătrânul slujitor îi fusese alături încă din pruncie, credincios chiar şi după ce îi muriseră părinţii şi prima soţie. Bărbatul

înțelegea nevoia lui Urie de a avea grijă de Batşeba, ca în felul ăsta să nu mai fie nevoit să sufere încă o pierdere.

— Stăpâne Urie. Cum a fost vizita la templu azi?

Anittas vârî o tăbliță de ardezie şi un condei subțire într-o desagă din piele ce-i atârna pe umăr, apoi îşi aranjă desaga mai bine după gât.

— E întotdeauna la fel, Anittas. Ştii doar.

Slujitorul era mai scund şi mai îndesat decât Urie, cu brațe vânjoase, în ciuda vârstei, cu toate că nu era chiar atât de bătrân cât ar fi fost tatăl lui Urie, dar îndeajuns de înaintat în vârstă încât Urie să-l poată socoti ca pe un părinte. Batşeba va rămâne pe mâini de nădejde când avea el să plece la război.

— Mă duc la hambar ca să-ți spun cum stăm înainte să pleci, zise Anittas în timp ce porniră împreună spre partea din față a casei. Ai vreo poruncă pentru mine azi, stăpâne?

Urie se opri înainte să se apropie de curtea unde aştepta Batşeba. Anittas se întoarse să-l privească.

— Îmi fac griji pentru nevastă-mea, Anittas. Mă tem că toanele ei când plec eu la război sunt tot mai rele, cu fiecare an ce trece.

— Are trebuință de-un copil.

— Mi-aş dori să aibă unul. Nu Dumnezeu dă viața? Poate că o jertfă de sânge ar fi fost de ajutor. Între timp, vreau să te asiguri că are suficientă ocupație cât lipsesc eu. Nu-i lăsa timp să lâncezească.

— Voi face tot ce pot mai bine, domnul meu, dar slujitorii nu îți pot ține locul. Plânge cât eşti tu plecat.

Cuvintele lui Anittas îl împunseră. Oare îl învinuia bărbatul acesta pentru slujba ce-o avea?

— Nu pot sta acasă, departe de câmpul de luptă, doar pentru a-mi ferici nevasta.

— Bineînțeles că nu, domnul meu. Vom face tot ce ne stă în putință s-o ținem pe stăpâna Batşeba mulțumită.

Anittas privi spre curte, iar Urie îi urmă privirea. Batşeba stătea sub arcada uşii, cu profilul ei care-i tăia respirația chiar şi sub faldurile veşmintelor ei. El trase adânc aer în piept. Femeia nu

îşi dădea seama de capacitatea pe care o avea de a ademeni un bărbat. Cum reuşise să se însoare cu o creatură atât de minunată?

— Nu mai am nimic altceva să-ţi spun. Am încredere că îmi vei veghea gospodăria câtă vreme sunt eu plecat.

Urie îl lăsă pe Anittas să plece cu un semn al capului, apoi porni cu paşi mari spre curte.

Batşeba zâmbi când îl văzu pe Urie apropiindu-se. El o prinse de cot când ajunse lângă ea şi o întoarse cu blândeţe spre stradă.

— Vino.

Îi dădu drumul când ieşiră pe pavajul de piatră şi porni cu un pas înaintea ei. Când ajunseră la un drum mai larg, încetini pasul şi îi făcu semn să vină alături de el. Îşi împleti degetele printre ale ei, apoi porni înainte, cu pas mai alert.

Merseră în tăcere, trecând prin dreptul caselor din vecinătate, până când ajunseră în zona negustorimii. Miresme de cămile şi balegă de animale se amestecau cu arome de condimente exotice şi turte cu miere. Tapiserii în culori strălucitoare, fildeş, aramă, nestemate, diademe cu bănuţi de argint, eşarfe şi broboade în dungi umpleau tejghelele. Negustori din apropiere târguiau mărfurile cu stăpânul caravanei pentru cele mai bune preţuri.

Batşeba îl lăsă pe Urie să o conducă până la marginea mulţimii, bucurându-se de priveliştea înfăţişării şi veşmintelor negustorilor din Damasc. Părul şi bărbile le erau scurte, mustăţile aranjate, spre deosebire de evrei care nu-şi tundeau colţurile părului sau bărbilor. Cu interesul mărit, ar fi vrut să se ducă mai aproape, dar Urie îşi aşeză mâna pe spinarea ei şi o îndrumă pe o alee laterală, mai puţin aglomerată. O luă iarăşi de mână şi o trase după sine. Ea încercă să spună ceva, dar nu se putea concentra la nimic altceva decât să ţină pasul cu el, şi să se asigure că picioarele nu i se împleticeau.

— Domnul meu, rogu-te, reuşi să spună în cele din urmă, când el se opri la un cot pe care-l făcea drumul şi acum o întoarse

să se ducă în direcția din care veniseră. N-am putea să ne oprim şi să ne uităm la ce au adus negustorii? Ar fi vrut să aibă parte de nişte momente petrecute alături de el, în care să se bucure împreună de privelişte, dar el părea să aibă o misiune, de a trece prin târg cât se putea de iute, ca şi cum aceasta ar fi fost pentru el o ordalie de care ar fi vrut să se scape.

O privi şi îşi ridică imediat privirea spre ceruri.

— Ți-am spus că nu avem prea mult timp, dragostea mea. Se aplecă mai aproape şi-i cuprinse obrazul în palma sa. Îmi pare rău, dar trebuie să ne întoarcem curând.

Ea încuviință, neîncrezându-se în vocea lui, nedorind ca el să zărească altceva decât plăcerea din privirea ei. Aparent satisfăcut, el o luă din nou de mână şi se amestecară împreună în mulțime. Ajunseră la cămilele încă încărcate cu mărfuri, unde un beduin era ocupat cu despachetatul desagilor din spatele animalului. O femeie încărcată de bijuterii, în veşminte vaporoase, colorate în negru, roşu şi galben, se mişca de zor în jurul bărbatului, iar marginile mânecilor ei i se legănară când luă o pungă din piele din mâinile lui. Trase o mulțime de eşarfe multicolore din desagă şi le înveli în jurul brațului ei, iar țesătura fină părea mai moale decât petalele unei flori.

Batşeba încetini pasul, iar Urie îi surprinse privirea. Păşi în fața femeii.

— Cât face?

El prinse între degete o eşarfă delicată, iar Batşeba se temu că țesătura avea să i se aghețe de mâinile aspre. Nuanțele variate de albastru şi roşu se împleteau atât de frumos.

— Trei şecheli.

— Prea mult. Urie îi dădu drumul şi făcu un pas înainte. Face jumătate de şechel, nimic mai mult.

Femeia îi atinse brațul.

— Modelul este o artizanal.

Batşeba îşi ținu respirația când o privi pe femeie.

— Un şechel.

Gura femeii se schimonosi, dar ochii ei tăioşi nu-l slăbiră deloc.

— Doi.

— Unu şi jumătate.

— S-a făcut.

Scoase eşarfa dintre celelalte şi i-o puse în mâini. El se întoarse, i-o înveli Batşebei pe creştet, zâmbind, apoi îi plăti femeii şi porni în grabă mai departe.

Ea aproape că se împiedică în încercarea de a ține pasul cu el. Când trecură de grajdurile negustorilor, el îşi lungi pasul, şi ea se trezi aproape alergând şi înaintând cu greu, până ajunseră în siguranța curții lor.

El privi cerul de parcă s-ar fi temut că avea să întârzie, apoi se plecă şi-o sărută pe obraz.

— Trebuie să plec.

Se întoarse şi se depărtă într-o clipire de ochi.

— V-ați întors aşa de repede, stăpână?

Vocea primitoare a Tirței, care îi ieşi în întâmpinare, reuşi să aline frustrarea Batşebei. La ce se aşteptase? Ştia că nu putea, nu avea să scape o întâlnire de strategie militară pe care căpetenia lui ar fi organizat-o, mai ales când zilele de război erau atât de aproape. Nu conta că bărbații ar fi putut aplica toate strategiile posibile pe câmpul de luptă, de îndată ce ajungeau acolo. De ce trebuia ca Ioab să răpească din timpul soțului ei când le rămăsese atât de puțin răgaz?

Lacrimile îi înceţoşară privirea. Apucă eşarfa spre a şi le şterge şi atunci privi cu mai multă atenție materialul pe care soțul ei i-l cumpărase atât de neaşteptat.

— E frumos, spuse Tirța, venind alături de ea. Spune-mi cum a fost. Sunt mărfurile din Damasc chiar atât de diferite de ale noastre?

O conduse pe Batşeba pe băncuță şi sări să aducă vasul cu apă pentru a-i spăla picioarele.

Batşeba şezu supusă şi-şi luă eşarfa de pe cap, studiind lucrătura fină şi modelul de frunze împletite, atât de mici şi delicate. Nu le văzuse de unde stătuse în vreme ce Urie se târguise pentru ea. Cu câtă migală fuseseră lucrate, ceasuri îndelungate în care

acul de cusut a trebuit mânuit cu multă răbdare. Probabil că ar putea învăța să le reproducă.

— Eşti tare gânditoare.

Tirța îi ridică piciorul şi-i desfăcu sandala prăfuită.

Batşeba îşi privi slujnica, trase adânc aer în piept şi încercă să-şi stăpânească emoțiile ce-o amețeau.

— Nu prea am ce spune. Urie m-a zorit printre tejghele. Abia dacă ne-am oprit cât s-o cumpere pe asta. Îşi trecu din nou degetele peste eşarfă. Aproape că am fost nevoită să alerg ca să pot ține pasul cu el.

— Te-ai supărat că te-a zorit.

Tirța îi citea cu atâta uşurință gândurile. Uneori gândul acesta o irita. Însă adevărul era greu de ignorat.

— Sunt supărată pe Ioab că are atâtea aşteptări de la el. Sunt supărată pe rege pentru că îşi trimite oamenii la război. Sunt supărată pe Urie pentru că întotdeauna se duce.

Privi în jurul ei, uşurată când nu descoperi niciun alt slujitor roind în jurul ei.

— Poate că războiul acesta se va sfârşi repede.

Tirța se folosea de o bucată de pânză moale şi puțin săpun pentru a-i spăla Batşebei murdăria dintre degetele de la picioare.

Batşeba se smuci şi se retrase, chircindu-şi piciorul, gâdilatul ei fiindu-i plăcut şi neplăcut totodată.

— Ai grijă.

— Iertare. Tirța zâmbi. Era cu doisprezece ani mai în vârstă decât Batşeba, o femeie plăcută, în ciuda dinților ei dezordonați şi a nasului uşor încovoiat. Părul ei negru era adunat tot sus, sub o broboadă simplă, maronie, iar mâinile ei vânjoase cunoscuseră multe poveri de-a lungul anilor. Nu poți să-l învinuieşti pe rege pentru că le-a declarat război amoniților – nu după ceea ce le-au făcut solilor săi, printre care se numărau chiar şi fiii lui.

— Ştiu. Înțeleg că trebuia. Doar urăsc faptul că e nevoie ca Urie să participe la toate astea. De ce nu se poate duce altcineva?

Acum era năzuroasă şi ştia asta. Dacă ar fi fost în locul regelui, ar fi făcut aşişderea. Câtă îndrăzneală pe regele Amonului!

Regele David nu dorise decât să-l consoleze pe omul acela după moartea tatălui său, iar regele străin îi sfidase pe solii lui David, tăindu-le bărbile pe jumătate şi sfâşiindu-le veşmintele în partea din dos. Poveştile făcuseră ocolul împărăției şi străzile încă vuiau de vorbe şi discuții pe tema asta.

— Îți poți închipui cum s-au simțit oamenii aceia? întrebă Tirța. Se spune că Amnon, urmaşul regelui lor, este încă furios pentru faptul că tatăl său n-a răspuns mai devreme. Tirța îi şterse Batşebei piciorul şi i-l uscă cu o fâşie de pânză moale, apoi se întinse după celălalt picior.

— Cred că regele e de apreciat pentru faptul că le-a dat amoniților posibilitatea să se căiască şi să repare situația. Dacă era să-l creadă pe soțul ei, pe tatăl şi pe bunicul ei, regele David nu declarase război până în momentul în care auzise că amoniții adunaseră oşti întregi pentru a porni la război împotriva Israelului. Îi oferise regelui Hanun şansa de a-şi cere scuze.

— Cu toate astea, îmi dau seama de ce s-a înfuriat Amnon. Probabil că s-a simțit umilit.

— Toți au fost umiliți. Tirța îi curăța de zor celălalt picior, iar gâdilatul ei o făcu din nou pe Batşeba să sară.

— Încerci să mă enervezi? se încruntă ea la slujnica ei.

— Sigur că nu, stăpână. Dar sclipitul ochilor ei o făcu pe Batşeba să se înfurie şi mai tare. Haideți acum, stăpână. Trebuie să vă înveseliți puțin. Zâmbi din nou, dar de data aceasta o atinse cu mai multă băgare de seamă. Batşeba se relaxă precaută. Chiar nu-l poți învinui pe prinț. Tatăl său ar trebui să-l încoroneze ca moştenitor, dar toți ştiu că regele îl preferă pe Absalom. Spun că Amnon a acceptat însărcinarea doar pentru a intra în grațiile tatălui său. Apoi uitați ce s-a întâmplat.

Tirța limpezi piciorul Batşebei, îl şterse cu o cârpă uscată, după care strecură apa printr-o altă bucată de pânză, pentru a o adună iarăşi în vas. Apa era mult prea scumpă în Israel pentru a o irosi.

Batşeba îşi ridică privirile spre zidurile palatului care se înălțau deasupra creştetului ei, la nicio aruncătură de băț de casa

lor. Ce-l făcea pe un tată, un rege, să-l prefere pe un fiu înaintea altuia? Oare regele David îl prefera pe acest fiu pentru că o iubea pe mama acestuia? O iubea pe mama lui Absalom? Se zvonea pe la curte că nu era aşa. Dragostea lui David era mai ales pentru Abigail, dar fiul acesteia, Chileab, nu era potrivit pentru a fi rege, iar al doilea copil pe care-l născuse ea fusese o fetiță. Poate că al treilea lor copil, care avea să se nască în curând, avea să fie un alt fiu. Oare asta avea să schimbe rolul de favorit al lui Absalom în ochii împăratului?

— Cred că e greu să fii un fiu de rege.

Batşeba nu-şi putea lua privirile de la pietrele strălucitor de albe ale casei regale.

— Sau soția lui, adăugă Tirța în timp ce se duse să întindă pânza pe o sfoară la uscat. Eşti norocoasă că bunicul tău nu s-a amestecat în treaba asta, stăpână. Puteai acum să fii măritată cu împăratul şi silită să-l împarți, sau cu Amnon, silită să-i suporți amărăciunea şi furiile. Tristă e femeia ce trebuie să împartă dragostea unui bărbat, şi mai cu seamă pe cea a unui rege.

Batşeba o privi pe Tirța în ochi.

— Dacă tata nu m-a dat lui Rei din cauza diferenței de vârstă dintre noi, niciodată nu ar fi fost de acord cu Amnon. Sunt mai bine de patru ani între noi.

— Bunicul tău n-ar fi avut nimic împotrivă. În casele împărăteşti, vârsta nu are importanță. Tirța îi întinse Batşebei mâna şi o ajută să se ridice în picioare.

— Îmi închipui că ai dreptate. Cu toate că rămase oarecum pe gânduri. Oare o soție de împărat petrecea mai puțin timp cu soțul ei decât avea Batşeba cu al ei? Singurătatea o găseai atât în casa războinicilor, cât şi în palatele împărăteşti.

Pufni îmbufnată şi plecă din curte spre uşa deschisă, jucându-se cu eşarfa pe care i-o dăruise Urie.

— Găseşte-mi o bucată de pânză. Vreau să văd dacă pot reproduce şi eu cusătura aceasta.

3

Urie își ocupă locul între cei treizeci de bărbați, alături de tatăl Batşebei, de Eliam, o treaptă mai jos de băncile înălțate şi puse deoparte pentru sfetnicii împăratului. Ioab şi Abişai, nepoții împăratului şi căpeteniile oştii lui, Huşai arhitul, bunicul Batşebei, Ahitofel se numărau printre sfetnicii împăratului, împreună cu cei mai mari dintre fiii împăratului David. Numai Amnon, cel care se părea că va fi moştenitorul la tron, lipsea.

— Barba lui Amnon trebuie să-i fi crescut până acum, îi spuse Eliam bărbatului de lângă el. Ar fi trebuit să fie aici, să îşi susțină oamenii.

— Am auzit că împăratul a încercat să-l facă să vină, dar el a refuzat, răspunse bărbatul.

— Eu am auzit altceva, spuse un altul. Am auzit că împăratul i-a spus prințului să stea deoparte cât pofteşte.

— De ce ar face una ca asta? Prezența lui ne-ar fi unit şi s-ar putea să ştie ceva util.

Eliam se încordă, iar tonul îi era irascibil.

— Ioab a scos deja de la omul acela tot ce-ar fi putut să îl ajute în treaba asta. Nu avem nevoie de el aici.

Cuvintele celui dintâi îi zburliră lui Urie părul de pe ceafă. Se aplecă spre Eliam spre a-l confrunta.

— Avem nevoie de el aici pentru a ne reaminti ce merită amoniții. Vor plăti cu sânge pentru ceea ce au făcut onoarei prințului, împăratului şi Israelului.

Sunet de trâmbiță reduse la tăcere următoarea remarcă, însă Urie se lăsă înapoi pe spate, mulțumit de privirea şocată de pe fața bărbatului. Urie se ridică şi se plecă adânc, împreună cu ceilalți treizeci, în timp ce împăratul îşi urmă stegarii şi-şi ocupă locul pe estrada sa bogat ornamentată, împresurat de gărzile sale. Tronul sculptat al împăratului se afla în sala sa de audiențe, însă în sala planurilor militare, un scaun înălțat din aur îi oferea cea mai înaltă cinste, deasupra tuturor – ceva ce oamenii săi îşi aminteau îndată. Ioab şi Abişai aveau grijă de asta.

Benaia, păzitorul lui David, stătea alături de împărat, cu brațele încrucişate, cu sabia vârâtă în teacă, la brâu, iar aprecierea împăratului era evidentă din însemnele aurii oferite celor treizeci, care străluceau acum pe mantia lui neagră. Urie îşi atinse propriul său pandantiv şi se îndreptă de spate, mândru de aprobarea împăratului, mulțumit de propria sa vitejie ca oştean. Ar fi fost onorat să-l poată păzi pe împărat aşa cum o făcea Benaia – o santinelă tăcută a protecției, o figură impunătoare. Poate în timp... Îl privi acum pe împărat, care şedea rigid în jilțul său, strângând cu mâinile brațele acestuia.

— Amoniții se numără între cei pe care Domnul ne-a spus să nu-i întărâtăm, nici să-i atâțăm, pentru că țara lor le-a fost dată urmaşilor lui Lot ca moştenire de la Iahve. În sală se făcu tăcere la auzul cuvintelor împăratului. Întotdeauna am urmărit să respect legea aceasta, după cum bine ştiți, şi este motivul pentru care am încheiat o alianță de pace cu Nahaş, împăratul Amonului.

Dar din câte se pare, Amon este cel care ne provoacă. Sunt sigur că toți ați aflat veştile, dar în cazul în care vreunul dintre voi şi-a ținut capul îngropat în nisip sau a fost prea ocupat să audă, Iehoşafat, fiul lui Ahilud, va citi înştiințarea ce-am primit-o de la bărbații pe care i-am trimis să-l mângâie pe Hanun, împăratul amoniților, după moartea tatălui său, Nahaş. David îi făcu semn cu capul lui Iehoşafat, apoi îşi încrucişă brațele la piept,

iar mânecile mantiei sale împărăteşti îi atârnau mai jos de cingătoarea din aur, ce-i strângea brâul.

Iefoşafat se ridică în picioare şi scoase tăbliţa de argilă dintr-o blăniţă moale de miel. Un om scund, îndesat cu părul des şi sprâncene ce aproape se întâlneau când se încrunta, îşi duse tăbliţa mai aproape de ochi pentru a citi. Îşi drese glasul.

Domnul meu, împărate David, te salut. De la slujitorul tău Amnon, fiul lui David, din cetatea Ierihonului.

Urie se aplecă mai aproape, cu privirea ţintită la împărat, nedorind să-i piardă reacţia. Răspunsul împăratului le transmitea adesea cum să procedeze, privirea din ochii săi fiindu-le pe dată poruncă.

Cei nouă oameni pe care mi i-ai trimis sunt şi ei prin preajmă. Am făcut aşa cum ai cerut şi ne-am adus condoleanţele în numele tău împăratului, Hanun al amoniţilor. Hanun ne-a îngăduit să ne înfăţişăm înaintea sa, dar în loc să ne primească cu cinstea care se cuvine numelui tău, măria ta, nobilii săi i-au otrăvit gândul împotriva noastră. Ei i-au spus lui Hanun: „Crezi că David îl cinsteşte pe tatăl tău prin faptul că îţi trimite oameni care să-şi exprime condoleanţele? Nu i-a trimis oare David pentru a cerceta cetatea şi a o iscodi, ca apoi s-o cucerească?"

Aşa că Hanun a plecat urechea la oamenii săi şi a pus mâna pe noi în faţa întregii sale curţi. Ne-am fi împotrivit, de nu ne-ar fi ţinut pumnalul la gâtlej. Împotriva voii noastre, şi spre marea noastră ocară, oamenii lui Hanun au ras jumătate din bărbile tuturor bărbaţilor, apoi ne-au tăiat veşmintele în dos, după care ne-au scos din palat şi ne-au pus să umblăm pe străzile cetăţii, făcându-ne de râsul tuturor. Acum arată-ne ce să facem, pentru că oamenii tăi au fost tare batjocoriţi, iar faptele lui Hanun n-ar trebui să treacă nerăsplătite.

Iehoşafat se aşează, şi peste întregul grup se lăsă tăcerea, întreruptă doar de respiraţiile înfierbântate ale bărbaţilor. Toţi ochii erau ţintiţi asupra împăratului. Urie simţi cum o arşiţă îi pârjoleşte măruntaiele, închipuindu-şi din nou ce i-ar face lui Hanun

de i s-ar fi dat ocazia. Văzu cum fața împăratului se întunecă, iar ochii i se aprind ca de jar.

Împăratul se îndreptă, apucă din nou brațele jilțului său cu mâinile, apoi se ridică în picioare.

— Am trimis îndată soli pentru a-i ține pe oamenii aceia la Ierihon până le cresc bărbile la loc. S-au întors acum câteva zile şi mi-au raportat cu de-amănuntul, confirmându-mi spusele lui Amnon. Privi peste grupul oamenilor săi de încredere, cu intenții evidente. Astăzi Hanun s-a făcut duhoare de bălegar în nările mele şi va regreta însăşi ziua când a auzit numele lui David, regele Israelului. Îl privi pe Ioab, ai cărui ochi aruncau văpăi. Oastea e pregătită?

— Gata să pornească, la ordinele tale, măria ta.

Regele se aşeză din nou şi îşi mută privirea de la Ioab la sfetnicii săi.

— Ce altceva ne mai este de trebuință să ştim?

Ahitofel ridică o mână, iar David îi dădu cuvântul.

— Umblă vorba că Hanun i-a năimit pe sirienii din Bet Rehob şi pe sirienii din Zoba – douăzeci de mii de pedestraşi. Şi o mie de suflete de la regele din Maaca şi doisprezece oameni din Iş-Tob ca întăriri. A auzit de mânia măriei tale şi se pregăteşte să ne iasă înainte.

— Lasă-i să vină, spuse Ioab. I-am învins pe toți câți ne-au stat împotrivă până acum. Amoniții şi sirienii se vor pleca şi ei înaintea noastră sau căderea le va fi mai straşnică decât a celor din Moab.

Căpeteniile şi cei treizeci de viteji izbucniră în urale, care se stinseră însă imediat la un semn al mâinii regelui.

Acesta se întoarse spre Iehoşafat care ținea în mâna sa o bucată de trestie înmuiată în cerneală, deasupra unui sul, consemnând fiecare vorbă a lui David.

— Trimite un mesaj lui Hanun, regele lui Amon. Salută-l în numele meu şi spune-i aşa: „Ai ajuns o duhoare în nările mele." Îşi înalță ochii, cuprinzându-i pe toți într-o privire, şi oprindu-se asupra lui Ioab.

— Pornim în trei zile.

David porni pe coridoarele ce duceau din sala de consfătuiri militare înspre sala sa de audiențe, şi simți cum sângele îi pompează în vene, fierbinte şi năvalnic. Hanun avea să plătească pentru insultele sale, pentru obrăznicia sa. Tatăl lui Hanun, Nahaş, ar fi fost îngrozit să afle ceea ce se întâmplase, iar David simțea încă amărăciunea că fiul acestuia nu-i semăna în nicio privință tatălui său. Pacea ar fi fost o alternativă mult mai bună decât un nou război. Poate că începuse să fie prea bătrân pentru luptă, cu toate că mulți dintre războinicii săi nu erau cu mult mai tineri decât el însuşi.

Se opri la intrarea în încăpere, aşteptând ca trâmbițaşii şi purtătorii de steaguri să-i anunțe intrarea. Auzi sunet grăbit de paşi în urma sa, şi se întoarse la timp să-i vadă pe Benaia şi gărzile sale oprindu-l pe acela, oricine ar fi fost el.

— Trebuie să vorbesc cu regele îndată.

David recunoscu vocea lui Hannah, supraveghetoarea femeilor. Tonul ei alarmat îi alungă gândurile legate de amoniți. Trecu prin pâlcul gărzilor sale.

— Ce este, Hannah?

Ea se plecă de la din mijloc, apoi îşi înălță imediat creştetul.

— Măria ta, trebuie să vii îndată. Mă tem că o pierdem pe Abigail, soața ta.

Cuvintele ei îl cutremurară, şi-şi împlântă sceptrul şi mai bine în pământ, recăpătându-şi echilibrul. Nu o putea pierde pe Abigail. Şocul acestui gând îi iscă o vâltoare de emoții. Aproape că o pierduse când îl născuse pe Chileab.

— Cum se poate? Este deja timpul să nască?

De ce nu-i spuseseră mai curând?

Hannah încuviință din creştetul ei tot mai cărunt, şi se întoarse uşor, făcându-i semn parcă s-o urmeze.

— Vă rog, măria ta. Durerile au apucat-o dintr-odată azi de dimineață. Mă tem că lucrurile nu vor fi bine cu ea. Copilul a venit pe lume, dar Abigail e foarte slăbită.

— Copilul a venit pe lume – asta e bine. Chileab avusese nevoie de zile întregi înainte să se nască. Cu siguranță, Hannah exagera. Du-mă la ea.

Mişcările ei repezi se potriveau cu bătăile inimii lui, iar gândurile păreau să-l dojenească la fiecare pas. Nu se putea s-o piardă. Îl asigurase că după naşterea Anei că sănătatea avea să îi fie în siguranță chiar dacă îi va mai dărui şi alți copii. Chileab fusese singura excepție, însă chiar şi după naşterea lui îşi revenise, cu timpul. N-ar fi trebuit s-o asculte. N-ar fi trebuit niciodată să-i făgăduiască aşa ceva – că nu avea să-şi mai ia alte neveste. Mai multe neveste îi puteau dărui fii, şi în acelaşi timp i-ar fi salvat viața aceleia dintre soțiile lui pe care o prețuia cel mai mult.

Lui Abigail.

Se opri în pragul locuinței ei, urmând-o pe Hannah. Benaia se opri la un pas înapoia lui. Uşa era uşor întredeschisă, iar David îşi puse o mână pe uşa din lemn de cedru sculptat pentru a o deschide, însă țipetele ce răsunau din interior îi paralizară mişcarea.

— Nu te duce, Abigail. Copiii tăi au nevoie de tine. Regele are nevoie de tine.

David împinse uşa şi porni înainte. Slujitorii se plecară imediat înaintea lui, iar medicul palatului se ridică, mânuind neîntrerupt pistilul cu care mărunțea nişte ierburi într-un mojar mic din lut. Bărbatul turnă amestecul într-un pocal de argint, iar moaşa îi ridică lui Abigail creştetul, ajutând-o să soarbă din băutură. Mical şedea într-un colț, ținând un copil nou-născut în brațele ei.

— Măria ta, spuse medicul încet, apoi se retrase, lăsându-l pe David să ajungă lângă Abigail.

Dar el nu-şi dorea auditoriu. Îşi dorea să fie singur cu soția lui preferată. Îşi dorea să aibă timp să o țină în brațe, să o convingă să trăiască.

— Se mai poate face ceva pentru ea? îl întrebă pe medic. Când omul scutură din cap, David îl privi pe Benaia. Să dispară toți de aici.

Ordinul său fu întâmpinat de împotrivirile câtorva dintre femei. Nu la asta se aşteptau ele, dar slujitoarele se grăbiră să i se supună.

Mical se ridică încet de la locul ei, purtând copilul lui Abigail. Se opri lângă el, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să spună ceva, să o recunoască cumva, dar el nu se putea aduna să-i vorbească. Nu când Abigail părea să fie aproape de a-şi da ultima suflare.

Ignorând-o, se uită la Benaia, care porni să o conducă pe Mical afară din iatac. Gardianul se opri afară, în faţa uşii, pentru a împiedica pe oricine să intre şi să îi întrerupă.

Uşurat să fie în sfârşit singur cu Abigail, David păşi înainte şi îngenunche lângă ea, luându-i mâna inertă într-a sa, iar inima lui bătea rar şi greu, de parcă el însuşi ar fi murit odată cu ea. Trase o gură de aer. Încă una. Înghiţi greu nodul ce i se puse în gât.

— Abigail. Preaiubita mea. Nu mă părăsi. Am nevoie de tine. Se plecă aproape de urechea ei şi îi sărută obrazul asudat, apoi îi prinse între degete câteva şuviţe umede din părul ei. O, preaiubita mea… te rog.

Ea se mişcă uşor, ochii i se deschiseră încet, iar privirea îi era acum sticloasă, febrilă. Dar un zâmbet îi înflori în colţul buzelor uscate.

— David. Îi rosti numele abia şoptit, o mângâiere, care-i strânse inima şi mai tare. Ai încă o fiică, domnul meu. Îşi închise ochii cât vorbi, iar el simţi că străduania de a rosti cuvintele o costa mult. Respira rar, neregulat.

— Sunt convinsă că fiica noastră este frumoasă, preaiubita mea. La fel ca şi mama ei. Trase anevoie o gură de aer, luptându-se cu ispita de a se prăbuşi şi a izbucni în plâns. În schimb, îi mângâie mâna, sărutându-i fiecare deget pe rând. Îşi puse o mână pe fruntea ei, pe obraji, apoi se întinse după o bucată de pânză pe care o înmuie în apă. O stoarse şi i-o puse pe frunte, fiecare mişcare fiindu-i înceată, însoţită de rugăciuni tăcute, imploratoare.

Te implor, Adonai, nu mi-o lua pe Abigail a mea.

— Mai ţii minte când am făgăduit să nu-mi mai iau nicio altă nevastă şi de noaptea când am spus că-mi doream să mă fi însurat numai cu tine? Când ea nu spuse nimic, el continuă, căci trebuia să vorbească, indiferent dacă ea-l putea auzi sau nu. Am vorbit cât se poate de serios, preaiubita mea. Dar viaţa noastră

împreună nu s-a sfârşit. Fiica noastră are nevoie de tine să o creşti, ca să ajungă o femeie care să-L iubească pe Iahve aşa cum Îl iubeşti tu. Aşa cum i-ai învățat pe Ana şi pe Chileab să o facă... Se înecă cu un suspin. Nu pot face asta fără tine.

Gâtul i se strânse de toate lacrimile pe care nu le vărsase, şi-şi închise ochii, impunându-şi să se stăpânească. *Te rog, Adonai, Te rog, las-o să trăiască. Am nevoie de ea.*

— Abigail... ce pot face? Cum pot să te ajut să prinzi iarăşi puteri? Înghiți greu, simțind un gust amar de fiere în gură. Absent, apoi foarte intenționat, o mângâie pe obraz. Chileab a crescut şi a devenit un fiu bun, nici pe departe la fel de răsfățat sau de egoist ca şi frații săi. Şi asta mulțumită ție, preaiubita mea. Numai mulțumită ție.

Ochii ei scăpărară la implorările sale blânde, iar fruntea i se încruntă, de parcă ar fi necăjit-o ceva. Ea-l privi din nou. De data asta privirea sticloasă i se limpezise.

— Mical le va creşte pe fetele noastre, domnul meu. Şi Mical Îl iubeşte pe Iahve.

Trase cu greu aer în piept, tresărind de o durere ce-i rămânea ascunsă lui David.

— Ai dureri. Lasă-mă să-l chem pe medic la tine.

O mângâie pe față din nou cu degete blânde, şiroaie de lacrimi încărcându-i obrajii.

Ea-i zâmbi, iar pe fața ei se lăsă o pace care lui îi făcu mărunțaiele să i se strângă de frică.

— Abigail?

Dar singurul ei răspuns fu privirea care o fixă pe a lui cu o dragoste atât de fierbinte încât crezu că intensitatea ei avea să-i sfâşie inima în două. Şi apoi ea se stinse. Ochii îi deveniră ficşi, glazurați în inconfundabila mască a morții.

Durerea îl sfârtecă cu forța unui vânt vijelios. Gemete profunde îi năvăliră din gâtlej, şi un bocet groaznic îi părăsi buzele şi străpunse tăcerea. Uşa se deschise, iar gărzile şi slujitorii care înainte fuseseră alungați năvăliră din nou în apartament. Femeile scoteau vaiete care însoțeau plânsul lui amarnic.

Abigail! O, Adonai, de ce ai luat-o? De ce acum? Am nevoie de ea!

Dar ştia că întrebările aveau să-i rămână fără răspuns, motivele morţii ei la fel de tainice ca şi motivele vieţii. O studie acum, fiecare trăsătură a femeii era cuprinsă de pace, lipsită de griji – un sentiment după care ea tânjise atât de des. Şi unul pe care el niciodată nu i-l putuse dărui cu adevărat.

Degetele sale i le încleştară pe ale ei, dar apoi se cutremură când simţi lipsa de viaţă din mâinile atât de vioaie cândva. Niciodată nu avea să mai coase veşminte, nici lui, nici copiilor lor. Câtă plăcere îi făcuse cândva lucrul acesta.

Femeile începură să forfotească în jurul lui ca albinele, zumzăind, bocind, aducând mirodenii şi apă pentru a pregăti trupul lui Abigail de mormânt. Avea să o îngroape în propriul său mormânt regesc, care fusese deja pregătit pentru el şi care-l aştepta în cetate şi nu în vreun mormânt îndepărtat pe care să nu-l poată vizita.

Nu o mai putea aduce înapoi, asta era limpede. Dar putea cinsti dragostea pe care o împărtăşiseră. Îşi lipi o ultimă dată palma de obrazul ei răcoros, lipsit de culoare, apoi se ridică şi dădu să plece.

Mical îi ieşi înainte când se îndreptă spre uşă.

— Iartă-mă, domnul meu, mă doare de pierderea pe care o suferi. Dar înainte să pleci, ai dori să o vezi pe fiica lui Abigail?

David rămase privind-o pe Mical, surprinse lacrimile ce-i scăpărau în ochi, observă ghemotocul ce dormea în braţele ei şi modul protector în care ţinea copilul lipit de pieptul ei sterp. *Mical le va creşte pe fetele noastre, domnul meu. Şi Mical Îl iubeşte pe Iahve.* De când se împăcase Mical cu David şi cu Adonai, Abigail ajunsese să o aprecieze pe rivala ei, se împrietenise cu ea, pe când celelalte soţii ale lui continuaseră să o disprețuiască. Ceva ce lui David i se păruse adesea neobişnuit şi uimitor, dacă era să se gândească la lupta de dinainte a lui Abigail cu gelozia.

Abigail îşi dorise ca Mical să crească copilul pentru el, cu toate că oricare alte neveste sau ţiitoare ar fi putut face treaba asta cu mai multă dinamică. Mical începea să-şi trădeze vârsta prin

liniile ce-i apăruseră pe frunte şi în jurul gurii, nemaifiind frumoasa şi tânăra sa iubită din anii tinereţii lui. Adesea îl implorase să o lase grea, dar braţele ei rămăseseră goale, pântecul sterp. Un alt mod în care eşuase să-şi satisfacă soţia pe care cândva o iubise. A-i da ei în grijă copilul lui Abigail... era ultimul lucru pe care-l putea face pentru ea.

Neîncrezându-se în glasul său, încuviinţă cu capul în direcţia lui Mical. Ea desfăcu uşor legăturica pentru a-i arăta o feţişoară rotundă, cu pielea uşor mai cafenie şi ochi negri, ca ai mamei ei. Clipi greu, apoi o privi din nou pe fiica lui, pe fiica lui Abigail.

— Va fi ca şi mama ei, spuse el în cele din urmă.

Atinse cu un deget faţa copilei, dar nu îşi dori să o ţină în braţe. Ar fi trebuit să o ia în braţe şi să o binecuvânteze, la fel cum făcuse pentru Ana, în ciuda faptului că nu era băiat. Dar durerea pentru pierderea lui Abigail era prea crudă şi dintr-odată trebui să plece, căutând singurătatea şi liniştea.

O privi pe Mical şi îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet convingător.

— Vrei să o creşti tu pentru mine? La privirea ei de surprindere totală, el adăugă: Abigail şi-a dorit să fii tu aceea. Voi două aţi împărtăşit dragostea pentru Adonai şi... Vocea i se frânse. Vrei?

— Da, domnul meu. Aş fi onorată.

Dădu să plece de la ea spre uşă, însă vorbele ei îl opriră.

— Cum doreşti să o cheme, domnul meu?

El se opri, nesigur, apoi privi în ochii tandri ai lui Mical.

— Abigail. După mama ei.

Se răsuci şi plecă să jelească în linişte.

4

Batşeba rupse o bucată din pâinea neagră de grâu şi o înmuie în tocană, scoțând cu ea o bucată de carne de miel şi linte roşie. Urie mâncase deja şi se retrăsese în odaia de zi pentru a studia cheltuielile şi veniturile zilei împreună cu Anittas. Uneori lua masa împreună cu ea, dar pregătirile de război îl făceau grăbit şi preocupat.

Ea mestecă încet, silindu-se să înghită mâncarea, în ciuda faptului că n-avea poftă, îngrozită de plecarea lui, dar pe jumătate dorindu-şi ca el să fi şi plecat deja. Chiar aşa de greu îi era să o ia mai încet, să-i ofere ceva mai mult din timpul său? Dar deja îşi petrecuse dimineața gonind cu ea prin târg, iar acum îşi îndoise străduniile pentru a compensa pentru plecarea lui. Erau multe de făcut înaintea plecării, cu toate că slujitorii reuşeau să se îngrijească bine de toate lucrurile, cât timp lipsea el.

Luă alte câteva guri din tocană. Neputând să termine de mâncat, făcu semn unei slujnice să ia mâncarea de pe masă. Mai stărui puțin în locul unde serveau masa, umflă o pernă la capătul sofalei şi aruncă o privire la desaga din piele ce-i ținea lira. Nici chiar gândul de a cânta nu reuşi să o îmbuneze la gândul războiului atât de apropiat. Poate mai târziu. Se ridică şi începu să umble prin odaie, aranjând pernele şi candelele. Lumina asfințitului îşi arunca lumina cenuşie peste perdelele oranj, galbene şi albastre,

iar râsetele slujitorilor ajungeau până la ea din bucătăria unde se gătea, unde femeile mâncau acum, după ce mâncaseră ea şi Urie. Un sentiment de singurătate adâncă o cuprinse auzindu-i. Ar fi trebuit să li se alăture. Cel puţin ar fi putut să-i ceară Tirţei să şadă cu ea.

Sunetul puternic al trâmbiţei aproape c-o făcu să scape torţa cea mică din mână. Următorul sunet de trâmbiţă o făcu să tresară. Stinse torţa, luă o candelă şi se duse în grabă în odaia de zi. Un ciocănit puternic la uşa din faţă însoţi acum sunetul de trâmbiţă. Urie sări şi se duse imediat la uşă.

— Stăpâne Urie, vi se porunceşte să vă înfăţişaţi îndată în curtea palatului pentru a-l însoţi pe rege la mormântul personal pentru îngropăciunea lui Abigail, soţia măriei sale.

Batşeba stătea în spatele lui Urie, observând însemnele regeşti – leul seminţiei lui Iuda – ce împodobeau mantiile celor două gărzi regeşti. Vorbele lor o cutremurară. Abigail murise? Cum era cu putinţă?

— Când s-a întâmplat una ca asta? îi întrebă Urie pe soli când îşi înşfăcă sandalele din coşul de după uşă. Se aplecă să şi le lege când Anittas îi întinse tunica sa de oştean.

— Astăzi după-amiază. Doamna Abigali a murit dând naştere unei fiice. Femeile i-au pregătit trupul pentru îngropare, iar împăratul doreşte să-şi îngroape soţia în propriul său mormânt. Cei treizeci sunt chemaţi să-l asiste.

Gărzile se răsuciră pe călcâie şi ieşiră din curte.

Urie îşi trase mantia peste cap şi îşi prinse roba de căpetenie deasupra, încingându-se cu brâul. Anittas luă coiful lui Urie şi i-l întinse.

— Pot să vin şi eu? întrebă Batşeba. Şi alte femei aveau să însoţească alaiul, împreună cu bocitoarele.

El se întoarse şi îi întâlni privirea, cu sprâncenele adunate sub coiful din piele. O privi de parcă ar fi fost gata să-i refuze cererea, apoi păru să se răzgândească şi încuviinţă din cap.

— Adu-o pe slujnica ta cu tine. Îl privi pe Anittas. Şi tu poţi să le însoţeşti. Se aplecă să o sărute pe obraz, apoi ieşi pe uşă.

Întunericul începea să se lase repede peste cetate când Batşeba îşi luă sandalele şi îşi apucă în grabă mantia. Anittas mergea înaintea lor, iar Tirța o urma pe Batşeba prin curte, pe străduțele înguste ale Betleemului. Sunete înalte, vaiere se auzeau dinspre palat, tot mai accentuate pe măsură ce se apropiau. Batşeba rămase aproape de Anittas prin mulțime. Torțele aruncau lumini în noapte, în timp ce-şi croiau drumul spre treptele palatului.

În curtea împărătească, cei treizeci de viteji stăteau aliniați în şiruri egale, imediat lângă poartă, în fruntea alaiului. Îl zări pe Urie şi pe tatăl ei, Eliam, în partea din spate a grupului. În spatele lor, şase robi ridicară catafalcul pe care se afla trupul lipsit de viață al mult iubitei soții a regelui. Batşeba se ridică pe vârfuri, încercând să o vadă mai bine, însă cu toate torțele acelea, abia dacă reuşi să zărească ceva. Chiar în spatele catafalcului, înconjurat de gărzi, curteni, purtători de steaguri şi trâmbițaşi, se afla regele însuşi.

Anittas le conduse la poartă, unde se puteau alătura alaiului odată ce se golea curtea şi porneau apoi pe străzi, spre partea de miazăzi a cetății. Abigail avea să fie îngropată în mormintele de lângă zidul cetății – mormintele ce erau destinate regelui David şi urmaşilor săi.

Batşeba îşi strânse mantia mai aproape de gât, strângându-şi broboada pe cap, să nu i-o ia vântul. Trâmbițele răsunară, iar vitejii porniră în pas rar, de marş. Bocete violente şi amare despicară aerul odată ce trâmbițele se opriră..

Privirea Batşebei alunecă de la catafalc la rege. El ajunse mai aproape de ea, şi cu toate că-l înconjurau oamenii săi, îl văzu mai bine pe măsură ce se apropia de poarta de fier. Pe cap îşi purta şi acum coroana, dar era îmbrăcat cu pânză de sac şi părul îi era plin de cenuşă. Obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Abigail, o, Abigail, dragostea mea. Cum pot trăi eu fără tine?

Cuvintele lui, atât de pătimaşe, atinseră o coardă în inima Batşebei. Cât de mult o iubise pe femeia aceasta! Se aplecă înainte, sperând să vadă mai bine, să-i arate cu o privire cât de mult

o durea pentru el, dar mâna lui Anittas o ţinu înapoi. Una din gărzile lui David privi în direcţia ei, făcând-o să păşească înapoi şi să se aprindă la faţă de ruşine. Cât de prostesc fusese să-şi închipuie că putea cumva să ajungă aproape de rege, ca să-l consoleze! Unde-i fusese capul?

Îşi coborî creştetul, ascultând la tânguirile necurmate ale regelui. Aşteptă să treacă tot restul alaiului – soţiile şi copiii regelui. În sfârşit, Anittas şi Tirţa o conduseră împreună cu restul mulţimii în urma lor, spre a porni spre lungul drum ce ducea la morminte.

Bocetele murmurate se înteţiră şi viermuiau ca un vânt bâjbâitor. Baştebei i se păru imposibil să-şi înalţe glasul împreună cu mulţimea, incapabilă să scoată vreun sunet pe lângă nodul ce i se pusese în gâtlej. Oare Urie ar fi jelit după ea aşa cum jelea regele după Abigail? Scutură uşor din cap. Cu siguranţă că ar fi jelit-o. Poate că nu la fel de deschis şi în faţa tuturor, dar cu siguranţă ar fi jelit-o dacă ar fi murit.

Tirţa veni lângă ea când cei din spate se înghesuiră, presând-o din spate. Erau aproape de soţiile şi copiii regelui, în spatele bunicului său şi al celorlalţi sfetnici ai regelui. Aerul răcoros al nopţii îi pătrundea pe sub veşminte, făcând-o să se înfioreze, dar vremea avea să se încălzească curând de arşiţa verii. Urie avea să fie plecat probabil multe luni, probabil chiar până în toamnă, fără să mai vină deloc acasă în tot acel timp. Gândul o întristă.

— Mormintele n-ar trebui să mai fie prea departe acum, stăpână, spuse Tirţa, aplecându-se aproape de urechea ei. Murmurele celor din spatele ei se stinseră câteva clipe mai târziu, iar prezicerile Tirzei se adeveriră.

Bărbaţii păşiră înainte, ţinând torţele deasupra capului pentru a lumina întreaga zonă din jurul mormintelor. Tăcerea se lăsă frântă peste mulţime la sunetul scrâşnit al unei pietre mari, urnite de la intrare. Batşeba se uită spre rege, care stătea în apropierea catafalcului, privindu-şi preaiubita soţie. Faţa îi era schimonosită de durere şi şi-o acoperise cu palmele, întorcând spatele mulţimii.

— Abigail! Strigătul său jalnic era un geamăt ce se ridica din străfundurile ființei sale, dar ajunse până la locul unde se afla Batşeba.

Ochii i se umplură de lacrimi când simți durerea lui, şi din nou avu imboldul subit de a-l mângâia. Se uită spre nevestele lui. Oare niciuna din ele nu avea de gând să păşească înainte şi să-şi pună mâna pe brațul său, să-l tragă la ele? Se bucurau că una din rivalele lor nu avea să mai concureze pentru atenția lui? Se cutremură, recunoscătoare din nou pentru că-l avea pe Urie doar pentru ea.

Trecu o clipă, până când regele îşi ridică fața brăzdată de lacrimi şi mâinile spre ceruri.

— Lăudat fie numele Tău, Adonai, pentru că Tu eşti bun. Precum Te-a iubit ea când a fost în viată, aşa Te rog să o primeşti în moartea ei. Mă voi duce şi eu la ea într-o bună zi, dar ea la mine nu se mai întoarce.

Regele se îndepărtă de catafalc în timp ce un tânăr se apropie şi ridică o mână schiloadă spre a atinge catafalcul. O fetiță se ținea de roba tânărului. Copiii lui Abigail, Chileab şi Ana.

— Ima! Fetița se agăță de piciorul fratelui ei. Vreau pe Ima! David o luă în brațe şi o strânse hohotind la pieptul său. Scâncetele ei ascuțite se amestecau cu vaietele sfâşietoare ale lui Chileab.

— O, mamă! Numai de-ai fi trăit să-i vezi pe copiii copiilor tăi.

Regele David îşi trecu brațul pe după umerii fiului său şi-l cuprinse într-o îmbrățişare, toți trei, o familie pusă deoparte, care-şi împărtăşeau public durerea lor privată. Cei prezenți îi priveau, plângând la rândul lor, iar Batşeba li se alătură, în timp ce lacrimile îi curgeau în voie. Şi le şterse la timp pentru a vedea cum şase sclavi purtară trupul lui Abigail în mormânt. După câteva clipe se întoarseră, rostogoliră stânca la intrarea în mormânt şi puseră pecetea regelui între piatră şi zidul mormântului, asigurându-se astfel că nimeni nu va putea să pătrundă în locul de odihnă al soției sale.

Mulțimea fu cuprinsă de un nou val de plânsete, de data aceasta mai înfundate. Continuând să o țină pe fiica sa în brațe şi

susţinut de fiul său, regele porni înainte, conducând mulţimea, cu ochii scăldaţi în lacrimi, durerea palpabilă. Străjeri şi sfetnici, celelalte soţii, copiii şi vitejii săi îl urmau. Trecu atât de aproape de Batşeba, că aproape l-ar fi putut atinge. Îi scăpă un icnet scurt de pe buze înainte să şi-l poată înăbuşi. Dar el nu păru să observe pe nimeni, nici pe ea, nici pe altcineva din mulţime, ochii fiindu-i orbiţi de lacrimi.

O atingere pe braţ o făcu să tresară. Îl văzu pe Anittas care îi făcu un semn cu capul şi o îndemnă să-l urmeze. Ea păşi în urma alaiului, pe lungul drum ce ducea acasă.

❧

David se îndreptă cu picioarele grele ca de plumb spre sala de audienţe, în timp ce coridoarele de marmură şi lemn de cedru făceau paşii alaiului său să răsune, în timp ce-l conduceau. Ajungea la el o larmă de voci, care venea de la mulţimea de bărbaţi adunaţi în antecameră şi care doreau să-i vorbească, să le facă dreptate, dar nu reuşea să se smulgă din tristeţea ce îi însoţea fiecare pas, fiecare suflare. Mâine oastea sa avea să plece la război, iar Ioab se aştepta să li se alăture – ceva ce nu se putea convinge să facă, indiferent câte argumente ar fi auzit împotrivă.

Se opri când trâmbiţele îi anunţară sosirea la curte, privindu-l pe Benaia, mereu credincios alături de el.

— Nu sunt în dispoziţie să judec azi. Trimite-i la casele lor pe cei ce aşteaptă în odăile de afară. Să se întoarcă săptămâna viitoare.

Îşi aranjă brâul de la mijloc şi-şi ridică sceptrul.

Benaia încuviinţă din cap.

— Voi face după cum doreşti, măria ta.

Se plecă înaintea lui şi plecă pentru a transmite porunca lui David străjerilor care erau în subordinea lui, apoi reveni alături de David.

— Nu ţi-ai schimbat deci hotărârea şi vei rămâne în Ierusalim?

Când stegarii porniră înainte, David auzi vag anunțul familiar al numelui său adresat celor din curtea de judecată. Privi la garda sa de corp în care avea atâta încredere.

— Nu mi-am schimbat-o.

Benaia primi afirmația sa cu o ușoară înclinare a creștetului, apoi intră la pas cu David în urma sa, în timp ce acesta se îndrepta să-și ocupe locul la curte. Tronul tapisat cu stacojiu îl întâmpină și se prăbuși în familiarul său jilț bogat ornamentat. Abigail îi alesese modelul acesta de frunze verzi ce împodobea marginea pernelor și care se potriveau cu culoarea și modelul de la mânecile robelor sale regale.

Abigail, ale cărui brațe nu aveau să-l mai cuprindă niciodată. Oare doar două zile trecuseră de când o însoțiseră la locul ei de veci?

Își înăbuși un oftat greu și privi peste grupul amestecat de sfetnici și căpetenii de oaste. Fiii săi își ocupaseră locurile în scaunele aurite, aliniate pe-o parte a încăperii, în timp ce sfetnicii și scribii săi stăteau de-a lungul celeilalte părți. Toți se ridicaseră în picioare și se plecară adânc în momentul când intră în sală. Acum îl priveau cu toții, întrebători, probabil nesiguri dacă zvonurile erau adevărate. Curând aveau să știe.

Se adresă lui Benaia, cu voce joasă.

— Cheamă-i pe comandanții mei.

O clipă mai târziu, Ioab și Abișai se grăbiră înainte, plecându-se adânc, fiecare atingând cu genunchiul pardoseala din piatră.

— Ridicați-vă. Își întinse sceptrul și fiecare din cei doi se ridică. Este oastea pregătită să pornească la război?

— Totul este pregătit, măria ta, spuse Ioab, cu spatele țeapăn, umerii trași înapoi. Purta veșmintele generalului lui Israel, iar firele din aur ale veșmântului său negru formau un model lat pe mâneci și pe piept, în timp ce aripi de vultur îi erau brodate pe umeri. Oștile vor porni în zori.

— Bun. Am mare încredere în tine, Ioab. David îi zâmbi nepotului său. Te trimit pe tine să te îngrijești de amoniți. Înfrânge-i în numele meu, pentru Israel.

Ochii negri, mărgelaţi ai lui Ioab, susţinură privirea lui David, fără a-şi pleca creştetul şi fără încuviinţarea tăcută de acceptare, după cuviinţă.

— Nu te vei răzgândi?

— De data asta nu.

Un murmur se lăsă peste încăpere, iar Ioab deveni şi mai încordat.

— Fără îndoială ştii că poporul se aşteaptă să-i conduci tu. Amoniţii i-au umilit pe solii tăi. Onoarea ta este în joc.

— Şi mă aştept să-mi răscumperi tu onoarea aceasta. Dar eu nu mă duc.

— Măria ta, să fie asta o alegere înţeleaptă? Ahitofel se ridică în picioare, neaşteptând să i se dea cuvântul, ceea ce-i provocă o undă de iritare lui David. Cu lipsa de respect a lui Ioab se obişnuise, chiar i-o tolera, pentru că în toţi anii de când era rege, nu fusese niciodată în stare să strunească faptele sau atitudinea lui Ioab. Dar bărbatul era neprețuit, un general fără egal. Nici chiar vărul lui Saul, Abner, nu se ridicase la înălţimea şireteniei măiestre a lui Ioab. Însă Ahitofel, cu toate că uneori era precum un înger al lui Dumnezeu, devenise obositor în ultima vreme, începând să se îndoiască de toate deciziile lui David. Mai mult ca oricare altul, el ar fi trebuit să înţeleagă ce însemna să-ţi pierzi soţia.

— Înţelept ori nu, Ahitofel, nu mă duc. N-aş fi de niciun folos oamenilor mei chiar acum.

— Asta ţi-ar abate gândul de la soţia ta. Ahitofel insista să-şi impună punctul de vedere, ceea ce-l făcu pe David să-şi întunece privirea.

Se întoarse la locul său.

— Iertare, măria ta.

— Sfetnicul tău vorbeşte bine, unchiule. Războiul îţi va da ceva de făcut, în loc să stai pe-aici şi să-ţi plângi de milă. Tonul lui Ioab era provocator.

David se foi, înfuriat acum.

— Nu mi se cere să îţi dau ţie explicaţii, nepoate, sau să dau ascultare unor poveţe nepotrivite. Nu uita că eu sunt regele.

O mână i se încordă pe brațul jilțului său, cealaltă ținu cu putere sceptrul. Am încredere că tu şi Abişai puteți conduce oastea în locul meu.

— Oştile acelea sunt mari, măria ta. Dacă se dovedesc că sunt prea puternice pentru noi? Abişai fu cel care vorbi de astă dată, trădând pe chip că-şi dorea ca David să se răzgândească.

— Parcă n-ați mai fost la război fără mine. David se lăsă pe spate în tronul său, simțind cum îl apucă o durere de cap de la tâmple. Am hotărât. Nu mă mai bateți la cap. Îşi mută privirea de la generalii la sfetnicii săi. Când nu-i răspunse niciunul din ei, se ridică în picioare. Aştept să-mi aduceți rapoarte regulate. Dacă războiul se întețeşte prea mult, atunci voi reconsidera hotărârea pe care o iau acum. Între timp, întăriți-vă brațele de luptă. Nu vreau să aud că am trimis nişte muieri să facă treabă de viteaz.

Nu mai aşteptă vreun răspuns, ci coborî de pe tron şi ieşi din încăpere fără să se mai uite înapoi.

5

Batşeba stătea întinsă pe patul înălțat pe care-l împărțea în mod normal cu Urie, încercând să doarmă, dar somnul nu îi venea. Razele lunii scăldau încăperea în umbră, iar geamul se mişca uşor, în vântul răcoros al nopții. Urie avea să mărşăluiască mâine spre câmpul de luptă, alături de oştile lui Israel. Cine ştie când aveau să se mai întâlnească?

Ea-şi ridică pătura până la gât, trupul tânjindu-i să simtă brațele lui Urie în jurul ei, tânjind să se cuibărească încă o noapte la pieptul lui. Dar el se culcase pe o rogojină în camera de zi, departe de ea, departe de dragoste. Războiul se înstăpânise peste mintea lui. Oare lui îi păsa de faptul că ea era întinsă atât de aproape de el, că avea nevoie de el?

Îşi trase nasul, luptându-se cu lacrimile care-i umezeau perna de sub cap. Nu Urie era de vină. Războiul era vrăjmaşul, nevoia aceasta constantă de a apăra granițele lui Israel, de a ocupa țara pe care le-o făgăduise Dumnezeu. Dacă amoniții n-ar fi fost atât de nesăbuiți, nu s-ar fi aflat acum într-o asemenea încurcătură.

Se răsuci cu fața la perete, aranjându-şi din nou păturile, frustrată de şirul gândurilor. Supărarea nu avea să-i grăbească somnul. Era mai bine să se obişnuiască cu gândul că de acum înainte avea să fie singură.

Uşa pârâi uşor când în sfârşit reuşi să se cuibărească pe salteaua ei din lână. Se ridică într-un cot. În prag stătea Urie, privind-o de sus. Închise uşa în urma sa şi intră în odaie.

Batşeba se ridică, lăsând pătura să alunece jos, descoperind-o. Îi privi faţa în lumina slabă a lunii, fără a-şi da seama de expresia feţei lui. Oare ce căuta aici?

— S-a întâmplat ceva, domnul meu? Se ridică în pat, iar tunica ei subţire de noapte îi căzu în falduri până la călcâie. Îşi puse mâna pe braţul său şi-şi ridică faţa mai aproape de a lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse el cu voce răguşită. Îi cunoştea expresia aceasta. El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

Ea se agăţă de el, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Sărutarea lui deveni mai pătimaşă, dar o clipă mai târziu se desprinse de ea, îmbrâncind-o de la sine.

— Îmi pare rău. Îi întoarse spatele, apoi se răsuci din nou, privind-o în faţă. N-ar fi trebuit să vin.

Respingerea lui o durea. Se îndepărtă de el până atinse patul cu picioarele. Îşi cuprinse pieptul cu braţele, simţindu-i încă sărutarea pe buze.

— Suntem căsătoriţi. Nu e greşit să fii aici. Îşi întinse o mână tremurătoare spre el, fără a-şi putea ascunde implorarea din voce. Te rog, nu pleca. Am nevoie de tine. Era un risc să spună aşa ceva. Dar de ce venise aici dacă nu simţea o nevoie la fel de mare ca şi a ei?

El se scărpină în barbă, părând nenorocit, studiind-o de parcă astfel ar fi putut hotărî ce să facă. Când nu veni spre ea, ea-şi lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup. El îşi lăsă capul pe spate, ridicându-şi privirea spre tavan. În cele din urmă se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— În timpul înmormântării, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la tine, temându-mă că te-aş putea pierde.

— Nu o să mă pierzi.

— Nu poţi ştii asta.

Oare se gândea la prima lui soţie care murise la fel ca şi Abigail? Stătură neclintiţi, privindu-se în ochi, nereuşind să se despartă.

— Te-aş putea pierde în război, spuse ea după o tăcere prelungă. Numai Dumnezeu ştie când ne vine timpul să intrăm în Şeol.

El îşi coborî creştetul, încuviințând uşor, iar liniile din jurul ochilor săi negri se înmuiară.

— Tot ce ştiu este că nu vreau să se întâmple în seara asta. Vreau să-mi petrec ultima noapte cu tine.

Inima ei se încălzi în fața sincerității lui.

— Legea nu spune că trebuie să stai departe de femeie atât de curând. Şi îți îngăduie să te curățeşti, dacă se întâmplă una ca asta. Ea-i oferi un zâmbet sfios şi-şi deschise brațele, îndemnându-l să vină.

Gura lui se arcui uşor, dar expresia serioasă a feței lui îi făcu inima să bată mai repede. Era atât de aproape. Avea atâta nevoie de ea, şi totuşi era atât de dornic să nu calce nicio frântură din lege, nicio poruncă de-a regelui. Nu se putea lăsa măcar o dată în voia dorințelor lui? Cât de mult o iubea de fapt?

— Te rog, domnul meu. Veni mai aproape lângă el, ştiind că inima i se oglindea în priviri. Răsuflarea ei atinse fața lui. Dacă o respingea acum, avea să fie devastată. Dar cel puțin avea să ştie.

Un geamăt uşor se desprinse de pe buzele lui când o trase aproape de sine.

— Soție scumpă, eşti pieirea mea. O trase în brațele lui, aproape zdrobind-o la pieptul său, iar buzele lui se înstăpâniră pe buzele ei.

Ea-i răspunse la sărutare, în timp ce inima i se desfăta sub atingerea lui bine-cunoscută.

— Mă iubeşti? întrebă ea în şoaptă, în timp ce el o aşeza între perne.

Gura lui se desprinse de a ei, privind-o cu blândețe.

— Dulcea mea Batşeba, cum te-ai putea îndoi?

Sărutarea lui îi înăbuşi răspunsul.

A doua zi de dimineață, după plecarea lui Urie, Batşeba se urcă pe acoperişul casei ei, cu privirea ațintită la acoperişurile vecinilor ei, încercând să vadă ceva din oastea ce mărşăluia pe străduțele Ierusalimului, spre câmpii şi spre ținutul deluros al lui Amon. Urie se împotrivise dorinței ei de a se alătura femeilor şi copiilor ce se adunaseră de-a lungul străzilor pentru a intona cântări şi a flutura ramuri de finic. Anittas şi Tirța i-ar fi fost alături spre a o păzi, dar felul său protector de a fi o făcu să rămână acasă. Nu era nevoie să-i dea mai multe pricini de îngrijorare.

Dar vai, cât de mult şi-ar fi dorit să-l mai vadă o dată, să-i vadă strălucirea din ochi când o privea – o strălucire pe care i-o vedea atât de rar. Scutură din cap la gândul acesta. Urie nu şi-ar fi trădat sentimentele în fața oamenilor săi. Dar cel puțin o lăsase odihnindu-se în siguranța dragostei sale. Din ce alt motiv şi-ar fi încălcat propriul cod de conduită pentru a fi cu ea, dacă nu din dragoste? El avea dreptate, desigur. Nu existase niciodată vreo îndoială. Fusese o neroadă să gândească altfel.

Se apropie mai mult de parapet, în timp ce vântul îi biciui năframa peste obraji, lipindu-i-o de gură. Când se dădu înapoi, franjurii acesteia i se încâlciră pe după inelele de pe degete, şi se întoarse, trăgând uşor firele dintre degetele ei. Îşi ridică privirea spre palatul regelui, cum făcea de fiecare dată când se aventura pe afară, aşteptându-se să-l vadă pustiu. Dar i se tăie respirația în momentul când îl zări pe rege, rezemat de parapetul acoperişului palatului, strălucitor în veşmintele sale regeşti.

Mâinile i se opriră, iar inima îi bătu năvalnic. Cât de aproape îi părea, şi cu toate astea acoperişurile lor îi despărțeau, iar el nu se uita în direcția ei. Ea trase mai tare de franjurii năframei ei, reuşind în cele din urmă să o descâlcească dintre degete, şi îşi strânse repede năframa mai bine peste obraji şi peste nas, lăsându-şi liberi numai ochii. În caz că se uita în direcția ei... Urie ar fi fost mulțumit ca regele să nu îi zărească fața.

S-ar fi putut întoarce, prefăcându-se că nu-l văzuse acolo, dar chiar şi de la depărtare, prezența lui era îmbătătoare. Îl privi,

fascinată, amintindu-şi-l ca şi soţ îndurerat, aşa cum îl văzuse în urmă cu câteva seri. Bunicul ei părea dezgustat de dorinţa împăratului de a rămâne în Ierusalim, dar, cu siguranţă, chiar şi un rege îşi putea îngădui un timp de jale.

Se simţi iritată. Războiul! Chiar era nevoie ca un bărbat să fie cârmuit de nevoia neabătută de a se încăiera? Spânzuraţi de-ar fi vrăjmaşii. Un bărbat avea lucruri mai importante de făcut. Ca de exemplu, să-şi vadă de familia lui.

Sângele îi ţâşni în obraji când îşi dădu seama că îl fixase cu privirea în neştire pe rege. Făcu un pas îndărăt şi se întoarse spre a privi din nou spre drum, dar încremeni când observă o mişcare cu coada ochiului. Privi din nou în direcţia lui, temându-se să-şi ridice faţa spre el, dar totodată temându-se să nu o facă. Nu greşise. El o zărise stând acolo, iar acum o măsura din priviri, cu toate că expresia feţei sale nu reflecta nimic, ca şi când ceea ce vedea nu prezenta interes pentru el.

Însă ochii lui negri o fermecau cu toate că între ei se afla întregul acoperiş, şi când el se apropie până ajunse chiar deasupra acoperişului ei, ea nu se putu opri spre a face un pas spre el, drept răspuns. Îngenunche, plecându-şi faţa până la podeaua acoperişului când nu mai avu unde înainta, iar el se opri chiar deasupra ei.

— Ridică-te, spuse el, cu o voce poruncitoare şi tandră în acelaşi timp.

Ea se ridică încet, dar îşi păstră ochii plecaţi.

— Uită-te la mine, te rog. Ea se supuse. El se aplecă peste acoperiş, într-o încercare evidentă de a comunica mai liber, dar când ea-şi ridică privirea, el se îndreptă, cu o privire de apreciere. Eşti foarte frumoasă.

Ea privi în jos şi trase repede aer în piept. Eşarfa i se desfăcuse când se plecase înainte, dându-i la iveală faţa! De ce nu fusese mai prevăzătoare şi să îşi ia toate precauţiile ca să nu se întâmple una ca asta? Apucă marginea materialului şi şi-l aruncă peste umăr, acoperindu-şi gura şi lăsându-şi doar ochii la vedere.

— Te rog, nu te acoperi. Un zâmbet de copil i se aşternu pe faţa lui frumoasă, făcându-i inima să-i bată mai repede. Ce trădare mai era şi asta? Îl iubea pe Urie! Dar cum să îndrăznească să facă altfel decât îi ceruse el?

— Sunt femeie măritată, măria ta. Se cuvine să mă supun soţului meu, care doreşte să mă acopăr când sunt între oameni. Ea-şi plecă privirea, cu toate că tânjea să-i vadă faţa, să se desfete în complexitatea expresiei feţei lui, care părea să treacă într-o clipă de la poruncă la vulnerabilitate.

— Desigur, ai tot dreptul să te supui soţului tău. Spune-mi, cine este bărbatul atât de binecuvântat să aibă o frumoasă de soţie? Vocea lui se făcu limpede auzită până la ea, purtată de vânt, în timp ce larma oastei ce pleca şi cântecul femeilor se stingeau în depărtare.

Ea privi în jur, dar niciunul din slujitorii casei nu i se alăturase pe acoperiş. Îndrăzni să-l mai privească o dată. El se sprijinea cu ambele mâini de parapet, iar privirea îi era îndreptată spre ea. Zâmbetul de copil i se transformă când li se întâlniră privirile, şi ştia că era în siguranţă cu el. Avea să o cinstească pe ea, la fel ca şi pe soţul ei.

— Soţul meu este Urie hetitul, iar tatăl meu este Eliam, fiul lui Ahitofel sfetnicul tău, măria ta. Cuvintele i se loviră de năframă, iar pe buza de sus i se iviră broboane de sudoare. Căldura vântului de primăvară o luă prin surprindere, făcând-o să-şi dorească să-şi scoată năframa cu totul.

— Nepoata lui Ahitofel? Sunt surprins că vulpoiul acela bătrân nu mi te-a oferit cu mult timp în urmă. Ochii săi negri se îmblânziră, iar privirea lui îi părea o atingere intimă. Nu l-aş fi refuzat.

— Mă onoraţi, măria ta. Obrajii ei se roşiră sub năframă. Dar cred că greşiţi.

Privirea lui se plimbă de la acoperişul său la al ei, de parcă ar fi măsurat distanţa dintre ei şi ar fi intenţionat să sară cumva până la ea. Ea făcu un pas îndărăt, temându-se puţin că vorbele ei îl înfuriaseră.

— Nu pleca. Tonul său poruncitor o opri în loc. Îmi doresc doar ca acoperişurile noastre să nu fi fost atât de îndepărtate – nu vreau să strig ca să mă auzi. Privi într-o parte, apoi din nou la ea. Sau să mă audă vecinii noştri.

Ea încuviinţă, venind cât de aproape îi îngăduia terasa acoperişului, apoi făcu din nou un pas îndărăt, ca să nu fie nevoită să-şi întindă gâtul pentru a privi în sus.

— Aş sări la tine, dar apoi ar trebui să le explic slujitorilor tăi de ce nu m-am putut căţăra înapoi. Râse, iar sunetul râsetului său îi aminti de cântarea pe care-l auzise cândva cântând. Dar spune-mi înainte să trebuiască să pleci – de ce greşesc?

Ea aruncă o privire pe furiş în spatele ei şi într-o parte şi în alta, apoi îşi îndepărtă cu grijă năframa de pe faţă, convingându-se că, acum că-şi îndepărtase acoperitoarea, nu mai era nevoie să vorbească atât de tare. Zâmbetul lui de apreciere îi încălzi inima într-un fel în care nu era convinsă că se cuvenea să simtă, dar alungă acest gândul cât colo. Era regele, la urma urmei. Un prieten al bunicului ei. Nu avea de ce se teme.

— În urmă cu patru ani, înainte să mă mărit cu Urie, bunicul meu a încercat să aranjeze o căsătorie între mine şi măria ta. Dar nu doreai să-ţi iei alte soţii, pentru că îi făcuseşi o juruinţă soţiei tale Abigail. Când văzu felul în care i se înnegură faţa, se făcu mică. Îmi pare rău pentru pierderea ta, măria ta. De ce nu învăţase să gândească înainte de a vorbi?

— Mulţumesc. Continuă.

Ea înghiţi greu, conştientă de interesul său insistent.

— Nu prea mai este altceva de spus. Bunicul dorea să afle dacă se putea face vreo alianţă între noi sau cu cineva de sânge regesc, dar tata îşi pusese în minte să-l răsplătească pe Urie pentru faptul că-i salvase viaţa în bătălie. Aşa că m-am măritat cu Urie acum trei ani.

Ea-şi ridică privirea. Muşchii feţei lui erau încordaţi, dar nu spuse nimic, multă vreme. Ea apucă un capăt al năframei şi şi-l trecu pe după gât, lăsându-şi o parte din faţă descoperită. Trebuia să plece, indiferent dacă el era de acord cu asta sau nu.

Cu siguranță regele avea lucruri mai de seamă de făcut decât să stea la poveşti cu ea!

— Care-ți este numele? Întrebarea lui ascundea o oarecare emoție, ca şi când ar fi fost un scrib şi ar fi notat ceva într-o carte.

— Batşeba, măria ta. Ea-şi plecă fața, temându-se că el avea s-o alunge, aproape dorindu-şi s-o facă.

— Batşeba. A şaptea fiică. Deci ai multe surori?

Ea-şi ridică privirea, uimită.

— Nu, măria ta. Sunt singura fiică la tatăl şi la mama mea. Să îndrăznească să-i spună mai mult? El se rezemă cu amândouă coatele de parapet, de parcă nu avea nici cea mai mică intenție s-o lase să plece curând.

— Batşeba mai înseamnă şi „fiică a juruinței". Tata aproape că ne-a pierdut pe mine şi pe mama la naşterea mea. Tata s-a rugat şi L-a rugat pe Dumnezeu să ne cruțe măcar pe una din noi. Dacă El avea să o facă, tata s-a jurat să-L slujească cu credincioşie, să fie cel mai bun oştean câte zile îi vor mai fi rânduite. Adonai a ales să mă cruțe, aşa că tata şi-a ținut juruința şi mi-a pus numele acesta. Ea-şi lăsă năframa liberă în timp ce vorbea şi se rezemă de marginea parapetului.

El îşi lăsă capul uşor într-o parte.

— Eu sunt cel mai mic dintre opt frați, cu toate că probabil ştii asta deja.

— Eşti norocos să ai o asemenea familie numeroasă, măria ta. Nu dorise să folosească un ton atât de visător, şi-şi întoarse repede privirea, stânjenită.

— Dacă este să le dau crezare nevestelor mele, tu eşti cea norocoasă, să fii singura nevastă a unui bărbat.

Ea-şi ridică ochii dar întâmpină doar sinceritatea privirii sale.

— Urie este om bun. Gândurile ei i se învălmăşiră în minte. Gândurile la Urie o umplură de ruşine. El nu i-ar fi înțeles dorința de a sta de vorbă cu omul acesta, chiar dacă era însuşi regele. Nici chiar ea nu se înțelegea, însă simțea că n-ar fi trebuit să fie aici, n-ar fi trebuit să continue o conversație care probabil avea să devină tot mai intimă.

Era regele atras de ea? Gândul acesta o făcu să se oprească în timp ce-şi acoperea cu grijă gura din nou. Nu putea fi adevărat. Regele avea multe soții dintre care să aleagă, unele mult mai frumoase decât ea. Şi putea avea orice femeie din toată împărăția.

Un sentiment ciudat de regret o cuprinse la gândul acesta. Oare ea era atrasă de el? Deveni confuză şi o năpădi un sentiment de nesiguranță.

Ea se îndepărtă de lângă parapet şi se plecă adânc. Trebuia să plece. Nu putea gândi cum se cuvine când el o privea în felul acesta. Se îndreptă de spate.

— Dacă nu vă este cu supărare, măria ta, eu trebuie să plec. Nu-l privi în ochi, în ciuda faptului că inima îi bătea neregulat şi o îndemna să îl privească. Mă scuzați, măria ta?

Mişcarea de deasupra ei îi spuse că şi el se ridicase la rândul său.

— Desigur. Îmi pare rău că te-am reținut din treaba ta.

Tonul său sincer o făcu să îşi ridice din nou privirea, şi zâmbetul lui o făcu să-şi simtă stomacul cum i se strânge. El îşi plecă fruntea de parcă ar fi fost un om oarecare şi nu regele care ținea soarta lor – soarta ei – în mâinile sale.

— A fost o plăcere să te întâlnesc, Batşeba. Numele ei pe buzele lui păreau ca o atingere sublimă.

Ea se înfioră şi se retrase, temându-se de sentimentele evocate dintr-odată de apropierea sa.

— Mulțumesc, măria ta. Plăcerea e şi de partea mea. Ea aşteptă, nesigură. Se cuvenea acum să-i întoarcă spatele lui, regelui, şi să coboare scările în grabă?

— Poți pleca, spuse el, cu toate că nu părea prea încântat de idee.

Ea ignoră sentimentele pe care le simțea el, amintindu-şi de gândul ce-l avusese cu câteva zile înainte, când şi-ar fi dorit să-l poată mângâia pentru pierderea lui Abigail. Acum gândul acesta i se părea că o domină, iar prezența lui îi stăpânea prea intens sentimentele. Dacă vorbea din nou cu el, nu făcea decât să işte noi probleme la curte. Atracția lui era prea puternică, prezența lui prea impunătoare, persoana lui prea atrăgătoare.

Ea se îndepărtă şi mai mult de el, cu inima bătându-i năvalnic, cu respiraţia la fel de scurtă şi sacadată. Când ajunse la scări, reuşi în sfârşit să rupă contactul vizual şi coborî în grabă treptele, nesigură dacă fugea de rege sau căuta siguranţa căminului ei. Dar era sigură că nu avea să mai scape niciodată de atracţia pe care o simţise între ei sau de singurătatea care o aştepta departe de braţele ocrotitoare ale lui Urie.

6

David se plimba într-un cerc fără țintă, în perimetrul palatului său, oprindu-se din când în când la parapet pentru a privi peste cetate. Soarele apusese demult, iar sunetele nopții se stinseseră, lăsând loc liniştii peste Ierusalim. Lumina sfeşnicelor licărea de jos, iar vocile celor mai apropiați vecini ajungeau până la el, fără a reuşi să le distingă cuvintele. Nu mai fusese pe acoperişul casei sale de trei luni de zile, evitând dorința de a privi în direcția femeii pe care o întâlnise în ziua când oamenii săi porniseră la război. Nu se cuvenea să vorbească din nou cu ea şi nici nu era de bun augur dacă cineva îi auzea. În seara aceasta cedă în fața nevoii de a-şi vizita pavilionul, dar descoperi că picioarele nu i se puteau linişti, şi nici mintea nu i se putea concentra.

Se îndepărtă de margine şi oftă, ceva ce nu prea putea controla în ultima vreme. Dacă ar fi fost un om înțelept, şi-ar fi lăsat deoparte responsabilitățile de rege – chiar dacă doar pentru o seară – ar fi coborât treptele până în curtea interioară a familiei sale, şi şi-ar fi ales o nevastă să meargă împreună cu el. O femeie putea fi în mare parte un motiv care să-i abată atenția de la durere şi război, după cum observase în treacăt în ziua când o întâlnise pe soția vecinului său. Însă repausul fusese de scurtă durată. Moartea lui Abigail lăsase un gol adânc în inima lui, şi nicio altă femeie nu avea să-i poată lua locul. De ce i-o luase Adonai pe

singura femeie care-l înțelegea, cu care își putea discuta grijile și care-i putea purta poverile – singura femeie care-i răpise inima?

Deprimarea îl încolțea, și dintr-odată se simți obosit de atâta umblat, simțindu-și picioarele tot mai grele cu fiecare nou pas. Se împletici înainte, apoi se îndreptă, alungându-l pe străjerul care veni imediat lângă el pentru a-l ajuta. Nu era atât de bătrân încât să nu mai fie în stare să se plimbe pe propriul acoperiș! Dar știa că arăta mai degrabă ca un om beat decât ca un rege, așa că se îndreptă spre cortul său, ușurat să se arunce între pernele de pe canapeaua sa. Își ridică privirea când auzi sunet de pași. Străjerul venea să vadă de el, fără îndoială.

— Regele meu, Hușai architul, dorește să vorbească cu tine. Se poate înfățișa înaintea ta? Benaia stătea în deschizătura cortului, luându-l prin surprindere.

— Am crezut că ți-ai luat liber pentru restul serii, Benaia. Du-te acasă la soția și la copiii tăi. David își trecu mâna peste barba sta, studiindu-l pe străjerul său devotat. Și da, trimite-mi-l pe Hușai. Își rezemă capul în perne și își închise ochii preț de câteva clipe, abia în momentul acesta dându-și seama cât de obosit era de fapt.

— Soția mea a fost chemată la o naștere și acasă nu mai e nimeni. Benaia nu fusese niciodată unul care să se întindă la multă vorbă. Dădu să plece, însă David știa că omul nu avea să se ducă acasă. Straniu, dar gândul acesta îl liniștea. Își închise din nou ochii, dorindu-și să poată aluneca într-un somn fără vise, dar știa fără cea mai mică umbră de îndoială că somnul nu avea să vină.

David se ridică atunci când îl auzi pe Hușai apropiindu-se și primi o cupă cu vin din partea slujitorului.

— Ce pot face pentru tine, Hușai? Dădu pe gât licoarea, apoi se opri, privindu-și reflexia. Imaginea era prea întunecată pentru a distinge ceva. Totodată, se gândi cât de istovit trebuia să pară. Sorbi prelung, savurând gustul dulce-amărui, precum viața.

— Trebuie să doresc ceva de la tine, măria ta? Hușai își mișcă trupul corpolent și se lăsă pe un jilț tapisat în fața lui David.

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii neregulaţi din barba căruntă, privindu-l în ochi pe David.

— Toţi vor câte ceva, prietene. David puse cupa deoparte, luă una din multele sale lire şi alese o melodie plăcută. E de datoria unui rege să dăruiască poporului său. Nu mă aştept la altceva.

— Un prieten adevărat nu aşteaptă întotdeauna o favoare, măria ta.

David îşi ridică privirea, apreciind efortul bărbatului. Dintre toţi, Huşai era printre puţinii care nu aşteptau favoruri din partea lui.

— Un rege are foarte puţini prieteni adevăraţi. Mai ales între soţiile şi fiii săi. Gândul acesta îl umplu cu un nou val de iritare. Ciupi o notă disonantă, apoi alese un acord minor tulburător, rămânând cu capul plecat pentru a evita contactul vizual cu Huşai. Omul probabil că dorea să-i dea lui David vreun sfat plin de înţelepciune, indiferent dacă David dorea să-l audă sau nu.

Când se stinse şi ultimul acord, David îşi lăsă lira în poală şi se propti în perne. Huşai sorbi din cupa sa de argint când slujitorul ieşi din cort, lăsându-i singuri.

— Până şi tu ai un motiv pentru care vii încoace, Huşai – chiar dacă nu-ţi doreşti nimic altceva decât tovărăşia mea. Râse scurt. Cu toate că în ultima vreme nu sunt sigur de ce i-ar mai pasă cuiva.

Huşai îşi cuprinse pocalul cu amândouă mâinile, apoi păru să se răzgândească şi-l puse deoparte, împreunându-şi mâinile peste pântecul său generos.

— Îmi aduc aminte ultima oară când ai venit la Hebron, când Iuda te-a uns întâia oara rege peste ei. Erai pe cale să primeşti tot ce-ţi promisese Dumnezeu. Era un moment crucial.

David îşi încrucişă gleznele, amintindu-şi. Zilele acelea fuseseră aprige, erau în război civil, dar într-un anumit fel, erau zile mai uşoare. Gândul acesta era însoţit de tristeţe, şi se foi tulburat.

— Ce vrei să spui?

Huşai nu părea câtuşi de puţin preocupat de tulburarea lui David, cuibărindu-se şi mai bine între perne, ca şi când intenţiona să rămână mult şi bine.

— Dar au fost şi momente grele, cu vătămarea lui Chileab şi doamna Abigail. Huşai se opri, aruncându-i lui David o privire cu subînțeles.

David se împotrivi tentației de a se foi sub privirea cercetătoare a prietenului său. Huşai era persoana care ştia ce făcuse David când o alungase pe Abigail şi ce sacrificase pentru a o aduce iarăşi înapoi.

— I-ai promis lui Abigail un lucru, măria ta, şi te-am văzut cum ți-ai ținut făgăduința.

El ridică o sprânceană şi îi zâmbi trist lui Huşai.

— Făgăduința aceea nu mi-a fost chiar aşa de greu s-o țin după cum crezi, probabil. Mai puține femei care să se lupte pentru atenția lui, care să-i cerşească favoruri pentru fiii lor țâfnoşi. Mai puține femei care să-l deranjeze cu pretențiile lor fără sfârşit. Mai puține femei de mulțumit.

Huşai chicoti, desfăcându-şi brațele pentru a-şi odihni amândouă palmele pe genunchi.

— Într- adevăr, nu, n-am crezut că vei putea ține o astfel de făgăduință, mai ales când jumătate din semințiile lui Israel şi-au adus fiicele să se perinde prin fața ta. Mă gândeam că vei ceda şi-ți vei alege câteva. Pentru a menține pacea, desigur.

David zâmbi, din toată inima de-astă dată.

— Desigur. Reuşise să mențină pacea fără a adăuga la numărul nevestelor sale, dar adesea se întreba cât îl costase dezamăgirea acelor oameni în privința loialității pe care i-au mai arătat-o ulterior. Un rege nu era niciodată lipsit de vrăjmaşi.

— Deci ce încerci a-mi spune, Huşai? Se bucura de prietenul său, dar subiectul acesta îl îngrijora. Mi-am ținut promisiunea față de Abigail, iar acum ea nu mai este. Nu am nici cea mai mică idee de ce a îngăduit Adonai să fie luată în condițiile în care aveam alte soții la care I-aş fi spus să se gândească mai întâi. De ce mi-a luat tocmai femeia care însemna cel mai mult pentru mine? Nici chiar Mical, cu credința ei reînvigorată în Iahve, nu mă stârneşte să-L caut pe Adonai aşa cum o făcea Abigail. Îşi ridică mâinile şi şi le studie, cu palmele ridicate. Cât de bătătorite

îi erau degetele, cu toate că dacă se gândea la asta, simțea încă moliciunea pielii lui Abigail sub vârfurile lor. Ce să mă fac fără ea, Huşai?

Nu se aşteptase să dea glas întrebării sau să fie împovărată de atâta emoție, cu toate că de luni de zile îi juca prin minte, ca un ropot de tobe constant de nuntă. Trase prelung aer în piept, şi-l expiră mai apoi, cu ochii ațintiți la Huşai.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, David. Prietenul său i se adresa rareori prin numele său, şi îl surprinse şi îi făcu plăcere. Te admir pentru faptul că ți-ai ținut promisiunea făcută lui Abigail, însă ea nu mai este. Nu mai eşti legat de promisiunea aceea.

— Legea le spune în continuare regilor să nu-şi ia multe neveste. Se gândea la asta de mult mai multe ori decât putea număra. Obosise să mai tot găsească argumente raționale pe care să şi le creeze.

— Da, dar cât de multe înseamnă de fapt „multe"? Te mulțumesc nevestele pe care le ai acum? Poate vreuna din ele s-o înlocuiască pe Abigail? Eşti dispus să vezi dacă este cu putință una ca asta? Întrebările i se azvârleau în inimă, una câte una, ca nişte săgeți silențioase, de parcă prietenul său ar fi reuşit cumva să pătrundă dincolo de poza lui de rege şi îi citise până în adâncul sufletului.

David se ridică anevoios dintre perne şi se îndreptă spre deschizătura cortului, cuprinzând cu privirea întunericul bolții înnorate.

— Niciuna din ele nu se apropie de ce mi-a fost Abigail, şi tu ştii asta, Huşai. Şi atunci de ce mă chinuieşti cu astfel de întrebări? De ce îmi adânceşti acum frustrarea? Îşi trecu o mână prin păr, dorindu-şi dintr-odată să nu fi fost atât de uşor îmbătat de frumusețea unei femei sau de cuvintele ei fermecate. Era o slăbiciune a lui. Expiră şi se întoarse în pavilion, lăsându-se să cadă între pernele moi.

— Ce vrei să fac? Spune-mi. I se terminaseră răspunsurile, scuzele şi argumentele. Mai bine să mai gândească şi altcineva.

— Ia-ți o nouă soție.

Cuvintele rămaseră suspendate în tăcere. Greierii răsunau undeva în depărtare, țârâiturile lor de împerechere asemuindu-se cu bătaia egală a inimii lui.

— Să-mi iau o altă nevastă. Pur şi simplu?

— Promisiunea pe care i-ai făcut-o lui Abigail s-a încheiat, măria ta. Lasă-ne să căutăm între femeile din Ierusalim. Nu va trebui să părăsim cetatea ca să găsim pe careva. Ochii lui Huşai străluciră de parcă s-ar fi şi gândit deja la cineva.

— Cum rămâne cu legea? Nu tu erai cel atât de grabnic să-mi aminteşti mereu de ea? Îl privi stăruitor pe Huşai în ochi, zărindu-i scăpărarea din priviri doar pentru o clipită.

— Nu ar fi nevoie să-ți mai iei cine ştie câte, măria ta. Numai una – s-o înlocuiască pe Abigail. Huşai ridică un umăr, nesigur. Ai nevoie de o femeie care să-ți privegheze inima aşa cum a făcut-o ea. Numai dacă, după cum spuneam, nu o poți înlocui pe Abigail cu una pe care o ai deja?

Putea? Nu putea spune că se gândise cu adevărat la aşa ceva. Era ostenit de toate smiorcăielile lor şi i se urâse de farmecele lor prefăcute.

— Ai avut cândva ceva cu Mical.

David privi în altă parte, neîncântat de direcția pe care o lua discuția lor.

— Poate că Mical s-a schimbat, Huşai, dar dragostea noastră nu a fost niciodată aşa cum ar fi trebuit. Nu am vlaga de a mai învia amintirile acelea.

Huşai îşi aplecă trupul greoi înainte, sprijinindu-se cu amândouă coatele în genunchi.

— Atunci ia-ți o altă soție.

— Pari sigur de tine în ceea ce-mi spui. David îşi ridică pocalul de pe masă şi sorbi prelung din el. Chiar îşi dorea o altă soție? Dar ce mai însemna una între atâtea altele, mai ales dacă nu făcea altceva decât să umple golul lăsat în urma ei de Abigail? Dădu tot restul conținutului pe gât dintr-o înghițitură, apoi îşi şterse gura cu dosul mâinii. Nimic, niciuna, nu putea lua locul lui Abigail.

— I-am chemat pe câțiva tați la mine. Le-am văzut pe câteva dintre opțiunile pe care le-ai avea. Huşai zâmbi, privindu-l cu neastâmpăr.

— Aşa ai făcut deci? Nu se putea dezbăra de tristețea gândurilor sale, dar zâmbi totuşi, privindu-l pe prietenul său în ochi. Poate că ar trebui atunci să mă laşi să arunc şi eu o privire la aceste opțiuni.

De ce îl interesa de fapt? Înnebunise? Probabil. Însă pe de altă parte, Huşai avea şi el dreptatea lui. Nu mai avea nicio noimă să se înfrâneze de la a continua să-şi întărească descendența. Dacă mai adăuga o nevastă la cele pe care le avea, însemna să aibă parte de mai mulți fii, şi răsfățați sau nu, mai mulți fii aveau să-i consolideze împărăția.

Frânturi de lege îi zburară sprințar prin minte, însă Huşai avusese ceva de spus şi în privința asta. Multe se referea la mai mult de una singură. Cât de multe erau prea multe? Cât timp ele nu-i întorceau inima de la Iahve, numărul nu conta. Nimic, niciuna nu îi putea clinti devotamentul față de Adonai.

— Adu-mi-le pe cele pe care le-ai ales, Huşai. Îl chemă pe slujitorul său să-i reumple pocalul şi îi ură noapte bună lui Huşai, cu inima mai uşoară decât fusese de luni de zile.

7

Batşeba stătea în bucătărie, iar în timpul ăsta slujitorii se învârteau în jurul ei, strângând resturile de la micul dejun pentru a începe pregătirile pentru sărbătoarea Lunii Noi, pe care aveau să o țină mai târziu, în seara acelei zile. În ciuda absenței lui Urie, Batşeba se asigură că legile, curățirile, jertfele şi sărbătorile erau ținute, ştiind că soțul ei avea să-i ceară un raport şi o dare de seamă când avea să se întoarcă. Trimisese deja invitații bunicului ei, mătuşii Talia, lui Chava şi soțului ei, Matias, lui Rei şi noii sale soții, Jarah. Cu toții fuseseră de acord să i se alăture pentru sărbătoarea care urma jertfelor aduse la Ghibea. Călătoria spre altarul din munți şi înapoi avea să le ia timp, şi ea era nerăbdătoare să plece.

Se simțea sfâşiată de dor după familia ei. Chava lipsise de la vizitele lor săptămânale la piață, cu grețuri de la a doua ei sarcină, însă nu de fața Chavei îi era dor. Dacă era sinceră cu ea, Batşeba trebuia să recunoască faptul că cel mai dor îi era să-l vadă, chiar şi o clipă doar, pe rege. Pulsul i se acceleră la acest gând, aducând odată cu sine şi sentimentul tulburător al vinovăției.

Ieşi din bucătărie şi se duse în partea din față a casei, oprindu-se în odaia ei pentru a-şi lua mantia şi năframa. Singurătatea era singura explicație pentru felul în care continua să-şi deruleze în minte conversația pe care o avuseseră cu luni înainte. Dacă Urie n-ar fi plecat la război, nu s-ar fi aflat nici ea pe acoperiş în clipa

aceea, şi nici nu ar fi schimbat vreo vorbă cu regele. Faptul că privirea ei se înălța aproape în fiecare zi de atunci încoace spre locul unde stătuse el era dovada faptului că îi lipsea soțul ei. Oare chiar nu se mai termina odată războiul acela?

Îşi sili mintea să se întoarcă la ce aveau de făcut slujitorii în timp ce-şi ducea mantia şi năframa în camera de zi. Uşa spre curte stătea deschisă, lăsând aerul cald să pătrundă în casă. Arşița verii fusese apăsătoare luna care trecuse, dar încuiatul casei nu se dovedise de vreun folos, aşa că lăsă aerul cald să pătrundă în interior. Batşeba ura sentimentul că era închisă.

În curte, o slujitoare de vârstă mijlocie stătea şi bătea praful dintr-un preş cu o lopățică din lână groasă. Tirța îşi ridică creştetul de unde stătea şi lustruia mesele şi candelele.

— Ia-ți mantia şi vino cu mine. Batşeba îşi scoase sandalele dintr-un coş de lângă uşă şi se aşeză pe o canapea joasă pentru a şi le lega pe picioare.

Tirța îşi prinse cârpa din pânză la cingătoare şi alergă în iatacul ei. Ea se întoarse chiar când Batşeba îşi termină de legat şi cea de-a doua sandală.

— Plecați atât de curând, domniță? Silueta lui Anittas îi blocă drumul spre curte, țintuit cum stătea cu brațele încrucişate peste pieptul său vânjos. Protectorul său constant, Urie fusese cel care-i poruncise lui Anittas să aibă grijă de ea.

— I-am promis mătuşii mele că mă voi opri pe la ea şi vom petrece ceva timp împreună, înainte să ne ducem la Ghibea.

— Stăpânul ar dori să vă însoțească unul din slujitori. El se dădu la o parte, dar când făcu un pas înainte, el o urmă.

Ea se opri, întorcându-se cu fața spre el.

— Tirța mi-e de ajuns. O să fiu bine, Anittas.

— Da, stăpână. Poate că Şimron ar trebui să vă însoțească.

— Vărul meu Rei vine şi el împreună cu noi la Ghibea. Nu trebuie să te temi de nimic. Insistențele lui Urie ca un slujitor să o însoțească de fiecare dată deveniseră supărătoare. Îşi acoperea fața destul de bine, şi veşmântul ei nu avea să trădeze nimic din felul în care arăta. În privința aceasta, Urie era la fel ca şi tatăl

ei, nelăsându-i niciodată suficient loc să respire, păzind-o întotdeauna de parcă s-ar fi temut că avea să apară cineva şi s-o ia chiar de sub ochii lui sau că ea şi-ar fi putut lua zborul precum o pasăre. Ridicol!

Însă Anittas nu avea să fie niciodată de acord cu ea. Oftă, trăgându-şi năframa peste creştet şi peste faţă, şi întâlni privirea îngrijorată a slujitorului.

— O să fim bine. Nu te mai îngrijora atât. Ea-l bătu pe braţ, încercând să pară recunoscătoare pentru grija lui paternă, dar simţindu-se înăbuşită de protecţia lui. Bunicul meu nu ar îngădui să mi se întâmple nimic şi el ne va însoţi la rândul lui.

Anittas încuviinţă din cap, aparent mulţumit. Ea păşi în curte, urmată îndeaproape de Tirţa.

— Dacă îl trimiţi totuşi pe Şimron, spune-i să stea departe.

Îl auzi pe Anittas chicotind în timp ce ea şi Tirţa ieşiră pe stradă.

— De ce porţi aceeaşi discuţie cu el de fiecare dată când mergem undeva? Ştii că-l va trimite pe Şimron sau vreun alt slujitor, fie că vrei, fie că nu. Tirţa îşi luă un coş de sub braţ şi veni lângă Batşeba.

— N-ar trebui să-şi facă atâtea griji. Şi întotdeauna există posibilitatea ca într-o bună zi să-mi dea ascultare şi să nu mai simtă că ar trebui să mă păzească la fiecare pas. E mai rău decât o cloşcă. Trecură de casele vecinilor, unde femeile şedeau în curte, măcinând grâne, iar copilaşii se jucau în preajmă. Nu le rămâneau multe alternative pentru a ajunge în cetate, decât străzile destul de ticsite.

— Face tot ce poate să asculte poruncile stăpânului, domniţă. Nu-i poţi băga de vină vreunui slujitor că se preocupă de treaba stăpânului său.

Luară colţul într-o alee mai aglomerată, drumul principal ce ducea la palatul regelui. Curiozitatea îi atrăgea atenţia spre impozantele porţi ale palatului, dar nu văzu nimic decât pietre din calcar frumos lustruit şi străjile ce stăteau de pază. Se întoarse, tulburată, dezamăgirea făcând-o să se simtă inconfortabil. La ce se aştepta – ca regele să se fi aflat în poartă, aşteptând s-o vadă în timp ce trecea? Acum cine era ridicol?

Porni în grabă mai departe, lipăind cu sandalele peste pietrele de pavaj, apucând drumul spre strada negustorilor. O căruță trasă de un măgăruş hurui în urma lor, iar ele se traseră repede pe marginea drumului, spre a o lăsa să treacă.

— Vă supără ceva, domniță? Vocea blândă a Tirței în urechea ei o făcu să privească în altă parte. Înghiți greu şi-şi trase năframa mai tare peste față, bucuroasă că acoperitoarea îi ascundea fața de cei ce treceau.

— Nu mă supără nimic. Nu sunt decât nerăbdătoare s-o întâlnesc pe mătuşa mea. Nu îşi putea îngădui niciodată să-şi dezvăluie înaintea slujitoarei ei gândurile ei trădătoare, în ciuda abilității femeii de a-şi ține gura de la bârfe. Unele lucruri nu i le putea spune, şi dorința ei de a-l vedea pe rege era de căpătâi printre acestea. Însuşi gândul acela suna mai rău decât era de fapt. Nu căuta pe cineva care să-l înlocuiască pe Urie. Nu-şi dorea decât să poată vorbi cu cineva, şi el fusese atât de captivant.

Se dezbără de aceste gânduri. Nimic bun nu avea să iasă din astfel de cugetări.

O altă căruță trecu huruind spre gheretele negustorilor de pe următoarea stradă. O capră behăia în timp ce alerga după căruță şi un băiețel fugea în urma ei, strigând. Batşeba îi făcu semn Tirței s-o urmeze şi îşi văzu mai departe de drum.

Continuară să meargă în tăcere până când ajunseră la o casă mult mai mică decât cea pe care o împărțea cu Urie. Intră în curtea familiară şi îşi plecă creştetul sub arcada uşii deschise. Vremea era destul de caldă, aşa că Batşeba îşi dori să îşi poată dezbrăca mantia, însă Urie ar fi dorit ca ea să rămână acoperită până când intra în casă.

— Mătuşă Talia. Eşti acasă?

Dintr-una din încăperi se auziră voci, iar o clipă mai târziu mătuşa ei şi vărul ei, Rei, veniră în grabă spre ea. Mătuşa Talia o îmbrățişă înainte ca ea să mai poată scoate vreo vorbă. Lacrimi nedorite o podidiră în clipa aceea. Nu dorise să arate atâta emoție. Nu dorise decât să stea puțin de vorbă cu mătuşa ei, să primească o perspectivă asupra vieții ei, să-şi umple singurătatea.

— Haide, haide. Mătuşa Talia o ţinu la depărtare de un braţ de ea. Vii să mă întâmpini după atâtea luni cu lacrimi în ochi? Ce te frământă, drăguţo? O bătu blând peste obraz pe Batşeba.

Batşeba scutură din cap, cu faţa îmbujorându-i-se sub atingerea mătuşii ei.

— Sunt bine, mătuşă Talia, doar că mi-e dor de tine, mi-e dor de voi toţi. Se uită la Rei şi căldura din obraji i se înteţi.

El o privi gânditor, curios.

— Mă bucur să te revăd, verişoară. El zâmbi cu faţa aceea de copilandru pe care i-o iubise dintotdeauna, dar expresia din ochii lui nu era deloc cea a unui copil. Rei o iubise întotdeauna, îşi dorise să se însoare cu ea şi, dacă ar fi fost cu doi ani mai mare, şi nu mai mic decât ea, tatăl ei poate că s-ar fi gândit să îi însoţească în căsătorie. Dar acum era prea târziu. Era femeie măritată, iar Rei avea şi el o mireasă.

— Şi eu mă bucur să te văd, Rei. Ce mai faci? Crescuse de când îl văzuse ultima oară, barba i se îndesise, iar de sub tunica pământie i se observau muşchii de bărbat.

— Sunt bine. M-am oprit să văd dacă are mama nevoie de ceva de la piaţă. Tocmai pornesc să cumpăr nişte piele din care să-mi făuresc balamale pentru uşi. Am ridicat două odăi noi lângă casa mamei. Jarah e însărcinată. Bărbia i se înălţă, evident mândru de realizările sale.

Inima Batşebei se strânse când auzi vestea. Rei era căsătorit de mai puţin de trei luni şi soţia lui era deja însărcinată? De ce o lipsea pe ea Adonai de o asemenea realizare?

Zâmbi în ciuda durerii pe care o simţi în suflet.

— Îţi doresc toate cele bune, vere. Pe când aşteptăm să se nască pruncul?

— Înainte de recoltatul secarei.

El o privi, apoi îşi întoarse privirea.

— Trebuie să plec dacă vreau să ajung la timp. Pornim în munţi la altar imediat după prânz.

— O să fim gata, spuse mătuşa Talia, împingându-l pe Rei spre uşă. Pleacă acum.

Mătuşa Talia îşi drese vocea când Jarah îşi făcu apariţia în încăpere, în spatele lui, şi îi făcu semn Batşebei.

— Vino în casă, copilă dragă. Mătuşa Talia o luă pe Batşeba de braţ şi o trase în camera mare, care le folosea în acelaşi timp drept cameră de zi şi încăperea în care se servea masa.

Canapele joase erau aliniate lângă câteva mese mai joase, iar pe podeaua din piatră era întinsă o blăniţă de miel.

— Haide, lasă-mă să-ţi iau mantia. Batşeba se dezveli şi i-o întinse mătuşii ei, care o puse într-un cârlig pe perete.

Se întoarse spre Tirţa pentru a face la fel, însă Tirţa scutură din cap.

— O să aştept afară.

Mătuşa Talia zâmbi înţelegătoare când Tirţa se strecură înapoi afară în curte. Mătuşa Talia se uită la Jarah.

— Fiică, nu ne aduci nişte vin cu apă? Se uită la Batşeba. Sau poate ceai?

— Ceai e bine. Dar dă-mi voie să te ajut. O studie pe soţia vărului ei. Fata era mai scundă decât Chava, de mărime medie şi cu piele mai întunecată, robustă ca şi Tirţa. Zâmbetul ei îi lumină gura când flutură din mână, oprind-o.

— Vezi-ţi de treabă. Du-te şi ia loc cu mama şi povestiţi-vă ultimele noutăţi. Vin şi eu imediat.

— E o fată drăguţă. Batşeba se întoarse cu faţa spre mătuşa Talia când Jarah ieşi din odaie. Mătuşa ei era o femeie scundă, îndesată, cu părul cărunt adunat sub o broboadă maronie. Braţele ei groase munciseră mult la vremea lor, şi cu toate că era văduvă de câţiva ani deja, se ţinea bine, dăruind celor nevoiaşi din jurul ei din propriul ei venit sărăcăcios.

— E potrivită pentru Rei şi mi-e de mare ajutor la anii mei. Nu avea nimic prefăcut în privire, iar Batşeba simţi că comentariul ei avea menirea să o ajute să se liniştească. Amândouă ştiau cât de mult ţinuse Rei cândva la ea.

— Termină, mătuşă Talia, nu eşti bătrână. Mai ai ani mulţi şi frumoşi înainte.

Mătuşa ei îi desfiinţă comentariul cu mâna.

— Numai Dumnezeu ştie cât are de trăit un om pe pământ. Expresia melancolică de pe chipul mătuşii îi spuse Batşebei că gândurile ei se îndreptaseră spre soţul ei, Şem.

— Încă ţi-e dor de el?

Mătuşa Talia îşi încrucişă braţele la pieptul generos.

— Uneori, când sunt singură în cameră şi dusă pe gânduri, simt că şade cineva pe scaun. Arătă spre scaunul gol din lemn din faţa lor, cel despre care unchiul Şem spusese adesea că este al lui. Întotdeauna mă uit într-acolo şi mă aştept să-l văd, dar sigur că niciodată nu-i acolo.

Pieptul ei se ridică într-un oftat greu.

— Ştiu că se odihneşte în Şeol, dar uneori prezenţa lui, senzaţia lui, mi-e greu să le uit. Îşi ridică privirea când se întoarse Jarah cu o tavă pe care pregătise nişte lipii aromate şi trei căni aburinde de ceai îndulcit cu miere. Mă bucur să-i am aici pe Rei şi pe Jarah pentru a-mi alina singurătatea.

Mătuşa Talia îi făcu semn lui Jarah să ia loc alături de ea şi se întoarse spre a o privi pe Batşeba. — Acum, înainte să se întoarcă Rei, spune-mi, ce te-a făcut să te emoţionezi chiar aşa? Sigur, ţi-e dor de Urie, dar ce altceva mai este?

Batşeba luă cana pe care i-o întinse mătuşa ei şi sorbi încet.

— Nu mai este nimic altceva. Sunt ocupată cu treburile casei, dar lunile se târăsc încet şi nu avem nicio veste că războiul s-ar termina curând. Sabba îmi spune că lucrurile stau tot mai rău. Regele se va alătura cel mai probabil oştilor după sărbătoarea Lunii Noi.

— Asta e bine! Regele ar fi trebuit să se alăture oamenilor săi de la bun început. Poate că războiul s-ar fi terminat până acum dacă i-ar fi condus David, în loc să-l lase pe Ioab la conducere. Bărbatul acela poate că are parte de dedicarea oştenilor, dar ei au nevoie de conducerea regelui. Şi-apoi, la ce l-a ajutat că a rămas acasă şi a jelit? N-a reuşit decât să mai adauge câteva neveste la casa lui. Mătuşa Talia luă un coş cu haine de cârpit şi îşi trase aţă într-un ac, ţinându-şi mâinile ocupate în timp ce vorbea.

— Sabba nu mi-a spus asta. Regele își încălcase în cele din urmă promisiunea făcută lui Abigail? Așa ceva părea logic, acum că Abigail nu mai era.

— Poate că regele s-a simțit singur. Putea înțelege sentimentul acela, cu toate că înțelegerea nu-i ușura sentimentul de vinovăție pe care-l resimțea pentru faptul că era interesată de el.

După ce Jara își alese o tunică pentru cârpit, Batșeba luă coșul de la ea și-și alese la rândul ei un șal cu marginea ruptă într-un colț. Faptul că lucra ceva cu mâinile era numai bine pentru a-i distrage atenția de la gândurile ei tulburătoare.

— Sunt convinsă că se simțea singur. Nimeni nu vrea să își piardă partenerul, copilă, dar regele avea multe alte neveste dintre care să aleagă. Nu trebuia să-și mai ia altele.

— Cât de multe neveste noi și-a luat? Vocea suavă a lui Jarah avea un accent ușor pe care Batșeba nu reușea să-l recunoască. Nu pomenise Rei ceva că o întâlnise în afara Ierusalimului? Sau poate că se mutase de curând aici.

— Unii spun trei, alții cinci. Ah! Chiar și una ar fi prea mult! Bărbatul acela ar fi trebuit să se ducă la război. Mătușa Talia împunse acul din os în materialul moale, din lână.

— De ce ar trebui să ne pese cu cine se însoară regele? Mâinile Batșebei se opriră din lucru, întrebarea ei implorând un răspuns. De ce nu-și vedeau toți cei din împărăție de ale lor și își băgau nasul în viața privată a regelui? Nu are și el dreptul la fericire? Și-apoi, Sabba spune că oamenii din toate semințiile și chiar din celelalte neamuri sunt întotdeauna dispuși să-și ofere o fiică pentru a se căsători cu regele. Cum ar putea refuza?

— A refuzat foarte bine cât timp trăia Abigail. Nu-i treaba mea, desigur, dar mi se pare că Adonai i-a luat soția nepotrivită. Pieptul mătușii se umflă de un oftat. Dar cine sunt eu să mă îndoiesc de Cel Preaînalt? El dă și El ia. Binecuvântat fie Numele Lui.

— Binecuvântat fie Numele Lui, răspunseră Jarah și Batșeba la unison.

Rămaseră în tăcere, cosând, în timp ce în capul Batșebei roiau întrebări și un sentiment de îndoială. Nu era de mirare că nu-l

mai văzuse pe rege pe acoperiş în lunile de când plecase Urie la război. Se însurase cu noi femei şi era fără îndoială ocupat cu a le cunoaşte. Şi dacă rapoartele din război erau adevărate, iar ceea ce auzise Sabba era conform realității, regele avea să plece spre a se alătura oştilor sale, şi poate că atunci Urie avea să se întoarcă acasă. Şi odată ce Urie venea acasă, ea nu va mai fi singură, şi gândurile ei nu aveau să mai alerge după o prietenie interzisă, care nu era, în mare parte, decât rodul fanteziilor ei.

Se uită spre Jarah, al cărei pântec era deja proeminent cu copilul lui Rei. Simți cum invidia îi încolțeşte în inimă, dar o înăbuşi pe dată. Poate că Jarah purta copilul lui Rei, dar oare avea şi dragostea lui? Cel puțin ea ştia sigur că Urie o iubea.

Dar în timp ce se îndreptau spre culme, ceva mai târziu, în după-amiaza acelei zile, tânjea să vadă fața zâmbitoare a regelui, şi ea se întrebă dacă era îndrăgostită de soțul ei sau de o plăsmuire a închipuirii ei.

8

David stătea la intrarea ascunsă de perdea a Cortului de pe înălțimea din Ghibea, înconjurat de sfetnicii şi străjile sale. Vântul după-amiezii târzii sufla fierbinte, pârjolindu-i fața, iar broboanele de sudoare formau o peliculă subțire pe fruntea lui încoronată. Greutatea aurului şi a giuvaerelor părea mai grea decât de obicei când intră în curte, unde arderile de tot aduse Domnului sfârâiau continuu, zi şi noapte, pe vatra altarului.

Un taur, şase miei şi un berbec se învârteau prin țarc, aşteptându-şi soarta ca jertfe de ispăşire pe altarul din aramă, aflat în mijloc. Ghibea părea un loc mai bun pentru jertfe decât străzile înguste ale Ierusalimului. David îl lăsase pe Țadoc, marele preot, să preia conducerea în acest loc încă din momentul în care adusese chivotul la Ierusalim. Planul funcționase bine, cu toate că nu putea veni niciodată la locul acesta fără să viseze cum ar fi fost dacă jertfele şi închinarea înaintea chivotului lui Adonai puteau fi unite într-un templu măreț.

Chemarea unui corn de berbec îi atrase atenția asupra preoților înveşmântați în efoduri din pânză fină, Țadoc purtând straiele bogate ale marelui preot Aaron. Țadoc şi fiul său aduseră primul berbec în mijloc. David păşi înainte şi îşi puse mâinile pe capul acestuia, transferându-şi în mod simbolic păcatele asupra animalului pentru a-i servi ca înlocuitor, cu toate că ştia că

sângele niciunui animal nu avea vreodată să fie suficient pentru a acoperi păcatele vreunui om.

Preotul tăie beregata berbecului dintr-o mişcare fulgerătoare. Gemetele şi rugile a sute de bărbaţi şi femei se înălţară în spatele lui, acoperind răgetele berbecilor rămaşi în viaţă.

Inima lui David se strânse, şi îngenunche în ţărână, plecându-şi faţa până la pământul stâncos, acoperit ici şi colo cu câte un smoc de iarbă. Oamenii săi îi urmară exemplul, imitându-i postura. Aşa cum şi trebuiau să o facă. Însă rugăciunile pe care le auzea şoptite în jurul lui îi păreau reci, vorbele ce-i ajungeau la urechi şi cuvintele ce-i veneau în minte erau doar rugăciuni mecanice pe care le învăţase pe de rost cu mult timp înainte şi pe care le repetase mult prea des în ultima vreme. Unde erau rugăciunile ce i se revărsau de pe buze, comuniunea de care se bucurase cu Adonai încă din tinereţea lui? Ritualul preoţesc, jertfa această lunară poruncită de legea lui Moise, nu fusese niciodată o sarcină de rutină, ci una pe care o îmbrăţişase cu încântare.

Ce se întâmplase cu bucuria lui?

El se ridică în picioare şi aşteptă până când Ţadoc îşi rosti binecuvântarea de încheiere. Jertfa aceea în sine nu-l făcea curat. Ştia asta. Doar când inima se alătura mărturisirii şi pocăinţei, primind jertfa drept plată pentru păcatul lui, îl considera Adonai pe un om curat în ochii Săi. David se uită spre întinderea albastră de deasupra creştetului său, norişorii subţiri nereuşind să oprească arşiţa soarelui necruţător. El îşi ridică o mână spre a-şi face umbră din faţa dogorii.

Sunt curat înaintea Ta, Doamne?

Rugăciunea îi rămase fără răspuns, şi întoarse spatele altarului. Nu se simţea curat, dar nu putea numi niciun păcat din inima sa. Greşise prin faptul că-şi luase cinci noi concubine? Îşi cercetă inima, în vreme ce străjerii îi făcură loc spre a porni în fruntea mulţimii şi a se întoarce în cetate. Nu simţea nimic. Nici vinovăţie. Nici siguranţă. În ciuda străduinţelor sale, inima lui se răcise în ungherele în care locuise înainte dragostea lui Abigail.

Şi părea neputincios în a mai face orice altceva pentru a schimba starea aceasta. Dumnezeu nu ar fi trebuit să i-o ia.

Merse înainte, croindu-şi drum pe terenul stâncos, ridicându-şi în cele din urmă privirile la bărbaţii şi femeile care-l însoţiseră. Îl zări pe Ahitofel, o faţă familiară pe care nu o mai văzuse de mai bine de o lună. Îi atrase atenţia lui Benaia, care era nelipsit de lângă el, şi se îndreptă spre sfetnicul său, iar mulţimea îi făcu loc când el se apropie.

— Ahitofel, prietene, unde ai fost în luna ce-a trecut? Mi-a lipsit sfatul tău plin de înţelepciune. David zâmbi, se întinse spre cel mai în vârstă şi-l sărută pe obraz. Ahitofel se aplecă imediat ce David se îndepărtă de el.

— Măria ta, îmi faceţi mare cinste. Se ridică atunci când David îşi întinse mâna şi-l ajută să se scoale. Am petrecut ceva timp la casa mea, în cetatea Ghilo. Sunt bucuros să pot spune că recolta de struguri a fost mai bună decât mă aşteptam.

— Şi eu sunt bucuros să aud asta. Haide, să mergem împreună la casa Dumnezeului nostru. Ultima oprire, după aducerea jertfelor, urma să fie o vizită la cortul care adăpostea chivotul legământului.

— Iar deseară vei putea lua masa împreună cu mine. Sărbătoarea Lunii Noi nu este la fel dacă tu lipseşti, prietene. Cu toate că Ahitofel avea felul lui de a-l călca pe nervi uneori, acum că oamenii lui erau plecaţi la război, David îi simţea lipsa.

— Vă mulţumesc, măria ta. M-aş bucura să vă însoţesc. Îşi potrivi pasul după mersul lui David. I-am făgăduit nepoatei mele să iau masa de Lună Nouă la ea acasă deseară. Se uită în urma sa, făcând semn spre o femeie acoperită de un văl dungat cu roşu şi albastru, doar ochii îi rămăseseră la vedere în spatele faldurile sale. Era însoţită de alte câteva femei. Dar sunt convins că nu se va supăra prea tare dacă nu mă voi duce. Numai dacă, desigur, v-aţi învoi să vă alăturaţi nouă, măria ta.

David privi în direcţia în care arăta Ahitofel, întâlnind privirea femeii. Părea uimită de atenţia pe care i-o acorda el şi-şi plecă repede creştetul. Avea ceva familiar, dar nu-şi amintea unde o mai văzuse.

— Mă tem că alaiul meu va fi prea numeros pentru casa ei, prietene. Dacă nepoata ta ar dori, ar putea să se alăture femeilor de la masa mea de sărbătoare. Adu-ți toată familia. Aş fi mulțumit să îi cunosc pe fiecare dintre ei cu această ocazie. Gândul acesta îl învioră, o variație de la rutina consacrată.

— Mă tem că fiul meu şi soțul nepoatei mele sunt departe, şi se războiesc cu amoniții. Şi apoi, nepoata mea s-a străduit foarte mult să pregătească masa pentru mine şi pentru familia fiicei mele. Îmi cer iertare, mărita ta, dacă voi lipsi doar eu de la festinul ei, voi fi iertat, dar dacă vom lipsi cu toții, cu siguranță voi fi aspru pedepsit. El chicoti, iar David râse împreună cu el.

— E bine să te am iarăşi alături, Ahitofel. Desigur, n-aş vrea să suferi de pe urma limbii prea ascuțite a unei femei. Zâmbi la hohotul lui Ahitofel, dar o parte din el nu se putea dezbăra de dorința de a-l vedea pe vechiul său prieten în tovărăşia familiei lui. O familie normală, cum avusese şi el înainte ca desişurile împărăției să schimbe totul. Poate că dacă v-aş face o invitație mai extinsă?

Ahitofel ridică o sprânceană, trădându-şi îndoiala.

— Cum doriți, măria ta. Sunt sigur că familia mea ar fi cât se poate de onorată să fie invitată la masa voastră. Ahitofel privi în urma sa şi făcu semn tinerei femei să păşească înainte. Ea veni repede, supusă, cu ochii la bunicul ei.

— Da, Sabba, cu ce te pot ajuta?

David simți cum i se încălzeşte inima la tonul intim şi la cuvintele pe care le folosi ea cu bunicul ei.

— Draga mea, regele ne-a invitat pentru deseară pe toți din familie să sărbătorim masa de Lună Nouă la banchetul lui. Ai ceva împotrivă? Ahitofel se uită spre David şi îi făcu cu ochiul, de parcă până şi întrebarea i se păru o glumă. Ce femeie ar fi îndrăznit să-şi înfrunte bunicul în fața regelui? David îşi ascunse un zâmbet şi o privi, dar ea-şi ținu ochii plecați şi nu se uita în direcția lui.

— Dacă regele doreşte să ne aibă în casa lui, Sabba, am fi cât se poate de nesăbuiți să-l refuzăm. Spune-i măriei sale, regele,

că invitaţia sa ne face mare cinste. Tonul femeii era plăcut şi familiar. Unde-l mai auzise?

— Ai putea să-mi spui tu însăţi, spuse David, surprins de propria sa îndrăzneală. Zumzetul vocilor din jurul său îi spuse că nu fusese auzit, dar femeia refuză în continuare să facă astfel, fără a-l privi în continuare.

Ea înaintă, continuând să privească în altă direcţie, de parcă fiecare pas pe terenul stâncos ar fi trebuit făcut cu mare grijă, în timp ce păşea.

— Vă mulţumesc, măria ta. Familia mea va fi foarte bucuroasă să ia parte la banchetul vostru din seara aceasta. Ea se opri şi făcu o plecăciune adâncă, apoi se ridică atunci când o atinse Ahitofel pe braţ. Reacţia ei în faţa lui n-ar fi trebuit să-l surprindă – era o femeie măritată care vorbea cu un bărbat care nu-i era soţ. La ce se aştepta? Rege sau nu, nu-i putea cere să se bucure de atenţia unui bărbat pe care nu-l cunoştea.

— Abia aştept. Bunicul tău mi te poate prezenta atunci cum se cuvine. El se îndepărtă de ea, simţindu-i uşurarea când o lăsă în pace, dar nu mai reuşi să se desprindă de interesul pe care i-l trezise micul lor interludiu.

El mări pasul când apărură în zare zidurile din calcar ale Ierusalimului. N-avea de gând să-şi lase mintea să hoinărească după o femeie măritată. Propriile lui soţii şi copii aveau nevoie de el şi cu toate că avea să cunoască familia lui Ahitofel deseară – chiar avea să-i întâlnească pe fiecare dintre ei la masă, fie şi în treacăt – atenţia lui trebuia să fie îndreptată acolo unde se cădea să şi fie, de drept. După festin avea să petreacă timp împreună cu propria sa familie şi avea să-i binecuvânteze.

9

Sala banchetului regal scăpăra. Sfeşnicele de aur din cele patru colțuri ale încăperii susțineau conuri de tămâie, în timp ce altele străluceau luminate de flăcări prin tot restul sălii şi pe fiecare masă. Pocale de băut, castroane şi farfurii, toate cu marginile aurite, erau aranjate în dreptul locului fiecăruia, iar platourile erau încărcate cu mâncare, acoperite cu pânze subțiri şi albe. Batşeba, Chava, mătuşa Talia şi Jarah fură conduse până în față, în partea stângă a încăperii spațioase, suficient de aproape pentru a putea arunca o privire asupra mesei îmbelşugate a regelui.

Chava chicoti, aplecându-se spre Batşeba.

— Îți vine să crezi că luăm masa cu regele? Am visat la una ca asta toată viața! Purtarea teatrală a verişoarei ei îi amintea Batşebei de zilele copilăriei lor, când Chava îşi dorea să se mărite cu regele, iar Batşeba îşi dorea să se mărite cu cineva pe care-l iubea.

Fața lui Urie îi apăru în minte, devenind tot mai ştearsă cu fiecare nouă zi ce trecea. Plecase la începutul primăverii, iar acum erau în mijlocul verii. Nu se mai termina niciodată? Obosise de atâta război, obosise să-i mai tot aştepte reîntoarcerea.

— Ai văzut platourile acelea? N-am mai văzut niciodată atâta mâncare într-un singur loc! Chava o apucă pe Batşeba de braț şi o trase jos să se aşeze lângă ea, în timp ce mătuşa Talia se angajă într-o conversație cu Jarah.

— Mă asculţi, vară-mea? Sau te-am pierdut până şi aici pe tărâmul reveriilor?

— Sunt aici. Batşeba îi oferi verişoarei sale un zâmbet, încercând să se smulgă din dispoziţia melancolică ce-o apucase dintr-odată. Sunt puţin distrasă. Locul acesta este atât de frumos!

Chava se mişcă, punându-şi o mână protectoare asupra pântecelui, unde se afla copilul lui Matias.

— Nu sunt acelea nevestele regelui? Arătă necuviincios în direcţia mesei unde şedeau nevestele Regelui David, care urmau să servească masa în curând.

— Da, nu cred că altcineva decât ele ar putea sta atât de aproape de rege. Batşeba se aplecă şi ea acum, asigurându-se că nu o aude nimeni altcineva. Nu par prea festive, nu-i aşa?

Batşeba le observă ostilitatea mascată atunci când începu a o măsura pe fiecare dintre femei, amintindu-şi-le pe rând din discuţiile tatălui şi ale bunicului ei, pe care le auzise la un moment dat, şi din puţinele imagini fugare pe care le avusese la paradele festive. Mical era cea mai în vârstă, cu toate că ridurile din jurul gurii şi de pe frunte, precum şi expresia ei acră o făceau pe Ahinoam să pară mai în vârstă decât Mical. Mical părea să fie în largul ei, împăcată, în mijlocul grupului, cu toate că privirea plină de resentimente a Maacăi o făcu pe Batşeba să se oprească. Femeia aceea singură putea pricinui necazuri regelui sau celorlalte neveste ale sale. Ce se întâmplase de-o făcuse pe Maaca să fie atât de amară? Iar femeile acestea chiar nu-şi puteau lăsa diferenţele deoparte nici măcar pentru o masă festivă?

Trâmbiţele îi atraseră atenţia, iar Chava o strânse de braţ, fiind vizibil emoţionată.

— Uite-l! Şuieră cuvântul printre dinţii strânşi. Cum a fost să te întâlneşti cu el? Sunt atât de geloasă!

Batşeba fusese bombardată de întrebările Chavei pe tot parcursul drumului de la Ghibea, din chiar clipa în care bunicul ei o chemase tocmai pe ea şi regele alesese să-i vorbească acolo. Inima i se zbătuse precum aripile unei păsări speriate la apropierea lui, şi se întreba dacă avea s-o recunoască sub faldurile grele

ale vălului ei. Când vorbiseră ei la începutul primăverii, în ziua când plecase Urie la război, fiecare stătuse pe acoperişul casei lui şi poate că el nu o văzuse prea bine. Scutură din cap. Sigur că o văzuse, dacă era să se gândească la felul prostesc în care îşi lăsase vălul să-i dezvelească faţa. Însă azi nu părea să-şi amintească de întâlnirea lor la fel cum şi-o reamintea ea însăşi. Dar de ce să şi-o fi şi amintit? Avea multe femei pe care să le privească şi întâlnea mulţi oameni în fiecare zi la curte. Pentru el, ea nu era decât o altă faţă. Şi gândul acela nu ar fi trebuit să conteze pentru ea câtuşi de puţin.

— N-ai de ce să fii geloasă, Chava. Pur şi simplu a vrut ca bunicul meu să ia masa cu el deseară, iar bunicul ne-a pomenit şi pe noi. Regele a fost doar politicos. Abia dacă mi-a spus ceva. Când stegarii păşiră înaintea regelui în sala de banchete, ea se ridică şi făcu o plecăciune adâncă, împreună cu restul celor din încăpere. Trâmbiţele răsunară din nou, semnalând că regele îşi ocupase locul pe jilţul său tapisat.

— Oricum, mulţi oameni s-ar bucura chiar şi numai de şansa de a se afla în prezenţa regelui, şi tu de fapt ai fost atât de aproape de el, că l-ai fi putut atinge! Chava îşi puse o mână pe piept şi oftă teatral.

— Matias o să te închidă în casă dacă te prinde că te porţi ca o femeie fără minte şi amorezată. Batşeba chicoti şi se uită la mătuşa ei, care părea la fel de fermecată de rege. Chiar toate femeile erau îndrăgostite de el?

Privirea ei se îndreptă spre rege la gândul acela. Era deosebit de frumos în veşmintele sale generoase, în stacojiu cu verde, atunci când îl privi pe bunicul ei şi râse la ceva ce-i spusese acesta. Faţa lui îi părea a unui băiat pus pe şotii, cu o expresie mult mai relaxată pe faţă decât în seara în care o înmormântase pe Abigail sau chiar în ziua când vorbise cu ea de pe acoperiş. Ce om fascinant!

— Matias n-o să ştie nimic dacă nu-i sufli tu nicio vorbă. Chava încuviinţă din cap spre o slugă care-i puse o bucată de carne de miel în farfurie după ce repetase gestul şi în farfuria

Batşebei. Fascinant sau nu, pentru ea nu era altceva decât un simbol, regele ţării, nu un bărbat ca oricare altul. În ciuda speranţelor iniţiale ale bunicului ei, Batşeba gândi pentru cine ştie a câta oară cât de bine procedase tatăl ei când insistase ca ea să se căsătorească în afara casei împăratului.

Încuviinţă din cap la ceva ce spuse Chava, fără a o asculta cu adevărat, îndreptându-şi privirea spre soţiile regelui, ale căror voci aprinse ajungeau până la ea, de la mesele lor, care nu erau foarte departe. O trecură fiorii. Gospodăria liniştită a lui Urie era mult mai bună decât locul acesta, în ciuda opulenţei sale.

Chava continua să sporovăiască, atrăgându-i atenţia Batşebei, sărind de la un subiect la altul, însă privirea Batşebei se întorcea iar şi iar spre bunicul ei şi spre restul bărbaţilor aflaţi la masa regelui. Meniul principal fusese servit prea curând, iar slugile alergaseră în tot acest timp dintr-o parte într-alta să le reumple pocalele. Tăvi încărcate de turte cu nucă, miere şi curmale uscate luară locul platourilor cu legume şi friptură de miel.

Regele îşi luă lira şi începu să-şi acordeze strunele. Inima Batşebei se încălzi, cuprinsă de un fior. Sperase fierbinte să-l audă din nou pe rege cântând, la fel cum îl auziseră adesea tatăl şi soţul ei pe câmpul de luptă. În sală se aşternu liniştea când vocea regelui se înălţă peste vibraţiile corzilor, un sunet hotărât, melodios, pătrunzător.

— Elohim fie înălţat, iar vrăjmaşii Lui să fie risipiţi; toţi duşmanii lui să fugă din calea Lui. Precum fumul risipit de vânt, aşa să-i risipeşti Tu pe ei; după cum se topeşte ceara înaintea focului, la fel să piară cei răi dinaintea lui Elohim. Dar cei drepţi să se bucure şi să tresalte de veselie înaintea lui Elohim; să fie bucuroşi şi plină de veselie să le fie inima. Cântaţi-I lui Elohim, lăudaţi numele Lui, înălţaţi-L pe Cel ce vine călare pe nori – numele Lui este Iahve. Bucuraţi-vă înaintea Lui.

Batşeba se aplecă înainte pe banca tapisată, fermecată. Niciodată nu mai auzise vocea regelui atât de puternică şi totodată atât de… îmbătătoare, poate. Îl studie în lumina candelelor, capul său încoronat aplecat înainte, ochii închişi. Părul negru îi

era brăzdat de şuviţe cărunte la tâmple, dar pe faţă erau puţine semne care să-i trădeze anii.

Privirea Batşebei se pierdu departe, odată cu gândurile ei. Ce putere era aceasta ce-o avea regele asupra lor? Fiecare om de la masă era pătruns, fiecare femeie vădit mişcată. Îl studie din nou.

Devotament. O văzu pe faţa lui când îşi înălţă capul deasupra mulţimii, privirea fiindu-i plină de adorare şi reverenţă. Regele era atât de copleşit de prezenţa lui Elohim, încât Batşeba se trezi ea însăşi cucerită de aceste momente, în închinare. Duhul ei se înălţă odată cu muzica, inima ei tânjind după Cel Preaînalt. Când cântecul luă în cele din urmă sfârşit, ea-l privi pe rege. El îşi întinse lira unei slugi şi se întoarse să-i spună ceva unuia dintre sfetnicii săi.

Momentul închinării se sfârşise. Iar întreruperea aceea o făcu să se simtă ciudat de sfâşiată. *Numai de-ar mai cânta.* Însă nimeni nu rosti cuvintele.

Murmurul vocilor se ridică din nou în jurul ei, în timp ce bărbaţii şi femeile degustau deliciile gătite cu miere, uitate de meseni câtă vreme cântase regele. Batşeba refuză cu un gest al mâinii când mătuşa ei îi întinse platoul cu dulciuri. O privi pe Chava, dar verişoara ei povestea acum cu o femeie ce şedea de cealaltă parte a ei. Batşeba luă şervetul din pânză şi îl folosi pentru a se şterge la gură, apoi luă pocalul ei de vin cu marginea aurită şi sorbi din el, privirile fiindu-i din nou atrase spre masa regelui. Amnon şi Absalom păreau prinşi într-o discuţie pătimaşă cu un al treilea pe care nu-l cunoştea ea. Acesta era aplecat înainte, evident încercând să-i mulţumească pe amândoi.

— Sunt oameni frumoşi, la fel ca şi tatăl lor. Vocea Chavei o făcu să tresară.

O privi pe verişoara ei.

— Au mame frumoase, de ce n-ar fi şi ei chipeşi?

Chava ridică din umeri.

— Şi un tată frumos. Zâmbetul ei îi dezveli dinţii neregulaţi, un motiv din care Chava nu s-ar fi putut mărita niciodată cu cineva din casa împărtească, lipsa ei de frumuseţe fiind evidentă.

Chava îşi împinse scaunul înapoi.

— Am băut prea mult vin, iar copilul şi-a dat seama. Vă rog să mă scuzaţi. Întrebă ceva pe una dintre slugi, apoi o urmă repede pe femeie afară din încăpere.

Batşeba se uită spre mătuşa ei, care era prinsă într-o conversaţie cu soţia lui Rei. Simţindu-se deodată pierdută, Batşeba se uită câteva momente la jongleri, dar privirea ei se îndreptă din nou spre masa regelui, fără să vrea.

Inima îi stătu în loc când îl surprinse uitându-se drept la ea. Sau poate că se înşela? Dar zâmbetul uşor care-i juca parcă în barbă şi încuviinţarea din cap în direcţia ei îi spuseră că nu se înşelase. Îşi zise că trebuia să îşi plece ochii, să-şi ridice pocalul la buze sau să îşi întoarcă încet privirea, dar pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la el. Respiraţia ei părea să i se fi oprit cu totul. Privirea lui îi spunea că o recunoscuse, făcându-i obrajii să-i ia foc. N-ar fi trebuit să se prezinte aici cu niciun chip. Dar cum putea o biată femeie să refuze un rege? Propriul ei soţ şi tată nu-l putuseră refuza niciodată, iar ea nu era cu nimic mai bună decât ei.

În cele din urmă, el îşi dezlipi cel dintâi privirea de la ea, atenţia fiindu-i atrasă de unul dintre bărbaţii care şedeau alături de el. Ea tânjea să fi putut schimba din nou o privire cu el. Cine ştia dacă va mai avea o şansă ca aceasta altădată? Nu spusese că dorea să îi fie prezentată cum se cuvenea în seara aceasta? Încântarea şi teama o înfiorară, îngemănate. Nu-l putea refuza pe rege, dar nu îndrăznea să rămână. Atracţia acestui loc, însăşi prezenţa regelui, îi purtau gândurile în locuri unde nu le era îngăduit a hoinări, hrănite de propriul sentiment de singurătate şi dorinţe pe care fusese silită să şi le înăbuşe datorită lipsei lui Urie.

Căldura emanată de candele şi mireasma grea a tămâii păreau dintr-odată mai mult obsesive decât dulci. Trebuia să se ducă acasă, în ciuda a ceea ce-şi dorea regele. Avea să fie în siguranţă îndărătul zidurilor groase, cu Anittas care să o privegheze.

Se întoarse spre mătuşa ei.

— Mătuşă Talia, nu mă simt prea bine. Voi cere unei slugi să mă conducă acasă. Te rog, spune-i Chavei să rămână şi să se bucure de restul serii.

Se ridică încet pe picioarele ce-i tremurau, silindu-se să nu mai privească spre masa regelui.

— Dă-mi voie să vin cu tine, copilă. Mătuşa ei se ridică pe jumătate, dar Batşeba o atinse pe braţ.

— Nu, te rog. Sunt bine. Am nevoie doar de puţin aer curat şi de odihnă. A fost o zi lungă. Înălţă o rugăciune tăcută ca mătuşa ei să-i primească explicaţia. Nu avea chef de cercetări, nici să-i răspundă la întrebări.

— Eşti prea tânără să fii atât de vlăguită. Mătuşa Talia îi întâlni privirea cu o îngrijorare vădită dindărătul vălului albastru. Dar dacă tu crezi...

— Da, cred. Zâmbi, cu toate că ştia că era departe de a fi fost convingătoare.

— Trec mâine să văd ce faci.

— Nu-i nevoie. Te rog, nu te osteni.

Mătuşa ei o privi insistent, apoi încuviinţă încet din creştet.

— Trimite-mi vorbă să-mi spui de eşti bine.

— Aşa o să fac. Batşeba se îndepărtă de banca tapisată şi se întoarse spre a-i spune ceva unei slugi.

Una din gărzile regelui se apropie, întrerupând-o.

— Sfetnicul Ahitofel al regelui doreşte ca familia sa să se apropie de masa regelui pentru a-i fi prezentată regelui. Era prietenos, dar nu tolera niciun comentariu.

În clipa aceea se întoarse Chava.

— Urmează să-l întâlnim pe rege? O apucă pe Batşeba de braţ şi începu s-o tragă. Haide, repede. Nu trebuie să-l lăsăm pe rege să aştepte.

Batşeba zări o umbră de zâmbet pe chipul străjerului, dar nu reuşi să zâmbească la rândul ei, în timp ce inima i se făcu grea. Chiar nu se simţea bine, dar să refuze o asemenea poruncă... Se uită la mătuşa ei, care auzise limpede totul, iar acum o privea pe Batşeba cu îngrijorare şi încântare în priviri.

Se simţi învinsă. N-ar fi trebuit să vină. Iar acum era prea târziu.

10

Urie îşi târa picioarele frânte de durere, capul îi bubuia de căldură, iar muşchii îi erau tensionaţi după drumul de trei zile în care abia dacă apucase să se odihnească puţin. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se spele de murdăria de pe trup şi să se odihnească alături de soţia lui, să-i simtă pielea fină, să-i adulmece mireasma de rodii din păr. Batşeba. Trecuse prea mult timp, şi odată ce regimentul său zări Ierusalimul în depărtare, nu-şi mai putea scoate chipul nevestei din minte.

Îşi ridică privirea spre cerul ce începuse a se întuneca tot mai mult, cu fiecare pas pe care-l făcea odată intrat pe străduţele Ierusalimului. Luna nouă era joasă, arătând cu vârful unghiei spre vest, precum o santinelă care-i călăuzea şi le păzea călătoria, precum zeii cărora li se închinase poporul său. Reveni asupra acestui ultim gând, dojenindu-se pentru chiar faptul că-şi putuse închipui una ca asta. Luna nu-l putea ocroti. Dumnezeul evreilor străjuia peste triburile lui Israel şi peste străinii care îmbrăţişau căile Sale.

Luminile strălucitoare ale palatului se vedeau tot mai aproape. În fruntea tuturor, generalul Ioab mărşăluia alături de fratele său, Abişai, conducându-i pe cei treizeci de viteji drept spre barăci, pentru a-şi schimba repede veşmintele, apoi spre sala de banchete unde regele sărbătorea Luna Nouă. Urie îşi plecă privirea

spre tunica sa murdară, bucuros că avea să scape curând de ea, dar îşi dori nu pentru întâia oară în seara aceasta să se fi putut duce pur şi simplu acasă. Însă datoria îl chema înaintea odihnei sau a plăcerii, şi nu avea de gând să nu facă ceea ce i se cerea. Batşeba nu-l aştepta acasă atât de curând şi cu siguranţă sărbătorea acasă la bunicul sau la mătuşa ei.

Ajuns la barăci, se folosi din plin de avantajele apei, spălându-şi sângele uscat de pe braţe, apoi se duse repede spre aşternutul său, de unde scoase o tunică militară curată de sub salteaua subţire. Îşi înlocui veşmântul şi îşi îndreptă catarama de la pandantivul cu capul de leu pe care-l purta ca unul din cei treizeci de viteji ai regelui, apoi se îndreptă spre locul de întâlnire de la porticul palatului. Muzica ajungea până la el prin uşile de cedru închise, împletindu-se în miresmele tămâii şi licărirea candelelor din bronz, care luminau fiecare colţ al casei regeşti.

— Suntem toţi aici? vocea lui Ioab, cu uşorul ei hârâit metalic ajunse la toţi cei din micul grup, reducându-i la tăcere. Urie se uită la cei din jur, numărând în sinea lui.

— Suntem toţi, spuse Eliam. Iar Urie îi întări spusele cu o înclinare a capului.

— Bun. Masa s-a terminat deja, dar slugile ne vor pofti în anticameră după ce ne vom fi făcut apariţia şi vom fi dat raportul regelui. Urmaţi-mă. Ioab se răsuci şi făcu semn gărzilor să deschidă porţile palatului.

Urie aruncă priviri rapide spre zidurile placate cu lemn de cedru şi la stâlpii din marmură, apoi îşi întoarse ochii înainte pe măsură ce se apropiau de sala de banchete. Uşile se deschiseră înaintea lui Ioab, iar Iehoşafat, scribul, le făcu semn trâmbiţaşilor, care îl anunţară pe rege de prezenţa lui Ioab. În celălalt capăt al sălii, masa regelui, acoperită cu feţe de mese din pânză albă, cu cusătură stacojie şi verde, cu un cap de leu din aur la mijloc, îi atrase atenţia lui Urie.

Nu putea niciodată să intre în palatul regelui fără să simtă un fel de admiraţie faţă de splendoarea şi maiestatea regelui David. Niciunul din ceilalţi regi pe care-i văzuse Urie sau sub cârmuirea

cărora slujise nu se bucurase de atâta apreciere între curtenii sau oamenii din poporul său. Cumva, regele David reuşise să-i facă pe toţi cei din Israel să-l iubească.

Desigur, regele nu era lipsit de vrăjmaşi, însă Urie simţea că vrăjmaşii lui David erau cu mult mai puţini acum decât fuseseră în trecut. Mai ales după o asemenea biruinţă! Iar primăvara următoare, aveau să se întoarcă şi să-i nimicească pe neamul din Raba. Amoniţii aveau să se căiască de ziua când făcuseră de ruşine Israelul.

Când se apropiară de masa regelui, Ioab se plecă adânc înaintea lui David. Urie urmă pilda lui Ioab şi atinse pardoseala rece cu fruntea. Se ridicară toţi deodată la porunca lui David.

— Ioab, scutierii mei mi-au spus că te-au zărit că te întorci acasă, dar nu te aşteptam atât de curând. Spune-mi, cum a mers bătălia?

Muzica se stinse în surdină, în fundal nemairămânând decât o singură harpă activă, în timp ce vocile din încăpere amuţiră. Urie se uită la rege, care stătea tolănit pe sofaua sa, cu mâinile împreunate sub mandibula acoperită de barbă, cu toată atenţia îndreptată spre Ioab.

Ascultând numai pe jumătate relatările lui Ioab despre bătălia dintre Israel şi Sirieni şi apoi cu amoniţii, Urie îşi lăsă privirea să-i hoinărească spre bărbaţii care şedeau la masa regelui, întrebându-se cum ar fi să ai un asemenea privilegiu. Îl zări pe bunicul Batşebei, pe Ahitofel, şi îşi aminti din nou de legătura pe care o aveau tatăl şi bunicul Batşebei cu regele, o legătură pe care nu o realizase el însuşi decât odată cu căsătoria cu fiica lui Eliam, când primise la rândul său acceptare în rândul celor treizeci ai lui David.

Ahitofel îşi ridică privirea din pocalul său cu vin şi păru să-l observe. Îşi plecă creştetul în direcţia lui Urie. Urie îi răspunse la fel, apoi privi în partea stângă a mesei, unde se aflau un şir de bărbaţi şi femei în picioare, aşteptând se pare să îl cunoască pe rege. Îl văzuse pe rege practicând aşa ceva la cele câteva mese militare la care luase parte, dar nu participase niciodată la aşa ceva.

Privirea îi urmări şirul, oprindu-se spre capătul lui. Să fie aceea Batşeba? Femeia purta un văl subțire pe față, dar şi-ar fi recunoscut soția oriunde. Însă cum era cu putință? Ce căuta ea la masa regelui acum, de sărbătoarea Lunii Noi?

Mintea îi lucra febril, închipuind-şi şi apoi desființând câteva gânduri, apoi o văzu pe o altă femeie apucând-o de braț şi şoptindu-i ceva la ureche. El se forță să vadă mai bine prin încăperea aglomerată şi plină de umbre. Verişoara ei. O cercetare mai atentă i-o descoperi pe mătuşa Batşebei şi pe alte câteva rude bărbăteşti. Probabil că era opera lui Ahitofel. Urie se relaxă la gândul acesta şi trase adânc aer în piept. Văzând-o, i se înteți şi mai mult dorul după ea.

— Mulțumesc, loab. Aştept să-mi faci un raport complet mâine, dar se pare că n-ar trebui să ne mai aşteptăm la alte probleme din partea vrăjmaşilor până la primăvara următoare. Regele se aplecă înainte, odihnindu-şi palmele de masă, apoi făcu un semn spre dreapta sa. O masă vă aşteptă. Haideți, oameni buni, alăturați-vă sărbătorii noastre, apoi duceți-vă la casele voastre şi odihniți-vă. Odihna vă este bine meritată. Zâmbi, apoi îşi îndreptă atenția spre cei care aşteptau să-l întâlnească.

Urie simți mâna lui Eliam pe brațul său, dar sărbătoarea putea aştepta. Făcu un semn cu capul în direcția femeilor, apoi se strecură pe lângă Eliam şi-şi croi drumul până în partea din spate a încăperii şi ajunse la capătul şirului. Veni tot mai aproape, până când ajunse în spatele Batşebei. Îşi puse blând mâna pe brațul ei şi se aplecă aproape de urechea ei.

— Batşeba. Îi rosti numele în şoaptă, aşa cum i se învârtise prin minte tot drumul înapoi până în Ierusalim.

Ea se răsuci, țipând uşor. Nu-i dăduse nicio atenție lui Ioab sau nu îi băgase de seamă sosirea?

— Urie! Fața îi păli pe sub vălul moale şi albastru, iar lumina licărită a candelelor o făcură să pară aproape bolnavă. Eu... Îşi duse o mână la piept de parcă ar fi trebuit să-şi aducă aminte să respire. Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând.

— Nu e întocmai primirea pe care aşteptam să mi-o faci. Îi zâmbi de sus, tânjind să o ia în braţele sale şi să o sărute până când obrajii i se vor fi îmbujorat din nou. Dar nu aici. Se întinse după mâna ei şi îi strânse degetele reci. Nu te bucuri să mă vezi? o întrebă el în şoaptă. Simţi cum i se strânge stomacul, surprins de cât de mult îşi dorea să audă un răspuns afirmativ.

— Ba da! O, da! Vocea ei şoptită şi privirea rapidă pe care o aruncă ea înapoia ei la şirul ce se mişca îi abătu atenţia de la ea, şi observă cât de aproape ajunseră de masa regelui. Mi-a fost atât de dor de tine! Ea-l apucă de mână, iar el o trase mai aproape de sine, încântat de nevoia ei atât de vizibilă după el, în timp ce mătuşa şi verişoarele ei se plecau adânc înaintea regelui. Mă bucur că eşti aici.

El îi eliberă mâna şi o atinse mai jos pe spate.

— La fel şi eu, spuse el când trecu prin faţa lui Ahitofel.

— Măria ta, regele, dă-mi voie să ţi-o prezint pe nepoata mea, Batşeba, şi pe soţul ei, Urie hetitul, care s-a întors astă seară de la războiul cu Amon. Văd că e nerăbdător s-o întâlnească pe mireasa lui. Ahitofel se plecă, cu braţul întins spre ei amândoi, dar zâmbetul îi părea îndreptat doar spre nepoata lui. Oare zărea o umbră de iritare în ochii lui?

— Urie, bine-ai revenit acasă. Îţi mulţumesc pentru slujirea ta credincioasă pe câmpul de luptă. Vocea regelui era caldă şi sinceră, înviorând duhul lui Urie.

Urie se plecă, îşi puse un genunchi pe podea, apoi se ridică.

— Vă mulţumesc, măria ta. Este o onoare să vă slujesc.

Regele încuviinţă din cap, privindu-l în ochi pe Urie. Se uită la Batşeba.

— O plăcere să pot cunoaşte în sfârşit familia lui Ahitofel. Zâmbi, dar îşi îndreptă repede atenţia spre oamenii care aşteptau în spatele Batşebei.

Urie consideră că era liber. O zori pe Batşeba să treacă de masa regelui şi urmă şirul spre partea din spate a sălii, unde mătuşa şi verişorii ei stăteau în picioare, aşteptându-i pe cei din urmă.

— O, n-a fost minunat să-l putem întâlni în sfârşit pe rege? Verişoara Batşebei, Chava, îl ţinea pe soţul ei de braţ, iar ochii îi străluceau de o admiraţie evidentă. Ne-a pus întrebări şi chiar i-a promis lui Matias că-i va trimite ceva de lucru. Se întoarse spre Matias şi-i dădu o sărutare hotărâtă pe obraz. Bărbatul mai în vârstă se îmbujoră, evident stânjenit, dar îi zâmbi prietenos soţiei lui.

— Cred că e timpul să te ducem acasă, draga mea. Matias o bătu uşor pe mână pe Chava şi i-o trase sub braţul său.

Chava îi făcu cu mâna Batşebei când Matias se întoarse spre trepte.

— Aşteaptă. Chava se opri şi se întoarse cu faţa spre Batşeba.

— Ce ţi-a spus ţie? Vreau să aud tot. Ea-l privi pe Urie ca şi când abia acum i-ar fi observat prezenţa. Suntem bucuroşi că te-ai întors teafăr acasă.

— La fel şi eu, spuse el, punându-şi o mână pe umărul Batşebei. Sunt sigur că poţi povesti mai multe cu soţia mea în altă zi. Regele abia dacă ne-a spus vreo vorbă, şi nu este nimic de povestit. De obicei o plăcea pe Chava, iar o femeie în poziţia ei avea prea puţine şanse de a lua masa cu regele, aşa că încântarea ei era de înţeles. Dar de ce vorbise regele mai multe cu Chava şi cu Matias decât cu Urie, un războinic credincios care îşi câştigase rangul şi dreptul de a intra în prezenţa regelui, nu putea înţelege. Regele aproape că nici nu dorise să se uite la Batşeba, de parcă n-ar fi avut niciun chef să o întâlnească pe nepoata lui Ahitofel.

Îşi reprimă un zâmbet la gândul acesta. Bine. Ahitofel nu făcea nicio taină din faptul că îşi dorise ca Batşeba să se fi căsătorit în casa împăratului, dar Eliam desfiinţase dorinţele lui Ahitofel, insistând că fiica lui avea să fie mai fericită într-o casă fără rang împărătesc. Urie Îi mulţumise adesea Dumnezeului evreilor pentru decizia lui Eliam. Dacă asta însemna să i se acorde mai puţină atenţie din partea regelui, fie. Acum nu se mai gândea la nimic altceva decât să se ducă acasă şi să petreacă timp cu nevasta după care tânjise în toate lunile acestea fără număr.

— Să mergem acasă. O luă de mână şi o conduse prin coridoarele palatului şi apoi în jos pe treptele largi, străjuite de coloane.

Stelele licăreau deasupra lor în timp ce Urie o conducea pe Batşeba spre casă. Ea-şi strânse mantaua mai bine în jurul gâtului, înfiorată, în ciuda serii calde şi a lânii ce-i ţinea de cald. Urie o cuprinse cu braţul pe după spate, într-un gest protector, dar nu spuse nimic când îşi luară rămas bun de la mătuşa şi verii ei, apoi întoarseră colţul şi porniră pe străduţa îngustă ce ducea spre curtea lor.

— Domnul meu, v-aţi întors! îi întâmpină Anittas îndată ce păşiră în curte, evident fericit, cu mâinile întinse să le ia hainele. Nu vă aşteptam atât de curând.

— Pot să văd asta. Urie o privi pe Batşeba în timp ce îşi desfăcu catarama de la gât şi-şi dezbrăcă veşmântul de deasupra, întinzându-l apoi slugii sale. Se aşeză greu pe o bancă aflată lângă perete, îşi întinse picioarele, aşteptând ca bărbatul să-i scoată sandalele.

Batşeba se aşeză deoparte, evitându-i privirea, surprinsă de tonul amar din vocea soţului ei. Oare îl supărase cu ceva? Scotoci febril în mintea ei, amintindu-şi de vizita scurtă a regelui, de neatenţia evidentă pe care i-o arătase, concentrat la soţul ei – aşa cum se şi cădea. Dar era cu mult diferit de interesul pe care i-l arătase ei în dimineaţa aceea, pe drum înapoi dinspre Ghibea sau când conversaseră de pe acoperişurile caselor lor, în ziua când Urie plecase la război. Oare o recunoscuse? Ce i-ar fi spus ei oare de nu s-ar fi întors Urie chiar atunci?

Se simţi năpădită de o fierbinţeală la mijloc, iar faţa îi luă foc. Îşi întoarse privirea, surprinzând privirea pătimaşă a lui Urie. Anittas îi spălă repede picioarele lui Urie şi i le uscă, apoi se ridică încet în picioare, îndepărtându-se, lăsându-l pe Urie să intre în casă.

Urie îi făcu semn să se dea la o parte şi se opri în arcada uşii, privind-o, în timp ce Tirţa apăru să-i spele picioarele. Tirţa scoase sandaua cu nestemate din piciorul Batşebei şi îi masă arcuirea tălpii înainte de a-i pune piciorul în apa călduţă. Îi ridică şi celălalt picior spre a repeta aceeaşi acţiune.

— Cum a fost la masă? întrebă ea, cu voce uşoară, ca şi când onoarea de a lua parte la masa regelui ar fi fost o rutină de toată luna.

— Palatul e frumos, mobila bogată, iar mâncarea delicioasă. Privi peste creştetul Tirţei şi îi zâmbi lui Urie, sperând să-i poată spulbera unda de neîncredere. Sau oare era nesiguranţă ce citea pe faţa lui frumoasă? Nu avea niciun motiv să fie suspicios pe ea. Nu avea de unde-i cunoaşte gândurile trădătoare, nici înşelăciunea ce-i era pitită în inimă. O înşelăciune pe care nu o mai simţea acum că era acasă, sămânţa fiindu-i implântată în singurătatea pe care nu o mai simţea.

Se simţi uşurată la o undă de amuzament în arcuirea buzelor lui, iar sprâncenele i se ridicară de parcă i-ar fi împărtăşit o taină menită numai ei. Ea-i aruncă o privire sfioasă drept răspuns, ascunzându-şi zâmbetul în spatele mâinii în timp ce aştepta ca Tirţa să-i termine de spălat picioarele. Cât de dor îi fusese de el!

Tirţa îi şterse picioarele Batşebei, apoi îşi trecu ştergarul pe după braţ. Urie veni la ea, o luă de mână şi o trase aproape de sine când Tirţa dispăru din curte. Buzele lui i le căutară pe ale ei, acaparându-i-le într-un sărut plin de jind, posesiv, spulberându-i orice gând la palat sau la rege.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el, cu vocea răguşită în timp ce-i mângâia vălul subţire ce-i acoperea părul.

— Şi mie de tine. Ea-şi odihni creştetul la pieptul lui, simţindu-i de sub tunică bătăile regulate ale inimii. Mă bucur că eşti acasă.

El o conduse în casă, în camera lor, unde se aşeză pe pat şi o trase în jos, lângă sine. Se întoarse s-o privească din faţă, mângâind-o cu un deget de-a lungul braţului.

— De ce ai fost în seara asta la banchetul regelui? El o privi în faţă, cerându-i să-i spună adevărul.

Ea-l privi în ochii săi negri, dându-şi seama din nou că nu ar fi trebuit să se ducă cu niciun chip, în ciuda dorinţelor bunicului ei sau ale regelui.

— Regele l-a invitat pe bunicul meu să ia parte la festinul său, însă Sabba plănuia să ia masa cu mine – planul meu fusese să pregătesc o masă pentru mătuşa Talia şi familia ei – aşa că, atunci când regele a hotărât că dorea să aibă parte de compania lui Sabba, ne-a invitat şi pe noi. Nu l-am putut refuza pe rege. Ea-şi întoarse privirea, nedorind ca el să-i citească gândurile, temându-se să nu-şi trădeze inima.

— Nu, sigur că nu. Degetele sale îi găsiră bărbia şi îi înălţară cu gingăşie faţa spre faţa lui. Mă întreb doar de ce îi pasă regelui atât de mult de familia lui Ahitofel. Regele e obişnuit cu compania sfetnicului său – nu trebuia să-şi extindă invitaţia şi către restul casei lui.

Batşeba se întrebase acelaşi lucru, însă singurele răspunsuri posibile o lăsaseră să creadă că regele era interesat de ea. Nu-i putea spune însă cu niciun chip una ca asta soţului ei. Şi-apoi, un astfel de gând era curată speculaţie.

— Nu ştiu, spuse ea, susţinându-i privirea. Cred că regele a fost pur şi simplu generos cu Sabba.

— Şi tu ce-ai făcut cu mâncarea pe care ai pregătit-o?

Întrebarea aceasta nu o surprinse, pentru că Urie se aştepta să i se dea socoteală pentru astfel de lucruri, pentru perioada când el era plecat de acasă. Pur şi simplu nu se gândise cum să i-o explice într-un timp atât de scurt.

— I-am spus lui Anittas să o împartă slugilor şi celorlalţi săraci. Nu puteam lăsa ca toată mâncarea aceea să se irosească.

El încuviinţă din cap, însă deveni tăcut, cum făcea adesea când era îngândurat în vreo privinţă. — Nu te pot învinui pentru asta. Nu puteai face nimic mai bine de atât. Regele a dorit să fiţi prezenţi. Bunicul tău, ocrotitorul tău, a fost de acord. Nu puteai face nimic altceva.

Ea expiră aerul pe care şi-l ţinea de prea mult timp deja.

— Mulţumesc, domnul meu. Nu vroiam să fiu acolo fără tine, dar n-am ştiut ce altceva să fac.

Postura sa bătoasă se înmuie, apoi se întinse după ea, suspiciunile sale fiind înlocuite de dorinţa pe care ea ajunsese să

o aştepte din partea lui, după ce lipsise atâta timp de acasă. Îi îndepărtă vălul subțire de pe păr şi îi scoase încet pieptenele din fildeş din cosițele ei lungi.

— Ai fost ascultătoare de bărbații care aveau autoritate asupra ta, scumpa mea. Asta e tot ce i se poate cere unei femei să facă.

Sărutarea lui îi înăbuşi orice răspuns pe care ar fi putut încerca ea să-l murmure, aşteptările lui fiind cele ale oricărui alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Ascultare fără preget față de tatăl ei, de bunicul ei şi de soțul ei, indiferent dacă era de acord cu ei sau nu. Ceea ce îi pretindeau legea şi societatea era datoria ei să împlinească. Dar o mică parte din ea, cea pe care o ținea tăinuită de ochii tuturor – chiar şi de Chava şi de Tirța – se răzvrătea în fața unei asemenea supuneri orbeşti. Dacă îi cereau să facă ceva greşit? Cum ar fi fost în seara aceasta, să ia cina cu regele, neînsoțită de soțul ei. În ciuda încăperii aglomerate, se simțise expusă, vulnerabilă şi puțin speriată de propriile ei reacții.

Dar nu avusese îndrăzneala să-l refuze pe bunicul ei sau, chiar mai mult, pe rege. Fusese învățată toată viața ei să fie supusă fără nicio împotrivire şi până în seara aceasta, o şi făcuse, fără să se îngrijoreze de consecințe. Devotamentul față de lege al tatălui ei şi al lui Urie o asigura că aveau să o țină întotdeauna în siguranță, protejată… curată. Şi câtă vreme se supunea legii, nu trebuia să se teamă de nimic.

Dar în timp ce stătea cuibărită în brațele soțului ei, ascultându-i respirațiile regulate, se întrebă ce avea să facă, cum avea să i se supună, dacă făcea ceva ce ea ştia că era greşit şi îi cerea să-l însoțească. Brațul lui îi atinse pielea golaşă, iar ea se înfioră alături de el chiar în timp ce se bucura de confortul căldurii sale. Urie nu era genul acela de bărbat. Adeziunea sa strictă la lege nu-i îngăduia să o pună în situația de a fi nevoită să aleagă astfel de lucruri.

Ea oftă prelung, uşurarea reuşind încet să-i liniştească gândurile tulburate şi nervii încordați. Urie era acasă, iar ea era în siguranță. Nimic altceva nu mai conta.

11

Vântul îi biciuia năframa, amenințând să i-o smulgă de pe față, în timp ce Batşeba îi urmărea pe oştenii ce se aliniau în grupe şi care mai apoi urmau să mărşăluiască pe străzile Ierusalimului, la război. Acoperişul casei bunicului său îi oferea cea mai bună priveliște a spațiului aflat chiar în fața palatului, unde războinicii regelui umpleau străzile aglomerate. Nu reuşea să-i distingă nici pe Urie, nici pe tatăl ei printre rândurile de bărbați aliniați, nici chiar când îi căută sub stindardul seminției lui Iuda.

Vacarmul scuturilor ce se loveau şi a vocilor de bărbați de sub ea se împletea cu şlagărele femeilor care-şi lăudau bărbații şi regele, spre a le ridica moralul, acum când plecau la război. Din nou.

Batşeba ridică o mână să-şi umbrească ochii, apoi îşi prinse năframa cu mâna pentru a o ține în loc, fixând-o mai strâns cu acul. Un oftat greu îi umflă pieptul în timp ce în minte îşi derula schimbul de replici pe care-l avusese cu Urie în curtea casei lor, ceva mai devreme în aceeaşi săptămână.

— Plec la război în trei zile, spusese el, stând înaintea ei în mantaua lui de căpetenie, cu buzele strânse de parcă ar fi fost totul stabilit şi nimic nu mai trebuia adăugat.

Ea-l studie, simțind cum inima îi galopează, lunecându-i parcă în stomac, precum nisipul umed.

— Război? întrebase ea. Iar sentimentul de greutate i se învolbură până deveni de-a dreptul supărare. Numai ce te-ai întors din război acum două luni.

— Ştiu. El o fixă lung cu privirea. Dar sirienii ne-au declarat din nou război, iar regele a chemat întreaga oaste să treacă Iordanul ca să se lupte cu ei. Iar asta mă include şi pe mine.

— Lasă-l pe rege să-şi poarte singur bătăliile prosteşti! Numai ce te-ai întors... Îşi stăvili vorbele când îi zări scăpărarea din ochi şi direcţia privirii sale spre palatul impunător din spatele ei. Vorbele ei trădătoare nu aveau să le aducă nimic bun, iar dacă regele îl soma pe soţul ei la luptă, nu putea face nimic în această privinţă. Viaţa ei ca fiică a unuia dintre vitejii lui David o învăţase atâta lucru, iar viaţa ei de căsnicie nu fusese cu nimic diferită din cel dintâi an şi până acum.

— Îmi pare rău, spuse ea, regretându-şi tonul aspru, aşteptându-se ca el să o ierte pe deplin.

Dar în loc să o tragă aproape de sine şi să o mângâie aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, el făcu un pas îndărăt şi-şi încrucişă braţele. Privirea îi fugi din nou spre palat, de parcă s-ar fi aşteptat ca zidurile să aibă urechi sau o pasăre să-i poarte vorbele până la rege, undeva între coloanele sale de marmură şi uşile lui de cedru.

— Nu te înţeleg, Batşeba.

Privirea lui arzătoare o făcea să se ruşineze, încălzindu-i obrajii, chiar şi acum când se gândi la tonul pătimaş, atât de neobişnuit pentru soţul ei, care de obicei era amabil şi tandru. Cu siguranţă comentariul ei nu era chiar atât de neobişnuit... Nu ştia el oare că era pur şi simplu obosită de toate luptele care îl duceau departe de ea? Şi că obosise să-l tot împartă cu capriciile regelui?

Dar încercările ei de a-şi justifica acţiunile fură înecate de amintirea vorbelor sale.

— Ai fost crescută să accepţi un tată care a luptat în mulţe din bătăliile de început ale Israelului, pe vremea când regele îşi întărea domnia peste întreaga împărăţie. Ştii ce fel de viaţă este asta,

şi ştiai atunci când te-ai măritat cu mine că lucrurile nu aveau să se schimbe. Uneori războiul vine des, alteori trec ani întregi de pace neîntreruptă. Învață să accepți inevitabilul şi încetează să mă mai faci să mă simt ca un ratat doar pentru faptul că nu-ți pot oferi ceea ce-ți doreşti.

Apoi se întoarse cu spatele la ea şi ieşi din curte, fără să se întoarcă acasă decât după ce ea îşi puse candela în locul ei săpat în zid şi îşi trase păturile până peste cap. Împunsătura vorbelor lui erau ca o palmă peste obraz, ceva ce nu mai simțise de când îl înfuriase pe tatăl ei, copilă fiind.

Acum trecuseră trei zile ca prin vis, fără nicio şansă ca relația lor să poată fi reabilitată. Oare avea dreptate? Se răzvrătea la gândul ăsta. Ar fi putut cere să i se dea o permisie, ar fi putut lua o pauză de la hoinăreala aceasta necontenită după Ioab, la orice semn de răzmeriță. Alți bărbați mai rămâneau câteodată acasă. Legea o îngăduia în anumite situații.

Lacrimile ce le simțea în gât îi erau încărcate de amărăciune, dar le înghiți când auzi nişte voci în apropiere, şi se întoarse să vadă cine era.

— Aici îmi erai. Nu credeam să te găsesc deja aici. Am trecut mai întâi pe la tine, pe acasă. Verişoara ei Chava făcu un ultim pas şi se opri, cu mâna la mijloc, unde copilul era deja măricel în pântecul ei.

— Ah, draga mea, umbli la fel ca bătrânul tău bunic. Capul lui Ahitofel răsări din spatele Chavei, în timp ce amândoi traversară acoperişul unde se aşezase Batşeba spre a vedea cel mai bine trupele ce treceau în marş.

— Încă o lună. Copilul acesta ar face bine să nu întârzie, că altfel n-oi mai fi în stare să fac un pas. Chava gâfâi greu când se aşează lângă Batşeba, aplecându-se spre ea pentru a-i primi sărutarea.

Batşeba zâmbi, sperând că Chava nu-i băgase de seamă privirea îndurerată, apoi se duse în grabă la bunicul ei, silindu-şi gândurile să stea departe de cearta pe care o avusese cu soțul ei şi de dezamăgirea pe care i-o pricinuise lui. Chava ar fi fost

ori de partea lui Urie, doar de dragul de a o contrazice, căci copilul o făcea irascibilă în perioada aceasta, ori ar fi încurajat sentimentele de răzvrătire ale Batşebei. Niciuna din cele două variante nu i-ar fi redat sentimentul de pace şi nici nu i-ar fi îmbunătăţit starea, aşa că-şi pecetlui gândurile şi le lăsă înlăuntrul ei.

Îşi întoarse privirea înapoi la drumul ce şerpuia printre clădiri precum o panglică groasă, spre poarta de la răsărit.

— Sunt prea mulţi bărbaţi, Sabba. Nu reuşesc să-l văd pe Urie şi nici pe tata.

Bunicul ei îşi puse o mână pe umărul fiecărei femei şi le conduse spre marginea de răsărit a parapetului. Caii loveau cu copitele ţărâna din preajma porţii palatului, atrăgându-le atenţia.

— Omul acela înveşmântat în negru, călare pe armăsarul negru, este generalul oştii, Ioab. Sunt convins că Urie a pomenit de el. Bunicul ei arătă spre un bărbat ce călărea alături de şirurile oştenilor, strigându-le ceva, fiind prea departe pentru a fi auzit limpede.

Ea încuviinţă din cap, dar îşi ţinu gura. Îl văzuse pe Ioab la sărbătoarea Lunii Noi, atunci când îşi adusese scurtul raport înaintea regelui David. Expresia feţei şi postura îi fuseseră respectuoase, însă manierele aspre şi puţinul pe care-l ştia despre el o făcu să se cutremure. Cu toate că uneori, când avea pretenţii prea mari de la soţul ei, îi venea în gând să-i spună câte una. Dacă n-ar fi fost femeie şi dacă i-ar fi stat în putinţă…

— Soţul şi tatăl tău sunt în grupul acela care stă în fruntea tuturor. Au ajuns deja la porţile cetăţii.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar cumva sperase să-l mai vadă o dată pe Urie, chiar şi de la depărtare. Îşi cuprinse trupul cu braţele, încălzindu-se în vântul rece. Sărutarea sa din zori nu făcuse nimic să îi redea bucuria pe care o simţise de când se întorsese acasă după ultimul război cu Amon şi cu Siria, în urmă cu două luni, care trecuseră în zbor. În schimb, orgoliul personal sau poate că devotamentul său faţă de lege fusese cel care îl determinase să rămână concentrat la îndatoririle sale. Se părea

că uitase cu totul de vorbele usturătoare pe care i le adresase, dar ea nu putea – mai ales când următoarele zile şi le petrecuse în întruniri strategice, fără a-şi mai pune deoparte timp pentru ea, întorcându-se acasă doar târziu, după lăsarea întunericului. Ea-l pierduse în favoarea războiului cu mult înainte ca el să o sărute de rămas bun şi să iasă mărşăluind spre a se alătura detaşamentului său, în zori.

Acum, soarele se înălţase binişor la orizont, iar lacrimile amare ameninţau din nou s-o podidească şi nu şi le mai putea reţine mult timp. Clipi repede, alungându-le, şi privi în jos, ştergându-şi ochii cu dosul mâinii, sperând şi rugându-se ca bunicul ei şi Chava să nu bage nimic de seamă. Nu simţea că ar dori să le primească acum cuvintele de consolare.

— Uite, Batşeba, acolo e regele. Îl vezi? Încântarea Chavei îi amintea de starea pe care o avusese la ospăţ. Oare femeia asta avea să fie întotdeauna captivată de bărbatul ăsta? Nu era chiar atât de fascinant.

Îşi îndreptă totuşi atenţia în direcţia în care arătă Chava. Privirea îi zăbovi în direcţia aceea şi zări calul negru, simplu, al regelui, deloc împodobit ca la parade, cu excepţia inelului gros din aur ce-l avea pe mâna cu care ţinea hăţurile. Inelul său cu pecete.

— De ce nu se îmbracă regele ca un rege? Era un bărbat impunător chiar şi înveşmântat ca un războinic. Sau poate că era chiar mai impunător aşa.

— Regele nu doreşte să fie o ţintă uşoară pentru vrăjmaşii săi. Dacă şi-ar purta coroana, l-ar zări îndată. Regele nostru e un strateg, Batşeba. Ştie cum să se poarte cu vrăjmaşii. Bunicul ei veni mai aproape, punându-şi mâna pe braţul ei. Nu trebuie să te temi pentru siguranţa soţului tău. Regele ştie cum să-şi conducă oamenii. Dar mă bucur că de data asta li s-a alăturat. Se aplecă să o sărute pe obraz, apoi se retrase. Fetelor, voi rămâneţi şi bucuraţi-vă de privelişte. Eu mă duc în casă.

Chava îl privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse cu faţa spre Batşeba.

— Arăți de parcă n-ai fi închis un ochi. Eşti îngrijorată? Se ținea cu mâna de parapet.

Batşeba o atinse pe verişoara ei de braț.

— Sigur că-mi fac griji. Urăsc războiul.

— Atunci n-ar fi trebuit să te măriți cu un războinic. Ar fi trebuit să-l iei pe Rei.

— Tata nu m-ar fi lăsat cu niciun chip să mă mărit cu Rei, şi tu ştii asta.

— Atunci ar fi trebuit să te măriți cu unul din fiii împăratului, cum a vrut Sabba.

— Fiii regelui sunt răsfățați şi mândri şi mult prea tineri pentru mine. Şi uiți că tata a avut ultimul cuvânt. Privi înapoi spre silueta tot mai ştearsă a regelui, simțindu-şi inima cuprinsă de emoții tulburătoare. Apoi se simți iritată. Regele era şi el războinic, la fel ca soțul ei. Chiar nu-şi putea controla sentimentele?

— Vrei să spui că îți doreşti să nu-l fi ascultat pe tatăl tău, că te-ai fi măritat cu altcineva decât cu Urie? Chava se întoarse cu fața la ea, iar cuvintele ei străpunseră negura propriilor ei gânduri. Oare asta gândise de când o supărase el în urmă cu trei zile?

— Sigur că nu. Dar urăsc faptul că e plecat atât de mult timp. Sunt văduvă, dar nu chiar văduvă. Îşi dori brusc să se fi putut întoarce la ceea ce spusese şi la tonul pe care-l folosise, ca să-l mai poată îmbrățişa o singură dată. El avea nevoie ca ea să fie tare pentru el, iar ea îl dezamăgise lamentabil.

— Lucrurile se vor îmbunătăți când se va întoarce. Nu trebuie decât să înveți să-l accepți pe Urie drept cel care este, să încetezi să mai încerci să-l schimbi în ceva ce nu este. Când vom avea în sfârşit pace în țară, va fi atât de mult pe acasă, că te vei sătura de el. Chava îşi ridică mâna într-un gest dramatic şi-şi dădu ochii peste cap.

— Uită-te la mine.

Batşeba râse, dar veselia nu-i ajunse la inimă. Va trebui să aştepte până când se întorcea Urie ca să îndrepte lucrurile, şi nu avea nici cea mai mică idee cât timp avea să treacă până atunci.

— Haide, să mergem înăuntru, să ne ferim de vânt.

— Bine, haidem.

O urmă pe Chava, care păşi înainte, dar în acelaşi timp aruncă o ultimă privire înapoi spre oamenii ce mărşăluiau acum în ritmul tobei de luptă. Privi silueta tot mai ştearsă a lui Ioab, a regelui şi a puținilor călăreți ce îşi purtau creştetul ridicat şi conduceau oastea.

Te rog, Adonai, dă-le o izbândă rapidă.

Cu cât câştigau mai curând războiul, cu atât mai curând avea să vină şi Urie acasă la ea şi putea îndrepta din nou lucrurile.

12

Inima Batşebei ținea ritmul tamburinei pe care o zângănea în mână. Picioarele îi sfârâiau în ritmul bătăilor, când i se alătură verişoarei ei, Chava, în apropierea impozantei porți de la răsărit. Nu era deloc puțin lucru că reuşise să îi convingă pe Tirța şi pe Anittas să o lase singură cu Chava. Oare simțiseră că avea nevoie să stea puțin departe de ei, să fie prima care aştepta întoarcerea soțului ei?

Sunetul copitelor de cai şi a oamenilor care mărşăluiau era aproape acoperit de cântările femeilor care dansau pe străzi, aşteptând ca veghetorul de pe ziduri să anunțe intrarea bărbaților în cetate. Bucuria o învăluia la fel ca fusta colorată ce-i învelea partea de jos a trupului. Cu toate că cele două luni şi jumătate i se păruseră cât o viață de om, Urie venea în sfârşit acasă, iar sirienii fuseseră învinşi. Războiul putea în sfârşit să lase loc păcii.

Trâmbița se făcu auzită, copitele răsunau mai tare. Femeile se îngrămădiră pe marginile drumului, lăsând loc de trecere când porțile se deschiseră larg. Strigăte şi urale izbucniră din mulțimea femeilor, vocea Batşebei înălțându-se şi ea pentru a-i saluta pe bărbați. Îşi întinse gâtul, sperând să-l vadă pe soțul ei, însă mulțimea era prea deasă, praful ridicându-se în atmosferă până când particulele minuscule umplură tot aerul. Când avea să intre în cetate, el nu o va recunoaşte dintre atâtea femei,

toate înveşmântate în haine de diferite forme şi culori, multe cu feţele ascunse de văl, doar ochii rămaşi descoperiţi trădându-le bucuria.

— Ar trebui să ne întoarcem acasă sau pe acoperişul casei bunicului, spuse Chava lângă ea. Îşi lăsase fiul de o lună şi jumătate în grija mătuşii Talia pentru a i se alătura Batşebei aici.

— Abia dacă am trecut de poartă. O altă trâmbiţă îi curmă Batşebei următoarele cuvinte. Uite, regele.

Un cal negru păşea în fruntea oştii, cu regele călare, falnic şi mândru, purtând roba şi coroana regească. Inima Batşebei tresări uşor când îl văzu, iar tamburina i se opri în mâini.

Chava oftă teatral şi-şi duse mâna la piept.

— Inima mea, linişteşte-te acolo, în pieptul meu. Nu-i aşa că e cel mai frumos bărbat din câţi ai văzut vreodată?

Batşeba îşi întoarse privirea către verişoara ei, simţind cum i se aprind obrajii, dar recunoscătoare să ştie că verişoara ei căsătorită părea să se simtă la fel ca ea. Atracţia pe care o simţea faţă de rege nu era trădătoare. Pur şi simplu aprecia înfăţişarea frumoasă a regelui. Care dintre femeie n-o făcea?

— Da, verişoară, regele este într-adevăr un bărbat chipeş. Prin rostirea acelor vorbe i se păru oarecum că-şi dă pe faţă taina propriei atracţii, uşurându-şi puţin sentimentul care o rodea. Îl putea iubi pe Urie şi totodată să se simtă atrasă de rege. Nimeni nu o putea învinui de una ca asta, şi atunci de ce era atât de aspră cu ea însăşi?

Calul regelu fornăi, atrăgându-i atenţia. Se întoarse la apropierea lui, fermecată. Îl urmări cu suflarea tăiată când trecu încet prin faţa lor.

Cei treizeci de viteji mărşăluiau pedeştri chiar în urma regelui. Îl căută din priviri pe Urie în mulţime, hotărâtă să-şi ţină gândurile în frâu, acolo unde le era locul. Atracţia ei faţă de rege nu era nimic – fiecare femeie din Israel îl iubea.

O, Adonai, Te rog ajută-mă să-l mulţumesc pe Urie. Nesiguranţa i se cuibări în interior. Oare avea să se bucure de revedere?

Îl zări în ultimul rând, peste drum de ea.

— Uite-i pe tata şi pe Urie. Se ridică pe vârful degetelor, arătând înspre ei, cu inima bătându-i repede în timp ce ei mărşăluiau iute prin faţa lor, în drum spre palat. Să mergem. O prinse pe Chava de braţ şi îşi croi drum prin mulţime, apucând pe o uliţă lăturalnică şi grăbindu-se spre locuinţa ei. Vreau să ajung acasă înaintea lui Urie.

— Nu vrei să te alături mulţimii până la palat? Nu vrei să-l auzi pe rege vorbind? De ce te-oi fi luat cu mine?

Chava continuă să bombănească, însă Batşeba n-o mai băgă în seamă. Când ajunseră la o aruncătură de piatră de casa ei, Batşeba gâfâia şi încetini pasul, obosită de fugă.

— Eu vreau să-l aud pe rege, spuse Chava, cu mâinile pe genunchi, aplecându-se înainte spre a lua o gură de aer. Curând va trebui să văd de fiul meu, iar dacă ne suim pe acoperişul bunicului, o să auzim o parte din cuvântarea lui.

— Matias va fi în mulţime. O să-ţi povestească el.

— Vreau să aud eu. De ce ne goneşti acum de acolo? Dojana ei îi trăda iritarea, privirea îi era întrebătoare, iar Batşeba spera ca verişoara să nu deţină puterea de a-i citi gândurile.

— Vreau să-i fiu plăcută lui Urie. Poţi să mă învinuieşti de asta?

Chava îşi puse mâna pe braţul ei, iar privirea i se îmblânzi.

— Dacă pacea chiar a venit, Urie va fi acasă pentru multă vreme. Zâmbetul ei deveni puţin ironic. Atunci o să poţi să-i fii plăcută.

Chava se îndreptă de spate şi continuă să meargă, apoi se opri.

— Vii?

Batşeba rămase pe loc, nehotărâtă. Vroia să-l audă pe rege vorbind, dar numai din motive greşite. Dacă îl vedea în mantia sa regească şi asculta la timbrul vocii lui, avea să găsească şi mai multe motive să-l admire, hrănindu-şi o atracţie pe care nu şi-o dorea.

— Du-te tu. Urie se va bucura mai mult dacă va putea să-mi relateze el totul. Aşa era, nu? Sau poate că avea să fie mult prea obosit să-i mai spună ceva, iar apoi avea să fie silită să-i ceară Chavei toate detaliile pe care le-ar fi putut auzi chiar ea

cu urechile ei acum? Nehotărârea o ţinea ţintuită de pavajul din piatră.

— Haide. Cât de des îl auzi pe rege vorbind? Chava păşi înainte şi apoi o trase de mână. Plecăm înainte să se risipească mulţimile. O să fi acasă înainte să ajungă Urie aici.

Oare Urie avea să aprecieze faptul că venise să-l întâmpine sau prefera s-o ştie acasă prinsă cu lucrul ei? El se bucura de sărbătoare. Cu siguranţă ar fi vrut să se bucure şi ea.

Urale se desprinseră din mulţimea aflată departe, atrăgându-i atenţia.

— Pierdem tot! Vii sau nu? Chava îi menţinu privirea Batşebei, cu sprâncenele arcuite de frustrare.

— Prea bine. Îşi ridică fusta, dorindu-şi să şi-o fi putut vârî la brâu, aşa cum făceau bărbaţii, şi să fugă după silueta îndesată, dolofană a Chavei, înainte să apuce să se răzgândească, sperând că nu avea să regrete decizia luată.

— Înfrângerea sirienilor este deplină. Vocea regelui tuna cu putere de pe treptele palatului până la locul unde Batşeba şi Chava stăteau aplecate peste parapetul de pe acoperişul bunicului ei, străduindu-se după o poziţie din care să vadă mai bine. Nu vor mai îndrăzni altă dată să ridice un deget ca să-i ajute pe amoniţi.

Uralele erupseră ca un vulcan la auzul vorbelor sale, iar uşurarea umplu inima Batşebei. Un vrăjmaş înfrânt definitiv.

— Când ploile de primăvară se vor încheia, vom ataca Raba şi vom termina ce am început cu amoniţii. Nu le vom cere ţara, dar îi vom supune înaintea noastră şi-i vom sili să ţină legea. Adonai i-a dat pe vrăjmaşi în mâinile noastre şi ne-a redat ţara pe care i-a promis-o părintelui nostru Avraam. Binecuvântat fie-I Numele!

— Binecuvântat să-I fie Numele! strigă mulţimea strânsă acolo, iar Batşeba îşi uni vocea cu a celorlalţi.

David îşi înălţă mâinile mult deasupra capului, liniştind mulţimea, şi privi spre ceruri.

— O, Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre şi părinţii noştri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară. Cu mâna Ta ai izgonit neamuri, ca să-i sădeşti pe ei, ai lovit popoare, ca să-i întinzi pe ei. Căci nu prin sabia lor au pus mâna pe ţară, nu braţul lor i-a mântuit, ci dreapta Ta, braţul Tău, lumina Feţei Tale, pentru că îi iubeai. Tu eşti Împăratul meu, Dumnezeule, care-i dă lui Iacov biruinţa.

Muzicienii îşi luară lăutele şi lirele, iar vocea regelui se înălţă deasupra tuturor, melodia cântării sale atingând o coardă profundă în Batşeba.

Ea atinse tamburina de lângă ea, dar nu o ridică, temându-se să spulbere farmecul cântării lui David. Se simţi cuprinsă de un dor subit. Cât de mult trecuse de când atinsese corzile lirei ei? În lunile îndelungate când tatăl ei era plecat ca să poarte războaiele lui David, epitropii îi împuiaseră capul cu cunoştinţe în ale cititului, scrisului şi socotitului, o favoare despre care tatăl ei se grăbea să-i amintească cât de puţine fete o primeau sau şi-o puteau permite. Dar lecţiile ei preferate fuseseră întotdeauna acelea când Rei o învăţa să cânte cântări la lira lui cu şase corzi şi o asculta fermecat atunci când cânta şi cu vocea, născocindu-şi cuvintele.

Tatăl ei nu părea că ar fi apreciat vreodată această înclinaţie a ei, şi pentru a-i distrage lui Rei atenţia de la fata lui, nu-i mai permisese acestuia să-i dea lecţii atunci când el era acasă. Şi cum Urie nu arătase vreodată aptitudini pentru astfel de lucruri sau fredona melodii fără cuvinte, ea-şi păstra această dorinţă în taină. Oare soţul ei ar fi fost încântat dacă ea-i cânta lui cântări la fel cum regele îi cânta poporului? De ce nu-l întrebase niciodată?

Muzica o învălui, stârnindu-i dorurile. Dar ce folos avea abilitatea de a scrie, fără libertatea de a-şi putea achiziţiona pene de gâscă şi suluri din piele sau pergamente, care erau mult mai scumpe? Şi ce cuvinte ar fi scris dacă ar fi putut? Cântările ei nu aveau să fie trecute într-o carte de aducere-aminte, ca toţi să le poată vedea.

Oamenii de mai jos începură să se legene în ritmul melodiei. Câteva dintre femei se prinseră de mâini şi începură să danseze în cerc, în timp ce altele îşi zăngăneau chimvalele şi tamburinele, până când străzile prinseră a se cutremura de la atâta larmă. O privi pe Chava rotindu-se şi dansând, cu ochii închişi, fermecată de cuvintele regelui.

— Cu Tine doborâm pe vrăjmaşii noştri; cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noştri. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăveşti de vrăjmaşii noştri şi îi faci de ruşine pe cei ce ne urăsc. Noi, în fiecare zi, ne lăudăm cu Dumnezeu şi pururi slăvim Numele Tău – (Oprire)...

Când cuvintele i se stinseră, regele îşi lăsă capul pe spate, râzând. Bucuria zbură precum o pasăre peste mulţime, iar inima Batşebei îi urmă exemplul, ridicându-se şi înălţându-se la cer. Făcu un pas înapoi de la parapet, o prinse pe Chava de mâini şi începu să se învârtă cu ea, în timp ce ritmul muzicii se înteţi, iar bătăile tobei erau tot mai ritmate. Când ultima coardă amuţi, Batşeba reveni la marginea parapetului, de care se sprijini, respirând sacadat, în ritmul tobelor ce se opriseră de-acum.

— În cinstea lui Adonai, pentru tot ce a făcut El în numele nostru, aduceţi prada de război ca să o închinăm aici Domnului. Vocea regelui ajunse limpede până la ea, iar Batşeba se întoarse să privească.

Cei treizeci despărţiră mulţimea, timp în care oştenii prinseră a veni înainte din diferite direcţii, încărcaţi cu aur, argint, aramă, pietre preţioase şi altele, pe care Batşeba le distingea cu greu. Un loc deschis de la picioarele treptelor palatului se încărcă îndată cu prada luată de la sirieni. Când şi ultimul om se prezentă în faţă ca să-şi lase partea sa de pradă, sunetul unui corn de berbec trâmbiţă prelung.

— Acum câţiva ani am avut pe inimă să ridic un templu lui Adonai, însă Domnul nu mi-a ascultat cererea. Mi-a spus prin profetul Natan că un fiu care mi se va naşte va ridica într-o bună zi un templu Numelui Lui, dar eu nu voi apuca ziua aceea.

Inima Batşebei bătu mai repede când auzi cuvintele regelui, iar tristeţea o cuprinse la gândul că el nu avea să trăiască să-şi vadă visul împlinit.

— Însă Domnul nu m-a oprit să adun materiale sau să fac planuri care vor fi trebuincioase pentru această măreaţă zidire, aşa că am făcut o prioritate din aceasta. Aceste bogăţii, pe care le vedeţi înaintea voastră în această zi, le închin Domnului pentru a fi de folos în templul pe care-l va zidi fiul meu într-o bună zi. Ţadoc, vino, rogu-te.

Preotul ieşi de sub acoperişul porticului, înveşmântat în straie de preot. Batşeba îi ascultă rugăciunea, în care cerea binecuvântarea lui Adonai peste bogăţii şi peste lucrarea viitoare cu care se vor îndeletnici mâinile lor. Ceva se înfioră adânc în sufletul ei când îşi deschise ochii spre a privi în jos la scena ce se desfăşura sub ochii ei. Cum avea ea oare să contribuie la pregătirile pentru templu, să fie părtaşă la un plan atât de măreţ? Însă cum putea să ajute o biată femeie?

— Binecuvântarea lui Adonai fie peste voi. Fie ca îndurarea şi pacea Lui să fie peste Israel.

Batşeba se uită la rege, care se întoarse, se îndepărtă de mulţime şi intră în palat.

— Eşti gata să mergem? Fiul meu va cere în curând să fie hrănit.

Întrebarea Chavei o făcu să-şi întoarcă privirea în jos. Gărzile preluară controlul şi le făcură semn oamenilor să se întoarcă cu toţii la casele lor. Urie se număra probabil printre oamenii care se îngrijeau ca palatul să fie golit înainte să se întoarcă la ea. Nu avea niciun motiv să se teamă că nu avea să ajungă acasă înaintea lui.

— Sunt gata. Oftă prelung, lăsându-şi visele să apună.

— Te bucuri că am rămas să privim? Chava o apucă de braţ şi o conduse, coborând în grabă treptele.

— Da, mă bucur, spuse ea. Îşi luă rămas bun de la Chava şi porni spre casă, fredonând pe drum cântarea regelui.

Partea II

În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui şi tot Israelul, să pustiască țara lui Amon şi să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim.

2 Samuel 11:1

Şi David a trimis nişte oameni s-o aducă. Ea a venit la el, şi el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățat de necurăția ei, ea s-a întors acasă. Femeia a rămas însărcinată şi a trimis vorbă lui David, zicând: „Sunt însărcinată."

2 Samuel 11:4-5

Fapta lui David n-a plăcut Domnului.

2 Samuel 11:27

13

Batşeba atinse lira cu o mână şi ciupi uşor o coardă. După ce o zi întreagă ţesuse, îşi lipi mai tare de piept instrumentul pe care i-l făcuse Rei, atingând uşor corzile cu degetele, apoi prinse a le ciupi. Era încântată că Urie o lăsa să cânte în casa lor. Ar fi vrut să facă mai mult, să-şi scrie cuvintele şi notaţiile muzicale pe pergament, să-l atragă şi pe el să facă muzică împreună cu ea, dar el nu se arătase prea interesat.

Oftă şi-şi ridică privirea când auzi sunetul de voci întârâtate în curte. Mâinile i se opriră când recunoscu vocea baritonală a tatălui ei. Se întinse după desaga din piele şi vârî repede lira înăuntru, o ascunse după divan şi luă fusul şi furca dintr-un coş aşezat mai jos. Se ridică, înfăşurând lâna pe fus, în timp ce se îndreptă spre uşă, ştiind că tatăl ei se supăra dacă n-o găsea îndeletnicindu-se cu ceva.

— E o nebunie, după părerea mea. Urie deschise uşa şi intră în casă, urmat îndeaproape de tatăl ei.

Batşeba zâmbi când îl zări, apoi îi făcu semn cu capul Tirţei când aceasta intră în încăpere, la care aceasta fugi în grabă să împlinească cererea tăcută a Batşebei. Ea primi sărutarea tatălui ei.

— Bună seara, ava.

— Bună seara şi ţie, fata mea.

Eliam luă loc pe marginea divanului, cu mâinile pe genunchi. El îşi concentră atenţia la Urie.

— Eu sunt de acord. Căsătoriile regelui întrec la număr chemările la război ale cananiţilor. Cred că tratatele sunt cele care contează. Aceste noi neveste vor asigura pacea cu popoarele din nord. Dar să se însoare cu ele acum când războiul este peste noi... nu e de bine pentru bărbaţi.

Batşeba se duse şi se aşeză pe un scăunel scund în colţ, în timp ce degetele ei amorţite se mişcau cu repeziciune, simţind acelaşi rău care o apuca de fiecare dată când Urie se pregătea să plece la război. Cum de venise primăvara atât de curând? Cinci luni nu erau nici pe departe de-ajuns.

— Să rămâi acasă în războiul acesta pentru o nevastă, sau în cazul acesta pentru mai mult de o nevastă, este o scuză, dacă mă întrebi pe mine.

Batşeba auzi acreala din tonul lui Urie. Cuvintele îi erau săgeţi ghimpate, rănind-o. El nu şi-ar fi refuzat datoria de dragul ei, şi atunci de ce ar fi fost de acord cu hotărârea regelui? Dar ce se întâmplase cu respectul pe care îl avusese întotdeauna pentru rege? Tocmai poruncile împăratului erau cele care-l trimiteau pe Urie la război – aceleaşi porunci care-l ţineau atât de adesea departe de casă, departe de ea. Invidia îi rodea conştiinţa. Oare regele rămăsese acasă din dragoste?

O surprinse pe Tirţa privind-o când intră în camera de zi ca să aducă un platou cu brânză şi pâine, sosuri şi curmale, în timp ce o altă slugă o urma, purtând nişte pocale din lut şi un burduf cu vin.

— Regele a avut întotdeauna o slăbiciune pentru femei, aşa că faptele sale n-ar trebui să ne minuneze. Tatăl ei o privi, oferindu-i un zâmbet binevoitor. De asta nici nu l-am lăsat niciodată să o vadă pe fiica mea. Eliam luă cupa cu vin de la slugă şi se servi din mâncarea pe care i-o puse Tirţa în faţa lui. Ce femeie ar vrea să împartă cu altele controlul asupra propriei case? Întâlni din nou privirea Batşebei. O femeie ar trebui să fie o bună îngrijitoare a afacerilor soţului ei, şi să îşi vadă de lucrul mâinilor ei.

Privirea lui încrâncenată o făcu pe Batşeba să îşi pună întrebări. Auzise oare cântecul lirei când intrase în curte? Ea-şi plecă privirea, evitându-i ochii. Viaţa nu era făcută doar pentru a munci. Chiar şi legea îngăduia zile de odihnă şi sărbătoare.

— Nu slăbiciunea regelui mă îngrijorează atât, cât decizia de a-l lăsa pe Ioab să conducă oştile pentru a cuceri Raba. Aceasta este bătălia regelui. Cineva ar trebui să-l facă să se răzgândească cu privire la războiul acesta. Oare Ahitofel nu poate să ajungă până la el? Poate că nu ar strica dacă am vorbi cu Ioab.

Urie îşi duse cupa la buze şi sorbi. Rupse o bucată de lipie şi o înmuie în sos de castraveţi.

— Lui Ioab îi place să conducă oastea, să ia decizii fără ca regele să-i supravegheze fiecare mişcare.

Tatăl ei îşi înmuie pâinea în sosul gros cu mărar şi îşi îndesă bucata de pâine în gură.

— Dar Raba este ultima cetate întărită, iar Regele Hanun l-a umilit chiar pe fiul lui David! Ce fel de tată trece cu vederea o astfel de jignire? Ce rege nu-şi conduce oastea la război pe timp de primăvară? Trupul lui Urie se încordă, iar Batşeba se uită la el, întrebându-se de ce-i păsa atât de mult. Ce dacă regele nu se ducea la război cu trupele lui?

— Raba este, de asemenea, o fortăreaţă, iar cetatea aceea nu va cădea cu una, cu două. David nu e prost. Ştie asta şi îl trimite pe Ioab înainte, ca să-i epuizeze. El se va alătura la timp pentru a da lovitura de graţie, pentru a vedea cetatea căzând la picioarele lui, pentru ca să-şi aşeze mai apoi coroana împărătească pe creştet. Eliam sorbi ultima gură de vin şi puse cupa pe masă. Dacă pornim curând, eu trebuie să plec. Spre deosebite de rege, eu sunt ocupat cu pregătirea de război.

Urie se ridică la rândul său, iar Batşeba se strădui să se ridice şi ea în picioare.

— Pleci atât de curând, tată? Dar numai ce-ai sosit. Ar fi trebuit să se fi obişnuit cu graba asta a lui. Doar îşi petrecuse o viaţă întreagă alergând după regele David în războaie.

El veni şi o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, fata mea, dar eu şi cu soţul tău pornim în zori spre Raba, şi cred că lui i-ar plăcea să mai petreacă puţin timp cu tine înainte să plecăm. El îi zâmbi şi îl bătu pe Urie pe spate.

— Mâine? Dar de ce nu mi-ai spus mai curând? Simţi cum se aprinde de o furie năvalnică.

Mâna lui Urie pe umărul ei o făcu să se răsucească.

— Ioab i-a trimis pe cei treizeci să pornească înaintea oştilor pentru a scruta zona înainte ca ceilalţi să pornească din loc peste trei zile. A luat hotărârea azi de dimineaţă.

El îl privi pe tatăl ei, apoi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Să nu îţi fie cu supărare, dragă. Dar ştii că odată ce ajungem la luna lui Iiar, războiul este iminent. S-a întâmplat aşa în fiecare an.

— Nu în fiecare an. Ea-şi înghiţi cu greu gustul amar al fierii.

— În fiecare an de când ne-am căsătorit, şi mulţi ani înainte de asta. Tonul său ascundea o notă de fermitate, iar ea ştia că nu avea să-i fie de niciun folos să îl contrazică.

— Ne vom întoarce înainte să înceapă să îţi fie dor de noi. Tatăl ei dădu apoi să plece şi porni spre uşă. Privi peste umăr la Urie. Mă întorc în zori.

Urie încuviinţă din cap şi o trase aproape.

— Tatăl tău are dreptate, spuse el în timp ce îl priveau pe Eliam părăsind curtea şi ieşind pe stradă. Războiul acesta n-ar trebui să dureze mult – nu-i decât o cetate.

Şi atunci de ce amâna regele să plece, rezervându-le oamenilor lui cea mai dificilă parte a asediului, în loc să o facă el? Dar ea nu dădu glas întrebării, ştiind că, dacă-l provoca pe Urie nu avea să obţină nimic, decât frustrare pentru amândoi. Nu putea face nimic să-l convingă să nu se ducă, iar el nu putea spune nimic ca să o convingă de faptul că făcea ce era drept sau mai bine de făcut.

Ea-şi odihni capul la pieptul lui, simţindu-i forţa, auzind cadenţa egală a inimii lui, disperată să-şi imprime în memorie acest moment, sentimentul de siguranţă pe care-l avea în braţele lui. Cu siguranţă avea să se întoarcă la ea. Dar niciun război nu se termina repede. Întotdeauna durau luni întregi, şi chiar dacă

soldaţii reuşeau să plece de la o bătălie, nu se puteau întoarce acasă până nu veneau cu toţii, ca grup, după ce războiul se termina cu totul. Aşa era. Aşa fusese dintotdeauna.

Nici de data asta nu avea să fie altfel.

Luna lui Tammuz aduse cu sine un val de arşiţă a vierii şi odată cu ea, un sentiment tot mai intens de nerăbdare. Trecuseră două luni de când Urie trecuse prin poarta de la răsărit şi pornise spre Raba. Sosiseră ştiri la bunicul ei că amoniţii se închiseseră între zidurile cetăţii lor, unde rămăseseră, ţinând piept în faţa forţelor lui Ioab. Şi se anunţa un asediu lung.

Batşeba trecu împreună cu Tirţa prin piaţă, spre fântâna Ghihon ca să aducă apă. Vântul răcoros al dimineţii îi învolbura năframa ce-i acoperea faţa, iar ea-şi duse mâna la creştet, simţind cum broboane de sudoare umezeau ţesătura.

— Poate că o vizită la casa mătuşii tale ţi-ar putea fi de ajutor, spuse Tirţa, mutându-şi un vas gol de pe cap pe umăr. Ştii că te simţi întotdeauna mai bine după ce petreci o după-amiază alături de ea.

— Poate că da. Se gândise la asta nu o dată în ultimele săptămâni, dar îşi alungă motivele din care dorea s-o viziteze la fel de repede pe cât veneau. Chava petrecea mai mult timp cu mătuşa Talia acum că era însărcinată cu al treilea copil, iar soţia lui Rei, Jarah avea un băieţel de care trebuia să aibă grijă. Vederea atâtor copilaşi ar fi trebuit să-i aducă bucurie, dar nu reuşea de fapt decât să-i sporească amărăciunea.

Batşeba îşi aranjă din nou vasul de apă pe umăr, ştiind că orice scuză ar fi fost nefondată. Mătuşa Talia ar fi fost încântată de vizita ei, şi odată ce Batşeba reuşea să treacă de dureroasa aducere-aminte a pântecului ei sterp, avea să se poată bucura şi de copii. Şi atunci de ce îşi tot găsea scuze?

— Am putea lucra să facem nişte tunici pentru copiii sărmani. Încercarea Tirţei de a se lansa într-o conversaţie cu ea o irita de

parcă ar fi frecat fierul de lut, cum își ascuțea Urie sabia de piatră. Se înfioră, amintindu-şi de sunetul acela sfredelitor.

— Putem vorbi despre asta mai târziu. Ignoră mirarea din sprâncenele arcuite ale Tirței, îndreptându-şi atenția spre şirul de femei ce stăteau la turnul de la Ghihon. Când veni rândul lor să ia apă, Tirța își lăsă vasul şi-l cufundă în apa izvorului, aşteptând până când apa bolborosea la gură, apoi făcu la fel cu vasul Batşebei.

Când termină, Batşeba porni înapoi pe drumul prin piață, prin fața negustătorilor, până la casa lor de lângă palatul regelui.

— Crezi că vor pleca în curând la război? Se opri în colțul palatului, privind prin porți spre treptele strălucitoare din marmură. Casa împăratului strălucea ca un giuvaer în inima cetății, cu toate că acum toți bărbații erau plecați la război, iar freamătul din interior se mai estompase.

— Bârfele de la palat nu spun prea multe. Am auzit spunându-se că regele s-a plictisit de noile neveste pe care şi le-a luat la începutul primăverii. Se spune că e capricios şi nu-şi găseşte starea şi majoritatea slugilor preferă să stea departe de el. Unele din nevestele lui sunt chiar şi mai țâfnoase decât el. Dacă mă întrebi pe mine, spuse Tirța, arătând spre porți, regele ar face mai bine să se ducă la oamenii săi în război. Nimic bun nu poate ieşi din neastâmpărul unui rege.

— De ce invitația de a merge la război este răspunsul la orice problemă a unui bărbat? Poate că cea mai bună soluție este să-i aducă pe oameni acasă şi să termine odată cu povestea asta. Batşeba se întoarse brusc, vărsând o parte din apa prețioasă din vas pe pietrele încinse de sub tălpile ei. Iritată, își ținu vasul mai strâns şi porni încet spre casă, nereuşind să își stingă sentimentul profund de dor, tânjirea după Urie, şi nici faptul că se săturase până peste cap de cetatea tăcută. Venise din nou vremea pentru curățire, iar Urie nu avea să fie aici s-o mângâie când ritualul se va fi terminat.

— Bărbații trebuie să vină acasă. Simți cum i se strânge gâtul când intrând în curte şi înțelese prea bine că aşa ceva avea să se

întâmple peste câteva luni bune. Numai de l-ar fi putut convinge bunicul ei pe rege să-l aducă pe Urie acasă. Dar ştia că, şi de-ar fi venit, nu şi-ar fi încălcat credincioşia faţă de oamenii săi. Nu s-ar fi bucurat de nevasta lui cât timp oamenii de sub conducerea lui erau pe câmpul de luptă, departe de căminul lor.

— Ştiu că ţi-e dor de el. Tirţa îşi lăsă vadra de apă în scobitura din piatra din curte, şi o puse şi pe a Batşebei alături de a ei. Poate că va veni acasă mai curând decât gândeşti.

— Mă îndoiesc. Batşeba păşi în casă şi porni spre bucătărie, urmată de Tirţa. Trebuia să pregătească masa şi să dea de mâncare slugilor şi mai avea şi alte sarcini. Nu putea sta degeaba şi să jelească după soţul ei, în ciuda faptului că era disperat de singură.

— Când doreşti să-ţi pregătesc baia? o întrebă Tirţa ceva mai târziu, după ce băgară aluatul la copt în cuptor şi terminaseră de tocat mărarul şi usturoiul pentru sosul de castraveţi. Tirţa ştia prea bine despre ciclul Batşebei şi despre instrucţiunile stricte ale lui Urie de a respecta legea pentru fiecare femeie din casă. Odată ce Batşeba îşi termina ritualul de curăţire, urmau şi celelalte slujitoare, căci în felul acesta economiseau apa.

— După cină. Mă voi îmbăia în curtea interioară, ca de obicei. Nu avea să fie la fel fără glumele lui Urie sau fără braţele lui care s-o întâmpine de îndată ce termina, dar avea să ţină ritualul cum se cuvenea. Apoi avea să se retragă în iatacul pe care ar fi trebuit să-l împartă cu el şi avea să îşi închipuie că e totuşi cu ea. Poate că, dacă îşi dorea suficient, reuşea să umple golul dorului după el.

14

David privea tavanul, cu mâinile după cap, ochii alunecându-i pe aceleaşi linii, aceleaşi făgaşe neregulate, în bârnele de cedru de deasupra patului său. Căscă, simţindu-şi trupul istovit, dar încă nu îndeajuns de istovit, derulând în minte lista lungă de acuzaţii pe care o ascultase chiar în dimineaţa aceea. Îşi făcuse slujba de judecată aproape fără să se gândească la hotărârile pe care le emitea. Cazurile erau toate diferite, dar aceleaşi – feţele se schimbau odată cu anii, dar plângerile se revărsau de la un şir neîntrerupt de oameni ce strigau după dreptate.

Era un rege bun. Muncise din greu să judece cu dreptate, să fie drept şi atent şi grabnic să pedepsească pe cel vinovat. Şi în afară de războiul cu Amon, ţara nu cunoscuse niciodată o perioadă atât de îndelungată de pace.

Se ridică, cu mişcări plictisite, arşiţa zilei făcându-se încă simţită în odăile interioare ale palatului, în ciuda frunzelor de palmier fluturate de slujitori şi de apa rece scoasă ceas de ceas din Ghihon pentru a-i stâmpăra setea. Somnul îl împrospătase, dar nu putea scăpa de nelinişte, un sentiment că trebuia să facă ceva – orice – să scape de melancolia ce-l năpădise.

Un slujitor intră la pocnetul degetelor sale.

— Aduceţi-mi vin proaspăt şi apă răcoroasă ca să mă îmbăiez. Trecu prin dormitorul său spre grădinile alăturate şi se jucă cu frunzele lungi şi ascuţite ale migdalului, apoi inhală mireasma

salviei şi a pinului. Plantele pe care le cultivase îşi pierduseră florile în arşiţa verii, la fel cum îşi pierduse şi el bucuria. Ar fi trebuit să-şi facă ordine prin pergamente şi să scrie o cântare nouă, dar niciun cuvânt nu reuşea să acompanieze melodia ce-o avea în minte, iar dorinţa sa de a crea se stinse.

— Baia este pregătită, măria ta.

Slujitorul se apropie şi îi întinse pocalul său de aur. Sorbi vinul roşu şi îi făcu semn slujitorului să plece.

— M-am răzgândit. Poate mai târziu.

— Cum doriţi, măria ta. Slujitorul se făcu nevăzut, lăsându-l pe David singur. Vântul nu mai purta arşiţa fierbinte a amiezii, fluturându-i şuviţele de păr de pe frunte. Ar fi trebuit să se ducă la război împreună cu oamenii săi, ar fi trebuit să plece chiar acum ca să li se alăture. Lipsa de respect a lui Ioab şi tonul său plin de amărăciune erau de preferat acestui sentiment de singurătate. Scuza de a-şi fi luat o nevastă nouă nu mai era acum o motivaţie sau o bucurie pentru el. Cel mai nou grup de femei oferite de neamurile din nord erau neinteresante şi plicticoase. Şi dacă medita suficient de mult la adevărul ăsta, după cum părea condamnat să o facă în ultima vreme, majoritatea femeilor erau, luate în parte, neinteresante şi plicticoase. Cum de se gândise atunci că aceste noi neveste aveau să fie diferite? Nimeni nu se compara cu Abigail şi nimeni nu avea să se poată compara cu ea vreodată.

Iritat, se întoarse în dormitor, dar se săturase de atâta odihnă. Cu pocalul într-o mână, trecu prin dreptul lui Benaia, salutându-l cu o mişcare a capului. Străjerul îl urmă, iar slugile se plecau şi se făceau nevăzute din calea lui în timp ce trecea pe culoarele placate cu lemn de cedru, iar cu sandalele sale bătute în nestemate păşea pe pardoseala ornamentată, care lucea de curăţenie. Se întoarse spre curtea femeilor, încetinind pasul. Sunet de voci care se ciondăneau ajunse până la el din spatele uşii închise, iar ţipetele copiilor mici îl făcură să se oprească. În fundal se auzea muzică, dar aceasta nu reuşea să estompeze jalnica ciorovăială.

Se răsuci pe călcâie, fără chef să-şi vadă nevestele, şi porni pe coridoare în direcţia opusă, spre acoperiş.

— Rămâi aici. Îl privi pe Benaia, apoi urcă treptele, atingând uşor cu palma balustrada, în timp ce urca.

Vântul răcoros al serii îi înfioră părul de pe braţe, aducându-i un salutar sentiment de uşurare. Sorbi din nou din pocalul de aur, iar vinul îl încălzi, reducând încet la tăcere neliniştea ce-i însoţea fiecare pas. Parcurse acoperişul în lungimea lui, evitând parapetul ce dădea în curtea femeilor. Nici aici, la depărtare fiind, nu va reuşi să scape de certurile lor, dacă se apropia prea mult de acoperişul lor. Adesea, când Abigail obişnuia să şadă la umbra palmierului şi să coase broderii frumoase în pânză, el o privea de sus, iar ea-l surprindea privind-o. O uşoară durere stăruitoare îi însoţea amintirea, şi-şi închise ochii, alungând-o departe. Nu o putea aduce înapoi, iar amintirile nu-i făceau niciun bine, ci doar îi amărau sufletul.

Se îndepărta în celălalt capăt al acoperişului, departe de curtea femeilor, şi începu să umble de-a lungul parapetului. Atenţia îi fu atrasă de sunetul unei lire ce venea dinspre casa vreunui vecin. Îşi odihni o mână de balustradă, căutând să vadă de unde se auzea. În cele din urmă, zări o femeie aşezată pe o bancă, într-o curte interioară la ea acasă, cu capul aplecat peste o liră micuţă. Muzica, abia auzită şi ademenitoare, îl sugrumă, iar emoţia i se lăsă greu peste piept. Oftă greu, iar genunchii i se făcură moi. Se prinse cu amândouă mâinile de parapet pentru a se susţine. Stătea cu spatele la el, iar el trebuia să se ridice pe vârfuri ca să vadă în curtea ei, care era înconjurată de zidurile înalte şi care în mod normal i-o ascundeau privirilor.

Muzica răsună mai departe, cu o forţă tulburătoare. Cine era femeia aceasta care putea ciupi strunele cu o asemenea pasiune, cu atâta simţire? Melodia era melancolică şi se potrivea întocmai cu cadenţa inimii lui. De ce nu o mai auzise niciodată? Dar răspunsul la întrebare era uşor de dat, deoarece el nu se plimba decât arareori pe partea aceasta de acoperiş, la ora aceasta a serii. Poate că, de cele mai multe ori, cânta numai pentru ea.

Rămase fermecat până când pocalul i se făcu greu în mână, şi se gândi s-o lase să cânte, simţindu-se ca un intrus într-un

moment intim şi sacru. Dar o clipă mai târziu, ea puse lira într-o desagă de piele şi i-o întinse unei slugi, apoi se întoarse şi aşteptă în timp ce o altă slujitoare o dezbrăcă de veşmânt şi de tunica ei.

David îşi simți inima bătându-i ca o gazelă când ea păşi în bazinul mare de aramă, iar slujitoarea turnă un şuvoi subțire de apă peste capul ei. Femeia tresări, cu ochii închişi, cu mâinile înălțate spre cer. Părul negru îi curgea în cascadă până la mijlocul subțire, iar el nu-şi putea împiedica privirea să-i alunece la şuvițele ei răsfirate, apoi să zăbovească pe pielea ei umedă.

Se simți năpădit de o fierbințeală, un foc arzător şi de neoprit. Cine era ea? Umbrele se întindeau în curtea ei, făcându-i trupul vizibil doar în lumina licăritoare a torțelor. Dar întunericul nu-i putea ascunde desăvârşirea, frumusețea, cum stătea aşa nevinovată, acolo jos. Fără îndoială nu ştia că el o privea. Nu avea cum să îl zărească acolo, unde stătea el. Dar când ea-şi ridică privirea spre acoperişul lui, el făcu un pas înapoi, stânjenit de gândul că putea să îl surprindă. Nu avea nicio scuză să stea aici. Evident, ea se îmbăia, după ritualul de curățire impus femeilor după lege. O femeie devotată şi o muziciană. Oare îi împărtăşea inima singuratică?

Ideea aceasta îl învioră. Oare ea îi înțelegea nevoia, propriile doruri pustii, pe care nicio femeie nu părea capabilă să i le împlinească? Sunetul vocii ei vorbind unei slujitori îi atrase din nou privirile la ea. Priveliştea îi făcu inima să-i încremenească pe loc. Capul îi era plecat, de parcă s-ar fi rugat, iar slujitoarea îi turna restul de apă peste cap, lichidul alunecând uşor peste trupul ei, în bazin. Fiecare mişcare îi făcu sângele să-i pompeze mai rapid, mai greu, până când dorința îi bloca orice alt gând din minte.

Când ieşi din spălătoare şi luă un ştergar din mâna slujitoarei, inima lui David începu să bată şi mai năvalnic Acum trebuia să acționeze, înainte ca ea să se facă nevăzută în casă. Se îndepărtă involuntar de la locul unde o putea vedea şi se îndreptă câțiva paşi spre scări. La porunca sa, Benaia urcă în grabă treptele.

— Da, măria ta.

David îi făcu semn lui Benaia să-l urmeze. Privi la locul acela în jos şi oftă greu când văzu că ea rămăsese în curte şi se ştergea

acolo. David arătă spre ea şi întâlni privirea lui Benaia. Acesta se retrase, iar David îl urmă.

— Trimite pe cineva şi află cine este această femeie, îi spuse David în şoaptă.

Benaia încuviinţă din cap şi plecă să facă după cum îi ceruse David. David reveni să privească felul în care femeia lăsă ştergarul să-i cadă şi îi permise slujitoarei să o îmbrace cu o tunică curată peste cap, iar inima îi pulsa mai repede, plină de nerăbdare. Dacă nu era căsătorită, avea să trimită după tatăl ei chiar în seara aceasta şi să aranjeze logodna şi căsătoria înainte de sfârşitul săptămânii. Ce nevoie mai era să aştepte? Îşi putea permite cu uşurinţă orice preţ de nuntă şi nu avea nevoie de nicio perioadă de aşteptare. Poate că slujitorii săi s-ar opune să pregătească o nuntă atât de repede, dar aveau să facă ceea ce le poruncea, indiferent dacă erau de acord cu el sau nu.

Îşi duse o mână la barbă, cuprinzându-şi bărbia, un zâmbet încolţindu-i pe buze. Avea să o despartă de celelalte femei. Aveau să îşi petreacă fiecare seară pe care şi-o putea pune deoparte cântând împreună în apartamentul ei generos, apartament pe care avea să poruncească să i se construiască imediat ce devenea a lui. Între timp, avea să o lase să locuiască chiar în odăile lui. Şi de ce nu? Îi făcuse lui Abigail această favoare înainte să se nască Chileab. Chiar dacă femeia aceasta avea să rămână grea curând după căsătoria lor, avea s-o ţină aproape de sine.

Îşi drese glasul când se apropie cineva. Se îndepărtă din nou, când femeia se retrase în casa ei, absenţa ei lăsându-i un gol în inimă. Nu mai conta, dacă o putea aduce în casa lui la sfârşitul săptămânii. Cum de nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă până acum? Îşi ridică privirea la Benaia, citind avertismentul în privirea bărbatului.

— Ai noutăţi.

Benaia arătă cu capul spre casa femeii.

— Nu este aceasta Batşeba, fiica lui Eliam şi soţia lui Urie hetitul? Îşi încrucişă braţele la piept, cu hotărâre.

David îşi întoarse privirea, simțind cum toate planurile i se spulberă cu o singură lovitură. Batşeba. Cunoştea numele acesta. Se întâlniseră şi înainte şi renunțase atât de uşor la frumusețea ei pentru că aparținea unuia dintre vitejii săi. Privi de la acoperişul său la al ei, întrebându-se cum fusese posibil să nu o recunoască mai devreme. Ea era femeia care-i atrăsese atenția în urmă cu mai bine de un an. Dar nu atât de radical. Nu aşa.

Simți cum enervarea îi spintecă pieptul, iar neliniştea de mai devreme îi puse picioarele în mişcare, trimițându-l dintr-o parte în alta, iar şi iar. Dar dorința de a o avea pur şi simplu nu-i dădea pace. Privi spre acoperişul ei, unde acum se aşternuse liniştea, nu se mai auzeau nici râsetul şi nici lira ei. Soțul ei lupta înaintea porților de la Raba, la fel şi tatăl ei. O putea avea, iar ei să nu afle niciodată.

Palmele îi deveniră lipicioase de sudoare, iar inima îi bătea într-un ritm agitat la acest gând. Oare avea să vină? Dar sigur că avea să vină. El era regele. Nu avea de ales decât să se supună poruncii lui şi, odată ce ajungea în odăile lui... Îşi lăsă gândurile să rătăcească, imaginația îi făcu sângele să-i pulseze din nou greu. Când mai reuşise o femeie să-l facă să o dorească aşa? Nu se mai întâmplase de când Abigail stătuse înaintea lui în peşteră, în noaptea când se căsătorise cu ea.

— Trimite după ea. Se îndreptă spre locul unde străjerul său aştepta şi înfruntă privirea lui Benaia fără să clipească.

Ochii lui Benaia îi trădau judecata, amintindu-i lui David de bărbatul care cândva disprețuise faptul că Saul îi anulase căsătoria sa cu Mical.

— E soția altui bărbat, măria ta.

— Orice s-ar întâmpla, nu eşti tu răspunzător de nimic. Fă cum îți spun.

Benaia scutură din cap.

— Ca un om de bună credință, nu pot fi de acord cu asta, măria ta.

Ținu piept încă o clipă privirii lui David, mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

— Voi trimite pe altcineva. Se întoarse fără nicio vorbă şi coborî scările.

15

Batşeba îşi ridică piciorul pe o băncuță joasă în dormitorul ei, în timp ce Tirța şedea pe podea, desenând modele cu henna pe arcadele picioarelor şi pe glezne. Aşa ceva era inutil, de vreme ce Urie nu era acasă să le vadă străduniile, dar o înviora să facă şi altceva în afară de a ține legea şi de a-şi face sarcinile de rutină, zi după zi, fără ca altcineva în afară de slujitori să se bucure de ele.

— Poți să-mi faci şi unghiile când termini. Chiar dacă nu sunt sigură de ce îmi bat capul. Batşeba se lăsă înapoi în pernele pe care Tirța le aranjase pe pat pentru confortul ei, oftând. Când se termină războiul acesta? Sunt atât de obosită, Tirța! Vreau să fac ceva, să mă duc undeva, să-l țin din nou pe soțul meu la pieptul meu.

— Liniştește-te. Te mişti prea mult. Tirța îşi înmuie beţişorul în culoare şi ţâţâi. Urie ar putea veni acasă mâine, şi toate astea se vor fi meritat atunci.

Batşeba pufni şi-şi încrucişă braţele.

— Sabba ne-ar fi spus ceva dacă se anunța un sfârşit apropiat al războiului, şi tu ştii asta. Îşi îngustă ochii privind-o pe slujitoarea ei. N-ai auzit ceva ce nu-mi spui, nu-i aşa?

Tirța scutură din cap, apoi îşi vârî o şuviță de păr după ureche.

— Nimic nou. Singurul zvon pe care l-am auzit este cel pe care ți l-am spus mai devreme, că regele ar putea pleca curând la Raba. Cetatea va fi şi mai tăcută şi chiar şi mai inertă odată ce va pleca el. Dacă e adevărat.

— În felul ăsta oamenii vor avea mai puțin de bârfit pe-aici. Şade acolo ascuns în palatul acela şi nu-şi scoate niciodată capul pe-afară. Mi-aş dori să organizeze vreo paradă sau să ne invite la un alt banchet sau ceva. Poate că ai dreptate – e vremea să-i fac iarăşi o vizită mătuşii mele. Chava o să fie invidioasă pe opera ta, dar tu să nu-i vopseşti picioarele nici chiar dacă te imploră. Batşeba îşi făcu gura pungă, bucurându-se de gândul de a o vedea pe Chava invidioasă pe talentul Tirței, de care Batşeba se bucura în voie.

— Nici nu m-aş gândi la una ca asta, stăpână. O privi conspirativ pe Batşeba când îi adăugă o ultimă linie pe marginea interioară a piciorului, apoi suflă henna peste tot şi îşi flutură mâna pe deasupra ei, pentru a se usca mai repede. Picioarele tale i-ar face cinste chiar şi regelui!

Batşeba chicoti când Tirța îşi făcu obrajii pungă şi suflă aer peste picioarele ei.

— Din nefericire, va trebui să ne mulțumim doar cu Chava. Nu-l mai văzuseră pe rege din ziua când ea şi Chava îl priviseră cum se întoarce de la război, când stătuseră şi se bucuraseră de fanfară de pe acoperişul bunicului ei.

Un ciocănit la uşa dormitorului ei le opri din râs. Tirța se ridică încet în picioare şi-şi lăsă timp să răspundă. Batşeba se ridică în şezut şi scutură din picioare, încercând să nu îşi şteargă vopseaua, încercând să le facă să se uşte mai repede.

Anittas păşi în cameră şi îşi coborî capul cu respect.

— Stăpână, trebuie să te îmbraci rapid în cele mai bune veşminte şi să vii îndată. Au venit soli de la rege. S-a dat porunca să te înfățişezi la palat îndată.

Batşeba se apucă cu mâna de marginea patului, cu suflarea tăiată.

— Regele? A trimis după mine? Se simți cuprinsă de un fior de agitație. Ce ar putea dori oare?

— Nu ştiu, stăpână. Sper că nu este nimic în neregulă. Solii nu au spus nimic. Privirea încurcată a lui Anittas îi aduseră un gând în minte. Urie! Cum de nu se gândise imediat la el?

— Nu crezi că... Tremurul îi fu alungat de o senzație de rău. Probabil că e bine. E puternic, un războinic încercat...

Îşi căută cuvintele, încercând să se convingă de faptul că soțul ei nu putea fi rănit sau mai rău de atât.

— Dar din ce alt motiv ar putea trimite după mine, decât... sau să fie vorba de tata? Mama ei murise cu mult timp înainte, aşa că, dacă tatăl ei era să fie ucis, avea să afle prima, doar dacă... nu, bunicul ei avea să fie primul înştiințat. Cu siguranță era vorba de Urie.

Îşi simți gâtul sugrumat de teamă, iar emoția îi dădu o senzație de amețeală. Regele trimisese după ea! Trebuia să se îmbrace. Îşi ridică un picior şi atinse vopseaua.

— Cred că s-a uscat. Se uită la mâinile ei. Dar nu ai apucat să-mi vopseşti unghiile. O privi pe Tirța, implorator.

— Vă las singure. Îşi sugerez să-ți alegi cele mai bune veşminte, domniță. Nu trebuie să porți sacul negru de jale până nu ştii întocmai de ce a trimis după tine. Poate că nu e nimic. Dar cuvintele lui Anittas nu se potriveau cu îngrijorarea ce îi brăzda fața.

Tirța alegea deja giuvaere dintr-o cutie de pe masa din colț şi scoase veşmântul în dungi verzi şi albastre al Batşebei de pe un cui bătut în perete.

— Vrei să-ți păstrezi tunica? E curată, dar nu e cea mai bună tunică pe care o ai. Tirța se duse la un coş şi alese două perechi de sandale. Pe care le alegi?

Batşeba atinse tunica din pânză albă ce-i acoperea trupul.

— Dă-mi tunica albastră. Albastrul acela pal se potrivea mai bine cu veşmântul. Şi eşarfa aurie pentru brâu, şi sandalele galbene din piele – se potrivesc cel mai bine cu cingătoarea.

Tirța încuviință din cap şi o îmbrăcă pe Batşeba mai repede decât s-ar fi aşteptat.

— Ce să facem cu părul?

Numai ce terminaseră de pieptănat fiecare şuviţă de păr. Acum cădea lung şi bogat până în talie, dar nu se putea să-l lase aşa dacă avea să se înfăţişeze înaintea regelui.

— O să ţi-l ridic cu pieptenii tăi cu nestemate. Îi întinse Batşebei năframa, o pânză fină de aceeaşi culoare cu a tunicii.

Batşeba şedea supusă, lăsând-o pe Tirţa să-i aranjeze părul şi să-i pudreze puţin fard pe ochi, apoi îi aşeză acoperitoarea peste cap, aducând-o lejer peste faţă. Batşeba se simţi năpădită de emoţie când se îndreptă spre uşă, cu inima bătându-i repede, tot mai înfricoşată.

Tirţa o strânse de mână.

— O să fie bine, spuse ea în şoaptă în timp ce solii regelui o întâmpinară în curtea ei exterioară.

O privire, cântărind-o din ochi.

— Doriţi să vă însoţesc, domniţă? Anittas veni imediat lângă ea, aruncându-le o privire încruntată solilor regelui. Credea că avea nevoie să fie protejată chiar de străjerii regelui?

— Regele a cerut să o vadă singură, spuse unul dintre străjeri. Avea o torţă în mână pentru a face lumină pe străzile întunecate ale Ierusalimului şi se întoarse dintr-odată gata să plece. Batşeba îl privi pe Anittas cu părere de rău şi se grăbi să-l urmeze pe cel dintâi, în timp ce celălalt străjer porni în urma ei.

Umblau în tăcere, sunetul picioarelor lor ce mărşăluiau nereuşind să acopere bubuitul inimii ei speriate. Ajunşi la porţile palatului, nu se opriră şi trecură de străjerii ce păreau plictisiţi şi dezinteresaţi.

Înaintea lor apăru sala de banchete, iar Batşeba recunoscu sculpturile din lemnul de cedru al uşilor şi coloanele de marmură distribuite de-a lungul verandei. Capul de leu, simbolul seminţiei lui Iuda, o întâmpină de pe tapiţeriile de pe pereţi, iar frunzele de smochin ornau marginile meselor din lemn de stejar din antecamere, unde scribii şedeau înregistrând una-alta pe suluri, iar slujitorii mişunau curăţind şi umplând candelele cu ulei.

După câteva cotituri prin coridoare, ajunseră în dreptul altei uşi sculptate, unde capul de leu privea cu mândrie, amintind oricui îndrăznea să intre cine străjuia acest palat. Oare aceasta era locuința privată a regelui?

Unul din străjeri bătu de două ori, iar uşa fu deschisă de un alt străjer, a cărui privire fioroasă aproape îi opri inima în loc. El o pofti să intre, apoi amândoi bărbații ieşiră pe culoar, închizând uşa înapoia ei şi lăsând-o singură.

Emoțiile îi făcură palmele să-i transpire. Păşi precaută într-o grădină împrejmuită de ziduri. Pietre aşezate pe jos alcătuiau o cărare pavată, în timp ce o mulțime de copaci şi de tufe de migdal, smochini şi salvie erau aşezați între plante, în ghivece ale căror flori trecuseră de mult de perioada de înflorire. În bazine de marmură era apă, iar sfeşnicele țineau torțe acoperite. Chiar şi în mijlocul verii arzătoare, grădina îi tăie respirația, cu o frumusețe neegalată de nimic din tot ce văzuse în Ierusalim.

Muzica ajunse până la urechile ei, din cealaltă parte a curții, departe de ochii ei însă. Porni încet înainte, spre locul de unde se auzea, acordurile minore atrăgând-o cu mâini nevăzute. Unde era? Şi atunci îl văzu, iar genunchii i se făcură atât de moi încât trebui să-şi caute un loc să se aşeze. O bancă din piatră părea s-o aştepte, în partea opusă locului unde şedea el, cântând la lira sa, privind-o.

Ea se întinse spre bancă şi se aşeză greu pe ea, ținându-se cu mâinile de marginea ei, cu spatele drept. Ochii lui negri o țineau legată, cu o privire posesivă, de parcă ar fi cunoscut-o…

Respirația i se acceleră şi-şi duse mâna la piept, pentru a-şi potoli cumva inima ce-i bătea cu o repeziciune violentă. O cunoştea. O văzuse. Când înțelese asta, simți cum sângele i se scurge din vene, lăsând-o fără putere. Întotdeauna era atât de precaută.

Ruşinea îi făcu sângele să-i clocotească şi se ridică atât de năvalnic, încât aproape că-şi pierdu echilibrul. Se răsuci pe călcâie, cu obrajii arzându-i. Făcu doi paşi înainte, dar îşi simțea picioarele grele ca plumbul, neputincioase să o poarte.

— Nu pleca. Cuvintele lui erau blânde, ca o mângâiere.

Muzica încetă şi-l simți ridicându-se, dar tot nu reuşea să-şi convingă picioarele să o asculte, să se întoarcă şi să-l privească în față sau să o ia la fugă pe cărarea pietruită până la uşă, apoi prin coridoarele palatului şi înapoi în siguranța casei ei. Cum putea fugi din fața regelui?

Când o atinse pe braț, simți cum mijlocul i se face moale, ca apa. Îi atinse acoperitoarea capului.

— Ți-am auzit cântarea. Melodia ta m-a urmărit ca o fantomă. O întoarse încet cu fața la el, iar ea nu-l putu opri. Şi nu m-am putut opri să te privesc.

Privirea lui o căuta pe a ei, ochii săi negri o priveau nesiguri, aproape... vulnerabili. Vântul nopții îi atinse marginea năframei, iar când mâna lui dădu să-i îndepărteze materialul albastru de pe față, ea-şi plecă privirea, gestul lui umilind-o.

— Îți împărtăşesc singurătatea.

Un stol de fluturi părură să-şi ia zborul din inima ei. O căldură îi sui pe ceafă, acoperindu-i apoi toată fața. Inima îi bubui cu o intensitate crescândă, când simți că el îi scoase pieptenii din păr şi degetele sale îi îndepărtară şuvițele din față.

— Uită-te la mine, Batşeba.

Ea-şi ridică creştetul, iar mâinile lui o prinseră de mijloc, desfăcându-i cu pricepere nodul de la cingătoare.

— Îmi cunoşti numele.

— Îți cunosc mai mult decât numele, preaiubita mea. Lăsă cingătoarea să cadă pe pietre şi-i atinse brațele cu mâinile, apoi porni în sus, până când îi cuprinse fața în mâini şi-şi plecă buzele spre ale ei.

Sărutarea lui era blândă, dar când deveni mai profundă, imagini ale lui Urie îi veniră înaintea ochilor închişi. Şi tresări.

El se trase înapoi, privind-o.

— Te-am supărat cu ceva?

O supărase? Ar fi trebuit să spună că da, sigur că o supărase. Avea un soț care făcea mari eforturi să o protejeze şi iat-o acum aici, dând cu piciorul la tot ce făcuse el pentru ea, cu un bărbat a cărui simplă privire o lăsa cu suflarea tăiată. Ce căuta ea aici?

— De ce ai trimis după mine? Era o întrebare prostească, una la care putea să-şi răspundă şi singură, dar trebuia să se gândească, şi nu putea face asta când el era acolo, privind-o de sus, atingând-o cu mângâierile sale.

El făcu un pas înapoi de la ea, iar ea observă toate însemnele regeşti ale veşmântului său, coroana de aur de pe cap. Se îmbrăcase ca un rege, nu ca un iubit. Pentru a-i reaminti faptul că se aştepta ca ea să se supună? Oare Urie ar fi avut de suferit dacă ea nu făcea ceea ce-i cerea regele?

— Cred că deja cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

Şi avea să-şi ia ce-şi dorea pentru că avea puterea să o facă. Asta nu era dragoste. Dragostea era acasă cu Urie.

— Te doresc, Batşeba. Cuvintele îi erau abia şoptite, semnificaţia lor alunecând adânc în sufletul ei, ameţind-o, dezbrăcând-o încet de hotărârea ei. Cu toate că probabil îţi par un nebun fără milă. El se întoarse spre băncuţă şi se aşează. Îşi ridică lira şi îi ciupi corzile, iar muzica izvorî în tonuri suave, delicate, o melodie tandră şi pătrunzătoare, care o atrase în jocul lui.

Inima ei se topi la auzul acestor sunete şi se prăbuşi din nou pe lespede, cu privirea ţintă la el. Umbrele îi ascundeau faţa lui, iar licărul candelelor îi iluminau ochii negri şi înclinarea copilărească a frunţii. Privirea lui o ţintui cumva familiar şi cu dor, iar inima ei zvâcni precum o gazelă speriată, apoi încetini, când îşi dădu seama că era prinsă, fără cale de scăpare.

— Nu cred că eşti nemilos şi nici nebun, spuse ea în cele din urmă. Ea-şi studie picioarele pictate cu henna. Cred că eşti adesea înţeles greşit... la fel ca şi mine. Cuvintele acestea o făcură iarăşi să roşească, şi trase din nou aer în piept, când muzica se opri a doua oară.

— Unde ai învăţat să cânţi la liră?

Ea-şi ridică privirea. El nu se ridicase şi nici nu căutase să o atingă din nou, dar nu putea scăpa de dorinţa din ochii lui.

— Vărul meu m-a învăţat să cânt când eram mică, mi-a construit o liră micuţă şi mi-a dăruit-o. Tata şi soţul meu nu pun mare preţ pe asta, aşa că adeseori cânt atunci când el – când

ei sunt departe. Se uită la mâinile ei şi-şi prinse veşmântul, frământând materialul între palmele ei umede. De ce îi spunea toate astea?

— Cânți frumos. Mi-ar plăcea să te aud cântând. Vrei să cânți pentru mine?

Întrebarea lui o luă prin surprindere, iar privirea ei o întâlni pe a lui.

— Nu mă pricep prea bine.

— Ba dimpotrivă, te pricepi foarte bine. Liniile din jurul ochilor i se înmuiară, iar el se rezemă de bancă, cu lira odihnindu-i-se în poală. O studie îndelung, focul din ochii săi deveni arzător, iar zâmbetul lui îi topi măruntaiele. Distanța la care stătea le juca feste ciudate trăirilor ei, iar tăcerea lui o tulbura.

— Te-am făcut să te simți neconfortabil prin faptul că te-am chemat aici. Nu era o întrebare, iar ea nu ştiu cum să răspundă. Majoritatea oamenilor nu vorbesc cu uşurință cu mine, regele lor.

Mâinile ei se opriră să mai frământe faldurile veşmântului. Mi s-a părut foarte uşor să vorbesc cu tine în ziua aceea pe acoperiş. Încă îşi mai amintea?

Sclipirea din privirea lui prelungă îi spunea că îşi aminteşte momentul.

— O, da, anul trecut, când a început războiul cu Amon. Tu ai fost femeia pe care n-am putut-o uita şi care mi-a hăituit visele multe nopți mai apoi.

Gura i se arcui într-un colț şi dintr-odată părea mai degrabă un flăcău decât un rege.

— Te-am căutat după aceea, dar te-ai ținut ascuns. Ce era cu ea de i se slobozise limba chiar aşa?

— Nu părea cuviincios ca regele să vorbească cu o femeie căsătorită de pe acoperiş, aşa că am făcut ce-am putut mai bine să te uit. Faptul că el recunoştea asta o făcu să se simtă şi mai neliniştită. Dar găsesc că e o decizie mult mai grea decât m-am aşteptat să fie.

Ea privi înapoia lui, apoi iarăşi la picioarele ei, oriunde numai nu în ochii lui, dar tăcerea lui nu făcu decât să tensioneze şi mai

mult aerul dintre ei până, când în cele din urmă îşi ridică ochii şi-l privi direct.

— M-am gândit adesea la tine.

Zâmbetul său blând îi readuse freamătul din pântec, dar el nu se mişcă nici acum din locul unde se afla aşezat. Care-i erau intenţiile? Dar bineînţeles, ea ştia care erau acestea.

— Soţul tău este destul de des plecat, nu?

Franchețea întrebării lui o surprinse. Ea încuviință din cap, surprinsă de emoția ce-i sugrumă dintr-odată gâtul.

— De fiecare dată când oştile regelui sunt plecate la luptă. Urie nu scapă nicio înrolare. Îşi auzi amărăciunea din ton şi se întrebă ce gândea el acum despre ea, ştiind că resentimentele ei erau în parte îndreptate spre el.

Tensiunea pulsa între ei, până când în cele din urmă el se ridică din nou de pe locul său şi se aşează lângă ea. Inima ei îşi înteți bătăile când el parcurse o linie imaginară pe brațul ei şi apoi îşi schimbă poziția spre a o privi în față.

— Ai motive să fii supărată pe regele tău.

Ea nu putea vorbi de nodul care i se pusese în gât.

El îi vârî părul după ureche şi se aplecă să o sărute pe gât.

— Îmi pare rău că ți-am produs atâta durere şi singurătate, Batşeba. Sărutarea lui o făcu să se înfioreze, iar orice raţiune păru îngropată în noroi şi îndepărtată. Vrei să rămâi şi să accepți dragostea mea ca o dovadă a părerilor mele de rău? Îi îndepărtă veşmântul de pe umeri, iar mâinile îi ajunseră în locuri în care doar Urie îndrăznise să o atingă.

N-ar fi trebuit să fie aici. Dar nu îşi putea opri dorința, nevoia disperată de a i se dărui, de a-l cunoaşte la fel cum şi el o cunoştea pe ea în întregime.

— Rămân, răspunse ea în şoaptă, sub apăsarea tandră a buzelor lui peste ale ei.

Emoția pulsa între ei ca o ființă vie, ce respira. Sărutarea lui deveni pătimaşă, încingându-i sângele, până când dorința câştigă lupta cu raţiunea.

16

Batşeba zăcea întinsă pe spate, nemişcată, ascultând respiraţiile egale ale regelui. Întunericul îi înfăşura de sub draperiile grele şi stacojii ce atârnau din tavan între patru stâlpi auriţi. Intimitatea aceasta ar fi trebuit să-i ofere un anumit confort, dar vinovăţia şi dorinţa se luptau precum două oşti vrăjmaşe înlăuntrul ei, făcându-i somnul imposibil. Ar fi trebuit să se ducă acasă îndată, înainte să suspecteze careva ceva, dar dacă se mişca, îl deranja pe el. Să îndrăznească totuşi? Oare el ar fi băgat de seamă sau i-ar fi lipsit? Ce făceau oare celelalte femei odată ce termina cu ele?

Întrebările o asaltară până când frica îi reveni, zdrobind-o. De ce i se dăruise? Aruncă o privire pe furiş spre faţa lui, dar nu reuşi să desluşească prea multe în lumina slabă. Cu siguranţă era încă noapte. Nu era de prea mult timp aici, ca să fie vremea revărsatului de zori. Poate că, dacă se mişca foarte încet, putea pleca neobservată. Ar fi fost spre binele tuturor. Dar cum să îndrăznească să plece fără permisiunea lui?

Ea se foi, simţind moliciunea patului, şi se mişcă spre marginea lui. Dar când dădu să-şi coboare picioarele din pat, David o cuprinse cu braţul pe după mijloc şi o trase la el. Respiraţia lui o gâdila pe gât.

— Nu pleca. Încă nu. Îşi îngropă capul în părul ei şi inhală prelung.

— Nu sunt în siguranță ca să pot rămâne, măria ta. M-ar putea vedea cineva, iar slujitorii mei se vor întreba de ce nu m-am întors acasă în noaptea asta. Se întoarse cu fața spre el şi-l mângâie pe fața acoperită de barbă. Chiar dacă eu nu-mi doresc a pleca. El o sărută, iar ea-i răspunse, dorindu-şi ca timpul să se fi oprit în loc, dar ştiind în acelaşi timp că trebuia să plece.

— Nu vreau să te pierd, spuse el.

— Nici eu pe tine.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, iar oftatul său păru sugrumat, de parcă ar fi fost neputincios în ciuda puterii pe care o deținea.

— Ai dreptate, desigur.

Ea se înecă într-un suspin, neputând să vorbească.

— Hai, nu plânge, iubita mea. O trase mai aproape de el, mângâind-o pe spate. Totul va fi bine. Nu sunt oare eu regele? Dacă te întreabă careva ceva, trimite-mi vorbă şi mă ocup eu de ei.

Ea încuviință din cap şi suspină la pieptul său, liniştită în mod ciudat. El era regele. El trimisese după ea, iar ea nu făcuse decât să se supună poruncii lui. După cum făcuseră la rândul lor tatăl ei şi soțul ei în război, la fel făcuse şi ea în pace. Nu avea de ce să se teamă.

— Nu-mi doresc decât să te pot revedea. O sărută pe creştet şi o ține la depărtare de un braț de el, privind-o în ochi în întuneric.

— Şi eu pe tine, măria ta.

— Spune-mi David când suntem doar noi.

— David. Ea zâmbi, cu toate că îşi dădu seama cât de nesigur sunase. Iubitul meu.

El o sărută din nou, o blândă aducere-aminte a tot ce împărtăşiseră, apoi îi dădu drumul.

— Nu sunt sigur că ar trebui să riscăm aşa ceva încă o dată.

Dezamăgirea se împleti cu vinovăția de care nu reuşea să scape.

— Nu, sunt sigură că nu ar trebui. Ea-i atinse din nou fața, şi se aplecă şi-l sărută uşor pe buze. Cu toate că-mi doresc să se poată, David.

Se strecură din brațele sale şi-şi luă tunica de pe podea. Se îmbrăcă repede în întuneric, îndepărtă draperiile patului său

şi se opri o clipă, lăsându-şi ochii să se obişnuiască o clipă cu schimbarea de lumină.

Ea-i simți prezența în spatele ei înainte să-i simtă atingerea pe umăr.

— Ai uitat asta.

El îi întinse acoperitoarea albastră, protecția ei de a se expune, cu toate că era convinsă că vinovăția avea să fie vizibilă prin orice văl în spatele căruia ar fi încercat să se ascundă. Gândul acesta o făcu să se înfioreze.

— Voi trimite un străjer să te însoțească acasă.

Când se întoarse, îşi simți ochii plini de lacrimi, prinsă încă o dată în îmbrățişarea lui.

— Nu te voi uita niciodată.

Ea încuviință din cap la pieptul lui.

— Aşa ceva ar fi cu neputință. Un alt suspin i se desprinse din gâtlej şi se temea că avea să se prăbuşească şi să plângă în fața lui. În schimb, se aplecă mai aproape de el şi-l sărută o ultimă oară, apoi porni în grabă spre uşa odăii sale.

David o prinse de mână când ea atinse zăvorul, îi duse degetele la buze şi o privi o ultimă dată plin de patimă. El învârti mânerul rotund al uşii şi o deschise. Străjerul fioros pe care-l văzuse când sosise stătea drept cu brațele încrucişate.

— Du-o pe femeia aceasta la casa ei, Benaia.

Porunca lui David îi străpunse gândurile. Străjerul încuviință şi porni la drum, urmat de Batşeba. Nu îi spusese pe nume, probabil pentru a o proteja, cu toate că, fără îndoială, străjerul ştia cine era ea. Era pur şi simplu o femeie care îşi petrecuse o noapte cu regele. Era timpul să lase asta deoparte şi să se întoarcă la viața ei, ştiind că regele – David – avea să o uite peste puțină vreme.

Casa era scăldată în întuneric gros când traversă curtea pietruită. Benaia se opri şi rămase tăcut, aşteptând ca ea să reuşească să-şi descuie uşa. Când degetele ei tremurătoare reuşiră

în cele din urmă să se liniştească şi să tragă zăvorul într-o parte, se întoarse spre a-l privi pe Benaia şi dădu din cap.

— Mulţumesc că m-ai condus acasă. Dădu să zâmbească, dar privirea lui, care o cântărea, îi înăbuşi pornirea. Deja o judecase, şi fără îndoială avea să-i spună lui Urie de îndată ce se întorcea acasă. Cât de multă încredere avea regele în omul acesta că are să-i păstreze secretele? Dacă afla cineva, dacă afla Urie…

Un sentiment de rău o năpădi la fel cum se întâmplase şi întâia oară când păşise în grădina regelui. Putea fi omorâtă cu pietre. Devotamentul strict al lui Urie faţă de lege avea să o impună. El n-ar fi iertat-o niciodată, nici chiar la cererea regelui.

Iar atunci îi veni un nou gând. Oare David avea să se implice personal în asta? Sau avea s-o lase să se descurce de una singură cu tatăl ei şi cu soţul ei? Se uită la Benaia, întrebându-se de ce omul acela nu plecase încă, apoi îşi dădu seama că aştepta s-o vadă intrând în casă şi să închidă uşa, cum ar face orice străjer credincios.

— Ce s-a întâmplat în seara aceasta, spuse ea, căutându-şi cuvintele prin care să afle cât de multe ştia, cât de multe era dispus să spună odată ce se întorcea Urie. Adică…

— Nu e treaba mea să spun, domniţă. Treburile regelui îl privesc doar pe el. Încuviinţă cu o mişcare a capului ca să o asigure că aşa stăteau lucrurile, apoi îi făcu semn cu mâna să intre în casă.

Ea-şi plecă creştetul, cu inima bătându-i greu şi agitat sub materialul moale şi albastru. Degetele i se agăţară în cingătoarea de la mijloc, în timp ce cu cealaltă mână se prinse de marginea uşii. Păşi în casă şi închise încet uşa, aşteptând, ascultând zgomotul paşilor străjerului pe pavajul de piatră.

— Cum a fost, domniţa mea?

Batşeba tresări când auzi vocea blândă a Tirţei, iar inima începu să-i bată într-un galop rapid.

— A fost bine. Totul este bine.

— Deci nicio veste de la stăpânul? Tirţa făcu un pas mai aproape, privind-o cu atenţie în faţă, dar Batşeba îşi plecă privirea şi porni în grabă pe coridorul ce ducea în iatacul ei.

Avea nevoie de un sanctuar tăcut, unde se putea ghemui în pat, ca să uite.

— Domnița mea, vă simțiți bine?

— Sunt bine. Batşeba intră în iatac, privind în jur. Slujitorii sunt în patul lor?

— I-am trimis demult la culcare. Eu doar m-am trezit când am auzit zăvorul. Am aşteptat pe canapeaua din camera de zi, eram îngrijorată. Tirța îşi susținu candela din mână, cu tunica ei de noapte toată boțită, de parcă s-ar fi chinuit de multe ceasuri să adoarmă.

— Nu trebuia să rămâi trează pentru mine. Batşeba îi întoarse spatele, tresărind la tonul ei rece. Îmi pare rău. Sunt obosită. Vrei te rog să mă ajuți să mă dezbrac, simt că-mi vine să stau în pat o săptămână.

— Da, desigur, domnița mea. Tirța puse lampa în nişa din perete şi veni mai aproape să ia eşarfa din mâinile Batşebei.

— Unde-ți sunt pieptenii?

Batşeba îşi duse mâinile la cap şi îşi dădu seama că părul era desfăcut. Simți cum îi ia foc gâtul când înțelese că plecase în grabă, fără pieptenii ei cei mai buni, cei pe care i-i dăduse tatăl ei cu ocazia căsătoriei cu Urie. Dacă nu ar fi fost regele atent, aproape că ar fi plecat fără năframă şi ar fi străbătut străzile Ierusalimului ca o femeie descoperită, neruşinată! Ce credea oare acum Tirța despre ea? Cum să-i explice una ca asta?

— Eu... Îşi simți limba grea, nereuşind să pronunțe minciuna ce-i zăbovea pe buze. Tirța o privi îngrijorată. Să îndrăznească să-i spună slujitoarei ei adevărul? Probabil că i-am uitat. Se întoarse apoi, cu mâinile tremurându-i pe cingătoarea din aur, încercând fără succes să-şi desfacă nodul pe care David îl desfăcuse cu atâta dibăcie în urmă cu câteva ore. Lacrimile începură să-i curgă nestăvilite şi simți gustul sărat când i se prelinseră în gură. Şi le şterse repede, dar nu putea să-şi înfrângă nevoia de a plânge.

— Lasă-mă! Şoapta răguşită sună mai degrabă ca un scâncet, nu ca o poruncă. Îşi porunci mâinilor să îşi desfacă singură

cingătoarea, cu spatele întors la Tirța, până când auzi uşa închizându-se înapoia ei.

Îşi aruncă bucata de piele de la ea şi-şi smulse brațele din veşminte şi din tunică. Dârdâind în întuneric, îşi căută tunica de noapte, apoi îşi aruncă un veşmânt de zi peste ea, înainte să-şi îngroape capul sub păturile din lână. Mireasma abia simțită a lui Urie persista în cuvertura de pe pat, amintindu-i şi mai intens evenimentele nopții. Amintirile sărutărilor pătimaşe ale lui Urie şi ale atingerilor sale se amestecau cu noaptea plină de tandrețe a regelui cu ea, până când nu mai reuşi să le despartă pe cele două.

Lacrimile începură să-i curgă necontrolat atunci, iar când îşi închise ochii, fața zâmbitoare a lui Urie o privea, cu dragostea revărsându-i-se din fiecare trăsătură. O iubea, nu-i aşa? Iar ea dăduse la tot cu piciorul, într-un moment de singurătate.

Ce făcuse?

17

David îşi înmuie o bucată de azimă în tocana de linte roşie. Chimenul picant îi ațâță gustul, dar nu reuşi să-i crească pofta de mâncare, ce-i lipsea. Arşița verii nu făcea decât să adauge la căldura apăsătoare a torțelor de pe peretele din aramă, care erau necesare pentru iluminatul sălii de banchet. Sărbătoarea Lunii Noi marca o lună de când o ținuse pe Batşeba în brațele sale. Ar fi trebuit să o poată uita până acum, la fel de uşor cum i se întâmpla în cazul atâtor altor femei. Dar nu reuşea să îşi scoată din minte ce ar fi pățit ea dacă afla soțul ei de împreunarea lor.

În jurul lui sporovăiala se desfăşura nestingherită şi făcea tot ce putea să pară implicat, dar simțea ca şi cum o mare greutate i se cuibărise în pântece şi-l apăsa cu forța unei pietre de moară, vlăguindu-l de puteri. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se poată vârî în patul lui şi să se ascundă de viața de la curte. Dar sfetnicii lui îl găseau pretutindeni. O, de-ar fi putut zbura undeva departe, ca o pasăre, ca să-şi găsească odihna.

N-ar fi trebuit niciodată să o ia din casa ei. Ce-l apucase să-şi dorească şi să trimită după o femeie măritată? Devenise precum unul din nebunii care umblau pe străzi, care se lăsau ademeniți de femeile de la marginea oraşului, ai căror bărbați erau departe, la război sau cu negoț, cărora nu le păsa dacă le necinsteau.

Batşeba nu fusese genul acela de femeie şi, în adâncul sufletului ştia că şi ea jelea chiar acum pentru ceea ce făcuse. Pentru ce o determinase el să facă.

Gustul amar de fiere i se ridică în gât, iar vocile neobosite ale oamenilor săi şi ale nevestelor sale deveniră mai gălăgioase – hohote şi râsete în partea asta, ciorovăială dincolo. Îşi împinse scaunul sculptat înapoi de la masă şi se ridică. Câțiva slujitori săriră imediat să-l ajute, dar le făcu semn cu mâna să-i dea pace şi ieşi pe uşa laterală, coborî pe coridoarele sinuoase, până la treptele ce duceau la acoperişul de deasupra odăilor sale. De o lună de zile evitase să vină pe acoperiş, de teama a ceea ce-ar fi fost în stare să facă dacă o vedea din nou.

Picioarele şi le simțea neputincioase, şi se căzni să urce treptele, în ciuda nevoii disperate de a face astfel, în încercarea de a scăpa de pretențiile constante pe care alții le aveau de la el. Când ajunse în cele din urmă pe acoperiş, se prinse cu mâinile de parapet şi se împletici de-a lungul marginii acoperişului, plângând îndurerat. Ca şi cum ar jeli-o pe Abigail, şi totuşi, altul era chinul lui sufletesc.

Se mişcă încet, în timp ce inima îi bătea în ritmul unor tobe liniştite. Oare avea s-o găsească împlinindu-şi ritualul de purificare, aşa cum făcuse cu o lună în urmă? Oare melodia ei avea să-i şteargă ridurile de îngrijorare ce începuse să şi le vadă pe frunte în oglinda de aramă?

Se opri în locul unde o zărise ultima oară, cu ochii închişi, îngrozit, plin de speranță... dar dedesubt nu se auzea niciun fel de muzică, iar când se uită în curte, ciubărul de apă stătea ridicat la perete, şi vasele cu apă erau neatinse. Luminile licăreau în interiorul casei – poate că avea musafiri de sărbătoarea Lunii Noi –, dar nimeni nu se mişca pe acoperiş sau prin curte.

Poate că trecuse deja prin ritualul de curățire. Sau poate că nu-i venise încă timpul. Gândul acesta îi prefăcu greutatea din pântece în bolovani de cremene. Cu siguranță nu se întâmplase asta. În toți anii cât fusese măritată cu Urie nu-i născuse copii, iar el nu petrecuse decât o singură noapte cu ea...

Picioarele i se împleticiră înapoi, căutând cu mâna balustrada din spatele său. Îşi alungă acest gând ca pe un mesager nedorit. Dar în timp ce-şi croia drumul spre odaia sa de dormit de jos, acolo unde prezența ei stăruia în fiecare cotlon al închipuirii sale, el nu reuşi să scape de o presimțire plină de teamă pe care o iscaseră gândurile sale. Dacă se întâmpla să aibă dreptate, atunci necazurile sale abia începeau.

Batşeba şedea pe o bancă sub cortul deschis pe care i-l ridicase Urie pe acoperiş pentru a-i oferi un loc unde să țeasă şi să toarcă fără să fie pârjolită de razele arzătoare ale soarelui. Unul din multele lucruri pe care i le oferise el pentru a-i face ei viața mai plăcută, cum era şi bazinul de aramă pe care-l luase pentru ca ea să se poată îmbăia în propria ei curte, ca să-şi poată face ritualul de curăție în intimitate. Un ritual pe care nu avea să-l facă în luna asta sau multe luni de aici înainte, dacă temerile ei se dovedeau întemeiate.

Un sentiment greu se lăsă peste ea, copleşind-o cu o stare permanentă de disperare, la fel cum se întâmplase în fiecare dimineață din ultima săptămână, în timp ce aştepta, numărând zilele, sperând împotriva oricărei rațiuni, implorându-l în tăcere pe Adonai să-i arate că se înşela. Cum era cu putință să nu-i vină sorocul după o singură noapte cu regele, când de aproape patru ani împreună cu Urie nu reuşise să-i dăruiască niciun moştenitor? Nu putea fi însărcinată. Era stearpă, nu-i aşa?

Aruncă o privire la coşul de lângă ea, unde fusul şi fuiorul o aşteptau să le ia în mâini şi să-şi continue treaba, dar ea-şi duse o mână la pântec, luptându-se cu un sentiment ciudat, de nelinişte. Ce să facă? Dacă era însărcinată, trebuia să-i spună regelui. El promisese să o apere de oricine ar fi ridicat un cuvânt acuzator împotriva ei, dar cum o putea oare apăra chiar de soțul ei? Soarta ei, pedeapsa pentru curvie, era să fie omorâtă cu pietre.

Se scutură cuprinsă de un fior de teamă, iar greața i se înteți. Se aplecă înainte, ținându-se de abdomen, iar ochii i se umplură de lacrimi. Urie era foarte intransigent când venea vorba de lege. Oare avea să-i acopere păcatul şi să îl recunoască pe acest copil ca fiind al său sau avea să dea adevărul pe față şi să o lase să plătească pedeapsa pe care o cerea legea?

Ea se aruncă în genunchi pe podeaua tare a acoperişului, legănându-se înainte şi înapoi, cu certitudinea de moment că el avea să o dea la moarte, şi fiind convinsă în clipa următoare că dragostea lui pentru ea va trumfa chiar şi în această situație. Dar oare chiar aşa era? Urie era un om al onoarei, iar onoarea lui, datoria lui, erau mai presus de orice. Vai, ce ar trebui să facă?

Trebuia să spună cuiva. Trebuia să-şi confirme temerile, să fie sigură. În minte îi veni fața mătuşii Talia, dar respinse gândul acesta. O iubea pe mătuşa, însă mătuşa Talia avea să-i spună cu siguranță Chavei sau, mai rău, bunicului ei, şi niciunul din ei nu ar fi păstrat această informație doar pentru ei înşişi.

Sunet de paşi o făcu să tresară, se aşeză în şezut şi-şi şterse repede lacrimile. Tirța îşi vârî capul în cort, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul ei atât de simplu. Părul negru îi era vârât sub un văl maroniu, iar în brațele vânjoase ținea lână nouă, gata de dărăcit şi de tors. Lăsă povara pe podea, lângă băncuță, aproape de locul unde şezuse Batşeba şi îngenunche lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, stăpână? Îşi puse o mână pe umărul Batşebei, însă atingerea ei o făcu pe Batşeba să se încordeze. Îşi cuprinse genunchii cu brațele şi se uită foarte scurt la slujitoarea ei, apoi îşi aruncă privirea dincolo de ea spre acoperişul palatului. Amintirile se învălmăşeau în inima ei, iar realizarea sumbră a ceea ce făcuse o umplu din nou de groază.

Tirța se ridică, dar nu făcu nicio încercare să vină mai aproape. Îşi întinse o mână în semn de implorare.

— Te rog, dă-mi voie să te ajut. N-ai mai fost tu însăți de atunci şi... Se întoarse urmărind privirea Batşebei. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Batşeba înghiţi cu greu, iar tăcerea devenea tot mai de plumb. Nu trebuia să îi dea explicaţii unei slujitoare, cu toate că Tirţa era probabil singura persoană suficient de loială pentru a nu-i pricinui şi mai multe răni decât îşi făcuse ea singură prin alegerea ei.

Dar lăsă tăcerea să se lăţească şi mai mult, ascultând la cântarea melancolică a unei porumbiţe de sus de pe parapet. Nehotărârea se războia înlăuntrul ei. Îşi rezemă bărbia de genunchi şi nu îşi mai putu stăvili lacrimile când îşi ridică din nou privirea în ochii cercetători ai Tirţei.

— Ai fost cu el?

Batşeba încuviinţă din cap şi-şi trase nasul, strângându-şi ochii cu putere, simţindu-şi lacrimile înţepătoare.

Tirţa aduse mormanul de lână mai aproape, şi se aplecă spre urechea Batşebei.

— Nu mai ai nevoie de curăţire în luna asta, nu-i aşa? Privirea ei atotştiutoare o făcu pe Batşeba să se simtă mângâiată.

— De unde ştii?

— N-ai mai fost tu însăţi de când te-ai întors acasă târziu în noaptea aceea.

Teama i se urcă abrupt în piept.

— Ceilalţi slujitori intuiesc ceva?

Tirţa dădu repede din cap.

— Nu. Nu cred.

— Dar nu ştii cu siguranţă.

Tirţa îşi lăsă capul pe spate, ca şi când s-ar fi gândit.

— Nu. Sunt convinsă că nu ştiu. Nu am spus nimănui, şi nimeni nu te cunoaşte atât de bine cum te ştiu eu. Şi-apoi, nimeni nu te-a văzut venind acasă în seara aceea sau să ştie despre pieptenii tăi.

— Pieptenii?

Zâmbetul Tirţei era blând şi trist totodată.

— Ţi-ai lăsat pieptenii de fildeş la palat. Din ce alt motiv ţi-ai fi desfăcut părul?

Ochii Batşebei se umplură din nou de lacrimi când privi în altă parte, neputând să accepte bunătatea din ochii slujnicei ei.

Tirța avea să fie acuzată dacă ținea ceva secret față de Urie. Putea să-şi piardă locul de doică sau ar putea-o bate ori vinde ca roabă.

— Îi vei spune bărbatului meu? Vocea îi suna slab în propriile ei urechi. Era din nou o copilă în casa tatălui ei, cu Tirța care avea grijă de ea cum făcuse de când murise mama ei, după ce o născuse.

Tirța o învălui în brațele sale în acel moment, şi o cuprinse într-o îmbrățişare maternă, cu toate că după anii ce-i despărțeau, ar fi putut mai degrabă să fie surori.

— Nu ți-aş înşela niciodată încrederea, Batşeba. Secretul tău e în siguranță la mine.

— Nu va rămâne mult timp o taină. Curând vor şti toți, iar vieții mele i se va pune un capăt. Se înecă într-un suspin, inhalând mireasma liniştitoare a Tirței, îngropându-şi fața în umărul slujitoarei ei.

Tirța o bătu uşor pe spate şi o lăsă să plângă în tăcere, până când Batşeba nu-şi mai putu stoarce nicio altă lacrimă. Ce n-ar fi dat pentru un somn liniştit de-o noapte, când vinovăția să nu o chinuiască şi teama să nu-i fie tovarăşă vinovăției.

— Deci copilul este al regelui. Tirța cuprinse fața Batşebei în palme, silind-o s-o privească în ochi.

Batşeba încuviință din cap.

— Nu poate fi al nimănui altcuiva.

Tirța o prinse blând pe Batşeba de umeri.

— Atunci trebuie să-l anunți pe rege. El va şti ce să facă.

Batşeba ținu piept privirii Tirței, înțelese urgența îndemnului ei şi ştiu că vorbise cu înțelepciune. Îi mulțumi din priviri, apoi se uită lung spre palat, acolo unde mesajul ei avea să schimbe probabil tot ce gândea regele despre ea. Dacă se mai gândea în vreun fel la ea.

Spusese că nu avea s-o uite. Indiferent dacă vorbise serios atunci sau nu, acum nu mai avea de ales.

18

Batşeba ţinu pana deasupra pergamentului pe care i-l procurase Tirţa din târg, fiecare literă scrisă cu cea mai mare grijă. Lecţiile pe care tatăl ei stăruise să i le dea se dovedeau acum de mare folos, cu toate că pentru ceva cât se poate de greşit. Dacă ar fi trebuit să plătească un scrib care să-i scrie cuvintele, ar fi trebuit să mai adauge o persoană de bună credinţă căreia să-i încredinţeze secretul ei.

Mâna îi tremură când înmuie pana în cerneală şi îi lovi apoi capătul uşor de vasul de pământ. Tirţa şedea în faţa ei la masa de lucru în bucătărie, singura lumină le era o candelă micuţă cu ulei, care se afla aproape de pergament, dar nu prea aproape, ca materialul cel scump să nu ia cumva foc.

În timp ce ultimul cuvânt se usca pe coală, Batşeba citi mesajul cu ochii înceţoşaţi. *Port un copil în pântece.* Nu avea să se semneze şi nici adresa nu avea s-o pună în mesaj. El avea să înţeleagă după imprimarea numelui soţului ei din ceara de sigiliu.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi alunecă, lăsând o mică pată pe cuvântul copil. Ce nimerit. Oare avea să remarce sau să pricepă durerea pricinuită? Avea să facă ceva pentru a o scăpa de la moarte?

Tirţa îi împinse pecetea cilindrică a lui Urie peste masă. Ceara fierbinte era într-un castronel, aşteptând să fie turnată peste sul.

Batşeba privi încă o dată cuvintele, fluturându-şi mâna deasupra cuvintelor pentru a usca cerneala, apoi în cele din urmă înfăşură pergamentul într-un sul şi-l apăsă uşor. Ridică cu grijă castronelul, turnă un fir subțire de ceară, aşa cum o învățase cu mult timp înainte tutorele ei, în anticiparea zilei când avea poate să preia afacerile tatălui ei, şi trecu cilindrul prin ceară, pecetluindu-şi cuvintele.

— Du asta străjerului Benaia. Îi întinse pergamentul Tirței, apoi îi repetă încă o dată instrucțiunile pe care i le mai spusese de câteva ori înainte, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă o oprea cineva pe Tirța sau dacă interceptau solia înainte s-o deschidă mâinile regelui. Nu lăsa pe absolut nimeni să ți-o ia, indiferent cine încearcă să te oprească. Spune-i lui Benaia că mesajul este doar pentru ochii regelui.

Tirța întinse mâna după epistolă şi trase uşor de ea, până când, în cele din urmă Batşeba îi dădu drumul. Expiră prelung, oftând greu.

— Nu vreau să mor, spuse ea în şoaptă.

Tirța o atinse pe braț.

— Regele ştie asta. Ochii ei imploratori îi transmiteau o siguranță şi o încredere pe care Batşeba îşi dorea să le poată crede şi ea. Dar după ce trecuse deja a doua săptămână şi rânduiala femeilor tot nu-i venise, nu mai putea risca să mai aştepte. Dacă trimitea regele după Urie, trebuia să aibă timp să-l pregătească, să se lase în voia îndurării lui şi să-l lase să-i acopere păcatul cu demnitate, puținul pe care îl mai putea face pentru ea. Dacă aştepta prea mult, oamenii aveau să afle, iar Urie nu putea să mai evite cu uşurință căderea ei în dizgrație. Dar dacă avea aprobarea regelui, dacă ea recunoştea păcatul lor înaintea lui Urie, dacă-l implora s-o ierte, poate că regele avea să-l promoveze, să ia locul lui Ioab ca şi comandant de oşti, drept compensație. Cu siguranță că dragostea lui Urie pentru ea avea să-l ajute să se mulțumească cu atât.

Sau nu?

Speranța îi prinse din nou aripi, dar când Tirța îşi luă vălul ce-i acoperea capul şi ieşi în noapte, aşteptările Batşebei căzură din

nou într-o disperare adâncă, dureroasă. Soarta ei se afla în mâinile regelui, care o putea desființa la fel de ușor pe cât o și seduse. Nu avea nicio dovadă că acel copil era al lui, nicio dovadă măcar pentru faptul că fusese împreună cu regele, în afara câtorva slujitori care o văzuseră intrând în palat în noaptea aceea, de demult. Iar dacă regele îi ignora mesajul, pe când Urie avea să se întoarcă acasă, rușinea ei avea să fie vizibilă tuturor. Legea nu avea să o protejeze atunci, la fel cum nu o putea proteja nici acum. Nu avea nicio scăpare.

O, Adonai, fie-ți milă!

David stătea pe acoperiș, privind înspre curte familiei, unde torțele aruncau lumini și umbre printre copaci și boscheți, iar soțiile lui povesteau între ele, așteptându-l să-și facă apariția. Dar vizitele lui se răriseră în ultimul timp. Își spusese că plângerile lor îl oboseau, dar adevărul era că vinovăția adulterului îl ținea departe de toți, în afară de cei care-i erau cei mai apropiați.

Uneori războiul era mai plăcut decât dragostea.

Greierii țârâiau în copacii din apropiere, iar vântul de vară nu reușea deloc să răcorească zăpușeala care era atât de oprimantă în timpul zilei. Își trecu mâna peste barbă și se îndepărtă de curtea femeilor, întrebându-se unde-i dispăruse dorința de a fi împreună cu familia sa. În timp ce se apropia de capătul acoperișului, auzi sunet de pași în spatele său. Se întoarse și-l văzu pe Benaia apropiindu-se, cu fața încruntată.

Benaia își plecă fruntea.

— Măria ta. Îi întinse un sul mic și nu reuși în întuneric să-i deslușească sigiliul.

— De la cine e? Privi cu atenție fața străjerului, căutând vreun indiciu care să-l pregătească pentru ce urma să găsească scris acolo, dar Benaia scutură din cap.

— O femeie. N-am mai văzut-o până acum. Lumina lunii îi lumina fața măslinie, acoperită de barbă, iar lui David nu-i

scăpă dezaprobarea din ochii acestuia. Sigiliul este al lui Urie, hetitul.

Povara familiară pe care o purtase cu sine în noaptea aceea îl izbi cu puterea unei lovituri de pumn în pântece. Dacă s-ar fi mişcat, cu siguranţă s-ar fi împleticit, trădându-şi frica. Reuşi să ţină piept privirii lui Benaia fără să clipească, ţinând în mâna dreaptă pergamentul, atent să nu-l fărâme în palma sa.

— Mulţumesc, Benaia. Poţi pleca.

Se îndreptă spre pavilionul său protector ca un cort, unde flăcările torţelor dinăuntru dădeau mai multă lumină decât stelele care umpleau cerul celei mai întunecate nopţi pe care o cunoscuse vreodată. Se apropie un slujitor, gata să-i umple pocalul cu vin. Îl lăsă să o facă, apoi îl trimise să plece cu o mişcare a mâinii. Rămas în sfârşit singur, se cuibări printre pernele de pe canapeaua sa, sorbi prelung din cupa sa de aur, apoi desfăcu cu grijă sigiliul, şi derulă sulul.

Ochii săi parcurseră singurele cinci cuvinte.

Port un copil în pântece.

Se opri, simţind cum toată vlaga se scurge din el precum apa în nisip. Pocalul îi tremură în mână, şi se strădui să-l pună pe măsuţa joasă, fără să-l verse pe pergament. Suspiciunile lui nu fuseseră nefondate.

Port un copil în pântece.

Fuseseră împreună doar o singură noapte. Nu fusese căsătorită atâţia ani fără să rămână grea? Cum era posibil?

Imaginea Batşebei îi apăru din nou în minte. Pedeapsa pentru adulter era uciderea cu pietre. Dacă starea ei era descoperită cât timp soţul ei se afla la război, bunicul ei o putea judeca. Nici chiar rege fiind, nu o putea proteja, decât dacă ieşea în faţă şi-şi recunoştea propria vinovăţie.

Îl apucă un tremur, şi pielea i se înfioră în ciuda zăpuşelii nopţii. O astfel de recunoaştere îl putea costa tronul. Oamenii se puteau ridica împotriva lui şi să-i ceară să abdice. Cum puteau avea ei încredere într-un rege care îşi lua în patul său nevasta altui bărbat? Un astfel de lucru era posibil în alte popoare, dar nu în Israel.

Se întinse după pocal, dorindu-şi ca licoarea îmbătătoare să-i poată desfiinţa gândurile, dar când dădu să îl ia, răsturnă cupa, vărsând băutura pe jos. Culoarea lui roşie pătrunse în blănița de miel întinsă pe jos, de parcă ar fi fost sânge vărsat.

Ca o jertfă. Sau sângele unei femei frumoase ucisă cu pietre pentru un păcat pe care el îl comisese împotriva ei.

Port un copil în pântece.

Trebuia să o protejeze. Nu avea pe nimeni altcineva. Dacă ar fi avut, nu i-ar fi trimis solia aceasta. Ştia că era la mila lui şi el ştia fără umbră de îndoială că acel copil era al lui. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare când se sili să se ridice pe picioarele ce-i tremurau. Se împletici până la marginea parapetului, de unde putea privi în jos spre casa ei. Tot locul era scăldat în umbre, dar i se păru că vede o candelă licărind prin geamul deschis.

Un dor atât de fierbinte îl cuprinse, încât rămase cu suflarea tăiată şi se cutremură. Numai de s-ar fi putut duce la ea, să o mângâie şi să-i spună că totul avea să fie bine. Putea să rezolve problema. Tot ce avea de făcut era să-l cheme pe Urie la Ierusalim şi să-l trimită acasă. Avea să se culce cu nevasta lui şi n-avea să afle nimic, presupunând că era copilul lui.

Era încântat de planul său, dar nu-şi îngădui un zâmbet. Prea mare era riscul pe care şi-l asuma, prea atârna de presupuneri. Şi totuşi, Urie îi era credincios până la capăt. Cu siguranţă că avea să îşi asculte regele.

Aruncând o ultimă privire spre casa întunecată a Batşebei, se răsuci şi porni să-l cheme pe Benaia. Înainte de noaptea aceasta. Înainte să se sfârşească noaptea aceasta, avea să mâne o solie lui Ioab, prin care să i-l trimită pe Urie acasă.

19

Lumina rozalie şi cenuşie a zorilor se târa ca o iscoadă deasupra dealurilor din zare. Urie clipi, îşi simți ochii usturători şi îşi înăbuşi un căscat bine-meritat cu mâna. Îşi petrecuse ultimele două nopții de strajă, stând de veghe în capătul de miazăzi al taberei. Din fericire pentru el, totul fusese liniştit, în timp ce amoniții stăteau în spatele zidurilor cetății Raba, aşteptându-şi soarta odată ce cădeau pe mâna Israelului. Curând aveau să se termine rezervele amoniților, iar Ioab le spusese că avea să încerce din nou atacul în mai puțin de-o săptămână. Urie abia aştepta să le arate acestor răzvrătiți neobrăzați cu cine se puseseră. Oamenii regelui David nu se dădeau înapoi de la luptă şi nimeni nu insulta solii Israelului ca apoi să scape cu viață.

Îşi trecu o mână peste mânerul paloşului şi făcu turul străjii sale încă o dată înainte să predea ştafeta lui Eliam şi să se trântească pe pământul tare în cortul său, pentru câteva ceasuri de somn. Era frânt de oboseală.

Soarele se ridicase de-a binelea deasupra crestei răsăritene când se reîntoarse la punctul de unde îşi începuse turul. Nimic nu se clintise în perimetrul acesta şi asta îi pica bine. Atacurile neaşteptate ale vrăjmaşului nu erau niciodată prima alegere a lui Ioab şi, din fericire, datorită înțelepciunii strategice a generalului, nu erau decât arareori prinşi cu garda lăsată.

Urie îşi ridică privirea când se apropie de foc şi ridică o mână spre a-şi saluta socrul.

— Pari odihnit.

— Iar tu arăți epuizat. Eliam îşi îndreptă coiful de parcă tocmai ar fi ieşit din cort şi se îmbrăcase din mers, ceva ce făcea adesea când intra devreme de strajă. Dar încă nu pot să te las să te duci la culcare. Generalul a trimis după tine. Veni mai aproape şi-l bătu pe umăr, arătându-i că înțelege cât de nepotrivit era momentul.

— De ce am simțământul că n-o să-mi placă întâlnirea asta? Întâlni privirea lui Eliam, căutând mai mult. Ce ştii?

Eliam ridică din umeri.

— Nu prea multe. Doar că solul regelui a mers toată noaptea să ajungă aici, iar Ioab a spus că e urgent. Îi făcu semn cu mâna. Du-te odată.

Urie dădu o dată din cap şi se întoarse, picioarele prinzându-i deodată aripi. Ce ar fi putut dori regele şi să aibă legătură cu el? Se întâmplase ceva acasă? Batşeba era bine? Învățase de mult timp să-şi oțelească gândurile şi să le țină în frâu în ce o privea când era plecat la război. Nu era bine să-şi lase mintea să rătăcească în locuri pe unde nu se putea duce fizic. Pe un bărbat îl slăbeau gândurile la femei cât timp se afla pe câmpul de luptă, şi bineînțeles că nicio femeie nu era îngăduită în tabără, dar până şi gândul la frumoasa lui soție îl termina adesea. Aşa că o ținea departe de gândurile sale. Când putea. Când epuizarea nu i se strecura în suflet şi i-o aducea în visele lui.

Inima îi bătea să-i sară din piept în fuga sa grăbită prin tabără, spre cortul mare al generalului. Ioab se ridică de pe o piatră ce se afla aproape de foc, la fel şi celălalt bărbat care purta uniforma şi însemnul regelui, leul. Unul dintre cheretiții din garda personală a lui David.

Urie se opri şi trase de câteva ori aer în piept, spunându-şi că temerile îi erau nefondate. Îşi plecă creştetul cu respect în fața comandantului său. Un slujitor se apropie şi îi oferi un burduf cu apă. Îl luă şi-şi turnă un strop de apă în gură, mulțumindu-i omului cu o înclinare a capului.

— Ați dorit să mă vedeți, domnul meu. Puse dopul la gura burdufului şi îl ținu într-o mână. Gâtlejul său uscat ar fi poftit mai multă apă, dar îşi refuză această dorință.

— Urie, regele a trimis după tine. Adună-ți lucrurile şi întoarce-te îndată cu omul acesta. Ioab se uită la solul regelui. Nu vrei să-l laşi pe rege să te aştepte.

Întrebările îi luară cu asalt gândurile.

— Dacă îmi este îngăduit, domnul meu, nu sunt nici curier, nici alergător. S-a întâmplat ceva?

Ioab ridică un umăr, neştiutor, şi îi făcu un semn cu capul solului, îngăduindu-i să vorbească.

— Iată care au fost cuvintele regelui: „Adu-mi-l pe Urie hetitul." Asta-i tot ce ştiu.

Garda îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi aruncă o privire spre cer, trimițând un mesaj pe care Urie nu-l putea ignora. Deocamdată, nu era rost de somn pentru el. După ce veghease o noapte întreagă, avea să parcurgă lunga distanță peste dealuri şi câmpii spre Ierusalim, spre curțile palatului, pentru un motiv necunoscut.

— Lasă-mă să-mi iau lucrurile. Urie se răsuci şi fugi înapoi la cortul său.

Batşeba învârtea fusul şi torcea în timp ce se plimba cu paşi mărunți pe sub cortul ridicat pe acoperişul ei, incapabilă să şadă liniştită o clipă de când Tirța dusese mesajul către rege. Tirța şedea în apropiere, dărăcind lâna nouă, iar Batşeba simțea privirea slujitoarei ațintită spre ea, dar în înțelepciunea ei tăcea, ştiind că nu era nimic de spus. Regele primise mesajul ei. Tirța se asigurase că Benaia i-o luase din mână şi aşteptase pe coridor până când acesta plecase să-i ducă solia. Garda personală a regelui nu putea să fi dat greş în a-i înmâna sulul stăpânului său. Cu siguranță nu îşi ratase solia.

— O să se roadă podeaua sub picioarele tale dacă nu încetezi să te mai vânzoleşti atâta înainte şi înapoi. Când mă uit la tine,

mi se învârte capul ca un dansator nervos. Tirța plescăi cu limba la fel cum făcea mătuşa Talia adesea, dar asta nu reuşi defel să-i ridice moralul Batşebei.

— Atunci nu te uita. Ştia că vorbele îi erau repezite, chiar aspre, dar nervii îi erau încordați ca şi corzile lirei sale. Răsuci lâna între degete, transformând-o într-un fir, ca în cele din urmă să iasă de sub protecția cortului şi să-şi ridice privirea spre acoperişul palatului.

De ce nu mi-ai transmis nimic până acum?

O furie plină de teamă îi ținea limba legată. Îi venea să strige la bărbatul acela de unde se afla, dar cuvintele ei nu puteau pătrunde prin piatră şi coridoare de marmură, izolat cum era el de lumea ei. Oare-i păsa?

Îşi simți gâtul sugrumat, un fapt care se întâmpla în fiecare zi din noaptea aceea, iar sentimentul acela familiar o sufoca. *Urie, ce ți-am pricinuit eu ție?*

Sunet de paşi îi făcu inima să-i bată mai repede. Degetele i se înțepeniră când îl văzu pe Anittas apropiindu-se.

— Domnița mea. Se plecă uşor, apoi se ridică drept şi semeț, de parcă i-ar fi vorbit de sus. Aveți un musafir. Un sol de la palat. Ochii lui negri alunecară de la ea la palatul din spatele ei. Să-l trimit să urce aici sus?

Batşeba privi în jurul ei. Numai Tirța era cu ea. Era cel mai retras loc din casă. Dacă David avea un mesaj pentru ea, acesta era cel mai sigur loc în care să-l primească.

— Da, trimite-l sus. Se uită la slujitorul ei, dar din nou, el nu o privi în ochi. Mulțumesc, Anittas.

— Da, stăpână. Se plecă din nou şi se îndepărtă în grabă, dându-i Batşebei încă un motiv să se teamă că a fost dată în vileag. Oare Anittas ştia? Dacă da, cu siguranță avea să-i spună lui Urie înainte să aibă vreo şansă să se justifice. În timp ce Anittas o tratase întotdeauna cu amabilitate, îi era de o loialitate crâncenă lui Urie. Dacă Urie era năpădit de un duh de gelozie înainte să apuce să-i spună de copil, Anittas nu avea niciun motiv să-i apere onoarea. O văzuse ducându-se la palat şi, cu toate că numai Tirța

îi ieşise în întâmpinare când se întorsese, Anittas dormea lângă curtea exterioară. I-ar fi fost uşor să vadă, fără ca ea să-şi dea seama, că se întorsese în siguranţă acasă.

Îşi ridică din nou privirea când se apropie un om ce purta hainele gărzilor Regelui David. Nu-l recunoscu, ceea ce însemna că David nu îi considera starea încă prea problematică pentru a păstra secretul. Moralul îi scăzu şi mai mult când se chinui să-şi menţină emoţiile în frâu.

— Domniţă Batşeba?

— Da. Batşeba păşi mai aproape de el. Slujitorul meu mi-a spus că ai un mesaj pentru mine? Încercă să-şi menţină expresia pasivă, de parcă orice-ar fi spus nu era de importanţă, dar se temea că dădea greş în mod lamentabil.

Expresia străjerului nu trăda nimic, nici mângâiere şi nici învinovăţire.

— Regele mi-a cerut să te anunţ că soţul tău se întoarce la Ierusalim şi îl aşteaptă să ajungă acasă deseară sau mâine. Acestea fiind spuse, se răsuci şi porni zgomotos spre ieşirea din marginea terasei, apoi coborî scările.

Mâna Tirţei pe braţul ei o făcu să tresară. Îşi simţea pielea înfiorată şi fu cuprinsă de un tremur.

— Urie vine acasă, spuse Tirţa, ca şi când Batşeba nu ar fi auzit deja vestea.

— Da. Ar fi trebuit să se bucure, dar teama ce o stăpânea îi răpi orice urmă de bucurie pe care s-ar fi cuvenit să i-o pricinuiască o astfel de veste.

— Va fi cu tine şi totul va fi bine. Tirţa o bătu uşor pe umăr. Trebuie să te ducem la *mikvah*, să-ţi desenăm mâinile şi picioarele cu henna şi să-ţi înmiresmăm aşternuturile. Va fi atât de fermecat de tine, încât nu va trebui să scoţi nicio vorbă.

Batşeba se întoarse şi o privi în faţă pe slujnica ei, dar nu îi putu răspunde la zâmbetul femeii.

— Va şti. Nu-l putea minţi, şi cea dintâi privire pe care i-o va arunca, avea s-o facă să se dea de gol.

— Nu va şti decât dacă-i spui tu.

— Anittas îi va spune.

— Anittas nu ştie nimic. Nu ştie decât că ai fost chemată la palat şi te-ai întors după lăsarea întunericului.

— Se poartă ca şi când ar şti mai mult.

— Ei, ei! Lui Anittas îi place să se creadă atotştiutor. Tirța luă furca din mâinile încordate ale Batşebei. Dacă-l iubeşti pe Urie, vei face asta de dragul lui. Pentru onoarea lui. De dragul urmaşului lui.

— Orgoliul lui cel onorabil nu mă va dori pe mine. Începu să tremure mai tare şi nu mai putu sta în picioare. Tirța o conduse în cort la o bancă, unde reuşi să se aşeze înainte să cadă de pe picioare.

— Te iubeşte, Batşeba. Odată ce vine, spune-i adevărul şi lasă-te la îndurarea lui. Când i se aminteşte de frumusețea ta răpitoare, simțămintele lui cedează în fața rațiunii.

Batşeba o privi cu mâinile tremurând şi le strânse în poală. O privi pe Tirța, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Nu poți şti asta. Nimeni nu poate şti ce va face Urie.

— Desigur că nu. Dar va ajunge curând acasă şi atunci vei şti. Regele a trimis după el să rezolve problema. Poate că regele îi va mărturisi totul şi te va scuti de griji. Se aşeză alături de ea şi o bătu uşor pe mână pe Batşeba. Între timp, spuse ea, şi simțul ei practic prevală, ca întotdeauna, haide să facem ce putem, şi să lăsăm restul în mâna lui Adonai.

Batşeba încuviință din cap, dar în inima ei nu era împăcată. Tocmai legea lui Adonai reclama ca ea să fie omorâtă pentru curvie. Dacă era să se respecte legea, nu avea să aibă parte de nicio îndurare.

20

Urie se opri la poarta de la răsărit, lângă izvorul Ghihon, iar tunica îi era udă de sudoare şi lipită de trup, una cu pielea. Privi la străjerul regelui, epuizarea omului măsurându-se cu a lui. Avea nevoie de somn şi de o mâncare bună înainte să se înfăţişeze înaintea regelui, dar avea să se mulţumească cu puţină apă de izvor care să-i spele sudoarea şi mizeria de pe trup. O tunică curată îi era împăturită în desagă, iar timpul pe care avea să-l petreacă spălând-o avea să merite pe deplin avantajul obţinut, acela de a nu îmbăta curtea cu duhoarea miresmelor trupului său.

— Lasă-mă să mă opresc puţin aici. Nu-mi va lua mult timp.

Gardianul încuviinţă din cap, stând de veghe în timp ce Urie se spălă repede şi-şi schimbă tunica cu cea nouă. Împrospătat şi îmbrăcat la loc în uniforma lui de militar, Urie intră din nou la pas, alături de gardianul regelui şi mărşălui în tăcere restul drumului până la palat. Ajunşi la veranda din faţa casei împărăteşti, gardianul care-l însoţise plecă de lângă el, în timp ce alţii doi îl flancară, îi anunţară prezenţa şi-l însoţiră în camera de audienţe a regelui.

— Urie, prietene, cum merge lupta? Privirea deschisă a regelui îi ţinu piept privirii sale şi se aplecă înainte ca şi când ar fi fost dornic să audă orice noutăţi pe care avea să i le ofere Urie.

Urie stătu drept, neobișnuit cu o asemenea atenție din partea regelui, și-și alese vorbele cu atenție.

— Lucrurile progresează încet. Amoniții s-au baricadat între zidurile cetății, dar Ioab, Abișai și câțiva dintre ceilalți comandanți încearcă în fiecare nouă zi să-i atragă să iasă afară. Cele mai fierbinți lupte se dau lângă ziduri, desigur, unde amoniții au un loc retras lângă citadelă, de unde să țintească asupra noastră cu săgețile lor. Trebuie să le străpungem zidurile, dar am oprit orice drumeți și orice negustori să ajungă la ei, ca să nu își refacă rezervele. În timp, îi vom omorî de foame, dacă nu altceva.

Regele se lăsă pe spate, cu mâinile împreunate sub bărbie.

— Bun. Planurile sunt toate bune. Privirea îi deveni îngândurată, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, poate să-i ofere un sfat de strategie militară, dar păru să se răzgândească și scuturâ ușor din cap. Și Ioab? Cum se poartă generalul?

Urie își trecu o mână peste gură, silindu-se să nu caște. Se îndreptă rapid din nou, menținându-se în poziție de drepți, conștient chiar și prin vlăguirea și prin foamea lui că faptul că fusese chemat atât de personal avea un scop.

— Generalul este bine, măria ta. Țâfnos ca întotdeauna.

Regele chicoti la vorbele lui și un zâmbet ușor se iți în colțul gurii sale.

— Bărbatul este genial, ce-i a lui, e-a lui, dar „țâfnos", după cum spui, e o exprimare blândă în ce-l privește. Ioab este un taur încăpățânat și un ghimpe în coastele mele.

Se aplecă din nou înainte, apucând cu amândouă mâinile capetele de lei aflate pe brațele tronului sculptat, iar încheieturile i se albiră.

— Cum spuneți, măria ta. Urie simți dintr-odată tensiunea din încăpere și încercă să o spulbere, dar nu știa cum. Îi zâmbi ușor regelui, dar așteptă să vadă dacă avea să descopere motivul din care fusese ales tocmai el și chemat prin misiunea unui curier.

— Și cum se descurcă oamenii? Starea de spirit e bună?

Întrebările păreau firești, cu toate că Urie știa că regele primea regulat rapoarte cu privire la asemenea chestiuni. Chiar era

acesta singurul motiv din care fusese adus aici – să aducă astfel de veşti oarecare pentru a mulţumi curiozitatea regelui?

— Bărbaţii sunt tot mai extenuaţi de arşita zilei, dar au speranţe mari că vom porni curând atacul şi vom cuceri cetatea. Se opri, evaluându-şi alternativele. A-i sugera regelui că în loc să pretindă un asemenea raport, ar fi fost mai bine să se întoarcă cu Urie şi să se alăture oştilor lor, părea să merite riscul de a-l ofensa, dat fiind faptul că David părea să caute subiecte de discuţie. Le e dor de cântările regelui atunci când dorm sub stele. Poate că domnul meu s-ar putea întoarce cu mine şi să le împlinească dorinţele. Îşi ridică o sprânceană, sperând să trezească interesul regelui. Dar privirea lui David alunecă pe lângă el, ca şi când gândurile lui ar fi rătăcit departe de oamenii săi şi de dorinţele lor.

— Curând, poate, spuse regele în cele din urmă. Mulţumesc pentru cele raportate. David se lăsă pe spate în tronul său din nou şi făcu un semn unui slujitor să se apropie. Omul veni la el şi făcu o plecăciune adâncă. Ia darul pe care l-am pregătit pentru casa lui Urie hetitul. El îi aruncă o privire lui Urie şi zâmbi în timp ce omul se retrase repede pentru a da ascultare poruncii regelui. Du-te la casa ta şi spală-ţi picioarele.

Urie îl privi, iritat de schimbul subit al conversaţiei. Când David îl lăsă să plece, se retrase cu spatele înainte din faţa regelui şi părăsi palatul, cu mintea lucrându-i febril. Din câte îşi amintea, regele nu sugerase niciunui bărbat vreodată să se culce cu nevasta sa cât timp era în misiune militară. Cu mult timp în urmă, înainte ca Urie să se alăture vitejilor lui David, oştenii ştiau că politica lui David era una fermă. Niciun amestec cu femeile pe timp de război. Uneori asta însemna chiar şi cu câteva zile înainte de o luptă, nici chiar când erau încă la casele lor, în pat cu nevestele lor. Hotărârea aceasta îl făcuse pe Urie să doarmă pe o rogojină departe de Batşeba, ştiind că nu s-ar fi putut înfrâna cu niciun chip să o atingă dacă ea dormea atât de aproape de el.

Batşeba. Gândul la nevasta lui îl făcu să se înmoaie pe dinăuntru. Cât de dor îi era de ea! Iar acum, atât de aproape de

Ierusalim, la nicio aruncătură de piatră de casa lui, cum să nu se ducă să fie cu ea? Cum se putea ține departe de ea? Mai ales când regele trimisese un dar să-l întâmpine acasă, probabil ceva de-ale gurii care să-i stâmpere foamea ce-l chinuia încă.

Dar dacă făcea asta, încălca tocmai principiile regelui. Ioab şi oamenii săi locuiau în corturi pe timp de război, fără a avea privilegiul unei soții care să-i încălzească. Cum se putea întoarce mai apoi cu conştiința curată şi să nege faptul că fusese acasă, când de fapt se dusese? Dacă o vedea, avea să fie necurat doar pentru următoarea zi, asta dar avea să-i schimbe starea de spirit, să-i învălmăşească gândurile, să-l facă mai puțin dispus sau capabil să se întoarcă la luptă, mai puțin pregătit de luptă decât trebuia să fie. Nu putea sta în fruntea oamenilor săi dacă ei ştiau că se dedase la poftele cărnii atunci când lor le erau refuzate. Mândria lui nu-i permitea una ca asta. Şi-apoi, dacă nu greşise în calculele sale, ea trebuia să fie necurată pentru încă o săptămână – ciclurile ei erau prea precise ca să fie altfel.

În timp ce trecu pe sub acoperişul palatului spre verandă, vântul după-amiezii târzii îi flutura părul pe frunte. Vocile ajungeau până la el de la casa gărzilor. Regele avea barăci la uşă şi în spatele palatului, unde îi găzduia pe cei treizeci de aleşi atunci când era nevoie, precum şi pe străjerii cheretiți şi peletiți care erau sub cârmuirea lui Benaia, o rotație de mercenari care păzeau palatul. Mireasma de pâine proaspătă şi ierburi îi făcu din nou stomacul să i se chircească de foame. Trebuia să mănânce şi să se culce, şi putea avea parte de ambele – şi chiar mai mult – dacă trecea prin porțile palatului şi apuca pe drumul ce ducea acasă. Nehotărârea îi chinuia mintea vlăguită, dar îşi alungă dorința după soția sa la fel de repede pe cât venise.

Porni spre casa gărzilor, dar sugestia pe care i-o făcuse regele îl făcu din nou să se oprească. Îşi plimbă privirea de la porți la barăci, indecizia reținându-l din spate. Dacă greşise cu calculele? Gemu greu când îşi închise ochii în fața imaginii ispititoare a Batşebei. Nu trebuia să facă asta.

Trase încet aer în piept, strângându-şi amândouă mâinile în pumni, se îndreptă de spate, sigur de alegerea făcută. Porni spre locul de unde se auzea larma râsetelor de bărbaţi şi intră în casa lor. După ce-şi potolea foamea, avea să se întindă într-un colţ, pe undeva, ca să doarmă.

Batşeba stătea la geamul mic al dormitorului ei, cu candela aprinsă, lumina stelelor aruncând umbre peste curtea interioară privată a casei ei – curtea unde viaţa ei îşi schimbase cursul pentru totdeauna. Bazinul de aramă stătea într-un colţ, lângă zid, acolo unde ea şi Tirţa îl lăsaseră în după-masa aceasta. Tirţa îi sugerase să-şi facă îmbăierea de curăţire chiar dacă starea ei de faţă nu făcea o astfel de intervenţie necesară, şi în felul acesta avea să-i împiedice pe slujitori să ştie adevărul pentru încă ceva timp. Dacă evita să urmeze obiceiul, cu toţii ar fi avut şi mai multe motive să vorbească, iar bârfa era ultimul lucru de care avea nevoie chiar acum.

Dar minciuna pe care ea continua să o trăiască îi făcu inima ca de gheaţă. Dârdâi în răcoarea nopţii, în timp ce aerul rece se împletea cu mireasma de smirnă ce adia până la ea de la aşternuturile curate, iar pielea i se înfioră de aşteptare şi de groază crescândă.

Timpul pentru cină sosise şi plecase. Mielul fript, gătit cu un gust desăvârşit de slujitoarele personale ale regelui îi fusese trimis împreună cu o mulţime de legume şi dulciuri, dar ea participase singură la festin, iar gusturile se prefăcuseră de mult în cenuşă în gura ei. Cu siguranţă Urie ar fi trebuit să i se alăture până acum. Darul regelui întărea întoarcerea soţului ei, şi atunci unde se afla soţul ei? De ce nu venise acasă?

Stomacul i se strânse şi un nou fior o cuprinse. Picioarele ei desculţe, desenate cu henna şi tunica ei uşor străvezie ce-i învelea trupul curat, spălat, păreau s-o batjocorească. Se duse de la geam şi se prăbuşi pe marginea patului, gata să plângă, lacrimile

amenințând să-i strice tot fardul negru pe care i-l aplicase Tirța în jurul pleoapelor. Oare ştia? Îi spusese Anittas secretul ei? Oare Anittas ştia adevărul?

Tirța o asigură iar şi iar că slujitorii lui Urie nu suspectau nimic. Însă vinovăția Batşebei îi spunea altceva. Niciodată nu se pricepuse să mintă. Obrajii i se îmbujorau chiar şi acum când îşi aminti pedepsele fulgerătoare cu care tatăl său o pedepsea când încerca în copilărie să o facă. Doar o singură privire trebuia să-i arunce Urie şi avea să îi smulgă tot adevărul.

Ea se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo prin încăperea puțin spațioasă. Oare să-şi ia mantia şi să se ducă la palat să-l caute? Nu. Aşa ceva era nemaipomenit. Dacă Urie alesese să-şi petreacă noaptea în altă parte, atunci ea nu putea face nimic. Dacă nici chiar regele nu putea să-l convingă să vină acasă cu un astfel de dar precum festinul generos pe care îl trimisese, prezența ei nu avea să facă nicio diferență.

Dacă va veni la ea, avea să se arunce la picioarele lui, să-i sărute tivul mantiei şi avea să-i mărturisească totul. Avea să-l implore să-i arate îndurare şi avea să-l slujească oricum i-ar fi cerut-o el, toată viața ei. Numai de-ar fi iertat-o.

Dar ea nu-l putea implora, nu-i putea spune adevărul, dacă nu venea acasă. Iar dacă nu venea acasă, nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut.

21

Strigătul jalnic al cucuvelei umplu odaia lui David cu un țipăt nedorit. În ciuda somnului de noapte care-i fusese mai odihnitor decât în oricare altă noapte de-o lună, dispoziția îi pendula între uşurare şi îngrijorare. Se aşeză la o masă largă, încărcată cu fructe şi pâine, sosuri şi brânzeturi, a căror culori variate erau menite să-i stârnească apetitul. Dar abia dacă ciuguli câte ceva, alegând să soarbă prelung din vinul sângeriu şi savuros.

Numai nebunii se îmbătau de dimineață şi nu intenționa să bea atât de mult, dar nimic altceva nu părea să reuşească a-i linişti nervii obosiți. Făcuse ce trebuia aducându-l pe Urie acasă. Până acum bărbatul se culcase cu siguranță deja cu nevasta lui, şi totul avea să fie bine. Batşeba fusese înțeleaptă să-l contacteze atât de curând. Dacă copilul se năştea o lună mai devreme, poate că Urie nu avea să bage de seamă. Dacă da, David avea să-l mituiască pe om cu o poziție mai bună şi putere, pentru a-i închide gura.

Rupse o bucată de brânză albă şi moale de capră şi şi-o aruncă în gură. Se lăsă în pernele de pe canapeaua sa, sorbind din nou din cupă. Îşi închise ochii şi se gândi nu pentru prima oară la cât de privilegiat era Urie să se fi căsătorit cu o astfel de femeie. Puțină iritare îi încrâncenă gâtlejul când îşi dăduse seama că o femeie atât de frumoasă fusese în casa sfetnicului său şi a unuia din cei treizeci şi niciunul nu i-o oferise. În ciuda făgăduinței pe

care i-o făcuse lui Abigail, puteau să i-o ofere. Mintea îi era chinuită de întrebarea: *De ce nu o făcuseră?*

Bocetul jalnic şi stăruitor al cucuvelei îi curmă visarea. Se ridică de pe sofa şi se duse la geamul deschis, cu băutura clipocindu-i în cupă. Eliam nu îşi ascunsese dezacordul cu privire la multele soţii ale lui David. Păruse bucuros atunci când David îşi ţinuse făgăduinţa faţă de Abigail şi nu adăugase mai multe soţii la familia sa regească. Oare din acest motiv i-o ascunseseră pe Batşeba?

Fălcile i se încleştară la gândul acesta când închise geamul, încercând să înece ţipătul cucuvelei. Cineva ciocăni de două ori la uşa sa, făcându-l să se întoarcă şi aproape să-şi verse vinul. Îşi linişti mâna şi sorbi prelung din cupă înainte să traverseze lunga odaie. Benaia bătea întotdeauna de două ori scurt, apoi aştepta să primească îngăduinţa să intre. Bărbatul era de încredere, iar acum, mai mult ca oricând, David avea nevoie de cineva pe care să se poată baza.

— Intră, strigă el de îndată ce se aşeză din nou la locul său. Cu picioarele întinse înaintea sa, încercă să pară relaxat, chiar dacă mintea şi inima îi spuneau altceva.

Benaia intră în încăpere şi închise uşa, apoi traversă odaia până ajunse înaintea lui David. Îşi înclină genunchiul într-o plecăciune scurtă, apoi se îndreptă de spate la un semn al mâinii lui David.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Privi pe fundul pocalului, unde abia dacă mai rămăsese ceva vin, văzându-şi oglindirea slabă a chipului.

— Măria ta, regele meu, Urie hetitul nu s-a dus aseară acasă. A dormit la uşa palatului măriei tale în baracă, împreună cu slujitorii regelui.

David îşi ridică privirea din vinul său, pentru a întâlni căutătura fermă a lui Benaia. Bărbatul acesta avea o părere în legătură cu orice, dar numai arareori şi-o oferea, iar David nu ar fi putut să i-o audă, decât dacă i-o cerea. Ai vreo idee de ce a făcut asta?

Pe obrazul acoperit de barbă al lui Benaia tresări un muşchi, însă privirea nu i se clinti.

— Urie este un oştean credincios, chemat la oaste. Nu ar face nimic care să îi compromită poziția sau autoritatea în fața oamenilor săi.

David simți cum îl apucă fierbințelile pe gât la reproşul pe care-l ascundeau vorbele lui Benaia, dar nu îi putea reproşa bărbatului că-i spusese ceea ce-i ceruse să spună. Se ridică, se întoarse cu spatele la geam şi se îndreptă de spate.

— Adu-l pe Urie la mine, în sala mea de audiențe. Avea să se îmbrace în veşmintele sale regeşti, drept aducere aminte pentru bărbatul acesta cu privire la cel care era la cârma oştilor lui Israel, el fiind cel căruia trebuiau să i se supună cu toții. Poate că fusese prea amabil şi prea puțin categoric cu o zi în urmă.

David se întoarse înapoi în odaie şi văzu că Benaia se retrăsese deja să-i îndeplinească porunca. Îşi chemă slujitorii să-l ajute să se îmbrace. Avea să se întâlnească încă o dată cu Urie şi să vadă cum putea proceda pentru a-l convinge pe omul acesta să facă ceea ce era nevoie.

Urie îşi îndreptă gulerul tunicii sale militare, îşi verifică brâul din piele de la mijloc şi-şi aranjă mantia dungată, legată cu un pandantiv ce purta însemnul capului de leu din aur. Îşi plecă privirea, asigurându-se că totul era bine fixat în cingătoare, şi pieptul i se umplu de mândrie. Se străduise mult pentru a reuşi să ajungă între vitejii lui David şi investise mult efort pentru a reuşi să îndeplinească sarcinile ce-i reveneau ca şi căpitan. Acum se putea întoarce chiar azi în luptă cu încrederea că fusese credincios acelor îndatoriri, şi să insufle oamenilor săi curajul de a face şi ei la fel.

Îşi verifică paloşul şi pumnalul mai mic şi traversă baraca, lăsându-şi o ultimă oară privirile să-i poposească în jur. Rogojini ridicate erau aliniate la perete, dar fiecărui bărbat îi era rezervat

un spaţiu restrâns pentru lucrurile personale. Nu aveau nevoie de prea multe cât timp străjerii erau în rotaţie, departe de casă. Regele le asigura mâncarea şi băutura, în timp ce ei îi asigurau protecţia. Era un sistem bun, iar Urie îl admira pe rege pentru priceperea cu care reuşea să menţină buna rânduială în împărăţie.

Se strecură pe lângă un străjer care tocmai intra în baracă, ieşi apoi se îndreptă spre grajdurile regelui. Era nerăbdător să se întoarcă şi să vadă dacă putea face rost de un cal sau un catâr care să-l ajute să călătorească mai repede. Sandalele îi răsunau pe cărarea pardosită, dar se opri la apropierea unui slujitor.

— Urie hetitul?

Urie îşi plecă creştetul.

— Da.

— Regele doreşte să te înfăţişezi în sala lui de audienţe. Slujitorul se plecă şi se întoarse de unde venise.

Urie îşi ridică mâna şi dădu să spună ceva, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Bărbatul nu putea şti mai multe decât spunea mesajul pe care tocmai i-l transmisese. Dar de ce să fi dorit regele să-l vadă din nou? Deja îi dăduse raportul despre bătălie, despre Ioab şi despre restul oamenilor. Nu mai avea nimic altceva să-i spună.

Cu toate astea, se răsuci şi mărşălui peste curtea pietruită spre palat. Străjerii îi deschiseră larg cele două uşi când se apropie, iar un slujitor îi anunţă sosirea, la fel cum făcuse şi cu o zi înainte. Urie încetini şi se îndreptă spre tron, cu privirea plecată la gresia verde cu albastru ce orna pardoseala din sala de audienţe. Se opri lângă treptele ce duceau la tron şi se plecă adânc, atingând cu fruntea dalele reci.

Răspunsul regelui veni după câteva clipe, când Urie auzi în sfârşit sceptrul târât pe podea.

— Poţi să te ridici. Regele părea obosit, de parcă întâlnirea aceasta îl deranja şi îi displăcea.

Urie se îndreptă de spate, cercetându-şi mintea pentru a-şi aminti ce făcuse de-i pricinuise regelui o frunte atât de încruntată şi o privire atât de cercetătoare.

— Măria ta, regele David, să trăieşti veşnic, spuse el, plecându-şi din nou capul, nesigur dacă dorea să facă faţă privirii ferme a monarhului. Îşi porunci picioarelor să nu îi tremure, cu toate că înăuntrul său dârdâia ca un băieţel care fusese prins că nu ascultase porunca tatălui său, aproape simţind arsura biciului pe piele.

— Nu e adevărat că tocmai ai sosit de departe? De ce nu te-ai dus acasă? Tonul regelui era la fel de dur cum fusese şi tonul tatălui său, furia scăpărându-i din felul încordat în care şedea pe tron şi îşi ţinea sceptrul.

Urie întâlni privirea dezaprobatoare a regelui, iar gândurile îl fulgerau precum săgeţile, lovindu-şi ţinta. De ce-i păsa regelui ce făcea el cu timpul său liber? Şi cum de putea să-i sugereze una ca asta, când restul Israelului locuia în corturi, gata de luptă? Numai dacă nu cumva regele avea un alt motiv pentru întrebările sale. Dar în timp ce susţinea privirea regelui, nu îşi dădea seama care ar fi putut fi acele motive.

— Chivotul legământului şi Israelul şi Iuda locuiesc în corturi, iar stăpânul meu Ioab şi oamenii măriei tale sunt tăbărâţi în câmp deschis. Cum aş putea să mă duc eu acasă la mine să mănânc şi să beau şi să mă culc cu nevasta mea? Pe viaţa mea, nu voi face una ca asta!

Urie îşi îndreptă spatele după ce vorbi, ridicându-şi bărbia pentru a-i arăta regelui devotamentul său. Poate cuvintele lui vor avea rezultatul scontat, poate reuşeau să-i arate regelui cât de nesăbuite îi erau cuvintele. Dacă regele ar fi venit cu ei la luptă, şi-ar fi dat seama şi singur cât de important era pentru oameni să se înfrâneze şi pentru căpetenii să fie o pildă de urmat. Negreşit regele ştia asta şi o practicase ani la rând. Oare să fi uitat de când rămăsese acasă?

Postura regelui nu se relaxă, dar ochii îi trădară ceva ce Urie nu putu defini exact. Nesiguranţă, poate? Urie îndrăzni să spere că vorbele sale l-ar fi putut convinge pe rege să acţioneze aşa cum ar fi trebuit.

— Mai rămâi aici o zi, iar mâine te voi trimite înapoi.

Urie se plecă înainte, până când fruntea îi atinse genunchiul. Se îndreptă din nou.

— Cum pofteşti, măria ta.

După ce plecă din fața lui David, Urie se întoarse în odaia lui, nereuşind să scape de neliniştea ce o simțea. Ar fi trebuit deja să pornească înapoi spre Raba. Nu era nimic de făcut în cetate, în timp ce aştepta, iar acasă nu avea de gând să se ducă. Nu putea face decât un singur lucru, căruia îşi închinase viața: să-l păzească pe rege.

Batşeba ciuguli puțin din bucatele pe care Tirza şi le întinse pe masă, iar teama din inimă îi fu pr dată risipită de foamea ce-o simțea în pântece. Vizita anunțată a lui Urie pusese întreaga casă pe jar, iar acum încordarea, şuşotitul, şi privirile pe care ceilalți le aruncau în direcția ei erau cu privire la absența lui mult-prea-evidentă şi îi stingeau pofta de mâncare şi speranțele. De ce nu venise?

Tirța închise uşile la bucătărie şi i se alătură la masă, aşezându-se lângă ea pe bancă.

Umblă vorba că Urie este încă în Ierusalim, spuse ea în şoaptă, la urechea Batşebei. Anittas s-a întors de la casa regelui după ce a vorbit cu Urie. Se pare că regele a vorbit cu stăpânul azi de dimineață şi i-a spus să mai rămână în Ierusalim încă o zi. Stăpânul plănuia să plece la Raba azi de dimineață, dar regele l-a reținut aici până mâine. Poate că va veni azi acasă, înainte să plece. O atinse pe Batşeba de braț, mângâind-o cu privirea.

— Nu trebuie să-ți pierzi speranța.

Batşeba îşi închise ochii în timp ce dădu încet din cap şi îşi plecă privirea.

— Nu va veni acasă.

Tirța atinse un platou încărcat cu curmale coapte.

— Dar este totuşi posibil. Haide, trebuie să mănânci ceva.

— Dacă Anittas a vorbit cu el, totul e pierdut.

Batşeba îşi ridică privirea pentru a vedea-o pe Tirța scuturând din cap cu empatie.

— Anittas a vorbit cu el doar pentru câteva chestiuni legate de gospodărie. N-a pomenit nimic de tine.

Batşeba se strâmbă uşor şi se depărtă de ea, privind-o pe slujitoarea ei.

— De unde ştii tu asta? Nu se poate să-l fi urmărit sau să fi fost destul de aproape să-i auzi vorbind.

Tirța îşi încrucişă braţele la piept.

— I-am cerut lui Anittas să-mi spună întocmai, imediat ce s-a întors. Nu m-ar minți.

Batşeba se uită spre geam, la lumina dimineții ce se revărsa printre zăbrelele din lemn.

— Toți mint atunci când este în folosul lor. Se ridică de pe laviță şi se îndreptă spre geam. Slujitorii lucrau în curtea deschisă, cea de lângă curtea vecinului, măcinând grâul şi cernându-l pentru masa de cină. Sarcini de toate zilele, atât de normale. Îşi duse o mână la mijloc, acolo unde se afla copilul neajutorat şi lipsit de apărare. Oare el sau ea aveau să trăiască să vadă toate aceste activități desfăşurându-se? Sau copilul acela avea să moară în trupul ei zdrobit, sub un morman de pietre?

O străbătu un fior şi îşi cuprinse ambele braţe, încercând să reziste cu putere în fața torentului de teamă, adevăr şi emoție. Zgomotele pe care Tirța le stârni când strânse masa de care nu se atinsese îi treziră conştiința, amintindu-i că atâta timp cât era în viață, avea de lucru. Urie mai rămânea încă o zi în Ierusalim. Trebuia să-i pregătească mâncarea lui preferată, în caz că venea totuşi acasă.

22

David eliberă curtea mai devreme decât de obicei şi se retrase pe acoperiş, vegheat îndeaproape de Benaia. Slujitorii îi aduseră pâine şi vin, dar el le lăsă pe amândouă neatinse în pavilionul său şi începu să se plimbe de la un parapet la altul. Şi acum ce avea să facă? Era evident că Urie se dedicase tocmai rigorilor pe care el însuşi David le iniţiase pe când lupta în fruntea oastei sale în cea dintâi bătălie. De-a lungul anilor schimbase câte ceva pe alocuri, dar regulile rămăseseră în esenţă valabile, deoarece dădeau rezultate. Bărbaţii luptau mai bine atunci când se ţineau departe de femei. Se puteau concentra neabătuţi, şi chiar dacă nu putea împiedica mintea unui bărbat să hoinărească, practica celibatului în timp ce război era una bună.

Era atunci de mirare că unul din cei mai bun căpitani ai săi îl confrunta tocmai cu un asemenea lucru? Îşi ţuguie buzele, abătut. Avea de-a face cu cel mai bun şi amândoi ştiau asta. Dar oare cunoştea Urie şi secretul pe care David şi nevasta lui Urie erau atât de disperaţi să-l ascundă de el? Oare motivele din care rămânea departe de ea erau înrădăcinate şi în altceva în afară de devotament?

Se opri la marginea parapetului ce dădea spre apus şi-şi trecu mâna peste barbă, în timp ce umbrele după-amiezii târzii aduceau soarele tot mai aproape de linia orizontului. Urie se aşteptase să fie trimis înapoi în luptă după ce-şi dăduse raportul, însă

probabil nu se aşteptase ca regele să se lege de acţiunile sau motivaţiile sale personale. Faptul că David îl mai reţinuse aici încă o zi probabil că stârnise suspiciunile bărbatului. Dar dacă David îl lăsa să se întoarcă atât de repede fără să o vadă pe Batşeba...

Ce să facă?

Privirea i se îndreptă spre ceruri, dar dorul atât de familiar după Adonai îl părăsise cândva, de curând, şi propria greutate a vinovăţiei pe care o simţea nu-i permitea să-I caute faţa. Când îşi dădu seama de asta, se întristă. N-ar fi trebuit să trimită niciodată după Batşeba, n-ar fi trebuit să cedeze în faţa pornirilor sale masculine. Oare să-şi mărturisească fapta înaintea lui Urie şi să-i ceară îndurarea?

Se învârtea, înfuriat de şirul gândurilor sale, şi se îndreptă spre zidul opus în timp ce în minte cumpănea consecinţele unei asemenea mărturisiri. În cel mai bun caz, Urie avea să-i ierte pe amândoi şi să accepte copilul ca fiind al său. Înduare însă David nu merita, iar după modul în care-l confruntase Urie în dimineaţa aceasta, Urie nu era capabil să-i ofere îndurare.

În cel mai rău caz, Urie putea pretinde dreptate, ceea ce însemna ca David şi Batşeba şi copilul ce creştea în pântecul ei să moară prin împroşcarea cu pietre. Regatul pe care se străduise atât de mult să-l câştige pentru sine avea să cadă în mâinile lui Amnon, un fiu care nu era nici pregătit, nici vrednic de o asemenea poziţie, sau poate în mâinile lui Absalom, care era prea tânăr şi prea semeţ pentru a cârmui un popor. Oamenii s-ar putea chiar întoarce împotriva casei lui David, iar atunci făgăduinţa lui Dumnezeu de a aşeza întotdeauna un urmaş al casei sale pe tronul lui Israel avea să fie pierdută pentru totdeauna.

Dar dacă tăcea, Batşeba avea să sufere de una singură. Ea nu va putea să-şi ascundă sarcina la nesfârşit, iar când Urie avea să se întoarcă de la luptă, toţi cei din Ierusalim aveau să ştie că pruncul nu era al lui. Declaraţia lui Urie şi insistenţele sale publice de a nu se duce acasă îi pecetluiseră adevărul.

Bătăile inimii i se înteţeau pe măsură ce mergea – aproape alerga –, iar mersul îi deveni frenetic, până când în cele din urmă picioarele

îl purtară în pavilionul său unde se prăbuşi între perne, epuizat. Se întinse după burduful mereu prezent pe care i-l lăsase slujitorul şi îşi turnă din lichidul întunecat în pocalul gol. Avea nevoie de un sfat, să-i spună cineva ce să facă, de înţelepciune pentru cum avea să procedeze, dar nu avea pe nimeni. Nu putea mărturisi nimănui aşa o faptă, şi acesta era adevărul. Urie nu putea afla, pentru binele lui şi al Batşebei. Nu putea risca să o vadă omorâtă cu pietre în locul lui. Imaginea chipului ei desăvârşit, a trupului ei sculptat, însângerat şi sfâşiat, îi străpunse ochii. Nu. Nu o putea lăsa să moară.

Îl chemă pe Benaia şi îi transmise un mesaj.

— Adu-l pe Urie să mănânce la masa mea, deseară. Poate că mâncând şi bând avea să-i vină vreo idee. Privi în băutura intens purpurie şi sorbi din ea. Dacă va bea destul, poate că avea să apuce, împleticindu-se, drumul spre casă, în loc să pornească în direcţia barăcilor. Şi câtă vreme Urie îşi petrecea noaptea în casa lui, nu mai conta ce făcea acolo. Avea să fie prea ameţit ca să-şi mai aducă aminte, iar Batşeba va fi în siguranţă.

Un zâmbet înflori pe buzele lui David când sorbi şi ultima picătură din cupa sa.

Mireasmă de usturoi şi chimen şi sunetul blând al unei lire ajunse până la Urie când intră în sala de dineuri a regelui. Israelul era în război, iar Urie fu uimit să vadă cât de mulţi erau bărbaţii care mâncau la masa regelui. Dar când se uită mai bine, văzu că fiii regelui ocupau una din mese, iar sfetnicii săi mai în vârstă şedeau la cealaltă.

Nepotul regelui Saul, Mefiboşet şi fiul său şedeau împreună cu alţi câţiva nobili, bărbaţi ale căror mâini nu erau deprinse cu războiul. Încăperea nu era la fel de aglomerată cum ar fi fost la un festin obişnuit.

Un slujitor apăru lângă el când trecu pragul.

— Pe-aici, spuse el, pornind înaintea lui Urie şi arătându-i că se aştepta să-l urmeze. Bărbatul se strecură printre mese şi

printre câțiva jongleri şi-l conduse pe Urie până în față, la masa regelui. Regele David era deja aşezat ca şi când l-ar fi aşteptat să sosească.

Urie îşi ocupă locul lângă rege, simțindu-se sfâşiat de mândrie şi de curiozitate în acelaşi timp. Numai de-ar fi fost de față Eliam – sau şi mai bine, chiar tatăl său. Când Urie avea să se întoarcă, avea să-şi ia tot timpul din lume să descrie această noapte surprinzătoare, Eliam avea să-i pună o mie de întrebări. Chiar şi dintre cei treizeci de viteji, puțini erau cei care avuseseră privilegiul de a şedea la un banchet atât de aproape de rege.

— Măria ta, să trăieşti veşnic, spuse Urie, simțindu-se dintr-odată inconfortabil sub privirile sfredelitoare ale regelui. Oare bărbatul acesta era şi-acum supărat pe el că îşi păstra legământul de celibat în timpul războiului? Dar când văzu zâmbetul relaxat al regelui, azvârli gândul acela cât acolo.

— Urie, prietenul meu. Îți mulțumesc că mi te-ai alăturat. Am încredere că te-ai odihnit bine după călătoria ta din Raba? David se aplecă în jilțul său sculptat, în timp ce un servitor trecu pe la fiecare, umplându-le cupele cu vin.

— Da, mulțumesc, măria ta. Călătoria nu a fost obositoare, iar eu sunt gata să mă întorc la oamenii mei. Urie făcu semn slujitorului, iar când regele îşi luă cupa, făcu şi el la fel, bând la fel ca şi regele, nedorind să fie judecat că nu are maniere.

Urmă exemplul regelui şi rupse o bucată din lipia ce-o avea în farfuria sa şi o înmuie în castronul cu tocană de linte. Pâinea şi sarea dintre ei semnifica prietenie, cu toate că Urie continua să se frământe să înțeleagă de ce îi dorea regele acum prietenia. De ce-l alesese tocmai pe el? Cu toate că, dacă era sincer, ştia că privilegiul acesta îi umfla pieptul, îi înfoia mândria, mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Îți place muzica, Urie? Întrebarea regelui îl făcu să se concentreze din nou şi în sinea lui, se dojeni pentru că nu-l urmărise pe rege mai îndeaproape.

— Da, măria ta. Îşi are rostul ei. Nu mă laud cu calități de muzician, dar apreciez cântările de închinare de la cortul întâlnirii

şi din timpul sărbătorilor. Nu e aşa cu voi, israeliţii? Dumnezeul vostru se bucură de aşa ceva? Deşi credea în Dumnezeul lui Israel, nu reuşise niciodată să înţeleagă pe deplin variatele atribute ale lui Adonai Elohim. Aprecia ordinea şi nevoia de iertare, dar nu-şi putea lăsa mintea cuprinsă de o închinare care implica muzică şi rugăciune şi emoţie.

Regele privi undeva dincolo de Urie, însă Urie nu-i urmări privirea.

— Adonai se bucură de multe lucruri. A dat păsărilor grai, dar ele cântă mereu acelaşi refren. Numai oamenii au capacitatea de a crea ceva nou. Regele sorbi iarăşi din cupa sa, iar Urie făcu la fel. Tu ai făcut vreodată o cântare nouă, Urie?

Urie îşi puse cupa alături de farfuria sa, iar slujitorul i-o umplu din nou. Urie nu era obişnuit să bea atât de mult vin la o masă, dar nu dorea să-l jignească pe rege când era atât de binecuvântat să petreacă timp cu el. Scutură încet din cap.

— Nu sunt atât de talentat, măria ta. Soţia mea are asemenea talente, nu eu. Zâmbi şi-şi duse din nou cupa din aur la buze, odihnind-şi-le pe suprafaţa netedă şi rece, iar vinul i se scurse uşurel pe gâtlej, încălzindu-l. E foarte bun, spuse Urie după ce luă o gură din el. Alese o smochină coaptă de pe platou.

— Strugurii sunt din cele mai bune vii din Israel. Mai este vin din belşug, deci bea şi veseleşte-te. Regele zâmbi, arătând spre cupa lui Urie. Propria sa cupă o ţinea relaxat în mână, ca şi când potirul i-ar fi fost la fel de obişnuit precum sceptrul. Spui că soţia ta e interesată de muzică. Cum aşa?

Urie studie lichidul învolburat din cupa sa, simţindu-şi gândurile amorţite, parcă învelite într-o lână groasă.

— Uneori cântă la liră. De regulă nu când sunt eu prin preajmă, cu toate că nu i-am interzis să cânte. Tatăl ei nu a fost niciodată de acord cu instrumentul, dar eu ştiu că pe ea o bucură să poată cânta, aşa că o las să o folosească după ce-şi termină treburile. Se uită la rege şi încercă să-i înţeleagă expresia feţei, dar reacţia lui era ascunsă, privirea umbrită.

— E bine să arați că eşti interesat de muzica ei, spuse David după o pauză prelungă. Abigail obişnuia să mă convingă să cânt pentru ea, cu toate că ea însăşi nu cânta la niciun instrument. Interesul ei m-a încurajat, m-a făcut să scriu mai multe cântări şi melodii pe pergament. Regele studie conținutul cupei sale, iar Urie îl privi în timp ce ascultă la sunetele estompate ale conversațiilor şi ale râsetelor bărbaților din jurul său.

— Abigail ți-a fost o soție bună. Urie simți melancolia subită a regelui şi se întrebă din nou de ce i-o luase Adonai pe Abigail, tocmai pe soția pe care o iubea cel mai mult. Oare făcuse regele ceva care-L ofensase pe Adonai? Oare încălcase Abigail vreuna din multele legi ale lui Moise?

— Da, a fost. Regele luă o gură prelungă de vin, iar Urie făcu la fel, cu toate că deja se chinuia să-şi poată menține concentrarea. Nu fusese beat decât în câteva situații şi se descurcase destul de bine. Dacă regele era încântat să bea cu el până când niciunul din ei nu mai putea merge pe propriile picioare, prea bine.

— Nu am fost un soț la fel de bun pentru ea pe cât mi-a fost ea de devotată. Regele se aplecă mai aproape de el. O femeie are nevoie de un bărbat care să fie acolo pentru ea, să o iubească. Atunci când el este plecat tot timpul sau trebuie să-l împartă cu altele, ea suferă. Privirea lui era pătrunzătoare, iar ceea ce vroia să spună, de fapt, deveni dintr-odată cât se poate de clar.

Regele îi vorbea lui Urie, dar în aceeaşi măsură îşi vorbea şi sieşi, sugerând că Batşeba suferea pentru că el era plecat în război. Dar războiul era unul pe care regele şi-l dorise, el îl chemase pe Urie la luptă. Şi-acum ce, trebuia să renunțe chiar înainte de sfârşit? Îşi scutură capul, încercând să şi-l limpezească, dar vinul parcă îi golise capul.

— O soție de rege sau de luptător ştie aşteptările şi riscurile unei astfel de vieți. Soțiile voastre ştiu că vă au încă, iar soția mea ştie că îi va fi dor de mine. Asta-i viața. Urie îşi puse cupa jos şi o împinse de la sine, însă David i-o arătă, convingându-l să o ia din nou în mână.

— A şti şi a avea nevoie sunt două lucruri diferite. David se tolăni în scaunul său, ținându-şi cupa din aur ridicată. Dar ai dreptate, Urie. Femeile noastre îşi cunosc locul şi atunci de ce să ne schimbăm? Ce contează asta pentru noi? Mai mult decât orice altceva, trebuie să ne facem nouă pe plac. Îşi lăsă capul pe spate şi-şi goli conținutul potirului în gură.

Urie simți o fierbințeală pe gât şi ştiu că vinul avea puțin de-a face cu asta. Cuvintele îmbrobodite ale regelui aveau scopul de a-i înteți sentimentul de vinovăție, să-l facă să-şi dorească să îşi împlinească poftele sale sau pe ale soției sale, dincolo de regulile şi de rânduielile din timpul războiului. Ceva ce regele însuşi nu ar fi făcut, dacă i-ar fi însoțit în război.

Se simți năpădit de iritare la concluzia gândurilor lui din urmă, îşi agită vinul în potir şi îl dădu iute pe gâtlej în jos, golindu-l până la fund, fără să tragă o gură de aer. Trânti apoi pocalul ceva mai tare decât intenționase.

Cuvintele îl părăsiseră şi începu să-l doară capul la tâmplă. Îşi frecă uşor locul acela cu două degete.

— Te-am jignit, Urie? Urie înregistră comentariul regelui, simțind cum se aprinde de mânie.

— După cum spui, măria ta. Dacă crezi că sunt plecat prea mult timp de lângă nevasta mea, poate că ar trebui să te alături oamenilor tăi în război şi nu să stai acasă, în timp ce noi toți ceilalți luptăm în războaiele tale. Aşa că, data viitoare când vom porni la război, cu siguranță voi refuza. Urie îşi închise ochii, ştiind că spusese prea mult. Şi încă regelui! N-ar fi trebuit niciodată să-şi îngăduie să bea vin în prezența regelui. Limba sa neînfrânată cu siguranță avea să-l coste poziția pe care şi-o dobândise sau chiar mai mult.

— Ai dreptate din nou, Urie. Tonul regelui era potolit, abia auzit în zarva din încăpere. Ar fi trebuit să îi însoțesc pe oamenii mei în război. Dar în acelaşi timp greşeşti. Dacă m-aş fi dus în război şi aş fi avut şansa de a mă întoarce acasă, nu aş fi petrecut noaptea cu un monarh neputincios. Ci m-aş fi dus acasă la nevasta mea şi m-aş fi desfătat cu mângâierile ei. Zâmbetul i se stinse în timp ce vorbea, privirea fiindu-i cercetătoare.

Urie sesiză înțelesul, în ciuda înceţoşării din cap, şi simți cum mândria şi onoarea i se subțiază cu fiecare clipă ce trecea.

— Poate că ar trebui să plec, măria ta. Ştia că trebuia să aştepte să i se dea drumul să plece, aşa că nu se ridică de pe scaunul său, ci îşi lipi o mână de cap şi clipi, încercând să îşi clarifice imaginea dublă din fața ochilor. Mă tem că vinul mi-a pus cuvinte în gură, şi nu mă pot controla prea bine. Vă rog să-l scuzați pe slujitorul vostru şi îmi pare rău. Aşteptă, privind. La un semn făcut de rege cu capul, se ridică în picioare.

— Du-te acasă, Urie. Du-te de te culcă. Regele se întoarse cu spatele la el, ca şi când întâlnirea lor n-ar fi avut mare însemnătate pentru el.

Urie se plecă adânc, iar când se ridică simți cum începe să se clatine încăperea cu el cu tot.

— Îți mulțumesc, măria ta. Iertare, măria ta. Se împletici de la masa regelui până afară, pe coridor. Slujitorii îl întâmpinară şi-l apucară de brațe, călăuzindu-l prin coridoarele palatului până în curtea de afară, spre porți.

Când trecură pe sub privirile scrutătoare ale străjerilor de la poartă, slujitorii îl conduseră pe Urie spre ulița lui. Intenționau să-l ducă acasă, iar el nu-şi dorea nimic mai mult. Dar odată ce vinul începu să se disipeze, odată cu mişcarea, se opri şi privi în jurul său. Exact asta îi spusese regele să facă – să se ducă acasă şi să se odihnească. Dar jurase să nu facă niciodată una ca asta câtă vreme Ioab şi oamenii lui locuiau în corturi. Nu-şi putea încălca juruința! Dacă nu-şi ținea cuvântul dat, cine avea să mai aibă încredere în el? Dacă-şi pierdea integritatea pentru o noapte de plăcere – pentru a se mulțumi pe sine şi pe nevasta lui – ce bine i-ar fi pricinuit asta în timp?

— Nu pot face asta. N-am să fac asta.

Apăsarea blândă a slujitorilor pe brațul său îl sileau să continue să meargă spre casă, dar se eliberă din brațele bărbaților şi se întoarse, înapoi de unde venise. Se împletici, dar se îndreptă îndată, ignorând privirile imploratoare şi rugăminții slujitorilor împăratului, şi-şi croi drumul înapoi până la casa gărzilor, la uşa palatului.

23

David se ridică în picioare şi îşi scuză retragerea de la masă în clipa când Urie ieşi din încăpere. Cu siguranță că bărbatul avea să se ducă acasă de data asta. Reuşise să-şi transmită mesajul destul de bine, dară Urie era un observator perspicace. Gândul acela îl tulbură. Dacă Urie îşi dădea seama de ceea ce se petrecea în jurul lui, omul ar fi trebuit să descopere deja motivele din spatele strădaniilor lui David sau cel puțin să suspecteze ceva. Oare o făcea? Oare acceptase Urie pur şi simplu oferta de prietenie a lui David pentru a tăinui ceea ce ştia deja? Era oare cu putință să se țină intenționat departe de soția lui?

Abătut, David porni cu paşi apăsați peste pardoseala din piatră încrustată, prin coridoare placate cu lemn de cedru, aproape fără să-şi dea seama de ambianța opulentă. Îşi derula în minte iar şi iar fiecare vorbă ce fusese schimbată între ei, fiecare gest, fiecare privire, fiecare nuanță. Ajunse la dormitorul său, trecând prin fața străjilor lui Benaia. Doi slujitori îl urmară în interior, unul luminând candelele pentru a risipi lumina lunii, celălalt ajutându-l să se dezbrace şi să-şi ia veşminte mai confortabile. Când îşi terminară însărcinările, David îi trimise afară şi se duse la geam.

Odaia dădea într-o parte spre grădinile sale personale, iar în cealaltă, spre poarta de la răsărit a Ierusalimului. Înălțimea

palatului îi îngăduia o privelişte completă, din fiecare unghi, însă activitatea din curţile exterioare nu-l interesa, iar grădinile îi aminteau prea tare de Batşeba. Stomacul i se strânse când se gândi la ea. Oare ajunsese Urie deja acasă? Oare avea ea să-i împărtăşească adevărul sau avea să păstreze taina lor? Nu-i ceruse niciodată asta, dar presupunea că era o înţelegere tacită între ei.

Însă cu o femeie nu trebuia niciodată să presupui nimic.

Îşi frământă ceafa şi inspiră adânc. Nu dorea decât ca toată povestea asta să se termine odată. Îşi dorea să se poată întoarce la momentul dinaintea clipei când cedase în faţa propriilor sale pofte nebune şi schimbase tot cursul lucrurilor. Numai de n-ar fi trimis niciodată după ea…

Se opri. Nu putea schimba trecutul. Nu putea schimba decât ce urma să se întâmple acum.

Un ciocănit la uşă îi abătu atenţia de la curtea de jos.

— Intră, spuse el, pornind spre uşă.

Unul dintre străjerii cheretiţi ai lui Benaia îşi vârî capul înăuntru.

— Măria ta, au sosit nişte slujitori cu o solie pentru tine.

David încuviinţă scurt din cap.

— Lasă-i să intre.

Străjerul se dădu într-o parte şi intrară cei doi slujitori pe care-i trimisese să-l însoţească în siguranţă pe Urie la casa sa. Inima lui David stătu în loc când văzu faţa celui dintâi.

— S-a dus Urie acasă?

Slujitorul scutură din cap.

— Nu, măria ta. Urie hetitul doarme în casa gărzilor, la un loc cu slujitorii măriei tale.

David simţi o arşiţă năvălindu-i prin vene, pulsul bubuindu-i în urechi.

— Spuneţi-mi totul. Cu toate că ştia deja răspunsul.

— Am făcut după cum ne-ai poruncit, măria ta. L-am apucat de braţe şi l-am scos pe porţile palatului. Chiar am intrat pe strada unde locuieşte omul, am ajuns până nu departe de casa

lui, când s-a oprit deodată, s-a uitat în jur, de parcă şi-a dat seama unde se află. A murmurat ceva de genul: „Nu pot face asta. N-am să fac asta", s-a întors şi a intrat iarăşi în palat. Am încercat să-l convingem, măria ta, dar nu a vrut să asculte. Bărbatul se plecă adânc odată ce îşi termină vorbirea.

— Sunt adevărate vorbele lui? îl întrebă David pe cel de-al doilea, cu toate că nu avea niciun motiv să creadă că slujitorii săi îl mințeau.

— Da, măria ta, s-a petrecut întocmai cum a spus. Al doilea se plecă la rândul său.

— Duceți-vă la casa gărzilor şi vegheați. Dacă Urie hetitul se duce undeva sau vorbeşte cu cineva, vreau să ştiu. Îi lăsă să plece şi se prăbuşi între pernele de pe canapeaua lui, înfrânt.

Fie că Urie era un bărbat mai destoinic chiar şi băut decât fusese David în stare de veghe, fie îl credea prost pe David. Oare chiar era cu putință ca Urie să fie atât de viclean încât să încalce porunca regelui pentru a-i transmite un mesaj? Sau pur şi simplu era un naiv? Oricum ar fi fost, trebuia făcut ceva. Lipsa de acțiune a lui Urie avea s-o coste viața pe Batşeba.

Se ridică de pe canapea, cântări situația cu care se confrunta, vlăguindu-l de puteri. Cu un efort şi simțindu-se mai bătrân ca oricând, se împletici până la patul său şi se strecură după draperii. Dacă putea dormi puțin, poate că avea să găsească o soluție în zorii dimineții.

Îşi trase păturile până la piept şi rămase privind în întuneric tavanul de deasupra capului său. Somnul cu greu avea să îl învingă.

A doua zi de dimineață, cerul mohorât îi acompania întocmai dispoziția, iar David porunci să i se aducă pergament, o pană şi cerneala. Rămase privind îndelung sulul pământiu, strângând cu putere pana de gâscă între degete, frământând în minte cuvintele pe care le tot repetase şi le tot reformulase, iar şi iar, în cap.

Cu siguranță trebuia să mai existe o altă cale. Dar indiferent din ce unghi privea lucrurile, răzgândindu-se de fiecare dată când se răsucea în aşternuturile patului său, nu reuşi să găsească nicio altă soluție.

Cu un oftat apăsat, care nu reuşi să-i înalțe de pe piept povara de dimensiunile unei pietre de moară, înmuie vârful penei în cerneală şi îi scrise o epistolă lui Ioab.

Pune-l pe Urie în linia întâi, acolo unde lupta-i mai crâncenă. Apoi retrageți-vă ca să rămână singur, să fie lovit şi să moară.

Nu se sinchisi să se semneze sau să îi ataşeze un destinatar. În mod ironic, Urie însuşi avea să fie destul de credincios să-şi ducă propria condamnare la moarte. Dacă prin vreo întâmplare bărbatul hotăra să rupă pecetea şi să citească cele scrise, va avea la îndemână dovada ce-i trebuia ca să pună capăt cârmuirii lui David. Credincioşia sau trădarea lui Urie aveau să fie cunoscute în curând, fie prin moartea lui David, fie prin moartea lui Urie.

David rulă sulul, turnă ceară fierbinte în capete, apoi îşi imprimă pecetea regească în locul cuvenit. Când ceara se răci, desprinse sigiliul şi se ridică, apoi îşi îmbrăcă veşmintele regeşti şi porni spre sala sa de audiențe.

Urie îşi făcu apariția, arătând chiar mai istovit decât în dimineața dinainte. Făcu o plecăciune adâncă.

— Măria ta regele, să trăieşti veşnic.

David îşi întinse sceptrul, iar Urie se ridică, ținându-şi genunchiul lipit de pământ şi privirea plecată.

— Du această solie generalului Ioab. Când Urie îşi ridică ochii, David îi puse sulul în mână, apoi îşi odihni amândouă mâinile pe brațele tronului său, simțind cum inima i se preface în piatră.

— Să ai o călătorie uşoară, Urie.

— Mulțumesc, măria ta. Bărbatul vârî sulul în desaga de la cingătoare, se plecă din nou, apoi ieşi repede, cu spatele, ca şi când ar fi fost nerăbdător să se întoarcă la oamenii săi.

David rămase privind în urma lui. Tot ce mai putea face acum era să aştepte.

24

Batşeba stătea pe acoperişul casei bunicului ei, strângându-şi bine mantia în jurul umerilor în vântul rece al dimineţii, în timp ce norii cenuşii ascundeau razele strălucitoare ale dimineţii. Se rezema de marginea parapetului, cu Tirţa alături de ea, privind spre poarta regelui, sperând să-l vadă pe Urie.

Aseară, în timp ce zăcuse în patul ei, se rugase, îl implorase pe Adonai să îi dăruiască o şansă să-l vadă pe Urie, să îndrepte cumva lucrurile. Însă cu toate că rămăsese trează, atentă la fiecare sunet neobişnuit din noapte, paşii lui Urie nu se număraseră printre acele zgomote de noapte. Vocea lui rămăsese departe de zidurile căminului ei, care o întemniţau.

Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji, înainte să le poată stăvili, şi le şterse rapid cu dosul mâinilor. Atingerea Tirţei o făcură să-şi ridice imediat umerii.

— Iată-l, stăpână.

Batşeba clipi, încercând să vadă ceva printre lacrimile ce-i înceţoşau privirea, în direcţia în care arăta Tirţa. Şi atunci îl văzu, păşind pe lângă un catâr roşcat, însoţit de un alt oştean, amândoi înveşmântaţi în echipament complet de luptători. Mergea drept, cu privirea îndreptată înainte, la drumul din faţa lui. Odată ieşit pe poartă, nu se opri nicio clipă şi nu privi deloc în direcţia casei lor.

Ea rămase privind în urma lui. Oare să strige după el şi să-l silească să se uite la ea? Putea fugi treptele câte două odată şi să zboare iarăşi în braţele lui, să-i simtă puterea din nou, înainte să plece pentru totdeauna din viaţa pe care o avusese cu el. După aceea, nu avea să o mai privească niciodată cu milă, căci avea să afle că în pântecul ei creştea un prunc ce nu era al lui. Apoi nu va mai putea să-i cădă vreodată în braţe, ci la picioare, implorându-i milă. Ceea ce putea face de fapt chiar şi acum, dacă se grăbea, înainte să iasă pe porţile cetăţii.

— Nu a venit acasă. Se auzi murmurând cuvintele acestea, neîncrederea continuând să o învăluie precum norii mohorâţi de deasupra capului ei.

— Nu, nu a venit. Tirţa îşi încrucişă braţele, tonul ei adâncind deznădejdea Batşebei.

Batşeba îşi privi slujnica, simţindu-se puţin mângâiată de prezenţa acesteia.

— Are onoarea lui, iar Dumnezeu ştie că n-ar face niciodată nimic să o încalce. Se simţi năpădită de furie, dar şi-o înăbuşi. Cum l-ar fi putut urî? Îl cunoştea, doar. Îl cunoscuse dintotdeauna. De nu ar fi fost vorba de legământul său de celibat pe timp de război, poate că ar fi venit. Dacă regele i-ar fi spus adevărul, poate că ar fi venit.

Se întoarse cu faţa spre Tirţa, cu stomacul strâns, incapabilă să stingă întrebarea la care avea deja răspunsul.

— De ce n-a venit la mine?

— Nu ştiu, domniţa mea. Tirţa îi atinse braţul. După cum ai spus, e un om cinstit.

Râse sec.

— Mult mai cinstit decât regele! Îşi lovi palma peste gură pentru a-şi stăvili tremurul ce-o apucase. Sau decât nevasta lui.

Urie se îndepărta tot mai mult, în timp ce ea continua să-l privească, inima ei tânjind să fugă după el, însă mintea îi spunea că nu se mai putea face nimic pentru a schimba cursul lucrurilor. Dacă s-ar fi aruncat asupra lui în public, precum o femeie de nimic, Urie nu ar fi fost încântat, iar un asemenea gest nu ar fi reuşit să-l

convingă să se întrerupă din misiunea de a se întoarce la oamenii săi. Nu avea să se întoarcă acasă cu ea. Nici chiar de l-ar fi implorat.

Nici chiar de i-ar fi spus adevărul.

Norii se destrămară uşor, iar o rază subţire de lumină căzu pe drumul ce ducea spre poarta de la răsărit, luminând plecarea lui Urie. *Te iubesc, Urie.* Dar acum el nu avea s-o mai audă. Numai dacă se întorcea, numai dacă pleca de pe câmpul de luptă şi o ierta şi accepta copilul lui David drept copilul său.

În adâncul sufletului ei, ştia că una ca asta nu avea să se întâmple vreodată. Mândria lui Urie şi devotamentul său strict faţă de lege nu aveau să-i îngăduie nici ei, nici lui David să scape nepedepsiţi. Spiritul lui justiţiar avea să înăbuşe orice fărâmă de îndurare pe care i-ar fi putut-o arăta. Nu-i aşa?

Îndoielile o rodeau, iar inima i se făcu grea în faţa nesiguranţelor şi a imposibilităţilor. Ce va face David acum? Avea să aştepte oare până când se termina războiul, iar Urie se va întoarce şi avea să-i condamne la moarte, pe ea şi pe copilul ei? Se înfioră din nou, în ciuda vântului călduţ. Batşeba se cuprinse cu amândouă braţele şi aşteptă până când Urie se făcu nevăzut, apoi se întoarse şi porni spre casă.

Urie ajunse la tabăra israeliţilor înainte de lăsarea întunericului, îşi lăsă catârul în grija oşteanului care îl însoţise şi porni printre rândurile de corturi spre focul din mijloc, în căutarea lui Ioab. Îl zări în apropierea cortului comandantului şi zâmbi când Ioab îi făcu semn să se apropie.

— Bine-ai venit, Urie. Cum a fost întâlnirea ta cu regele? Ioab îi făcu semn spre o piatră mai înaltă, să ia loc la câţiva paşi de el. Fratele lui Ioab, Abişai, şedea în faţa lui, şi câţiva dintre cei treizeci de viteji se ridicară să-l salute pe Urie când acesta veni mai aproape de ei.

— Cum a fost? Ai apucat să-ţi speli picioarele sau regele ţi-a ocupat tot timpul? Râsete însoţiră acest comentariu.

Unul din cei treizeci îl lovi pe spate, iar privirea sa grăitoare îi aprinse obrajii lui Urie.

— Cu nevasta aceea a ta, probabil că acum te simți foarte bine.

Urmară chicote cu subînțeles. Urie le ignoră comentariile, obişnuit cu glumele lor. Cu toate că bărbații aceştia nu l-ar fi judecat pentru faptul că s-ar fi culcat cu soția lui, îşi putea ține fruntea sus, ştiind că nu o făcuse.

— Soția mea nu s-a bucurat de compania mea. Zâmbi, ridicându-şi bărbia. Cu toate că sunt convins că i-ar fi plăcut ei.

Ioab pufni când îi auzi spusele.

— E nevoie de un bărbat puternic care să refuze chemare unei femei atât de frumoase. Meriți toată aprecierea, Urie.

— Într-adevăr. Numai Adonai ştie că eu unul nu am atâta curaj. Comentariul lui Abişai atrase alte râsete, dar, din nou, Urie le ignoră. Cu toate că acum el era ținta glumelor lor, avusese şi el partea lui de glume pe seama altora în trecut.

Urie se întoarse spre Ioab.

— Nu sunt sigur că regele ar fi de acord cu tine. Scoase sulul pecetluit din desaga sa. Pare să fi uitat ce înseamnă să fii în război.

Ioab luă sulul din mâna întinsă a lui Urie.

— Cum aşa? Ioab rupse pecetea şi derulă cu grijă sulul.

— Mi-a spus să mă duc acasă şi să-mi spăl picioarele. Mi s-a părut aproape înfuriat când n-am făcut-o. Urie scutură din cap şi privi sprâncenele lui Ioab cum se arcuiesc uşor, însă fața îi rămase impasibilă, imposibil de citit. Solia regelui – e ceva în neregulă, comandante?

Ioab îşi ridică imediat privirea când îi auzi întrebarea şi rulă repede sulul la loc.

— Doar nişte probleme personale. Întâlni privirea lui Urie şi i-o susținu, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor. Ce altceva ți-a mai spus regele?

Urie îşi lăsă capul pe spate, privind spre lumina strălucitoare şi portocalie a apusului din spatele lui. Culorile erau luminoase, strălucirea fierbinte, de parcă soarele s-ar fi luptat din răsputeri să nu se ducă la culcare la apus.

— Mi-a spus să mă duc acasă să-mi spăl picioarele. Mi-a trimis un dar acasă, un miel fript. Am fost silit să aleg între a asculta sugestia regelui sau să înşel aşteptările oamenilor de sub comanda mea. Îşi întoarse privirile, deodată simțindu-se cuprins de îndoială. Oare greşise când făcuse asta? Aşa că mi-am petrecut noaptea în casa gărzilor de lângă palat. A doua zi, regele m-a întrebat de ce nu m-am dus acasă. Mi-a părut mulțumit de răspunsul ce i l-am dat, apoi m-a poftit să cinez cu măria sa în seara aceea. Ioab nu trebuia să ştie că băuse prea mult şi că aproape se dusese acasă, înainte să-l dezmeticească aerul răcoros al nopții.

Urie se uită la expresia feței lui Ioab, dar privirea aceea cumplită a sa, cea care ar fi speriat aproape orice bărbat în toată firea, nu i se clinti deloc. Forfota vocilor din jurul său părea să se stingă, iar Urie se întrebă cât auziseră ceilalți din discuția lor.

— Mai ai să-mi spui ceva, domnul meu? Pentru că, dacă nu mai e nimic... am avut o călătorie lungă.

Ioab aşteptă o clipă, apoi încuviință încet din cap.

— Nu mai este nimic altceva. Mulțumesc, Urie. Îl prinse pe Urie de umăr când dădu să plece, luându-l prin surprindere.

— Ai făcut ce se cuvenea.

— Mulțumesc, domnul meu. Aş fi vrut să gândească şi regele la fel. Nu-şi dăduse seama până acum cât de trădat se simțise de faptul că regele ar fi dorit ca el să încalce protocolul şi mai ales de faptul că încercase atât de insistent să-l facă să-l încalce. Afirmația lui Ioab mai domoli din durerea comentariilor nepotrivite ale regelui.

Dar în timp ce se îndreptă spre cortul său, îndoielile îi reveniră. Ceva scăpărase parcă în ochii lui Ioab pentru o fracțiune de secundă, când citise mai întâi solia, înainte să se controleze. Oare îi făcuse regele un raport rău lui Ioab despre sine? Îşi putea oare pierde poziția din rândul celor treizeci pentru faptul că nu se dusese acasă la soția sa? Pur şi simplu nu avea nicio logică!

Supărat acum, lovi o piatră din calea sa, ignorând apoi durerea ce-l apucă în degetele de la picior. Ajunse la cortul său şi se strecură în întunericul ce se asemuia atât de bine cu confuzia din inima sa.

25

David se sculă după o nouă noapte fără somn, cu tot trupul scăldat în sudoare, cu mădularele vlăguite ca ale unui viţel nou-născut. Nu se împotrivi când slujitorii săi îl înveşmântară sau îl siliră să mănânce, dar în ciuda celor mai mari eforturi ale lor, nu se putea aduna să acţioneze sau să se elibereze de stupoarea aceasta ce părea să nu se mai termine. Înghiţi un ceai fiert dintr-o plantă necunoscută, adusă de o caravană străină şi care ar fi trebuit să-i dea putere, apoi porni cu paşi mărunţi spre sala sa de audienţe. Fanfara îi anunţă intrarea, aşa cum o făcea de obicei, scribii săi şedeau la mese, gata să-i consemneze fiecare vorbă, iar curtenii aşteptau în odăile alăturate să stea de vorbă cu el. Bărbaţi din toate cele douăsprezece seminţii stăteau aliniaţi în faţa porţilor palatului, aşteptând să fie primiţi pentru o judecată sau alta. David spera să se poată concentra pentru a le face dreptatea pe care o meritau.

Cum de reuşise viaţa lui să ia o asemenea turnură? Ajunsese un războinic fără putere de decizie, mai neputincios decât o femeie cu picioarele sleite. Îşi îndreptă spatele la gândul acesta, silindu-se să îşi fortifice simţămintele. Neîndoios că până acum Ioab trebuia să fi primit deja solia şi, în mai puţin de o săptămână, toată nebunia aceasta avea să se fi sfârşit, iar grijile sale – uitate vor fi.

Ziua trecea greu, cu soarele zăbovind leneş în drumul său de peste bolta cerului. Ar fi trebuit să se bucure de momentele de peste zi, de vreme ce nopţile nu-i erau favorabile, dar până şi lumina îl trăda, în ciuda prezenţei sale active, a nădejdilor de mai bine pe care le aducea cu ea. Fiecare respiraţie îi era grea, de parcă o mână s-ar fi odihnit apăsătoare peste piept.

— Măria ta, a sosit un sol de la Ioab.

David se simţi deodată înviorat de cuvintele slujitorului.

— În sfârşit, ceva interesant. Ignoră privirile îngrijorate ale sfetnicilor săi, apucă sceptrul său cu o mână şi se aplecă înainte, în timp ce bărbatul era adus înaintea sa.

— Măria ta, rege David, să trăieşti veşnic. Solul se plecă adânc, însă David îi făcu repede semn să se ridice.

— Spune-mi, ce se mai întâmplă pe câmpul de luptă? O întrebare pe care i-o pusese lui Urie în urmă cu doar o săptămână. Dar acum nu dorea să audă decât un singur răspuns la întrebarea sa.

— Vrăjmaşii ne-au atacat prin surprindere, în câmp deschis, dar am reuşit să îi alungăm în spatele porţilor cetăţii. Apoi arcaşii au tras cu săgeţi împotriva slujitorilor tăi de pe ziduri, iar unii din oamenii regelui au murit. Mai mult, slujitorul tău, Urie hetitul, este mort. Bărbatul nu-l privi pe David în ochi, ceea ce în alte circumstanţe nu l-ar fi surprins. Acum însă se întreba dacă nu cumva slujitorul ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă. Îşi alungă repede gândul acesta. Nu se putea ca Ioab să fi împărtăşit planurile regelui cu altcineva. Cu siguranţă, dintre toţi oamenii, putea să se mai încreadă în nepotul său.

David îl privi pe bărbatul care aştepta evident să poată pleca, la fel cum făcuse şi Urie în prima zi, când David îl implorase să se ducă acasă.

Slujitorul tău, Urie hetitul, este mort.

Deci se rezolvase. Batşeba putea fi a lui. Gândul acesta îl stârni, trezindu-l, dându-i mai multă energie decât simţise de zile întregi, de săptămâni şi luni chiar.

— Duceţi-i lui Ioab această solie. Aşteptă o clipă, timp în care bărbatul îşi înclină creştetul spre el, ascultând cu atenţie, dar

menținându-şi privirea departe de a lui. Spune-i generalului: „Nu te lăsa tulburat de aceasta; sabia ucide când pe unul, când pe altul. Porniți atacul împotriva cetății şi distrugeți-o." Spune aceste vorbe lui Ioab să-l întăreşti.

— Da, măria ta. Voi face după cum spui. Bărbatul făcu un pas în spate, dar nu continuă până când David nu îl lăsă să plece.

— Văduva lui Urie a fost înştiințată? Cât de definitiv devenea totul odată ce rostise cuvintele acestea.

Surprinse privirea serioasă a slujitorului.

— Da, măria ta. Am călătorit toată noaptea cu trupurile neînsuflețite. Generalul Ioab ne-a spus să-i aducem acasă la Ierusalim pentru a fi îngropați. La cât de credincios a slujit Urie pe regele lui şi Israelul, generalul a spus că măcar atât poate face.

Ioab ştia. David simți cum tot sângele i se scurge din obraz, la fel cum fierbințeala i-l întunecase în urmă cu doar câteva clipe. Ioab nu doar că ştia, dar îi trimitea şi o solie că avea să îl tragă pe David la răspundere, indiferent care-i erau scopurile.

— Asta e tot, măria ta?

Întrebarea lui îl luă prin surprindere.

— Da, mulțumesc. David îl lăsă să plece şi se lăsă greu în tronul său sculptat. Îl chemă pe Benaia.

— Da, măria ta, cu ce vă pot fi de folos?

David îşi încordă spatele, privind peste umerii lați ai lui Benaia.

— Îngrijeşte-te ca văduva lui Urie să aibă toate cele trebuincioase să-şi poată îngropa soțul.

Benaia rămase o clipă locului, iar David privi în ochii stoici ai bărbatului, surprins să vadă că nu se grăbea să-i împlinească porunca. Privirile li se încrucişară preț de o clipă, până când Benaia privi în altă parte.

— Mai este şi altceva, căci de vreme ce Urie a fost unul din cei treizeci, doreşte măria ta, regele, să participe la înmormântarea lui?

Întrebarea aceasta îl zgudui brusc, simțind brusc cum stomacul i se strânge într-un nod. Ioab trimitea trupul lui Urie înapoi pentru înmormântare exact pentru acest motiv, din care altul? Pentru a-l da cumva în vileag pe David? Dar nu putea ignora

decât cu greu un asemenea motiv, mai ales dacă dorea să se căsătorească cu văduva omului.

Respira tot mai rar, mai adânc. Îşi închise ochii, apoi întâmpină privirea lui Benaia.

— Înştiinţează-l pe Ahitofel că voi participa.

— Va fi după cum spui, măria ta. Se retrase cu spatele înainte, după care porni să îndeplinească poruncile lui David.

Batşeba se cuprinse cu amândouă braţele, strângându-şi mantia neagră în jurul ei, dar un tremur rece i se cuibărise în trup şi nu vroia să se domolească, cu ciuda mângâierii oferite de braţele mătuşii Talia. Bunicul ei stătea cu stoicism alături de ea, iar tatăl ei, care însoţise trupul lui Urie, li se alătură împreună cu o mână de oşteni, care plecaseră din toiul luptei pentru a-l onora pe soţul ei.

Alaiul regelui ocupa o treime din vale în apropierea mormântului, a cărui gură se căsca larg înaintea lor, aşteptând să primească trupul frânt, lipsit de viaţă al lui Urie. Catafalcul era purtat pe umerii a patru bărbaţi, în timp ce bocetele se împleteau cu cântecele de jale ale fluierarilor, îngreunând mult aerul în jurul ei. Lacrimile Batşebei alcătuiau un văl subţire pe obrajii ei, de mult uscat de vântul verii, gustul lor sărat stăruindu-i pe limbă.

Privi spre înălţimea stâncoasă a muntelui din faţa ei, unde se adunase familia ei, iar regele stătea tăcut, aparent îndurerat. Inima i se strânse când îl văzu, ştiind instinctiv că Urie murise din cauza lor. Dacă nu s-ar fi dăruit niciodată regelui, oare Urie ar fi fost în viaţă să o iubească din nou? Se înecă cu un suspin la gândul acesta şi se întoarse să privească spre catafalcul ce purta trupul învelit al lui Urie. Se împletici înainte, departe de îmbrăţişarea mătuşii Talia, şi parcurse distanţa scurtă până la oamenii ce purtau catafalcul.

Ei îl lăsară jos când se apropie ea, iar fluierarii se opriră, bocetele se domoliră când ea-şi puse mâna pe braţul care o ţinuse

cândva aproape, acum învelit în giulgiul de pânză albă. Se apropie mai mult. Capul şi faţa îi erau înfăşurate în aceleaşi fâşii de pânză, încât nu mai rămăsese nimic la care să poată privi. Trupul lui, cândva atât de puternic, atât de masculin, era acum inert, lipsit de viaţă, sărutările lui cândva atât de pătimaşe nu-i mai puteau înmuia genunchii. Amintirile aproape că o paralizară şi se împletici cum se întâmplase întâia oară când o sărutase, când parcă o lăsase fără putere, fără suflare. Se prăbuşi pe jos, lângă trupul învelit, incapabilă să-şi mai stăpânească hohotele de plâns.

O, Adonai, iartă-mă! Urie, soţul meu, dragostea mea, ce ţi-am făcut? Unde ai plecat? Am nevoie de tine!

Genunchii i se adunară sub veşmântul ei şi începu să se legene înainte şi înapoi, vaietele răsunându-i din gât, profunde şi dureroase. Simţi două braţe puternice în jurul ei, văzu faţa brăzdată de lacrimi a tatălui ei prin ochii înceţoşaţi de lacrimi, auzi şoaptele mătuşii Talia lângă obrajii ei umezi.

— Haide, Batşeba, nu poţi sta aici. Vocea tatălui ei ajunse la ea ca o atingere blândă, în timp ce o ridica în picioare. Era necurată, pentru că atinsese trupul mort al lui Urie, dar braţele tatălui ei care o cuprinseseră îi spuneau că nu-i păsa. Aveau să se curăţească amândoi mai târziu. Deocamdată însă tatăl ei nu avea nici cea mai mică bănuială despre copilul ce-i creştea în pântece şi nici de rolul pe care-l jucase ea la moartea soţului ei... deocamdată era iubită.

Se agăţă de gândul acesta chiar în clipa când îl alungă de la ea, ştiind cât de scurtă avea să-i fie păsuirea. Bărbaţii care purtau catafalcul soţului ei îl ridicară din nou şi-l duseră în mormânt.

— Astăzi am pierdut un om mare, un mare războinic. Vocea regelui se înălţă peste întreaga vale în care se afla mormântul lui Urie, în crevasa unui deal. Urie nu a fost de neamul nostru prin naştere, dar cu siguranţă a devenit israelit cu inima. A fost credincios legii lăsate nouă de Moise cu un adânc devotament. Cu siguranţă, Dumnezeu nu-i va părăsi sufletul în mormânt.

Când cei patru bărbaţi ieşiră din mormânt, se îndreptară spre piatra cea grea şi o rostogoliră la gura mormântului. Genunchii

Batşebei se înmuiară din nou şi se lăsă grea pe braţul tatălui său să o susţină. Se rezemă de pieptul lui, cu privirea înnourată, cu ochi aţintiţi drept înainte. Nu se uita la David, ca nu cumva el să-i citească confuzia şi să-i vadă teama din inimă. Chiar şi de la depărtare, cu siguranţă că ştia ce simte ea cu privire la pierderea lui Urie, cât de mult îşi dorea să nu se fi dus la el în noaptea aceea. Oare o ura David pentru ceea ce se petrecuse între ei? Oare pofta lui îi devenise acum ceva demn de dispreţ? Pofta aceea îl costase viaţa unuia dintre cei mai preţioşi războinici ai săi, unul din cei treizeci de viteji ai săi. Cu siguranţă o învinuia. Femeile erau cele care purtau întotdeauna ocara aceasta.

— Îmi pare rău de pierderea ta, Batşeba. Ea tresări când auzi vocea familiară, întorcându-se dintr-odată, captivată de privirea fierbinte a ochilor lui. El îi întinse mâna, iar ea îl privi nesigură, apoi îşi puse mâna încet într-a lui. I-o strânse uşor, apoi îi dădu drumul. Soţul tău a fost un om bun. Regele făcu un pas înapoi, cu faţa serioasă. Ne va lipsi.

— Mulţumesc, măria ta. Cuvintele ei sugrumate şi gâtuite i se desprinseră cu greu de pe buze. Tânjea să-l privească în ochi, să îşi dea seama de intenţiile pe care le avea el în spatele vorbelor, dar el se întoarse spre tatăl ei, iar ea-şi plecă fruntea cuviincios, convinsă că orice alt schimb de cuvinte între ei ar fi atras o atenţie necuvenită asupra lor.

— Eliam, ştiu că l-ai preţuit mult pe Urie. Vreau să ştii că, dacă este ceva cu care să te pot ajuta în pierderea pe care o resimţi, consideră că problema este deja rezolvată. Vocea regelui se stinse în timp ce vorbea, iar Batşeba îşi ridică din nou privirea la el, desluşind o notă de respect în ochii tatălui ei.

— Urie nu a avut niciun frate care să aibă drept de răscumpărare.

Vorbele tatălui ei îi tăiară respiraţia. Nu se gândise că el avea să îşi dea seama de nevoia de a da naştere unui copil care să preia moştenirea soţului ei. Dar să o spună aici, acum... Oare o dăruia regelui?

— De îndată ce va trece vremea de jale, eu voi fi răscumpărătorul ei. Regele îşi drese glasul, apoi se întoarse să o privească.

Dacă mă va dori. Cuvintele îi erau blânde, precum un balsam mângâietor. O făcuse intenționat, pentru a-i da speranță. Şi cum copilul era deja pe drum, nu putea aştepta prea mult.

— Mulțumesc, măria ta, spuse ea, înăbuşindu-şi un alt suspin. Tânjea să se arunce în brațele lui David, însă tatăl ei îşi întări strânsoarea în jurul ei, aşa că se întoarse spre umărul său, plângând. Regele le rezolvase pe toate şi totul avea să fie bine. Ea şi copilul ei nenăscut nu aveau să moară sub un morman de pietre, îngropați în ruşine. Pe când soțul ei, care nu meritase să moară atât de tânăr, nu avea să cunoască acum niciodată care fusese prețul onoarei lui, a cărui pricină fusese ea însăşi.

Durerile îi veniră dintr-odată, iar Batşeba nu-şi putu înăbuşi un țipăt când o apucă prima contracție. Se aplecă înainte, lângă patul din odăile pe care i le pusese David la dispoziție, simțindu-şi fruntea acoperită de sudoare.

— Moaşa este pe drum, doamna mea. Haide, dă-mi voie să te ajut. Tirța, mereu credincioasă din ziua în care David o dusese pe Batşeba în casa lui ca soție a sa, cu şapte luni înainte, o cuprinse cu brațul ei puternic din spatele pântecului şi o ajută să stea în picioare.

— Nu pot.

— Ba da, poți. Te vei simți mai bine între perne.

Batşeba gâfâia, în timp ce o lăsa pe Tirța să o conducă, dar durerea din spate nu i se uşură cu nimic nici după ce se aşeză. Se ridică cu ajutorul Tirței şi traversă odaia în toată lungimea ei. Odăile în care locuia în palat erau spațioase, cu un dormitor în care era un pat destul de mare pentru două persoane, o masă unde să-şi servească micul dejun, o altă masă pentru toate cosmeticalele ei, dulapuri pline de veşminte şi tunici tivite cu aur, cutii pline de giuvaere şi parfumuri – daruri scumpe din partea regelui. Daruri ale penitenței, ea ştia asta, pentru că-i simțea starea de vinovăție, vinovăția care pulsa între ei de fiecare dată

când privirea lui o întâlnea pe a ei, de fiecare dată când păşea în odăile acestea.

Cu toate că fusese nevasta lui din prima săptămână după înmormântarea lui Urie, noul ei statut de soție a regelui nu stinsese cu nimic focul arzător al pierderii pe care continua să o resimtă. Povara pe care o purta David părea tot mai mare, mai palpabilă, până când simți că bărbatul care o fermecase dispărea tot mai mult, precum negura dimineții. În afară, părea un bărbat echilibrat, în control, un rege de care trebuiau să asculte – iar uneori, când îşi ieşea din fire, unul de care toți trebuiau să se teamă. Bunicul ei îl privea pe David cu ochi întrebători, cu fața brăzdată de cute adânci de îngrijorare şi... confuzie.

Ahitofel venise la ea să caute explicații, dar cu fiecare nouă zi, povara purtată de David devenea tot mai mult a ei, asemuindu-se copilului ce-i creştea tot mai mult în pântece. Oare naşterea aceasta avea să-i elibereze pe amândoi de ruşine, de vinovăția pe care o simțeau în taină?

Ea ieşi din camera de zi şi porni înspre grădinile care le continuau pe cele ale regelui. Locul unde fusese amplasată în palat nu o făcuse deloc îndrăgită între celelalte neveste ale regelui, privilegiile ei provocând o aspră controversă pentru David nu doar din partea nevestelor sale, dar şi din partea triburilor reprezentate de acestea. Toată această tensiune îi adâncise cutele de pe frunte şi-l făcuse capricios şi aprig. Iar ea se învinovățea pe sine pentru toate acestea.

Se întoarse din grădini şi intră în camera de zi, unde o altă durere fulgerătoare o cuprinse, şi căzu în genunchi, neputând-o suporta. Poate că avea să moară în chinurile naşterii, iar David avea să fie liber de povara pe care i-o pricinuise ea. Numai de nu s-ar fi îmbăiat singură în seara aceea în curte şi nu ar fi cântat melodiile care îl făcuseră întâia oară să privească la ea. Îşi închise ochii, vârându-şi bucata de pânză oferită de Tirța între dinți pentru a nu-şi lăsa țipetele să răsune prin tot palatul.

— Vă rog! Lacrimile o năpădiră când moaşa năvăli în odaie, însoțită îndeaproape de mătuşa Talia şi de Chava: Ajutați-mă!

Îşi auzi văicărelile neajutorate, însă nu putu face nimic să se oprească.

— Ca să vezi, ți-a venit vremea prea repede! Copilul acesta trebuie să fie nerăbdător să vină pe lume. Mătuşa Talia o ajută să se aşeze pe canapea, unde moaşa o examină.

— Naşterea e mult mai avansată decât aş fi crezut. Copilul acesta se va naşte înainte de venirea zorilor. Moaşa lăsă tunica în jos şi o ajută să se relaxeze când o apucară următoarele spasme.

— Dar va trăi oare copilul acesta? întrebă Chava în şoaptă, dar cuvintele ei fură numaidecât auzite. Nu poate avea decât şase sau şapte luni. Poate că ar fi mai bine să-i prepari o fiertură de ierburi, ca să-i iei durerile.

— Copilul nu mai poate fi oprit de-acum. Moaşa scutură din cap, iar Batşeba îşi închise ochii, prefăcându-se că durerea din mijloc era singurul motiv care o determina să se strângă şi să geamă. E mult prea coborât.

Când copilul avea să se nască, mărimea lui avea să reducă la tăcere întrebările Chavei. Numai dacă, printr-un miracol, copilul avea să fie mai mic decât normal. Însă Batşeba nu se putea aduna să-I ceară lui Adonai o asemenea favoare. Numai prin harul Său nu fusese îngropată până acum sub un morman de pietre pentru păcatele ei.

Un lichid țâşni dintre picioarele ei, curmându-i gândurile.

— Vine! Gâfâi în dureri, în timp ce femeia o conduse spre scaunul de naşteri. Mâinile puternice ale mătuşii Talia se odihniră pe umerii ei, în timp ce Chava o ținea de mână. Tirța fugea de colo-colo, făcând cele cerute de moaşă.

Agonia, puternică şi ascuțită ca o lamă de cuțit, o muşcă adânc.

— Împinge acum, Batşeba, îi văd capul. Vocea calmă a moaşei o făcu să asculte. Încă o dată. Nu prea tare acum. Vine capul. Încă o dată. Acum!

— Ahh! Cu un țipăt şi împingând cu putere, simți copilul părăsind pântecul ei şi țâşnind la lumină, cu un țipăt nu prea hotărât la început, dar apoi plin de viață şi puternic. La fel ca şi tatăl lui.

— E băiat! Un fiu care va purta mai departe numele lui Urie. Chava îi aduse copilul într-un scutec şi i-l puse la piept, iar Batşeba ţipă uşor, încântată, când simţi copilul începând să sugă la pieptul ei. Suptul acelei guriţe smulgea atâta dragoste din făptura ei. Cât de desăvârşit, cât de preţios era! Îşi trecu degetul peste cârlionţii moi ai părului său negru şi simţi moliciunea pielii sale. Când se întinse după mânuţa lui, degetele lui micuţe îi cuprinseră în pumnul lor degetul ei mare. Ea râse când îl privi aşa.

— Ai văzut? O privi pe Chava, surprinzând o privire nesigură pe faţa verişoarei ei.

— Fiul meu făcea la fel când sugea. Zâmbi, dar Batşeba îşi simţi mijlocul încordat când văzu expresia de pe faţa Chavei.

Batşeba îşi privi din nou fiul, nedorind să mai vadă privirea întrebătoare a Chavei, dar nereuşind să se abţină de la a măsura cu ochii dimensiunile fiului ei. Îl compara în mintea ei cu fiul născut la nouă luni de Chava. Copiii nu doar că erau asemănători, dar şi dimensiunile lor erau aproape identice.

Chava ştia.

— Cum îl vei numi?

Răspunsul corect ar fi fost numele lui Urie. Însă dacă făcea astfel, copilul ar fi devenit o permanentă şi vie aducere-aminte a tot ce ea şi David ar fi dorit să uite.

— Încă nu ştiu. Îl voi întreba pe tatăl său. Batşeba îşi închise ochii, prefăcându-se adormită, nedorind să le mai simtă întrebările nerostite, privirile nedumerite ale verişoarei şi ale mătuşii ei sau privirea atotştiitoare a moaşei. Strânse copilul la pieptul ei, sărutându-i fruntea, sorbindu-i mireasma necunoscută, fericită să-i simtă guriţa care sugea.

Avea să-l protejeze de cei care aveau să-i pună astfel de întrebări. Avea să-l ţină aproape şi nu avea să lase niciodată lumea să afle adevărul despre felul în care fusese conceput. Avea să lase lumea să creadă că el moştenise pământurile lui Urie şi îi ducea numele mai departe. Avea să-l crească în aşa fel încât să-şi ţină fruntea sus, nu avea să îngăduie bârfitorilor de la palat să-l vorbească de rău, aşa cum simţea că făcuseră despre ea. Şoptitorii

puteau fi auziți chiar şi acum pe coridoarele placate cu lemn de cedru, vuind de invidie şi căutând o cale de a zdrobi puterea regelui.

Nu avea să îngăduie să se întâmple una ca asta. Strânse trupul fiului ei mai aproape când toți cei din odaie ieşiră, în afară de Tirța. Aşteptă, sperând ca David să vină să vadă copilul pe care i-l născuse ea, copilul pasiunii lor.

Dar deşi noaptea venise, iar copilul dormea alături de ea, propriile lacrimi şi Tirța erau singurii ei tovarăşi. Oriunde s-ar fi aflat, regele o lăsase să se bucure şi să plângă de una singură.

26

David se trezi înainte de revărsatul zorilor şi ieşi în grădinile sale private, căutând uşurare după visele chinuitoare pe care le avusese. Nu-şi mai putea aminti ultima dată când dormise în pace sau când visele nopții îi aduseseră bucurie. Îşi înălță privirile spre ceruri, cuprins în egală măsură de epuizare şi de furie.

Cât timp o să mă mai chinuieşti?

Ar fi trebuit să se ducă la Batşeba aseară, după ce s-a născut copilul. Dar nu se putuse aduna să se ducă să privească chipul acelui copil. Nu atunci. Scuzele îi erau jalnice. Era dator să o mângâie, să binecuvânteze copilul pe genunchiul său. Dar tradiția părea cumva falsă, cu toate că nimeni nu i-ar fi luat-o în nume de rău. Eliam sau Ahitofel trebuiau să fie cei care să binecuvânteze copilul pentru Urie. Urie, al cărui sânge fusese vărsat pentru a o avea pe femeia pe care nu se putea convinge nici măcar să o viziteze.

Ce om jalnic era! Înțelegerea acestui fapt nu făcu decât să îi întețească mânia, de data asta pe propria-i persoană. Îşi îndreptă privirea dinspre ceruri la piatra de calcar cioplită de sub picioarele sale încălțate în sandale. Avea să se ducă la ea, să se silească să recunoască copilul şi cumva să o reasigure că viața avea să intre în normal de-acum. Apoi bârfele de la curte vor uita de naşterea „timpurie" a copilului, iar Batşeba îşi va

lua locul de drept printre multele sale neveste. Avea să facă tot ce putea mai bine să o iubească, cu toate că ştia că ceea ce-l mâna din spate era vinovăția. Ea nu s-ar afla acum aici dacă nu ar fi fost el de vină.

Traversă grădinile spre poarta ce dădea spre grădinile ei, o deschise încetişor şi trecu printre migdali, spre uşa locuinței ei. Sunetul uşor al unui cântec îl făcu să se oprească şi să asculte la frumusețea dulce a vocii ei. Toată supărarea i se risipi, iar când intră în apartament fără să bată la uşă, privirea lui se împleti cu a ei, aşezată cum era în camera de zi, alăptând copilul din brațele ei. Zâmbetul ei îi alungă toată confuzia şi frustrarea din inimă. Din două mişcări ajunse la ea, privind în jos la fiul lor.

— Ar fi trebuit să vin mai curând. Se aplecă jos şi îndepărtă pânza moale de pe părul negru al copilului, atent să nu o atingă în necurăția ei.

— Mă bucur că eşti aici acum. Zâmbetul ei îl lăsă din nou cu suflarea tăiată. Cât de frumoasă era, chiar şi la numai câteva ceasuri după ce născuse! Nu fragilă cum fusese Abigail, nici în neorânduială precum Maaca sau Ahinoam sau majoritatea celorlalte neveste ale sale. Doreşti să-l ții în brațe pe fiul tău? Vocea ei blândă, suavă precum o mângâiere, îl atrase la ea, îl făcu să îl accepte pe prunc în brațele sale.

— E frumos, la fel ca mama lui. Privi în ochii străvezii ai copilului şi îi sărută căpşorul acoperit de puf. Ce nume îi vei da?

— Speram că m-ai putea ajuta să mă hotărăsc. Ochii ei negri îi străluciră şi, pentru o clipă, o umbră de tristețe se abătu peste ei.

David îl lipi pe copil de pieptul său, dar când acesta îşi răsuci căpşorul şi începu să caute după lapte, chicoti şi i-l dădu înapoi mamei sale.

— Nu pe mine mă vrea. Tânjea să o atingă, să o tragă aproape şi să aibă din nou ceea ce avusese cu ea atât de puțin timp, în acea noapte dintâi. Mai avem timp până în ziua a opta să-i alegem un nume. Nu e nicio grabă.

Niciunul din ei nu dorea să-l numească pe copil Urie. El i-o simțea din priviri, în melancolia ce se lăsă între ei.

— Poate Eliam, după tata. Rosti vorbele acestea cu o oarecare resemnare, şi el simți că pentru ea nu era atât de important să-l mulțumească pe tatăl ei, cât era să-l mulțumească pe el.

— Eliam e un nume bun. Mai uşor de rostit decât Ahitofel.

Ea râse, iar el râse la rândul său, sunetul râsetului ei reuşind să-i învioreze sufletul.

— Să nu te audă bunicul meu spunând una ca asta.

— O să am grijă. Privirile li se întâlniră şi rămaseră prinse una de cealaltă, tăcerea dintre ei, dulce-amăruie, şi pentru întâia oară după multe luni simți un fior în inima lui, un dor după ceva mai mult decât o simplă soție – ceva chiar mai mult decât avusese cu Mical, chiar la început, sau cu Abigail mai de curând. Oare îi putea Batşeba oferi asta?

— Dacă nu o să-mi vină alt nume mai potrivit până la tăierea lui împrejur, o să-i spunem după tata. O să îl îmbucure.

Privirea ei gânditoare îi spuse că în trecut nu reuşise să-l mulțumească cu uşurință pe tatăl ei. David îşi jură că el nu avea să fie greu de mulțumit în viitor.

— O să mă gândesc şi eu la un nume. Se aplecă mai aproape şi-şi coborî mâna spre părul ei, dar apoi se răzgândi şi-şi retrase mâna, nedorind să mai încalce o lege şi să îşi crească şi mai mult sentimentul de vinovăție. Îți mulțumesc pentru fiul meu, spuse el în şoaptă, ştiind în clipa aceea că era mai recunoscător pentru fiul acesta decât fusese pentru vreun altul înainte de el, pentru toate prin câte trecuse mama lui pentru a-l aduce pe lume. O să-l cresc şi-l voi face mâna mea dreaptă. Făgăduința aceasta căpătă o forță şi se statornicea pe măsură ce-i rostea cuvintele, şi ştiu în acele momente că viitorul îi va dovedi cât de greu era să onorezi o asemenea promisiune. Dar nu putea şi nu avea de gând să permită bârfelor de la curte să distrugă viitorul fiului său sau să o nenorocească pe această femeie care se încolăcea, uşor, tot mai strâns în jurul țesăturii inimii sale.

— Mulțumesc, David. Numele lui pe limba ei suna precum un cântec.

Copilul scânci, făcându-şi prezența simțită. David chicoti.

— Se pare că e nevoie de tine în altă parte. Mireasma din încăpere se transformă dintr-odată din dulceagă în acrişoară, aducându-i amine de mirosul mereu schimbător al unui bebeluş. Privi la noua sa soţie şi la fiul său şi zâmbi. Trebuie să mă înapoiez la curte. Revin mai târziu.

Atinse căpşorul copilului, apoi se întoarse şi porni pe drumul pe care venise, simţindu-se mai bine decât fusese de mult timp. Cu siguranţă, durerea suferinţei sufleteşti trecuse. Fredonând o melodie, intră în iatacurile sale, îşi îmbrăcă veşmintele regeşti şi se îndreptă spre curte.

David îi eliberă pe cei care-i prezentară ultimul caz înainte de masa de prânz şi se ridică de pe tronul său încrustat. Obosise repede să asculte plângerile altora şi era nerăbdător să se reîntoarcă la Batşeba şi la fiul său. Se îndreptă spre masa alăturată, unde şedeau sfetnicii săi, dorind să-l invite pe Ahitofel să îl însoţească, să binecuvânteze copilul pe genunchiul său, dar un zgomot de voci la uşa sălii de audienţe îi atrase atenţia înapoi. Se întoarse şi făcu câţiva paşi în spate, în direcţia tronului său.

Prorocul Natan se apropia de el cu un scop, cu spatele drept, cu ochii negri şi limpezi, îndreptându-se spre locul acuzatorului, aflat în partea dreaptă a tronului. Stomacul lui David făcu un salt sălbatic la vederea ucenicului nazarinean al lui Samuel, omul care-i vestise de mai multe ori cuvântul lui Adonai.

De ce venise? O groază fără margini îl apucă în clipa când întâlni privirea solemnă a lui Natan, simţind scrutarea sfredelitoare a acelor ochi negri, ce vedeau lucruri pe care David nu-şi dorea să le recunoască. Oare ştia?

Un fior, necontrolat şi nedorit îl apucă la gândul acesta, şi aproape că se bâlbâi când Natan se apropie de el şi se plecă adânc înaintea lui. Acţiunea, atât de familiară, îl făcu deodată să se simtă inconfortabil.

— Natan, prietenul meu, cum îți mai merge ție în această minunată zi? Vorbi cu uşurătate în glas, deşi gândurile îi erau greoaie şi încete.

— Măria ta, regele, aduc înaintea ta o chestiune cu privire la care aş dori să am parte de judecata ta.

David încuviință încet din cap, neîngăduindu-şi să răsufle cu uşurarea pe care i-o evocau aceste cuvinte. Se îndreptă spre trepte şi se aşeză înapoi pe tronul său, cu fața spre Natan.

— Te ascult.

Natan îşi plecă fruntea.

— Mulțumesc, măria ta. Făcu o pauză, sprijinindu-se greu în toiagul său, ca şi când ar fi avut nevoie de lemnul acela pentru a-i da putere, în ciuda vigorii sale trupeşti evidente.

— Într-o cetate erau doi oameni, unul bogat, şi altul sărac.

În sală se lăsă tăcerea, fiecare ureche ciulită şi pregătită să asculte cazul. Inima lui David îşi reluă ritmul firesc şi se relaxă din nou pe tronul său.

— Bogatul avea foarte multe oi şi vite, dar săracul nu avea nimic, în afară de o mieluşea pe care o cumpărase. A crescut-o, şi ea s-a făcut mare odată cu copiii lui. Mânca din mâncarea lui, bea din paharul lui şi chiar dormea în brațele lui. Era ca o copilă pentru el.

Interesul îi fu trezit, David se aplecă uşor înainte, iar prin minte îi trecură imagini cu propria lui turmă mică, cu mieii lui preferați.

— Acum, a venit un drumeț la cel bogat, iar bogatul nu s-a apucat să ia vreo oaie sau vreo vită din turmele lui pentru a pregăti masa pentru drumețul ce venise la el.

Natan făcu o pauză, iar David îşi simți pieptul strângându-i-se, intuind ce avea să urmeze, iar mânia lui deja mocnind, anticipator.

— În schimb, a luat mieluşeaua care era a săracului şi a pregătit-o pentru cel ce venise musafir în casa lui. Privirea lui Natan nu se clinti, iar ultimele sale vorbe le rosti cutremurător, întărind sentimentul de dreptate al lui David.

— Ucigaşul! David se aplecă înainte, îndreptându-şi sceptrul spre locul unde se afla de obicei cel condamnat. Cum îndrăznea cel bogat să facă una ca asta! Nu conta că victima era un animal, şi nu un om. Furia explodă, răbufnind dintr-un ungher adânc al făpturii lui, din locul unde în ultimele luni se adunaseră toată amărăciunea şi frustrarea.

— Viu este Adonai, spuse el, privind drept la Natan, că omul care a făcut una ca asta merită să moară! Trebuie să plătească de patru ori pentru mieluşeaua aceea, pentru că a făcut una ca asta şi a lucrat fără milă.

Natan rămase în tăcere, în timp ce în sală se auziră murmure aprobatoare la adresa judecății regelui. Privirea sa părea lipită de dalele de sub picioarele sale prăfuite, în vreme ce forfota din sală se linişti. Furia lui David se prefăcu în groază, iar respirația îi deveni grea, temătoare. De ce nu spunea prorocul nimic?

Pieptul lui Natan se umflă de un oftat pe care toți îl auziră limpede şi-şi ridică din nou privirea, cu ochii ațintiți asupra lui David, îndrăzneți, neclintiți, pătrunzând până în cele mai adâncite taine din sufletul lui David.

Ridică un deget şi arătă spre David.

— Tu eşti omul acela!

Vocea sa răsună în sală, iar cuvintele îi spintecară lui David inima precum un pumnal. Fierea i se ridică până în gât, fierbinte, umplându-l de greață.

— Iată ce spune Adonai, Dumnezeul lui Israel.

David se făcu nimic în tronul său.

— „Te-am uns rege peste Israel şi te-am scăpat din mâna lui Saul. Ți-am dat casa stăpânului tău, şi nevestele stăpânului tău în brațele tale. Ți-am dat casa lui Israel şi a lui Iuda. Şi dacă toate astea ar fi fost puține, mai multe ți-aş fi dat."

O, Adonai, ce am făcut?

— De ce disprețuieşti tu cuvântul lui Adonai şi faci ce este rău în ochii Lui? L-ai lovit pe Urie hetitul cu sabia şi i-ai luat soția să-ți fie soață ție. L-ai omorât cu sabia amoniților. De aceea, iată că sabia nu se va mai depărta niciodată de casa ta, pentru

că M-ai disprețuit şi ai luat-o pe nevasta lui Urie hetitul să fie nevasta ta.

Fiecare cuvânt era pentru David ca o săgeată ascuțită ce-i pătrundea adânc, dezvelindu-i inima şi lăsându-i-o însângerată.

Adonai, iartă-mă!

— Iată ce spune Adonai: „Chiar din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta. Înaintea ochilor tăi le voi lua pe nevestele tale şi le voi da unuia care-ți este aproape şi se va culca cu ele în lumina zilei. Tu ai făcut-o în ascuns, dar Eu voi face lucrul acesta la lumina zile, înaintea întregului Israel.

Toată puterea îl părăsise, însă David se sili să se ridice cu genunchii tremurându-i. Se împletici înainte, coborî treptele de la tron – un tron pe care nu mai era vrednic să şadă – şi se duse la locul judecății unde ştia că el, ca şi cel bogat, merita să stea. Îşi scoase coroana de pe cap şi-şi desfăcu cingătoarea încrustată din brâu, lăsându-şi veşmintele regeşti să-i cadă pe pardoseală. Se plecă adânc, îşi desfăcu sandalele cu pietre prețioase – o altă dovadă a bogăției sale, a binecuvântării pe care Dumnezeu i-o dăduse şi pe care el o nesocotise cu atâta uşurință – şi le scoase din picioare.

O vinovăție atât de adâncă încât nu putea scăpa de ea, o ruşine atât de profundă încât nu o putea exprima, îi aprinseră sângele, fața, vlăguindu-l. Se prăbuşi pe pardoseală, îşi întinse brațele, cu palmele deschise înaintea lui.

— Am păcătuit înaintea lui Adonai. Îşi plecă creştetul, cuprins de suspine grele, pe care nu le putea stăvili. Imagini cu chipul credincios al destoinicului Urie şi ale durerii sincere pe care o simțise atunci Batşeba i se perindară înaintea ochilor. O, *Adonai, dacă este cu putință, iartă vina robului Tău.* Nu mai putea suporta greutatea ei. Ştia asta acum. Mâna lui Adonai zăcuse peste el din prima clipă a păcatului său, căutând să îl convingă în nopțile nedormite şi să-i înduplece conştiința vinovată, iar el nu ascultase.

Ce am făcut? Te rog, cruț-o pe Batşeba de soarta pe care o cere legea Ta. El merita să moară. El avea să ia asupra lui pedeapsa ei. Nu merita nimic mai puțin.

Auzi sunetul paşilor lui Natan şi-l simţi îngenunchind alături de el, îi simţi mâna pe creştetul său.

— Adonai te-a eliberat de păcatul tău. Nu vei muri. Vocea îi era plină de compasiune şi-l ajută pe David să se ridice în genunchi.

David îşi întoarse privirea, ruşinat să-l mai privească pe proroc, un bărbat care îi fusese cândva prieten, la fel ca Samuel. Inima îi sângeră din nou când se gândi la Samuel şi cât de mult l-ar fi dezamăgit pe bătrân păcatul său. Nu se putea uita la fiii săi, nici la sfetnicii săi sau la slujitorii care-i ascultaseră pe nerăsuflate fiecare cuvânt. În schimb, rămase cu ochii pironiţi în pardoseală.

— David.

Tonul lui Natan se schimbă, silindu-l pe David să-şi ridice privirea. Se pregăti pentru o lovitură.

— Adonai ţi-a luat păcatul. Nu vei muri. Dar pentru că prin ceea ce ai făcut, i-ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească cu dispreţ, fiul care ţi s-a născut va muri.

O, Doamne… Te rog, nu! Îşi închise ochii, chircit de durere la auzul sentinţei. Aceasta era oare îndurarea ce i se arăta, că el trăia cu preţul fiului său? Adonai, Adonai, mai bine ia-mă pe mine!

Sala tăcuse cât Natan îşi rostise proclamaţia, dar se umplu acum încet de zumzetul multor voci. Taina pe care se străduise din răsputeri să o ţină ascunsă, Adonai o dăduse în vileag într-o clipită. Cum putuse să-şi închipuie că putea ascunde ceva de ochii lui El Roi, Dumnezeul care vede tot? Şi când devenise atât de mândru, atât de arogant, încât să creadă că era cu neputinţă să cadă din graţia lui Adonai? Nu reuşea să-şi aducă aminte când era ultima oară când citise legea sau scrisese o cântare de închinare. Nu o mai făcuse de la moartea lui Abigail. De atunci încoace se complăcuse în starea sa de mizerie şi în autocompătimire.

Natan îl atinse cu mâna pe umăr, iar David privi în ochii plini de bunătate ai profetului, simţindu-se pedepsit şi totuşi cumva… iubit. Durerea şi regretul profetului erau de-a dreptul palpabile, dar nu puteau anula fapta ce fusese săvârşită.

Acceptă mâna lui Natan şi se ridică, surprins când Natan se aplecă înainte şi-l sărută pe amândoi obrajii, ca şi când tocmai îl restaurase, atunci şi acolo. Natan se aplecă să ridice coroana lui David şi i-o puse la loc, pe creştet.

Ochii lui David se umplură de lacrimi când Natan se întoarse să plece. David îl privi cum se îndepărtează, apoi se ridică, se îndreptă spre uşa laterală, cu capul pleçat, şi ieşi încet din sală.

27

Batşeba se trezi dintr-un somn uşor când auzi scâncetul firav al fiului ei. Se ridică din pat şi îl luă pe micuțul învelit din coşul aflat pe podea, lângă pat. Fața copilului părea roşie în lumina filtrată ce pătrundea prin geamul cu zăbrele, dar țipetele nu-i erau îndeajuns de viguroase pentru a-i explica roşeața pieli. Îi puse mâna pe frunte şi şi-o trase imediat, apoi îi atinse fața şi gâtul, dezvelindu-i trupul îmbrăcat, până când îl dezveli de tot.

O apucă teama, simțind cum îngheață în interior. Cum era cu putință să aibă fierbinți atât de mari? Fusese sănătos când îl pusese la culcare. Nu închisese ochii decât câteva clipe. Oare-l neglijase cumva? Îl învelise prea strâns?

Cuprinsă de panică, aruncă priviri rapide prin încăpere.

— Tirța! Se aplecă deasupra copilului, al cărui piept se ridica şi cobora, respirând scurt şi întrerupt, cu scâncete vlăguite. Tirța!

— Sunt aici, stăpână. Ce s-a întâmplat? Femeia lăsă să-i cadă o legătură de scutece curate pe o ladă lângă pat. Erau uscate şi m-am gândit că vom avea nevoie de ele curând – o, dragul de el, e bolnăvior?

— Trimite după rege. Nu, stai. Adu-mi nişte apă călduță. Vom înmuia scutecele în ea şi îi vom înveli trupuşorul cu ele.

— Da, doamna mea. Tirța ieşi în fugă din încăpere, întorcându-se câteva clipe mai târziu cu un vas mare cu apă şi mai

multe scutece sub braţ. Au trimis după medic, spuse ea. Turnă apă într-un lighean, înmuie scutecul şi îl stoarse, apoi îl puse peste capul fierbinte al copilului.

Batşeba înmuie un al doilea scutec în apă şi-l puse pe pieptul copilului. Dar copilul abia dacă se mişcă, iar Batşeba îl trase din nou la ea, încercând să-i deschidă ochii, să-l convingă să mănânce. Laptele îi curgea şuvoi, iar ea-l sili să deschidă gura şi să primească lichidul cald, dar numai câteva picături îi ajunseră pe gât în jos, restul îi udară tunica.

Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji, în timp ce slujitorii roiau în jurul ei. Tirţa îngenunche alături de ea.

— Ce-i în neregulă cu el, Tirţa? Plângea acum fără să se ruşineze de disperarea ei. Era bine. Ce greşise?

Întrebarea aceasta o făcu să se ridice, o lăsă fără suflare, înnoindu-i vinovăţia pe care o purtase de-a lungul lunilor în care fusese însărcinată. Se uită la slujitoarea ei, citindu-i îngrijorarea de pe chip, dar şi faptul că femeia mai în vârstă ştia ceva.

— Ai putea la fel de bine să afli adevărul, pentru că oricum vei şti totul, destul de curând. Mâinile vânjoase ale Tirţei mângâiară obrazul sfrijit al copilului.

Batşeba înghiţi greu, înghiţindu-şi din nou lacrimile.

— Ce adevăr? Spune-mi! În ciuda străduaniilor ei susţinute, nu-şi putea ascunde panica tot mai intensă din voce.

— Profetul Natan a venit să-l vadă pe rege. Pe fruntea Tirţei se formară riduri adânci. Ştia totul despre... despre ce a făcut regele. Adonai i-a spus, iar Natan a zis că din cauză că regele l-a ucis pe Urie hetitul cu sabia amoniţilor şi a luat-o pe nevasta lui Urie să-i fie nevastă, a făcut rău în ochii Domnului, iar copilul ce l-ai adus pe lume va muri. Tirţa gemu prelung, ca şi când cuvintele pe care le rostise i-ar fi fost flăcări în gâtlej

Batşeba îşi simţi măruntaiele topindu-i-se. Trase aer în piept, luptându-se cu fiecare respiraţie.

— Nu... Cuvântul îi scăpă cu greu printre suspinele ce-i zdrobeau gâtul. Nu poate face asta! N-ar... Cuvintele şoptite le simţi precum cioburile pe limbă. Sigur că El putea să facă asta. Ea şi

fiul ei ar fi trebuit să moară acum câteva luni sub un morman de pietre.

Luă trupul micuț al fiului ei la piept, bătându-l ușor pe spate, dorindu-și să-i poată făgădui că totul avea să fie bine. Dar el abia dacă-i simți atingerea și nu dădu niciun semn că ar fi fost conștient de ce se întâmpla în jurul său.

Batșeba și-l puse în poală, iar Tirța îi puse un alt scutec rece, umed pe frunte și un al doilea peste tot restul trupului său încins. Cu toate că Batșeba îi netezi părul fin de pe creștet, el nu se mișcă și nici nu se uită la ea.

Te rog nu-mi lua copilașul! Dar știa că Dumnezeu nu-i asculta rugămintea.

Își închise, închipuindu-și fața frumoasă și zâmbitoare a lui Urie. Dacă David nu l-ar fi trimis pe bărbatul ei la război..., dacă David nu ar fi privit-o în timp ce se îmbăia și n-ar fi trimis după ea..., dacă David i-ar fi mărturisit soțului ei păcatul ce-l făcuse..., totul ar fi putut fi altfel. Chiar dacă Urie ar fi dorit să se înfăptuiască dreptatea, cel puțin ar fi murit și ea odată cu copilul.

Te rog, Adonai, ai milă. Dar știa că nu exista nicio milă. Nu existase niciodată. David dăduse dovadă de mai puțină milă decât toți. De ce să se poarte Dumnezeu altfel cu ei?

O furie neașteptată, cumplită se născu în sufletul ei și își simți lacrimile amare. Luni întregi de vinovăție și secrete și nopți nedormite și spaimă, iar acum avea să piardă tocmai persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume? Se înecă și tuși, respirația sacadată i se preschimbă mai apoi în suspine, iar furia îi deveni condamnare.

Ar fi putut să-l refuze pe rege, ar fi putut pleca. El n-ar fi silit-o. Știa asta în adâncul inimii ei.

Și atunci judecata lui Natan, judecata lui Dumnezeu, era și peste capul ei. David avea mulți alți fii. Nu avea nevoie de acesta, așa cum avea ea. Avea multe alte neveste la care să se ducă atunci când vremurile aceasta de groază vor fi trecut. El nu avea nevoie nici de ea. Ea era cea care avea să sufere cel mai mult din toată povestea asta.

Își dorea să poată muri în locul fiului ei.

Mireasma florilor de migdal pătrundea prin geamurile deschise, iar David umbla dintr-o parte în cealaltă în odăile sale şi prin grădină. Genunchii aproape că îl lăsară când ajunse la locul unde o sedusese pe Batşeba, simţind mâna vinovăţiei cum îl apasă greu. Se sili să meargă mai departe, până ajunse la grădinile Batşebei din vecinătate şi intră în odăile ei.

Însă suspinele pe care le auzi ieşind din dormitorul ei îi înfiorară sângele în vine. Atât de curând? Nu avuseseră timp să apuce să-l cunoască pe fiul lor, să-i aleagă numele, să-l binecuvânteze pe genunchii tatălui său. Continuă să meargă cu picioarele ce-i păreau de plumb şi se opri în arcada uşii. Slujitoarea Batşebei stătea lângă soţia lui, mângâindu-i umărul, în timp ce Batşeba şedea pe marginea patului, legănându-l pe fiul lor înainte şi înapoi, cutremurată de suspine surde.

El intră în iatac, iar inima i se strânse în faţa durerii ei. Îngenunche alături de ea, îşi puse o mână pe fiul ei. Pielea fierbinte a copilului îi arse atingerea, în ciuda multor scutece ude pe care le puseseră pe el. Întâlni privirea Tirţei.

— Ai trimis după medic?

— Da, măria ta. Femeia încuviinţă din cap. A venit, dar nu mai putem face nimic.

David se făcu mic în faţa tonului ei categoric, a reproşului din privirile ei. O privi pe soţia lui.

— Îmi pare atât de rău, preaiubita mea. Îşi puse o mână pe genunchiul ei, dar ea tresări, trăgându-se departe de el.

— Pleacă de la mine! Cuvintele îi erau sugrumate, frânte, iar ochii îi ardeau de parcă ea însăşi ar fi fost cuprinsă de friguri. Nu ar fi trebuit niciodată să te las să mă atingi! Mi-au spus ce a vorbit prorocul. Strânse copilul mai tare la piept, începând să hohotească greu. Nu-l pot lăsa să moară! E singurul meu fiu! Nu se poate să plătească el pentru ceva ce am făcut eu, pentru ce mi-ai făcut tu. N-o să-l las. Acum urla de-a binelea şi el n-ar fi putut

spune dacă țipa la el sau la Dumnezeu. Dar ascuțimea durerii ei îi despică inima în două.

O privi în ochii ei înnebuniți, apoi se retrase, privind în jos la trupul învelit în scutece al fiului său, atât de sănătos de dimineață, iar acum atât de bolnav, prea bolnav ca să mai scâncească sau să scoată vreun sunet.

— Pleacă de la mine! țipă ea din nou, suspinând, iar el nu avu puterea să se lupte cu ea.

În alte circumstanțe, ar fi luat-o în brațe şi i-ar fi stins suspinele la pieptul său, ar fi mângâiat-o pe spate şi i-ar fi şoptit vorbe de consolare la ureche. Dar acum nu-i putea oferi nicio mângâiere. Vocea lui, neputincioasă în fața țipetelor ei, amuți când se întoarse şi ieşi din odaie. Se aplecă atunci când ajunse la arcadă, de parcă s-ar fi aşteptat oarecum ca ea să arunce cu ceva după el, dar nu auzi nimic altceva decât fâşâitul de pe saltea al legănatului ei neîntrerupt, mereu înainte şi înapoi, şi suspinele cu sughițuri ce-i ieşeau din gâtul vlăguit.

Trecu pe lângă mătuşa şi verişoara Batşebei, care tocmai intrau în grabă în încăpere, şi fugi în grădini, dincolo de gardul ce separa grădina sa de a ei. Căzu pe pietrele netede din curtea mică, unde o fermecase, unde păcatul său o distrusese pe ea.

Lacrimi fierbinți curgeau în voie din ochii lui, făcându-l să se cutremure, când găsi un loc lângă alee unde se putea întinde în țărâna din care era făcut. Îşi dorea să moară. *Ia-mă mai bine pe mine.* Rugăciunile îi păreau nefireşti, nu mai purtau în ele dulcea părtăşie pe care o avusese cândva cu Adonai.

Era din nou copil, meritând o nuia pe spinare, o pedeapsă pe care i-o dădeau prea bucuroşi frații să mai mari pentru nebunia lui. Pierderea unui miel era scumpă, iar tatăl său era prea bătrân să-l mai poată învăța lecția pe care Eliab era foarte dornic să i-o ofere în locul dumnealui. Ce n-ar fi dat să simtă acum din plin asprimea acelei lovituri, în locul acestei pierderi – pentru că odată ce murea copilul, avea s-o piardă şi pe Batşeba.

Adonai, ai milă de mine! Rugăciunea aceasta aproape îl înecă. Nu merita niciun fel de milă. Dar pe măsură ce treceau ceasurile

şi el zăcu toată noaptea întins pe pământ, nu se putea oprin din a implora ceea ce nu merita. Dacă nu ar fi fost mila Domnului, cine ar fi putut sta în fața Lui? Nu era niciunul neprihănit, niciunul măcar.

David ațipi pentru câteva ceasuri din noapte, iar când se iviră zorile, se ridică şi se întinse, verifică starea copilului şi se întoarse să se întindă din nou, proşternat înaintea Domnului. Umbla dintr-o parte în alta şi îngenunche şi plânse şi se întinse din nou cu fața în jos, rugăciunile devenindu-i respirație.

În cea de-a treia zi, remuşcările crescură, devenind o pocăință mai profundă. Îşi cercetă inima, contrariat de mândria şi răzvrătirea pe care le descoperi acolo. Cât de arogant devenise! Cât de diferit de vremea când fusese întâia oară uns şi Îl căuta pe Adonai cu toată inima lui.

Împotriva Ta şi numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi, aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi fără vină în judecata Ta. Izbăveşte-mă de vina sângelui vărsat, o, Dumnezeule. Căci Ție nu-ți plac arderile de tot pe care Ți le-aş aduce. Dumnezeule, Tu nu disprețuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită.

Servitorii săi veniră aproape cu tăvi încărcate de mâncare, dar îi trimise de la el, luând doar puțină apă, lacrimile îi erau bucate, iar țărâna aşternut. Văzu privirile preocupate, îngrijorarea celorlalți. Chiar şi Benaia devenise mai atent, ca şi când s-ar fi întrebat dacă nu cumva David îşi pierduse mințile şi era gata să facă orice pentru a îndrepta situația.

Trecu o săptămână. În a şaptea zi, plânsetul îndepărtat al Batşebei se preschimbase în bocete. Slujitorii săi stăteau în odăi, privind prin arcadă la el, la locul unde se afla aşezat pe banca unde împărțise primul sărut cu Batşeba. Le surprinse privirile speriate, îi văzu şuşotind cu capetele adunate.

Şi ştiu că sosise ziua pe care o grăise Natan. Fiul pe care el şi Batşeba îl concepuseră în păcatul lor era mort.

28

Nori de un alb străveziu atingeau copertina lăcaşului ceresc, nereuşind deloc să mai domolească arşiţa soarelui, când cohorta funerară a lui David porni de la locul de îngropăciune a copilului, de la mormântul împărătesc, înapoi spre palat. Dacă ar fi trăit încă în minciuna în care se afundase în ultimele zece luni, probabil că l-ar fi dus pe copil în mormântul unde îl puseseră pe Urie, pretinzând că pruncul fusese conceput de Urie, onorându-l pe acesta ca părinte.

Dar acum adevărul era dat în vileag. Nu era răscumpărătorul unui alt bărbat. Era un ucigaş, un preacurvar şi nu avea cum să încerce a-i mai înşela pe ceilalţi. Se uită la Batşeba, văzu cum trupul ei subţire păşea anevoios, de parcă ar fi fost o femeie îmbătrânită, şi inima i se strânse. Avea să facă tot ce putea să-i ridice povara de pe umeri, să-i înalţe capul din starea plecată în care-l ţinea, să-i readucă bucuria. Dar ea-i spusese cât se poate de limpede că nu mai vroia să aibă nimic de-a face cu el. Şi de ce nu? El îi ruinase viaţa. Astfel de gânduri de restaurare erau nebuneşti – născociri nerealizabile ale unei minţi istovite.

După şapte zile de post şi plâns şi rugăciune, de zăcut proşternat în ţărână, în sfârşit se spălase şi-şi luase veşmintele de rege pentru înmormântare, cu toate că mâncarea nu-i ajunsese încă pe buze. Curând avea să mănânce, după ce părăsea alaiul acesta

pentru a şedea înaintea Chivotului Legământului Domnului. Inima îi bătea acum normal, în ciuda privirilor curioase şi disprețuitoare ale oamenilor care priveau în jos la grupul lor de la ferestrele şi acoperişurile caselor aflate de-a lungul drumului principal din Ierusalim. Le merita disprețul. Oare aveau să-l respingă acum şi ca rege al lor?

Gândul acesta îl tulbură şi îşi încetini pasul. Privi în spatele său la femei şi la copii, la puținii care fuseseră de acord să-l însoțească în drumul său spre mormânt. Unele dintre ele cu siguranță priviseră cu ochi răi faptul că-l aşezase pe copil chiar în mormântul său. Altele i-au luat în nume de rău Batşebei faptul că i se acorda atâta atenție. Majoritatea dintre celelalte soții ale lui nici nu vorbeau cu ea.

Privi din nou spre ea, tânjind să se ducă la ea şi să o mângâie, dar erau prea multe de spus şi nu avea nicio garanție că ea avea să-i îngăduie să vorbească. Aproape că le poruncise celorlalte soții ale sale să vină şi să o sprijine pe Batşeba, să prezinte un front comun în fața locuitorilor cetății, dar o parte din el se temea că ele nu aveau să se supună poruncii sale, făcându-l să pară şi mai ieşit din minți decât arăta deja. Până şi Mical, care acceptase în cele din urmă prietenia cu Abigail, venise cu copiii lui Abigail, dar stătea departe de îndurerata lui soție. Fiii săi mai mari refuzaseră categoric să îl însoțească, amărăciunea lor fiind imposibil de condamnat.

Paşii săi încetiniră şi mai mult şi o privi pe Batşeba, ştiind că anumite lucruri nu aveau să mai fie ca înainte. Ruşinea îl cuprinse când se apropiară de cortul unde se odihnea Chivotul Legământului. Ştia cu o siguranță implacabilă că nu merita iertarea pe care i-o oferise Adonai.

Întregul alai se opri odată cu el, iar Benaia se apropie de el.

— Trimite oamenii acasă, Benaia. Poți lăsa un străjer să mă însoțească pe când voi fi terminat.

Benaia încuviință din cap, apoi se îndepărtă pentru a face ceea ce-i poruncise David. Cel puțin oamenii săi ascultau încă de vocea sa, chiar dacă soțiile şi copiii săi nu o mai făceau.

Îşi scoase sandalele şi le puse lângă uşa ce dădea spre curtea din faţa Cortului Întâlnirii, apoi continuă desculţ spre perdeaua ce separa curtea de Locul Sfânt, locul unde leviţii şi preoţii menţineau sfeşnicele aprinse şi pâinea proaspătă pe masa dinaintea Domnului. Inima lui tânjea după Adonai, după relaţia strânsă pe care o avuseseră cândva. Căzu în genunchi şi atinse cu fruntea podeaua măturată, din pământ bătătorit.

Tu vorbeşti cu dreptate şi eşti nepărtinitor în judecata Ta, Adonai. Eşti vrednic de laudă.

Îl podidiră lacrimile, umplându-i ochii, şiroindu-i în barbă, umezind ţărâna.

Zideşte în mine o inimă curată, Doamne, şi pune în mine un duh nou şi statornic. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale şi spijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă. Atunci îi voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă, şi păcătoşii se vor întoarce la Tine.

Se aşeză, cu braţele ridicate spre ceruri. O dedicare, dulce şi deplină, îl cuprinse, iar inimii lui i se alătură întreaga sa făptură, reoferindu-I lui Dumnezeu ceea ce I se cuvenea de drept. David nu merita îndurare şi nu putea pretinde harul lui Adonai, dar se putea bucura de ceea ce primise. Putea jertfi pe altarul lui Dumnezeu o inimă recunoscătoare.

Încet şi nesigur, pacea începu să ia locul vinovăţiei. *Vrednic eşti Tu, o, Adonai. Binecuvântat este omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea!*

Să fie adevărat? Îşi cercetă inima, căutând disperarea pe care o simţise cu doar câteva clipe mai înainte, ruşinea care ameninţase să-l arunce în abis, dar sentimentul iertării era pecetluit, vinovăţia lui dispăruse.

Binecuvântat eşti Tu, o, Preaînalte, şi binecuvântat este omul căruia căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea!

Îşi coborî braţele şi le întoarse în lumina estompată. Erau mâini de războinic, dar şi mâini de păstor totodată. Cu ajutorul lui Adonai, avea să conducă din nou Israelul. Uşurarea îl cuprinse ca un vânt năvalnic, iar inima i se smeri. Îţi mulţumesc,

Adonai, pentru îndurare, chiar şi în moartea acestui fiu. El nu putea merge încă în locul unde plecase fiul său. Nu încă. Iar copilul nu avea să se întoarcă la el. Într-o bună zi avea să se alăture copilului în raiul unde locuia Adonai. Până atunci, avea încă de îndeplinit lucrarea pe care i-o pregătise Adonai.

David se ridică în picioare, cu inima înălțată spre ceruri, simțind în duhul său că relația fusese restaurată. Cu un zâmbet pe față, se întoarse spre uşa acoperită de draperii de la intrarea spre curtea de miazănoapte, iar stomacul îi ghiorțăi după postul îndelungat.

Dacă Adonai îi putea ierta un rău atât de cumplit, poate că Batşeba avea să-l primească din nou, să-i îngăduie să o consoleze. În timp, putea rămâne iarăşi însărcinată şi să aibă un alt fiu care să umple locul gol din brațele ei. *Te rog, Adonai, fă tu lucrul acesta.*

El nu era în locul lui Dumnezeu, ca să poată controla viața din pântecele unei femei, dar ştia că peste puțin trebuia să-i ofere Batşebei mult mai mult decât numai afecțiune fizică. Trebuia să o atragă afară din închizătoarea ei şi să o lase să-şi împărtăşească durerea cu el, chiar dacă risca să îl respingă la început.

Batşeba se simți cuprinsă de neliniște. Dacă regele i-ar fi îngăduit, ar fi ieşit pe străzi sau chiar ar fi plecat definitiv din Ierusalim, s-ar fi dus pe Muntele Măslinilor, să se arunce sub copaci şi să plângă acolo zile în şir. Dar ea era la fel de captivă aici în palat cum fusese întotdeauna în casa tatălui ei sau în casa lui Urie. Niciunul din ei nu-i îngăduise vreodată libertatea totală de a veni sau a pleca fără un străjer care s-o însoțească şi întotdeauna crezuse că o protejau de bărbați fără scrupule, când cel mai lipsit de scrupule dintre toți stătea privind-o chiar în propria ei curte.

Râse cu amar. Ieşi din camera ei de zi în grădina pe care i-o pregătise David din prea multul său belşug. În fiecare noapte

dormise – atunci când somnul venea în cele din urmă – pe o rogojină din camera de zi, neputând intra în dormitorul ei, nici să privească la locul unde dormise fiul ei pentru un timp atât de scurt. Însuşi gândul că el zăcea acum rece, inert, îngropat într-o văgăună fără scăpare... Se înecă cu un suspin şi-şi ridică privirea la cerul azuriu, parcă de-un albastru prea vesel după moartea fiului ei.

Cât trecuse de când se aflase plângând în faţa mormântului? Două luni? Trei? Zilele se împleteau unele într-altele, asemuindu-se între ele şi, în ciuda strădaniilor celor din jurul ei, nu se putea aduna să trăiască din nou. David încercase să vină la ea în prima săptămână, însă ea refuzase până şi să se uite la el, iar el părea că se dăduse bătut să mai încerce.

Avusese dreptate într-o privinţă. El nu avea nevoie de ea. În orice zi de-acum putea trimite vorbă şi să pună să fie mutată din odăile acestea, dacă sentimentul lui de vinovăţie avea să-i permită asta – şi probabil avea să o trimită într-un apartament restrâns, în compania nevestelor lui pline de amărăciune. Nimerit, pentru că acum era şi ea una dintre ele.

Se prăbuşi pe banca din piatră ce se afla lângă o cărare, simţind povara păcatelor ei în istovirea oaselor ei. Era o paria aici, o nevastă a curviei. Nu avea să fie niciodată acceptată între celelalte neveste ale lui – acelea care fuseseră luate în căsătorie pentru a întări tratate sau pentru a mulţumi anumite triburi, sau din dragoste.

Dar în realitate, oare o iubise el pe vreuna dintre ele? Cunoştea măcar însemnătatea acestui cuvânt?

Confuzia îi măcina măruntaiele, realimentând neliniştea de care nu putea scăpa. Se ridică pe picioare, nereuşind să scape de tremurul de slăbiciune ce o urmărea pretutindeni, şi porni pe pietrele netede, privind cu ochi mijiţi înainte ei când ieşi în lumina soarelui din umbră. Nu o iubea. Dacă ar fi iubit-o, ar fi venit din nou şi cel puţin ar fi încercat cumva să o smulgă din tristeţea ei, să o consoleze în durerea ei.

Sărutările lui o ispitiseră, o atrăseseră şi o făcuseră să-l iubească. O făcuseră să creadă că era dorită, că era îngrijită,

preţuită. Lovi o pietricică cu atâta putere în tufişuri încât se clătină. Cât de falsă fusese dragostea lui pentru ea!

Urie vorbise rareori despre afecţiunea lui, dar acţiunile sale o trădau, îi dovedeau dragostea. Iar ea-i aruncase dragostea la gunoi în noaptea aceea, uitând de câte ori o preţuise Când era acasă, Urie o iubise în atâtea moduri, pe care nici nu le băgase de seamă, asta până când fusese prea târziu. Se gândise adesea la lucrul acesta de când murise, de când venise aici şi se simţea atât de departe de tot ce cunoscuse vreodată. Nici chiar bunicul ei sau Chava şi mătuşa Talia nu o mai vizitau decât arareori acum şi, în afară de Tirţa, nu avea niciun prieten aici.

Şi nici chiar David nu venea.

O, Adonai, de ce n-am murit eu în locul fiului meu? Chiar şi acum i s-ar fi alăturat fiului ei dacă Dumnezeu ar fi îngăduit-o. Viaţa era o pedeapsă mai dreaptă, poate chiar o pedeapsă mai aspră decât moartea.

Porni în altă direcţie în grădină, ademenită de umbra unui migdal, şi îşi încetini paşii înnebuniţi. Se gândise să se aşeze pe banca de sub copac, dar nu suporta greutatea durerii din inima ei sau asprimea pierderii pe care o suferise. Înghiţi greu şi se lăsă să alunece greu pe pietre, în genunchi, văzând din nou înaintea sa trupul inert al fiului ei ca un miel jertfit în locul ei.

— O, Adonai, iartă-mă! Cuvintele ei şoptite se amestecară cu vântul târziu al amiezii, iar soarele se strecura în spatele unor nori rapizi. Îşi strânse mâinile în poală şi se lăsă din nou pe spate, dând să se ridice.

O atingere pe umăr o făcu să încremenească. David o prinse de umăr şi o ajută să se ridice, întorcând-o cu faţa spre el.

— Preaiubita mea. Îşi ridică o mână şi cu degetul mare trasă o linie prin lacrimile ce-i brăzdau obrazul.

Ea îşi întoarse privirea, neputincioasă sau nedoritoare – nu era nici ea sigură – să ţină piept privirii lui tandre.

„De ce eşti aici? N-ai făcut încă destul?" Ar fi vrut să-i zvârle cuvintele astea în faţă, cum făcuse în acea primă noapte, dar vocea nu reuşi să i se ridice mai sus de şoapta rugăciunii ei.

Îşi ridică un pumn, dorind să-l împingă, înfrângându-şi emoţia, temându-se că s-ar fi năpustit afară din ea precum o furtună aprigă, de i-ar fi îngăduit.

Felul blând cu care-i prinse mâna îi încălzi cotloanele înghe-ţate ale inimii ei.

— Batşeba, te rog. Vorbi uşor, ca şi când ar fi fost un copil rănit, şi o cuprinse încet în braţele sale. Ea nu-l opri. Îmi pare rău, preaiubita mea. Ţi-am făcut un mare rău, dar nu mă alunga. Te vreau... am nevoie de tine. Cuvintele lui abia auzite îi topiră şi ultima umbră de împotrivire. Nu vroia să-l alunge de la ea.

El o mângâie uşor, cu mişcări unduite, pe spate, iar trupul ei se prăbuşi moale la pieptul lui. El o trase alături de sine, să şadă pe bancă, cu braţul petrecut pe după umerii ei, în timp ce capul ei se odihnea pe umărul lui. Păsările ciripeau în copa-cii de deasupra lor, iar vântul cânta o melodie abia auzită, acompaniindu-le.

— Nici măcar nu i-am dat un nume, spuse Batşeba după o pauză prelungă. Un tremur uşor o străbătu, dar nu putea plânge. Vărsase toate lacrimile pe care le avusese în ultimele luni, şi nu mai putea suporta să se lase cuprinsă iarăşi de emoţie. Nu mai avea nicio putere să verse lacrimi.

— Dumnezeu i-a dat un nume în locul nostru. Tonul plin de încredere o făcu să-şi ridice capul. Privi în adâncul ochilor săi negri şi îi surprinse privirea încărcată de iubire şi tristeţe.

— De ce l-a luat Dumnezeu... când ar fi trebuit să ne ia pe noi? Întrebarea care îi pârjolise mintea, dar la care nu se aşteptase ca Dumnezeu să-i şi răspundă.

— Uneori Dumnezeu îngăduie un înlocuitor pentru a-l cruţa pe om. Jertfele sunt o permanentă aducere-aminte a acestui fapt.

— Fiul nostru a fost jertfit în locul nostru ca noi să putem trăi? Aş prefera să mor.

— Fiul nostru a luat asupra sa pedeapsa noastră, e adevărat, dar Dumnezeu i-a făcut şi lui o favoare şi l-a cruţat de viitorul ce-l aştepta. Îi mângâie obrazul, cu privirea plină de compasiune. Nu ar fi dus-o bine ca şi copil născut din curvie. Nimeni nu i-ar fi

uitat originea şi, odată ce eu aş fi fost mort şi nu l-aş mai fi putut ocroti, oamenii nu s-ar fi purtat bine cu el.

— Sau cu mine. Ea-şi întoarse privirea, dar mâna lui o făcu să-l privească din nou, cu blândeţe.

— Batşeba, nu cunosc viitorul. Nu sunt eu în locul lui Dumnezeu să pot spune că voi trăi veşnic să te ocrotesc. Strânse din dinţi şi în ochi îi apăru o lumină nouă, ca şi când ar fi grăit cu o putere ce era dincolo de sine. Dar îţi făgăduiesc că, atunci când îmi vei dărui un nou fiu, acel fiu va şedea pe tronul meu într-o bună zi, şi el te va ocroti pentru totdeauna.

Îi stătu inima în loc.

— Un fiu născut din trupul meu va fi rege?

El încuviinţă din cap şi se aplecă să o sărute, iar pe buze încă mai păstrau gustul sărat al lacrimilor lor ce se amestecau.

— Dumnezeu ne-a iertat, preaiubita mea. Nu înţeleg cum, dar a făcut-o. O sărută din nou, dar rămase reţinut, ca şi când ar fi aşteptat din partea ei să răspundă.

Ea oftă şi-şi ridică buzele spre a-i răspunde la sărutare, un sărut născut din durere şi suferinţă împărtăşită, o sărutare menită să repare tot ce era ţăndări şi zdrobit.

— Lasă-mă să te consolez, Batşeba. Cuvintele lui sugrumate o tulburară chiar în timp ce ea însăşi se întreba cum de putea tânji după dragostea lui când el fusese cel care-i pricinuise atâta durere. Rămase nemişcată, în timp ce în sufletul ei se războiau teama şi groaza cu dorinţa şi iertarea.

Degetele lui desenau forme circulare în palma ei, iar privirea lui era neprefăcută, imploratoare, umilă. Ea se ridică în picioare, ţinându-l de mână şi-l făcu şi pe el să se ridice. Au stat aşa, înconjuraţi de tăcere şi de ciripitul şoptit al păsărilor, simţindu-şi respiraţiile împletite, sărutarea lui pătimaşă încălzindu-i sângele în vene. Ea-i răspunse la sărutare cu aceeaşi pasiune, apoi îl lăsă să o conducă în odăile lui.

29

Batşeba se opri din cusut şi-şi puse mâna protector pe pântecul ei deja proeminent, mângâind copilul ce mişca înăuntru. Durerile începuseră în dimineaţa aceea după ce regele şezuse împreună cu ea pentru micul dejun şi apoi plecase la treburile curţii. În ultimele nouă luni, el fusese atent, petrecuse cele mai multe seri în compania ei, cântând din lira sa, cântându-i cântări de-ale lui Adonai.

Minunea unei alte sarcini atât de curând după moartea primului ei fiu continua să o uimească. Poate că nu fusese niciodată stearpă. Faptul că Dumnezeu părea să privească cu bunăvoinţă la ea, îngăduindu-i să rămână grea şi să dăruiască atât de curând un alt copil regelui, părea dincolo de orice raţiune şi mult mai mult decât merita. Însă adevărul era cuibărit în pântecul ei şi avea să-şi ocupe curând locul în lumea aceasta.

Ea îşi privi din nou mijlocul proeminent şi-şi frecă mâna peste suprafaţa lui întărită.

— Fii curajos, micuţule. Se strădui să se ridice şi traversă odaia spaţioasă, când îşi zări lira odihnindu-se pe marginea canapelei, unde o lăsase după ce David o silise să cânte împreună cu el. Îi oferise toate privilegiile unei prime soţii, având puţine aşteptări din partea ei, vizitând-o adesea. În afară de muzică şi de Adonai, împărtăşeau încă ceva pe care celelalte soţii nu-l puteau

împărtăşi cu el – un faliment comun, un har comun şi o smerenie născută din păcatele iertate.

Fiul tău va sta într-o zi pe tronul meu, el te va ocroti pentru totdeauna. Făgăduinţele lui David fură însoţite de o altă durere ce-i prevestea travaliul. Trase repede aer în piept şi-l reţinu, apoi îl expiră prelung.

— Sunt apropiate? Cât de tare doare? Tirţa îşi ridică privirea de la cusătura ei, făcând-o pe Batşeba să înţeleagă faptul că nu mai putea împiedica venirea acestui copil pe lume.

— Sunt tot mai ascuţite. Aceasta a fost a patra de când a plecat regele. Se uită la umbrele şi lumina ce trasau tot felul de forme pe blănița de oaie. Ai face bine să trimiţi după moaşă. Batşeba privi spre geam la lumina ademenitoare şi la parfumul migdalului de afară. Şi vezi dacă vin mătuşa Talia şi Chava.

Cererea îi era însoţită de un dor plin de melancolie. Nu îşi mai văzuse mătuşa sau verişoara de la înmormântarea copilului, de când atitudinea celor de la curte se schimbase faţă de ea. Chiar şi regele o simţise – acuzaţiile, unele mai subtile, altele mai ostile, afişate în expresia feţelor lor, în cuvinte, ca şi când ea singură ar fi fost de vină pentru căderea lui David. Iar David făcea tot ce putea mai bun pentru a desfiinţa respingerea, mai ales din partea soţiilor şi a copiilor săi, amintindu-le tuturor că el era de condamnat. Însă strădaniile sale nu reuşiră să realizeze ceea ce sperase.

— Voi trimite vorbă, stăpână. Dacă... să spunem, dacă nu vor veni, mai este altcineva? Tirţa îşi lăsă lucrul de mână într-un coş de pe podea şi-şi ridică trupul greoi cu o agilitate care îi lipsea Batşebei în starea ei.

Tirţa porni în grabă spre uşa de la intrarea spre odăile Batşebei.

Batşeba îşi lipi amândouă mâinile de spate, numărându-şi respiraţiile.

— Dacă nu vin ele, nu mai e nimeni altcineva. Cel puţin slujnica ei îi rămăsese credincioasă, când ar fi putut cere să plece. Îţi mulţumesc, Tirţa.

Femeia îşi plecă creştetul acoperit de păr negru ca şi când mulţumirea ei ar fi stânjenit-o. Deschise uşa şi ieşi, adresându-se

străjerului care stătea de pază şi care împiedica intrarea oricărei persoane pe care ea nu dorea să o vadă.

— Trimite-i vorbă lui Hannah să o aducă pe moaşă, îndată. Trimite o solie la casa lui Matias, negustorul, să o trimită pe nevasta lui şi pe soacra lui pentru confortul stăpânei mele. Şi spune-i regelui că fiul e pe drum.

Poruncile Tirţei erau scurte, ferme. Niciodată nu avea vreo problemă să-şi folosească puterea ce-i fusese dată şi bucuroasă i-ar fi dat sfaturi chiar şi regelui, dacă i le cerea. Batşeba zâmbi la gândul acesta.

— Da, stăpână. Cuvintele străjerului se stinseră în ecoul făcut de paşii săi, iar Tirţa se întoarse în încăpere şi închise uşa. Se grăbi în grădină şi ridică vasul cu apă adus de slugi de la fântână în dimineaţa aceea. Tirţa turnă nişte apă într-un pocal din aur şi i-l întinse Batşebei.

După ce luă câteva guri scurte, Batşeba puse pocalul pe o măsuţă şi începu să se plimbe prin încăpere, făcând pauze regulate pentru a respira, a număra şi a expira apoi prelung. Copilul acesta vine mai repede decât data trecută.

— Dar mai este oare vreme? Faţa îngrijorată a Tirţei o făcu pe Batşeba să-şi dorească să o consoleze.

— Suntem într-un palat înconjuraţi de ajutoare din toate părţile. Nu va trebui să fii singură atunci când voi naşte, prietena mea dragă. Suflă greu, pufăind, când se duse spre dormitorul ei şi se uită la măsuţa amplasată sub geam, unde regele şezuse şi sorbise din vinul amestecat cu apă, unde mâncase curmale şi brânză în urmă cu doar câteva ceasuri. Odăile pe care i le destinase David erau spaţioase pentru o singură femeie, dar odată ce venea copilul pe lume – şi dacă aveau să vină şi alţi copii după aceea – avea să aibă nevoie de un loc mai larg.

Îşi atinse bărbia, aşteptând încă o contracţie, amintindu-şi de strălucirea pe care o văzuse în ochii lui David când vorbea despre faptul că intenţiona să-i zidească o casă mai mare.

— Vreau să te am aproape, preaiubita mea. Ierusalimul are puţin spaţiu construibil acum şi nu vreau să străbat toată cetatea

ca să pot fi cu tine. Îi atinsese atunci mâneca cu un gest tandru, iar zâmbetul său o făcuse să se simtă parcă mai puțin ca o capră umflată şi mai degrabă ca o femeie prețioasă, pe care el o iubea.

— Probabil vei putea să–ți extinzi palatul pentru a include proprietatea care era a lui Urie. Îl văzuse cum îşi unise sprâncenele atunci, devenind gânditor.

— Aş prefera să nu fiu eu cel care foloseşte încăperile acelea. Poate că locuințele femeilor ar putea fi rearanjate pentru a-mi extinde locuința acolo. Gândul de a locui departe de el o făcu să se înfioreze. Nu vroia să-şi piardă locul privilegiat. Dacă nu te deranjează, domnul meu, aş prefera să locuiesc într-o colibă lângă tine. Nu o alunga pe roaba ta de la tine.

El îşi întoarse privirea ca şi când ar fi fost pălit de o amintire pe care ea nu o cunoştea. Fața lui se îmblânzi în cele din urmă când se întoarse s-o privească.

— Nu te voi trimite departe de mine, preaiubita mea. Niciodată. O strânsese de mână şi apoi ea îl văzu cum înghite greu.

Încă o contracție, mult mai puternică de data aceasta, o smulse din amintirile ei. Se auziră voci din camera de zi, când slujitorii ce o însoțeau pe moaşă începură să forfotească, transformându-i locuința într-o sală de naşteri.

Umbrele se întindeau deja în încăpere când în uşa ei îşi făcură apariția mătuşa Talia şi Chava, chiar la timp, înainte ca fiul ei să dea năvală afară din pântecul ei. Țipetele lui le reduseră la tăcere pe femeile care sporovăiau, puterea cu care acesta țipă umplând inima Batşebei de o fericire fără margini.

— E desăvârşit, Batşeba. Seamănă cu tatăl său. Chava atinse umerii Batşebei, susținându-i umerii în timp ce aceasta expulză şi placenta, în timp ce mătuşa Talia o ajuta pe moaşă să curețe şi să învelească copilul.

— Mulțumesc. Privi peste umăr la verişoara ei, istovită. Mi-ai lipsit.

Chava îşi muşcă buza inferioară şi încuviință din cap.

— La fel şi eu – mi-ai lipsit şi tu, adică. Matias a gândit că e mai bine să stau departe, mai ales după lucrurile pe care i le-a

spus bunicul. Își duse mâna la gură, iar Batşeba ştiu că verişoara ei spusese mai mult decât intenționase.

— Sunt prea obosită să mă gândesc acum la amărăciunea lui Sabba. Se lăsă pe spate, permițându-i moaşei să scoată cearşafurile de sub ea şi să o spele. Mireasma apei cu trandafiri şi mentă începu să îndepărteze mirosul greu de sânge şi sudoare. Dar vom vorbi curând şi trebuie să-mi spui ce v-a zis. Se întoarse, surprinzând privirea mâhnită a Chavei.

— Va fi după cum spui. Verişoara ei ezita când vorbea cu ea, acum că era soția regelui. Dacă la început Chava o crezuse cumva specială pentru faptul că atrăsese atenția regelui, acum părea că nu ştie cum să se poarte în preajma ei, ca şi când Batsheba ar fi fost prea sus, iar Chava prea jos pentru a se putea întâlni undeva la mijloc ca şi prietene.

Batşeba oftă, întrebându-se dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată aceleaşi între ei. Îl luă pe fiul ei din brațele întinse ale mătuşii Talia.

— E un băiat frumos, drăguțo, spuse mătuşa Talia. Ai toate motivele să fi mândră. I-ai dăruit regelui un fiu frumos.

— Atunci, se auzi o voce de bărbat şi se sperie, poate că l-ai putea lăsa pe rege să-şi binecuvânteze fiul pe genunchiul său. Ea se întoarse şi-l văzu pe David înveşmântat în veşmintele sale de rege, stând în arcada uşii ce dădea spre grădina ei.

Mătuşa Talia şi Chava se plecară adânc la intrarea lui, iar inima Batşebei se umplu de dragoste pentru el. Dacă era adevărat ce auzise Tirța din bârfe, atunci regele nu îşi vizita întotdeauna o soție atât de curând după o naştere şi nici nu îşi binecuvânta orice copil la doar câteva clipe după venirea lui pe lume. Uneori aştepta să îşi dea binecuvântarea până în a opta zi, când băiatul era tăiat împrejur. Prezența sa aici cu ea acum îi spunea mai mult decât i-ar fi putut rosti în multe cuvinte.

— Aş fi onorată ca domnul meu să-şi binecuvânteze fiul. Îşi luă fiul de la piept şi se acoperi, apoi şterse copilul la gură şi i-l întinse Tirței, care i-l puse lui David în brațe.

David se aşează pe scaunul din faţa ei şi ţinu băiatul, privindu-l cu un amestec de bucurie şi mândrie.

— Tatăl tău te iubeşte, micuţule. Îi puse o sărutare pe frunte băiatului. Mai mult decât atât, Adonai te iubeşte, şi tu vei fi binecuvântat de Adonai. Întâlni privirea Batşebei şi zâmbi. Am primit vizita profetului Natan la doar câteva clipe după ce Benaia mi-a adus vestea că copilul s-a născut cu bine. Adonai l-a trimis să ne spună să-i punem numele Iedidia, de dragul lui Adonai, pentru că Adonai îl iubeşte pe fiul nostru.

— Iedidia este un nume bun, cu toate că eu mă gândisem să-i spunem Solomon.

— Şi Solomon îi va fi numele. El este Iedidia doar pentru Domnul. Se uită la prunc şi mângâie obrazul băiatului cu degetul, apoi o privi, cu ochi umezi. Îndurările lui Dumnezeu se înnoiesc în fiecare dimineaţă, preaiubita mea. Copilul acesta este pentru noi începutul unei vieţi noi.

— Adonai a iertat, spuse ea în şoaptă, cu toate că în liniştea din încăpere ştiu că toţi o puteau auzi.

— Şi El ne-a trimis dragostea Lui. Privirile lor se întâlniră, iar Batşeba simţi că ea era singura persoană din toată lumea care conta în clipa aceea pentru rege. Suntem binecuvântaţi de Adonai, preaiubita mea, spuse David, întinzând copilul înfometat înapoi Tirţei, ca să i-l dea ei. Şi eu sunt cel mai nevrednic dintre toţi bărbaţii să te am pe tine.

El o privi de parcă ar fi vrut să o sărute, dar ea ştia că el nu îndrăznea să încalce legile lui Adonai cu privire la naştere. Nu după ce Dumnezeu îi dăruise atât de multe. Când David părăsi apartamentul ei, îl cuibări pe Solomon aproape, minunându-se de frumuseţea desăvârşită a micuţului şi de harul desăvârşit al lui Adonai.

— Pun rămăşag că copilul acesta va creşte şi îl va urma pe David pe tron, spuse Chava, lăsându-se jos lângă Batşeba, părăsită întru totul de nesiguranţa de mai înainte. Vei fi cea mai preţuită femeie din casa lui David!

— Preţuită, poate, dar numai de către rege. Pentru că în ciuda făgăduinţei pe care i-o făcuse David şi de binecuvântarea făcută

de Adonai prin Natan prorocul, Batşeba locuia în continuare într-o casă unde David nu era doar al ei. Iar dacă bărbați ca bunicul o condamnau încă pentru păcatul ei, la ce să se aştepte din partea altora?

Sabia nu se va depărta de casa ta.

Blestemul păcatului lor avea să rămână. Sărută creştetul copilului şi oftă. *Dar nu te va atinge pe tine, iubirea me.* Prin harul lui Dumnezeu, avea să aibă grijă chiar ea de asta.

Partea III

Absalom se purta aşa cu toţi aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Şi Absalom câştiga inima oamenilor lui Israel.

2 Samuel 15:6

Căci David făcuse ce este plăcut înaintea Domnului şi nu se abătuse de la nici una din poruncile Lui în tot timpul vieţii lui, în afară de întâmplarea cu Urie, hetitul.

1 Împăraţi 15:5

30

Strigăte îndepărtate, insistente îl treziră pe David. Se ridică dintr-odată, aruncând păturile la o parte, cu inima bătându-i năvalnic. Se întoarse să tragă din nou pătura peste soția lui, dar Batşeba se trezise deja, ținându-l în brațe pe Solomon, liniştindu-i scâncetele. El oftă adânc, cu o uşurare inexplicabilă. Era bine. Se întoarse cu fața spre el.

— Copilul?

— Copilul e bine. Îl bătu uşor pe Solomon pe spate, şoptindu-i cuvinte blânde la ureche, dar strădaniile ei nu reuşiră să liniştească cu nimic gălăgia din cealaltă parte a uşii. David deslușea vocea lui Ioab, cu toate că mintea îi era înceţoşată de somn, iar Benaia părea să-i răspund pe un ton răstit.

David îşi coborî picioarele din pat şi îşi luă tunica de noapte, legând-o uşor la mijloc. Gărzile sale ştiau că nu le era îngăduit să îl deranjeze atunci când petrecea timp cu nevasta sa. Era un privilegiu pe care şi-l îngăduia pentru a răscumpăra tot ceea ce pierduse ea. Când era cu ea, timpul său îi era dedicat exclusiv.

El o cuprinse pe după mijloc şi o sărută pe obraz când trecu pe lângă ea, apoi se îndreptă spre uşa aflată în celălalt capăt al camerei de zi, uşa ce dădea spre coridorul palatului. Celelalte soții ale lui trăiau în apartamente mai puțin spațioase, în vastul palat,

suficient de departe una de cealaltă pentru a menține pacea. Era un lucru pe care îl învățase pe pielea lui la Hebron.

Cearta se înteți când ajunse la uşă. O deschise, pentru a-l descoperi pe Ioab stând nas în nas cu Benaia. Era de mirare că nepotul său nu-l ucisese deja pe străjerul său favorit, cum făcuse cu atât de mulți alții care i se puseseră în cale de-a lungul anilor. Dar Ioab ştia că deja întrecuse mult măsura când venea vorba de bunăvoința regelui. Omul acesta merita să fie omorât pentru ceea ce-i făcuse lui Abner. Însă Ioab ştia că David avea nevoie de el. Un aspect pe care David îl disprețuia profund.

— Măria sa, regele, spuse Benaia şi îşi plecă creştetul. Nu am dorit să te tulburăm.

Ioab îl țintui cu privirea pe acesta, apoi înfruntă privirea lui David.

— Ba da, am dorit. Stătea drept, cu umerii traşi înapoi, cu bărbia ridicată în obişnuita lui postură sfidătoare.

— A murit careva? Nimic altceva nu putea explica bocetele ce se auzeau în depărtare, iar stomacul i se strânse la gândul că ar mai fi pierdut pe cineva. Dar dacă era adevărat, de ce nu se putuse să-l trezească cu bun simț şi să-i spună între patru ochi? De ce să se certe pentru asta şi să tulbure toată casa?

— Mai rău decât moartea, măria ta. Privirea pe care i-o fulgeră Ioab lui Benaia îi făcu stomacul din nou greu, apoi se strânse într-un nod puternic.

— Un atac? O răpire? Ce? Amintirea răpirii lui Abigail îi reveni în minte, dar nu erau pe timp de război, iar nevestele sale se aflau în siguranță, chiar în casa lui.

— Pot să intru? Ioab, care nu era genul care să-şi ceară vreodată permisiunea pentru ceva anume, părea dintr-odată încurcat şi neliniştit.

David făcu un pas înapoi, lăsându-l să intre. Ioab i-ar fi propus o întâlnire în altă parte dacă Batşeba n-ar fi trebuit să ştie de veştile acestea. David se uită la Benaia şi îi mulțumi uşor cu capul, citind pe fața acestuia ceva asemănător cu îngrijorarea, dar parcă şi altceva. Dacă l-ar fi întrebat, probabil că Benaia i-ar

fi explicat de ce fusese reticent să-i îngăduie lui Ioab să intre, dar în clipa aceasta lui David nu-i păsa. Îl urmă pe Ioab în încăpere şi luă loc pe canapeaua cea mai apropiată de geam, apoi îi făcu semn lui Ioab să se aşeze în faţa lui. Generalul său vânjos se aşeză pe margine, chinuindu-se parcă să găsească un loc unde să-şi pună mâinile, cu ochii săi ca de mărgele, pătrunzători, acuzatori.

David îşi încrucişă braţele, nedorind să se lase tulburat de acest nepot obraznic.

— Spune-mi repede. Se pare că e ceva important.

Ioab încuviinţă cu capul.

— Sunt necazuri.

— Asta am priceput. Spune-mi ce, dacă tot eşti acum aici.

— Amnon a silit-o pe sora lui Absalom, pe Tamar, să se urce în pat cu el, iar acum nu vrea s-o ia de soţie.

David începu dintr-odată să se înnăduşe, şi i se ridică tot părul pe piele. Se lăsă greu cu spatele pe canapea, lovitura pe care o primise ţintuindu-l acolo. Cuvintele acestea i se imprimară în minte în imagini vii, dureroase. Cu mişcări încete, hotărâte, îşi desfăcu braţele şi se aplecă înainte, odihnindu-şi capul în mâini.

O, Adonai, ce nebunie mai era şi asta?

Îşi închise ochii, amintindu-şi solul pe care-l trimisese Amnon să-i aducă vorba că nu putea veni la curte pentru că era prea bolnav să iasă din pat. Îngrijorat, David se dusese la el. Suferise destule pierderi şi se temuse... întotdeauna se temea de blestemul pe care Adonai îl rostise peste casa lui.

Amnon nu îi păruse cine ştie ce bolnav, iar dorinţa sa pentru Tamar îi păruse oarecum neobişnuită. Poate că era vinovăţia pe care o simţea David cu privire la incidentul de la Raba, când Amnon fusese capturat ca sol şi umilit înaintea curţii amoniţilor. Dacă ar fi condus o răzbunare mai rapidă de dragul lui Amnon...

Dar asta! Nu exista nicio scuză pentru ceea ce făcuse Amnon. Să o rănească pe Tamar în felul acesta, era un rău imposibil de îndreptat. David îşi ridică creştetul, masându-şi tâmplele. Îi aruncă o privire măsurată lui Ioab.

— De ce să facă Amnon una ca asta? Își putea închipui cu ușurință de ce o dorise Amnon pe Tamar. Era cea mai frumoasă dintre fetele lui David, o prințesă vrednică de zestrea unui rege.

— Ar trebui să-l întrebi chiar pe el.

— Dar te întreb pe tine. David se sculă în picioare, simțind cum se aprinde de mânie, clocotind ca apa fiartă. Se duse la geam și privi afară în noapte. Îl simți pe Ioab în spatele său.

— Ai lăsat-o pe Tamar să-i coacă turte. Nu ți s-a părut ciudată dorința lui?

Sunetul pașilor făcuți de Batșeba când intră în încăpere îl făcu pe David să se întoarcă. Nu-l mai ținea pe Solomon în brațe, iar ochii îi erau mari, fața pământie. Avea să se învinuiască pe sine pentru asta și el avea să o izbăvească de povara aceea, știind că el singur avea puterea de a o opri. Amnon ceruse să fie vizitat de o soră fecioară în propria sa casă, ceva de neimaginat fără însoțitoare. David se așteptase cu naivitate ca prezența slujitorilor să fie suficientă..

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Se prăbuși pe canapea din nou și îi făcu semn Batșebei să i se alăture. Ioab se așeză din nou pe marginea scaunului aflat în fața lor.

— Maaca și slujnicele ei sunt cele pe care le auzi văitându-se și bocind în apartamentul ei. Ioab arătă în spatele lui. Nepotul tău Ionadab, fiul lui Shammah, mi-a adus vestea.

— Treci la subiect.

— Tamar a făcut după cum ai cerut și s-a dus la casa lui Amnon să coacă turte pentru fratele ei care s-a prefăcut bolnav.

David simți cum i se scurge tot sângele din față în timp ce Ioab vorbea.

— Așa e, fiul tău n-a fost deloc bolnav. Se pare că el și Ionadab au ticluit planul s-o atragă pe Tamar în casa lui Amnon, ca să se poată culca cu ea. Amnon a pus-o pe Tamar să-i aducă turtele în dormitor, și-a trimis slujitorii de acasă și a siluit-o. Ea l-a implorat să nu facă ceva așa de nelegiuit. Chiar s-a oferit să-i devină soață, dar după ce a terminat cu ea, a urât-o și a zvârlit-o afară din casă. Refuză să se însoare cu ea, în ciuda rugăminților lui Ionadab.

Ea şi-a sfâşiat veşmintele şi-a turnat cenuşă pe cap şi s-a dus la casa lui Absalom, plângând.

David se ridică din nou în picioare, cu furia pulsându-i în vene, fierbinte şi rapidă. Îşi încleşta şi descleşta pumnii şi blestemă ziua când i se născuse fiul său. Ieşi din odaie în grădina alăturată, clocotind, furia făcându-l să se plimbe înainte şi înapoi, tot mai repede, pe fiecare nouă cărare pe care apuca. Lovi o piatră şi se răsuci, venindu-i aproape să ia un ghiveci şi să-l trântească de cărarea pietruită, dar se răzgândi şi se întoarse în casă. Ioab stătea aşteptând la geam, iar Batşeba şedea pe canapea, cu mâinile strânse în poală, lacrimile brăzdându-i obrajii cu două pârâiaşe subţiri. Furia i se risipi precum o jertfă de băutură vărsată în ţărână.

Ioab se întoarse, privindu-l întrebător cu ochii lui rotunzi şi fixaţi asupra lui David. Fapta comisă de Amnon era un lucru abominabil, un blestem. Dacă îl socotea pe Amnon răzvrătit, trebuia să ceară moartea fiului său. Dacă respecta legea cu privire la violarea unei fecioare, ar fi trebuit să-i ceară lui Amnon să se însoare cu fata, interzicându-i orice drept ulterior de a divorţa de ea. Sau cel puţin trebuia să-l alunge pe Amnon din popor, să-l izgonească de la curte şi să nu îi mai vadă faţa niciodată.

David îşi frecă barba cu mâna, înţelegând acum limpede viclenia cu care se purtase Amnon şi urându-se pentru faptul că-i crezuse minciuna. Cum putea să-l silească să intre într-o căsătorie care începea astfel? Aceasta nu era poftă, o ştia prea bine. Era ură. Nu putea şi nu avea să o supună pe fiica sa la aşa ceva.

— Voi aştepta. Dacă Amnon se căia în timp, iar dacă pocăinţa lui era sinceră şi îi cerea mâna Tamarei în căsătorie, atunci avea să hotărască. Dar nu acum. Nu aşa.

— E blestemat. Ar trebui alungat din popor. Comentariul lui Ioab nu ascundea nicio nuanţă de vehemenţă, ci doar o simplă observaţie.

— Şi-a pierdut orice drept de a cârmui în locul meu.

— Oamenii cer mai mult.

— Deocamdată, asta e tot ce pot face.

Ioab se îndreptă spre uşă cu privirea posacă.

— Absalom nu va fi la fel de iertător. Îi privi atât pe David, cât şi pe Batşeba, îi salută cu o înclinare a capului şi plecă.

— Ar trebui să te duci la fiica ta şi la mama ei. Batşeba îşi puse mâna pe umărul lui David după ce se închise uşa în spatele lui Ioab. Au nevoie de tine.

David oftă greu când o cuprinse cu braţele. Îi lăsă capul pe spate şi o privi cu ochii săi negri. Ea-i susţinu privirea, sperând ca dragostea ei să fie grăitoare, sperând că nicio umbră de ostilitate sau competiţie nu-i întina afecţiunea.

— Eşti incredibilă, îi şopti el la ureche. După tot ce-am făcut…

— Nu. Ea-şi duse două degete uşor la buzele lui. Nu putem trăi în umbra trecutului.

— Dar umbra trecutului bântuie prezentul. Blestemul îmi urmăreşte fiecare pas.

Batşeba scutură din cap.

— Nu, domnul meu. Trecutul nu se întoarce să ne urmărească. Adonai a iertat şi, aşa cum mi-ai spus adesea, El nu ne ţine în socoteală fărădelegea. El le-a şters din memoria Sa. Noi suntem cei care îngăduim ca păcatele noastre să ne hăituiască minţile.

El îşi strecură degetele printre degetele ei şi i le sărută.

— Consecinţele nu dispar, preaiubita mea. Sabia nu se va depărta din casa mea datorită păcatelor mele. Eu am adus asta peste noi toţi. Furia pe care o arătase cu doar câteva clipe înainte se spulberase. Umerii i se prăbuşiră, un om frânt.

— Dumnezeu ne va da harul de a ne îngriji de sabie atunci când va veni. Nu ni l-a dat El în harul Său pe Solomon? Nu tot ce există în viitorul nostru va fi însemnat de sabie. Într-o bună zi vom cunoaşte din nou pacea.

Bocetele din depărtare se stinseră, sunetele nopţii purtând ţârâitul greierilor şi şoapta abia auzită a vântului printre copaci.

David îi cuprinse braţele cu mâinile sale, privind-o drept în ochi, fără nicio umbră de deznădejde acum.

— Te-aş ruga să vii cu mine. Nu mă descurc prea bine cu lacrimile femeilor.

Ea-i atinse obrazul acoperit de barbă şi zâmbi.

— Iar eu aş veni dacă ţi-ar fi de ajutor, domnul meu. Dar mă tem că prezenţa mea n-ar face decât să-ţi pricinuiască şi mai multe lacrimi cu care să trebuiască să te descurci.

În ciuda faptului că Natan îl acceptase pe fiul lor şi în ciuda iertării lui Adonai, mulţi din palat şi îndeosebi nevestele lui David o socoteau o femeie stricată şi refuzau să-i recunoască statutul privilegiat în viaţa regelui, alegând să o ignore pe ea şi locul pe care-l ocupa în inima lui David.

El se întinse după mâinile ei, strângându-i-le pe amândouă într-ale sale, sărutându-i din nou vârfurile degetelor. O trase aproape şi o sărută de parcă s-ar fi temut să plece, cu o pasiune înfometată, arătându-i că are nevoie de ea.

— Întoarce-te la mine şi povesteşte-mi ce se petrece, dacă poţi, spuse ea când el se desprinse în cele din urmă de ea, cu ochii aprinşi.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— O să mă întorc înainte să mă duc la curte. Nu ştiu dacă Maaca mă va primi sau mă va pofti să plec. Dacă mă primeşte, voi zăbovi mai mult.

Ea încuviinţă şi zâmbi, ignorând lovitura uşoară pe care o simţi în stomac, cea care-i trăda gelozia acolo unde de fapt nu era loc de nicio gelozie. A şi-l închipui în braţele Maacăi – femeia aceea arogantă şi frumoasă ai cărei copii erau cei mai respectaţi la curte, al cărui fiu era primul la rând să moştenească tronul lui David – era greu. Prea greu. Dar îşi închise ochii pentru o clipă şi îşi spuse cu tărie că acesta era lucrul pe care-l avea el de făcut. Maaca şi Tamar aveau nevoie de el.

— Du-te în pace, iubitul meu. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută din nou, o sărutare pe care el nu avea s-o uite prea curând.

David bătu la uşa apartamentului Maacăi, ciocănitul său răsunând cu ecou puternic în coridoarele pustii, înainte de revărsatul zorilor. Lăsase să treacă un timp ca lacrimile ei să sece, dar hotărî că nu mai putea să se gândească la somn în noaptea aceasta, iar suferința lor nu suporta amânare. Benaia stătea la doar câțiva paşi în spatele său, prezența sa tăcută întărindu-l pe David.

Sunet de paşi se auziră din interiorul apartamentului, iar uşa se întredeschise încet. Slujitoarea Maacăi îşi acoperi gura cu mâna, țipând uşor, apoi se grăbi să-i deschidă uşa şi-i făcu semn să poftească înăuntru. Se plecă adânc, apoi alergă în grabă pe coridor.

Păşi în camera de zi şi se duse la geamul ce dădea în curtea personală a Maacăi. Un mic altar se afla într-un colț al curții pietruite, înconjurat de boscheți. David se încruntă. Trecuseră multe luni, chiar ani, de la ultima sa vizită în apartamentele Maacăi. În lipsa lui începuse din nou să se închine la dumnezeii tatălui ei? Mical ținuse cândva un terafim în casa lor, un dar primit de la mama ei, dar aici nu ar fi păstrat niciodată astfel de lucruri. Nu acum, după restaurarea ei cu Iahve.

Însă Maaca nu-L îmbrățişase cu adevărat niciodată pe Dumnezeul său. Nu aşa cum sperase el. Tamar părea să accepte, să creadă – dar apoi ce ştia el cu adevărat despre fiica sa? Absalom, pe care-l cunoştea mult mai bine… de el nu era la fel de sigur. Tânărul era prea încrezător în sine, prea arogant, pentru a fi smerit înaintea Creatorului său. Cu toate că uneori lui David i se părea că întrezăreşte o inimă mai blândă.

Se întoarse când auzi sunet de paşi. Flacăra candelei ilumină imediat încăperea întunecată, iar slujitorii năvăliră înăuntru, împrospătând pernele şi umplând pocalele cu vin. Maaca se afla în apropierea intrării în odaie, cu brațele încrucişate, cu ochii umflați şi aprigi, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Tăcerea se deplasa între ei ca o ființă vie. Stomacul lui David se strânse odată cu mandibula sa, ştiind că nimic din ce i-ar fi

spus el nu ar fi îndreptat situaţia pentru ea şi nu-i putea reda ceea ce pierduse.

— Ea unde e? întrebă el în cele din urmă, făcând un pas spre Maaca. Tamar era cea care avea nevoie de mângâierea lui, şi măcar atât putea face – să întrebe de ea.

— E în camera ei. Va sta cu Absalom de îndată ce se liniştеşte. El se va îngriji de ea acum. Ochii Maacăi erau ca nişte pumnale, cuvintele ei înmuiate în otravă. Îşi ridică bărbia, sfidarea ei provocându-l.

— Asta nu-i treaba ta sau a ei să hotărască. Eu sunt tatăl ei.

— Care a trimis-o la pieire! Unde ţi-a stat capul să-i porunceşti să-l viziteze pe fratele ei aşa, fără însoţitoare, singură cu slujitorii? Când ai început să ai încredere în fiul acela al lui Ahinoam? Ea scuipă iute cuvintele şi îşi întoarse capul ca şi când ar fi fost gata să scuipe de-a dreptul pe preşul moale din lână, dar mişcarea ei era prefăcută, un gest menit pentru el. Era un lucru la care Maaca devenise o maestră desăvârşită în anii de când o cunoştea.

— Era bolnav. Mi s-a părut o dorinţă rezonabilă. Dar oare chiar fusese? Îşi pusese întrebarea aceasta iar şi iar, şi ştiu într-o clipită, că dacă ar fi putut da timpul înapoi, nu ar fi luat din nou această decizie.

— Rezonabilă! Ahh! Scuipă din nou, doar că de data aceasta scuipatul chiar îi zbură din gură, şi ştiu că dacă s-ar fi aflat mai aproape de ea, ar fi făcut-o voit, în aşa fel încât să-l nimerească. Ura îi era de o concreteţe palpabilă.

— Dă-mi voie să o văd. Făcu încă un pas spre ea, privirea îi era fermă, oferindu-i o privire care spera a fi plină de compasiune şi totuşi lipsită de compromis.

Maaca îl privi la rândul ei, dar îşi întoarse curând privirea în altă parte. Luă o candelă de pământ dintr-o nişă din perete, se întoarse fără nicio vorbă şi porni înainte pe coridor. David o urmă, cu gândurile învălmăşite. Ştia cum să mângâie o nevastă, dar o fiică? Îşi petrecuse toată viaţa în compania fiilor săi, a tovarăşilor săi şi a sfetnicilor săi, lăsându-şi fiicele în grija femeilor. Puţinele dăţi când veneau la el sau când le vizita locuinţele erau

risipite sporadic de-a lungul copilăriei lor. Ce fel de bărbat se purta aşa?

Coridorul viră brusc la stânga, o uşă se afla deschisă pe partea dreaptă. Maaca se opri, bătu uşor şi deschise uşa fără să aştepte vreun răspuns. David intră în încăpere, surprins de multele candele ce luminau interiorul spaţios. O cameră micuţă de zi era mobilată cu o canapea şi o măsuţă, iar patul înconjurat de perdele deschise arăta precum un străjer al curăţiei de mai înainte a Tamarei. Veşmintele ei fuseseră întotdeauna în culori frumoase. Haine pe care nu avea să le mai poarte ca femeie lepădată.

Fiica lui, tânără şi vulnerabilă, zăcea cuibărită între pături, ascunsă după perdele, vizibilă doar mulţumită candelelor care alungau ce mai rămăsese din umbrele nopţii.

— Tamar! Cuvintele Maacăi erau aprige, ca nişte văpăi. Scoală-te. A venit taică-tu.

David tresări când auzi tonul femeii. Oare ea îşi închipuia că el pretindea o asemenea autoritate? Dar înţelegea şi faptul că furia ei era îndreptată împotriva lui. Şi el îşi îndreptase propria furie exact în aceeaşi direcţie. Îşi luă inima în dinţi, ştiind ce avea să urmeze.

— E în regulă. Înaintă în odaie, se apropie de Maaca şi-şi puse o mână pe braţul ei.

Ea tresări la atingerea lui, dar, spre surprinderea lui, nu se îndepărtă de el. Avea nevoie de consolarea lui, aşa cum îi sugerase Batşeba, însă ştiu într-o clipită că nu avea să o primească din partea lui.

Îşi ridică o mână în semn de predare şi se îndreptă spre pat, unde Tamar nu se clintise, în ciuda poruncii răstite a Maacăi. Se aşeză lângă ea. Ea se trase în cel mai îndepărtat colţ, îşi trase păturile până la gât şi-l privi cu ochi speriaţi. Fata era frumoasă ca şi mama ei şi ar fi putut fi soţia specială a unui bărbat, asigurându-i un tratat de pace cu un popor străin. Poate chiar cu ţara natală a mamei ei, pentru a asigura alianţa aceea peste generaţii. Dar acum nu avea să se mai întâmple.

Se uită la faţa ei speriată, iar inima i se frânse.

Amnon, cum ai putut să faci una ca asta?

Ar fi vrut să o ia în braţe, să o protejeze, să-i promită toată lumea, să-l silească pe Amnon să facă ceea ce ştia că fiul său nu avea să facă.

— Tamar, porumbiţa mea, îmi pare rău. N-ar fi trebuit niciodată să ţi se întâmple una ca asta. Îşi întinse mâna, vorbindu-i cu voce blândă, încercând să alunge temerile fetei. N-o să-ţi fac rău.

Pe Tamar o podidiră lacrimile în tăcere, iar când îşi întinse mâna şi o trase spre el, ea nu se împotrivi. Braţele sale o cuprinseră, iar ea îşi îngropă capul în mantia lui şi plânse cu suspine grele.

— El – el m-a siluit… iar apoi m-a alungat. L-am implorat… L-am implorat să mă lase să rămân… M-a alungat!

Suspinele ei îl răniră profund. Nu avea cuvinte s-o consoleze, suferinţa ei împletindu-se cu a lui. O ţinu în tăcere, lăsând-o să plângă.

Când îi secară lacrimile, o bătu uşor pe spate şi o sărută pe frunte.

— Ce ţi-a spus fratele tău Absalom? o întrebă el.

Ea sughiţă şi-şi şterse ochii cu mâneca tunicii.

— Mi-a spus aşa: „A fost fratele tău Amnon cu tine? Dar acum stăpâneşte-te, sora mea. E fratele tău, nu pune lucrul acesta la inimă." Cum a putut spune asta? Nu mă pot linişti!

David o atinse pe braţ şi încuviinţă cu capul. Tamar se uită la el, aşteptările ei înecându-se într-un torent de lacrimi. Absalom nu reacţionase la mânie, cum făcuse David. Oare credea fiul său că faptul acesta nu avea nicio consecinţă? Dar nu avea niciun rost să sugereze una ca aceasta aici în faţa mamei lui Absalom şi a surorii sale devastate.

— Mama ta a spus că Absalom a promis că va avea grijă de tine, spuse David în cele din urmă. Aşa că, atunci când eşti gata, du-te şi stai cu el. Vei fi binecuvântare în casa fratelui tău, porumbiţa mea.

Atunci el se ridică, dintr-odată nerăbdător să plece, să scape de femeia aceasta, de copilul acesta, care-l privea cu ochi atât de

îndurerați, o durere pe care nu o putea alina. Dacă ar fi putut, s-ar fi întors în timp şi ar fi îndreptat toate lucrurile care conduseseră la acest moment, ar fi şters toată amărăciunea, ar fi liniştit agonia atât de intensă în ochii aceştia de porumbiță. Numai de-ar fi putut…

Se uită la Maaca, ai cărei ochi negri, cândva atât de îmbătători şi de strălucitori, erau acum încercănați, încrâncenați şi aproape fără suflet. Brațele îi erau încrucişate la piept, postura rigidă. Nu îi dorea consolarea. Aşa că nu avea să i-o ofere.

— Dacă are nevoie de ceva, trimite-mi vorbă. Arătă cu capul în direcția lui Tamar, după care porni grăbit spre uşa ce ducea la coridor şi apoi afară din apartamentul sufocant al Maacăi.

31

David porni pe scări, cu două etaje mai sus, trecu de doi străjeri cheretiți, şi intră în pavilionul său de pe acoperiş, unde soția sa Batşeba şi fiul său Solomon îi aşteptau venirea. Arşița verii era aproape în toi, iar acoperitoarele cortului fuseseră ridicate pe margini pentru a oferi mai mult confort decât odăile de jos.

Ea şedea între perne, în timp ce Solomon se juca cu cuburile pe jos, la picioarele ei. Ea zâmbi, dând să se ridice la intrarea lui, dar el o opri cu mâna.

— Nu te ridica, preaiubita mea. El veni să se aşeze alături de ea în timp ce slujitorii începură să fluture frunze de palmieri pentru a îndepărta aerul fierbinte de peste ei, în timp ce altul veni şi le întinse pocaluri cu vin cu mirodenii. Cum te simți?

Ea-i luă mâna şi i-o strânse, un gest de consolare pe care ea-l făcea adesea, un gest pe care el se obişnuise să-l aştepte.

— Sunt bine. Ea îşi schimbă poziția cu greutate, ridicându-şi pântecul destins de copilul dinăuntru. E destul de săltăreț azi. Un băiat sănătos, puternic.

El râse şi-şi puse mâna pe mijlocul ei umflat. Răsplata îi fu o serie de mişcări scurte.

— Loveşte cu putere. Mai bine te-ai întinde să te odihneşti.

Ea-l privi într-un fel care-i făcu inima să-i bată mai repede.

— Mă odihnesc aici. Nu există loc mai bun decât alături de tine.

Drept răspuns, el îi strânse mâna, dintr-odată nesigur de vocea sa. Când devenise dragostea ceva atât de familiar? Era obişnuit cu o apropiere firească, chiar cu o grijă plină de dăruire, mai întâi cu Mical, apoi cu Abigail. Cu siguranţă, le iubise. Dar sentimentul pe care-l avea în prezenţa Batşebei nu-l părăsea nici când pleca de lângă ea. I se strecura în gânduri, făcându-l să tânjească după ea, să se strecoare din mijlocul celorlalţi pentru a petrece o clipă cu ea, chiar şi atunci când nu era posibil, când erau lucruri mai importante, unde prezenţa lui era obligatorie.

— Te iubesc, Batşeba. O spuse cu o voce atât de înceată, încât nu era sigur că ea îl auzise. Solomon se ridică de pe preşul moale şi se sui în braţele lui David.

Batşeba se aplecă să-l sărute pe David pe obraz.

— Ştiu, spuse ea în şoaptă, cu ochii luminaţi de afecţiune. Şi eu te iubesc.

El se întoarse spre ea şi zâmbi, schimbând cu ea priviri de acceptare, de înţelegere profundă. Zgomot de paşi apăsaţi le atrase atenţia.

— Tată. Un străjer se puse în calea tânărului. Lasă-mă să trec. Vreau să schimb o vorbă cu tatăl meu.

— Regele nu doreşte să fie deranjat. Poţi să-ţi aduci cererea la măria sa altădată.

— Doresc să vorbesc cu el acum!

David se aplecă aproape de urechea Batşebei.

— Absalom.

Ea încuviinţă cu capul, arătând spre deschizătura cortului.

— Nu vrei să afli ce doreşte?

Îşi dădea seama după felul în care i se încordase dintr-odată maxilarul că nu-şi dorea prezenţa lui Absalom în apropierea fiului lor, iar David nu o judeca. De când cu vătămarea Tamarei, David nu mai avea încredere în majoritatea fiilor săi şi-şi dublase gărzile din jurul locuinţei Batşebei. *Sabia nu se va depărta niciodată de casa ta.* Prorocia îl hăituia noaptea, şi-l implora mereu pe Adonai să ţină sabia departe de Batşeba şi de copiii ei.

— Mă întorc. Îl sărută pe Solomon pe cârlionții săi moi, apoi îl aşeză din nou pe podea. Se ridică anevoie, îşi netezi veşmântul, ieşi din cort şi se adresă străjilor. E în regulă. Voi vorbi cu el.

Păşi înainte şi merse ceva mai încolo pe acoperiş împreună cu Absalom.

— Ce mai faci, fiule?

— Am oameni la tuns oile în Baal Hazor. Absalom făcu o pauză, întorcându-se cu fața la David, cu spatele la parapet. Aş vrea să fii şi tu, Tată. Vrei să ni te alături tu şi toți oamenii tăi de seamă?

David privi dincolo de Absalom spre Muntele Măslinilor, în depărtare. Nu putea să plece de lângă Batşeba care era atât de aproape de sorocul ei, iar călătoria avea să fie cu neputință pentru ea chiar acum, cu toate că Absalom nu trebuia să-i cunoască gândurile.

— Nu, fiule. Întâlni privirea lui Absalom, apoi se întoarse şi porni din nou să umble agitat, încoace şi încolo pe acoperiş. Nu ar trebui să mergem cu toții la tine, să nu-ți fim povară.

— Nu mi-ați fi niciun fel de povară, tată. Absalom începu să umble mai repede, încercând să țină pasul cu paşii lungi ai lui David. Slujitorii mei sunt pregătiți cu de toate ca să vă ospăteze de veți veni. Vei găsi că sunt o gazdă pe cinste, dacă mă laşi să ți-o demonstrez.

David se opri să privească forfota din cetatea de sub el.

— Sunt convins că eşti o gazdă capabilă, fiul meu. Dar distanța e mare şi va fi prea mult pentru copii. Se uită la Absalom, băgându-i de seamă o uşoară încordare a maxilarului, tresărirea unui muşchi pe obraz. Dar ochii fiului său erau de nepătruns, nereuşind să-i citească gândurile.

— Copiii ar trebui să rămână în urmă. Lasă-i cu doicile lor. Absalom deveni mai insistent, cu toate că privirea îi rămase indiferentă.

David îi puse o mână pe umărul lui Absalom.

— Mă bucur de intenția ta de a ne include şi pe noi, dar este cu neputință de data aceasta. Fie ca binecuvântările lui Adonai să

coboare peste tine şi peste oamenii tăi. David se aplecă şi-l sărută pe Absalom pe amândoi obrajii. Zâmbi şi-l bătu pe umăr, apoi se întoarse şi porni înapoi spre pavilion.

Absalom veni după el.

— Tată, aşteaptă. Întinse o mână, dar nu-l atinse pe David.

David se întoarse. Îşi spuse să preţuiască momentul, pentru că timpul pe care-l petrecea singur cu copiii săi era mult prea rar.

— Dacă nu vii tu cu noi, lasă-l pe Amnon să ni se alăture. Privirea indiferentă dispăruse din ochii lui Absalom, făcând loc unei dorinţe pătimaşe.

David simţi cum îl trece un fior.

— De ce să vină el cu tine? Amnon ar fi făcut mai bine să stea departe de Absalom.

— Ar trebui să vină ca şi reprezentant al tău, domnul meu. Dacă nu vei veni tu cu mine, atunci arată-mi binecuvântarea ta lăsându-i pe fiii tăi să mă însoţească. Să sărbătoresc eu oare belşugul pe care l-a revărsat Adonai peste singurii slujitori ce sunt cu mine? Lasă-i pe fraţii mei să vină şi ei la ospăţ şi să se bucure de belşugul Domnului Dumnezeului tău.

Absalom îşi uni mâinile şi i le întinse într-un semn de implorare a bunăvoinţei sale. Şuviţe groase de păr negru îi atârnau mai jos de umeri, iar trăsăturile lui frumoase îi aminteau lui David de băieţelul care îl implorase adesea să-i împlinească dorinţele. David îl refuza doar arareori pe copil, iar acum simţea din nou cum se înmoaie, incapabil să-l refuze pe bărbatul care luase locul copilului.

— Nu ai fost în relaţii prea bune cu fratele tău. Cum pot eu şti că nu există probleme între voi? David îl studie pe Absalom, căutând în privirea lui o notă de ostilitate, de motive ascunse în spatele cererii sale. Pe Tamar n-o protejase de Amnon şi nu putea să greşească din nou, neprotejându-l acum pe Amnon de cei ce căutau să-i pricinuiască rău. Dar după doi ani, cu siguranţă că pericolul răzbunării trecuse.

— Dacă aş fi vrut să-i pricinuiesc vreun rău fratelui meu, nu aş fi făcut-o deja? Te rog, domnul meu, nu refuza cererea robului

tău. Privirea sa deschisă, sinceră, nu părea să ascundă nimic, iar David simți chiar o notă de vinovăție pentru faptul că aproape că-l învinuise pe fiul său de complot la răzbunare.

— Pot să te însoțească, spuse el în cele din urmă, atingându-l din nou pe Absalom pe braț.

Absalom căzu în genunchi şi sărută podeaua acoperişului de la picioarele lui David.

— Mulțumesc, domnul meu. Fie ca regele să fie bine-primit înaintea lui Adonai.

Sala pergamentelor, una din încăperile preferate ale lui David din palat, ascundea miresmele familiare de piele, cerneală, lut şi papirus. Era uşor să uite de sine aici, să lase ca închinarea la adresa lui Adonai să se reverse din vârful penei aflate între degetele sale, pe pergamentul neted de sub buricul degetelor sale. Dimensiunile templului ce avea să fie într-o bună zi ridicat de fiul său lui Iahve prindeau tot mai mult contur şi detaliu, pe măsură ce Duhul lui Adonai cobora peste el, umplându-i mintea de descrieri şi măsurători. O înfiorare îl cutremură când îşi închipui ce avea să aducă acea măreață zi.

Păşi în încăpere, închise uşa după sine şi se aşeză la masă. Degetele sale bătătorite atinseră cuvintele şi simbolurile pe care le scrisese cu o zi înainte. Se lăsă greu pe scaunul său, îşi deschise palmele şi le întinse pe masă, cu privirea ridicată în sus, cu ochii închişi.

Adonai Elohai, Adonai Echad. O, Doamne, Dumnezeul meu, Tu eşti singurul Dumnezeu. Dă robului tău urechi să audă cuvântul Tău şi un duh binevoitor care să mă susțină.

Atinse pana, gata să scrie cuvintele unei noi cântări care se născuse în mintea sa în timpul nopții.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. O cântare.

Cu încredere, Dumnezeule, vei fi lăudat în Sion,
Şi împlinie vor fi juruinţele care Ţi-au fost făcute.
Tu asculţi rugăciunea,
De aceea oamenii vor veni la Tine.
Mă copleşesc nelegiuirile:
Dar Tu vei ierta fărădelegile noastre...

— O bătaie agitată în uşă îi opri mâna. Un străjer deschise şi un sol intră grăbit, căzând proşternat înaintea mesei, lângă el.

— Măria ta, regele, un sol a sosit de la Absalom! Omul respira greu, de parcă ar fi alergat o distanţă lungă.

David lăsă pana din mână şi se ridică, cu mintea lucrându-i febril, încercând să priceapă care ar fi motivul agitaţiei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Porni spre uşă în timp ce omul se străduia să se ridice în picioare.

— Nu ştiu, măria ta. Dar mă tem că... e urgent.

David se uită la om, citindu-i teama în priviri, şi mări pasul spre sala de audienţe. Străjerul ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă, însă David îşi înăbuşi enervarea, oprindu-se scurt, doar cât stegarii şi trâmbiţaşii să-i anunţe sosirea. Încetini pasul, luptându-se cu un sentiment de groază, apoi urcă treptele şi-şi ocupă locul pe tron.

Un nou sol se apropie şi se aruncă cu faţa la picioarele lui David. Strigă cu voce gâtuită, pe măsura veşmântului sfârtecat şi prăfuit ce-l purta.

— Absalom i-a lovit de moarte pe toţi fiii împăratului, n-a mai rămas nici unul!

David înlemni ca trăsnit de fulger, paralizat. Toţi fiii săi?

Se uită la omul acela, scuturând uşor din cap.

— Nici unul din fiii mei nu a rămas în viaţă?

Dar Chileab? Se dusese şi el cu Absalom? Cu atâtea ocazii se ţinuse departe de curte. Iar Solomon şi copilul ce se afla încă în pântecele Batşebei erau aici cu el...

— Toţi? Se înecă în clipa când puse întrebarea, cu limba prea grea.

— Asta e vestea ce-am primit-o, măria ta. Absalom i-a ucis pe toţi prinţii.

Inima lui David îi bătea rar, regulat, cu toate că nu-şi putea închipui cum de se mai sinchisea să mai facă una ca asta. Sângele îi încetini, curgând greu. Îşi sili picioarele să-l susţină şi reuşi să coboare cele trei trepte spre încăperea pardosită. Privi peste sala de audienţe şi văzu privirile îngrozite de pe chipul tovarăşilor săi. Îşi întinse mâna spre gulerul veşmântului, simţi greutatea mâinii sale ce se prinse în material şi trase cu putere în jos cu o singură mişcare. În toată încăperea se auzi, ca un val în cădere, foşnetul de materiale sfâşiate, sfârticate, de veşminte destrămate într-un gest de suferinţă.

Privi în jos la solul care se afla încă pe genunchi, apoi întâmpină privirea îndurerată a lui Benaia, expresia de uluială imprimată pe chipul său asemuindu-se întocmai cu starea de slăbiciune care îl apăsa pe David în piept, golindu-i plămânii de aer. Toate acestea din pricina păcatului său? Urmările faptelor sale chiar nu aveau să se sfârşească? Însă aceste gânduri nu reuşiră decât să-i survoleze conştiinţa, dispărând arcuite în zare, ca o gazelă speriată, prea bucuroase să scape nevăzute de laţul vânătorului.

Lasă-mă să mor şi eu alături de ei.

Genunchii i se înmuiară când se ridică în picioare, se îndepărtă de sol şi se aruncă pe pământ, simţind sub picioare dalele reci şi dure.

Îndepărtează-i mânia de la mine. Sunt nimicit de apăsarea mâinii Tale. Tu mustri şi pedepseşti pe fiii oamenilor pentru păcatele lor. Le mistui avuţia ca pe o molie – căci toţi fiii oamenilor nu sunt decât un abur.

Lacrimi fierbinţi îi sugrumară gâtlejul când chipul fiecăruia dintre fiii săi îi trecură prin faţa ochilor. Amnon, primul rod al tăriei lui. Chileab, fiul schilod al lui Abigail. Adonia, Şefatia, Itream... fiii mai tineri ai ţiitoarelor sale ar fi rămas mai la urmă, dar gândul acesta nu-l consolă.

Întoarce-Ţi privirea de la mine, ca să mă pot bucura din nou înainte să trec şi să nu mai fiu.

Chiar atât de rău se înşelase în privinţa lui Absalom? Se gândise, chiar analizase motivele din care îşi dorise Absalom ca

Amnon să se alăture ospățului său, dar să-şi ucidă toți frații... ce spera să obțină prin asta?

Paşi grăbiți se auziră pe pardoseală şi murmure se ridicară în sală, în mijlocul bocetelor.

— Măria ta, regele, ascultă vorba nepotului tău Ionadab, fiul fratelui tău Şamah. Benaia se aplecă să-l atingă pe David pe umăr şi-i întinse o mână să-l ajute să se scoale. Poate că durerea nu-ți va fi la fel de mare.

David primi ajutorul oferit de Benaia şi se ridică pe picioarele ce-i tremurau.

— Ce ai aflat? îl întrebă el pe Ionadab. Cuvintele îi sunau sugrumate, cum îşi simțea şi gâtlejul.

— Măria ta, nu cred că i-au ucis pe toți prinții. Numai Amnon e mort. Aceasta a fost intenția lui Absalom încă din ziua în care Amnon a siluit-o pe sora lui, Tamar. Măria ta, regele, n-ar trebui să fie doborât de vestea că toți fiii regelui ar fi morți. Numai Amnon este mort. Ionadab stătea cu brațele pe lângă trup, cu privirea sinceră şi deschisă, cu toate că David ştia prea bine din experiență cât de viclean era Ionadab. Bărbatul nu semăna în nicio privință cu tatăl său Şamah, în care David se încrezuse cândva cu viața sa.

— De ce ar trebui să te cred că doar Amnon e mort?

— Când prinții se vor întoarce curând acasă, mărturia lor îmi va dovedi vorbele. Ionadab căzu în genunchi şi-şi plecă fruntea. Sunt robul tău, măria ta.

David privi îndelung la nepotul său, apoi le porunci picioarelor să-l poarte de-a curmezişul în cealaltă parte a încăperii, spre uşile duble, unde oamenii simpli aşteptau să intre în audiență la el. Străjile se grăbiră să-l împresoare şi să-l însoțească, croindu-i cărare spre verandă. Se aşeză pe una din băncile din piatră, de sub portic, cea care avea privelişte spre turnul gărzilor. Clipele treceau încet, ca sunetul unor greieri târâitori, iritant şi neîntrerupt. În cele din urmă, străjerul îşi părăsi postul şi coborî în grabă treptele ce duceau din turnul gărzilor şi se apropie de rege.

— Văd nişte oameni în direcţia Horonaimului, pe panta dealului.

David încuviinţă din cap.

— Continuă să veghezi. Direcţia era corectă, locaţia aproape.

Ionadab se apropie dinspre stâlpul unde stătuse până atunci. Benaia îşi coborî sabia, oprindu-l să se apropie mai mult.

— Vezi, fiii regelui se apropie. Se întâmplă întocmai cu ţi-a spus robul tău.

David înfruntă privirea lui Ionadab, mulţumindu-i cu o înclinare a capului, apoi privi dincolo de el. Sunet de copite se auzi în dreptul porţilor palatului, iar când porţile săriră în lături, prinţii intrară călare pe caii lor albi, în curtea spaţioasă. Vocile li se înălţară în bocete stridente, guturale, străpungând tăcerea apăsătoare.

David sări în picioare şi se apropie de ei. Când îl văzură fiii săi, săriră de pe catârii lor aproape deodată şi porniră spre tatăl lor. David îi cuprinse cu braţele, îmbrăţişându-i pe fiecare, plângând, sărutându-le obrajii, ţinându-i la piept, sorbindu-le mirosul. Ionadab avea dreptate. Numai Amnon lipsea dintre cei care plecaseră împreună cu Absalom. Amnon, care fusese ucis pentru a răzbuna necinstirea fecioriei lui Tamar.

O oră mai târziu, odată ajuns în odăile sale personale, David îi ascultă pe fiii săi prezentându-i din nou întreaga poveste, cu inima frântă şi umilit, recunoscător pentru faptul că Iahve îi scutise pe toţi ceilalţi. Privi pe lângă ei spre geamurile ce-i străjuiau curtea, auzind şoaptele din copaci, sunetele blânde ale vieţii ce fremăta în jurul său. Absalom fugise din Israel, întorcându-se în ţinutul străin din care se trăgea mama sa, Maaca, temându-se de consecinţe. Tânărul era întru totul îndreptăţit să fugă. David se simţea uşurat de faptul că fusese scutit să-şi exercite autoritatea împotriva unui asemenea act. Dar în acelaşi timp, îl alunga definitiv de la curtea lui David.

Absalom şi Amnon nu mai erau, iar David deplânse pierderea amândurora.

32

Batşeba se aplecă deasupra lui Şamua în timp ce-i schimba scutecul ud, cu un ochi la Şobab, care se juca cu nişte cuburi de lemn într-un colţ din odaia copiilor. Fiul ei de şapte ani, Natan, şedea la o măsuţă în apropiere, cu un beţişor în mână, desenând cu grijă litere ebraice pe bucăţi de lut uscat. Orele de învăţat trecuseră se mult, iar Tirţa avea să-i ducă în curând pe copii la culcare, însă Natan era un învăţăcel studios, hotărât să-şi urmeze numele, pe care-l purta după prorocul care condamnase păcatul tatălui său şi, în acelaşi timp, le readusese speranţa după naşterea lui Solomon.

Batşeba zâmbi când îi privi creştetul plecat, privirea fixată asupra bucăţilor de lut spart, în timp ce din colţul unde Şobab lovea cuburile între ele se auzeau zgomote de luptă. Scutură din cap şi oftă. Şobab ascultase de prea multe ori povestirile din război relatate de tatăl ei şi îi plăcea tare mult să le pună în scenă.

Fixă ultima cută a scutecului la mijlocul lui Şamua şi îi trase o hăinuţă curată peste cap, gâdilindu-l în tălpi. El gânguri şi chiui când ea-l aruncă uşor în sus, apoi îl ridică pe umărul ei.

— Aşa, micuţule. Sărută obrazul cu gropiţă al copilului şi-l duse în camera de zi unde David stătea la o masă acoperită de pergamente, unde Solomon, la cei zece ani ai săi le studia cot

la cot cu el. Era o scenă pe care se obişnuise să o vadă în ultima vreme. Se cuibări între pernele de pe o canapea aflată în apropiere şi-l puse pe Şamua în aşa fel încât să-l poată alăpta, acoperindu-se pe sine şi pe el cu o păturică drept paravan. Întâlni privirea lui David din cealaltă parte a încăperii şi-i citi plăcerea în priviri.

Batşeba zâmbi în faţa priveliştii pe care o alcătuiau, tată şi fiu, prinşi în zidirea şi plănuirea viitorului. Astfel de momente fuseseră puţine, o asemenea stare de pace, atât de fragilă în ultimii şapte ani de când Absalom îl ucisese pe Amnon, de când se refugiase în ţara bunicului său şi se întorsese spre a cere favoruri la curtea lui David. Ea se înfioră, dorindu-şi ca ultimul gând să fie neadevărat, dar oamenii, inclusiv regele, îl iubeau pe Absalom, iar în timp Ioab îl convinsese pe David să-l aducă acasă pe tânărul prinţ.

Mângâie obrazul moale al lui Şamua în timp ce suptul acestuia începea să se mai domolească, iar pleoapele îi erau grele de somn. Adonai îi dăduse izbândă lui David în fiecare bătălie, dar o îngrijora mai mult acum războiul voinţelor, al răzbunării şi al intereselor din propria lui casă. Absalom era un bărbat în care nu putea avea încredere şi fiecare gând pe care i-l acorda o înspăimânta, o îngrozea. Ce avea să-i facă dacă ajungea la putere, dacă David păţea ceva înainte ca Solomon să fie îndeajuns de mare pentru a lua în mâinile sale sceptrul cârmuirii? Fiorul acesta de groază se accentuă, făcând-o să tremure. Şamua îi dădu uşor drumul, în timp ce somnul îl învăluia, şi ea-şi folosi degetul pentru a-l desprinde cu totul de ea.

Îşi ridică privirea din nou, surprinzând profilul lui David în lumina înserării. Luna era aproape plină, iar cerul senin, iluminând priveliştea de dincolo de geam şi scăldându-i faţa în umbră. Dar nici chiar întunericul nu putea ascunde privirea pierdută sau ridurile adânci de pe fruntea sa şi nici uşoara încordare a maxilarului care uneori îi crispa trăsăturile frumoase. Prea multă durere era în viaţa lui, prea multe falimente pe care nu reuşea să le îndrepte.

— Acesta este locul sfânt din interior, care va găzdui chivotul legământului, ascuns în spatele perdelei. Masa pentru punerea pâinilor va fi aici, sfeşnicul aici, iar altarul de aur pentru tămâie în locul acesta, în faţa perdelei. David arătă ceva pe pergament, apoi se îndreptă şi-şi puse mâna pe umărul lui Solomon. Fiecare detaliu trebuie să fie precis. Vei avea la dispoziţie cei mai buni meşteri făurari din Israel şi trebuie să te foloseşti de îndemânarea lor, să ceri tot ce e mai bun de la ei. David se întoarse încet şi îl conduse pe Solomon la geamul larg ce dădea înspre răsărit spre Muntele Măslinilor. Să nu te abaţi cu nimic de la ceea ce mi-a arătat Domnul. Zidirea este pentru El, cu toate că niciun locaş nu-L poate cuprinde.

— Atunci de ce Îi zidim un templu dacă El e mai mare decât templul însuşi? Cârlionţii castanii ai lui Solomon îi cădeau pe umeri, iar ochii săi negri, pătrunzători, priveau faţa tatălui său cu o hotărâre calmă.

Batşeba se ridică, i-l dădu pe Şamua Tirţei, şi se duse să se alăture soţului şi fiului ei lângă geam. Braţul lui David o cuprinse, cu un zâmbet plin de dragoste, posesiv, destinat doar ei. Trecu o clipă, apoi îl privi din nou pe Solomon, frecându-şi mâna peste cârlionţii întunecaţi ai fiului său.

— Adonai nu are nevoie de o clădire în care să locuiască, precum dumnezeii altor popoare, spuse David, arătând spre cer. Cerurile sunt locuinţa Lui şi pământul aşezarea picioarelor Sale. Arătă cu mâna spre masa încărcată cu toate pergamentele, desfăşurate cum erau. El ne îngăduie să zidim templul Său pentru noi oamenii, ca noi să avem un loc unde să venim înaintea Lui, să învăţăm despre El. Tot ce mi-a spus să fac are un scop în lege, este după modelul pe care i l-a dat Dumnezeu lui Moise pe munte. Adonai este desăvârşit, după cum sunt toate căile Lui. De aceea, trebuie să urmezi detaliile până la cele mai neînsemnate amănunte.

— Când voi fi rege, spuse Solomon, privind spre David, cu braţele încrucişate la piept, voi face întocmai ca tine, tată.

David îi dădu drumul Batşebei şi-şi puse amândouă mâinile pe umerii lui Solomon, privindu-l cu seriozitate.

— Trebuie să îți amintesc, fiule, că nu ai voie să povesteşti cu nimeni despre împărăția care va fi a ta. Discuțiile despre templu trebuie să rămână un secret de familie. Nu este prudent să vorbim despre aceste lucruri cu alții. Nu încă. Îi dădu drumul şi făcu un pas îndărăt.

Solomon încuviință cu o mişcare a capului, cu ochii mari pe chipul lui tânăr şi oarecum încărcat cu prea multă pricepere.

— Înțeleg, tată. Frații mei mai mari sunt meniți pentru tron înaintea mea. Nu ar fi prea încântați să ştie că te gândeşti să îmi dai mie coroana.

Batşeba păşi între tată şi fiu, tulburată, întrebându-se dacă era înțelept să-i spună una ca asta lui Solomon, atât de curând.

— Va fi destul timp să discutăm aceste lucruri într-o altă zi. Îl privi ferm pe Solomon.

— Da, mamă. Noapte bună, tată.

David îl salută pe Solomon cu o înclinare a capului, iar Batşeba îl sărută pe obraz înainte să se întoarcă şi să plece ca să se alăture fraților săi în odăile pe care le împărțeau împreună. Curând avea să aibă odăile lui, dar deocamdată părea să se bucure de tovărăşia celor mai mici.

Batşeba îl privi plecând, apoi se întoarse spre David, a cărui privire se întoarse din nou spre luminile şi umbrele înserării ce se lăsau peste străzile şi peste bolta Ierusalimului. Îşi strecură mâna într-a lui şi i-o strânse uşor.

— Pari îngândurat în seara asta.

Remarca ei fu urmată de tăcere şi-şi dori să îi fi putut ridica încordarea de pe umeri, ridurile de îngrijorare de pe frunte. Ce poveri avea de purtat un rege! Şi se simți neputincioasă în a-i uşura povara.

— Uneori mă gândesc la nesăbuința mea. Rămase privind în depărtare, în timp ce cu degetul mare îi mângâia palma. Sunt mai aproape de Adonai decât am fost vreodată. Adesea îmi vorbeşte, îmi dă viziuni despre lucruri pe care nu le înțeleg. Mă trezesc şi le consemnez şi Îl rog să-mi dea înțelegere, dar nu îmi spune niciodată mai mult decât îmi arată la început. Sunt prorocii la fel

ca cele pe care le-au primit Natan sau Gad sau Samuel, nu despre acum, ci despre o zi anume din viitor.

— Asta e bine, nu? Eşti înţelept să stai atât de aproape de Adonai. Ea păşi mai aproape de el, rezemându-se cu umărul de pieptul său. El păru să fie încântat de apropierea ei.

— Templul e cel care mă preocupă. Uneori mă mistuie – detaliile sunt atât de multe! Se întoarse, ţinând-o înaintea sa. Tânjesc să-l văd, dar nu pot face nimic mai mult decât să notez toate instrucţiunile pe care mi le dă şi să-i pun arhitecţi să mi-l deseneze, ca să am cel puţin închipuirea a ceea ce va veni. Le-am arătat sfetnicilor mei, preoţilor, lui Natan – cu toţii mi-au spus că planurile sunt în conformitate cu legea. Aşa că sunt încrezător că viziunile mele sunt din mâna lui Adonai şi nu izvodirea minţii mele.

Îi vârî o şuviţă de păr după ureche, cu o privire serioasă.

— Vreau să pornesc zidirea acum, dar Adonai mi-a refuzat acest privilegiu, aşa că adun materiale şi împărtăşesc planurile cu cel care îl va zidi... dar tocmai aici e întrebarea. Nu-i încarc cu greutăţi prea mari umerii lui tineri? Povara de a zidi această construcţie este mare. Şi va trebui să ajungă rege ca să poată face asta. Absalom şi Adonia nu i-ar îngădui lui Solomon dreptul de a zidi templul sub cârmuirea lor. Aşa că nu îi pun cumva viaţa în pericol prin faptul că-i spun toate acestea încă de pe-acum?

Batşeba îşi ridică o mână pentru a-i mângâia barba.

— Mă întrebam acelaşi lucru, preaiubitul meu, dar ştiu în acelaşi timp că trebuie să faci asta. Trebuie să împărtăşeşti bucuria aceasta. Teama pentru fiul ei se războia cu dorinţa de a-şi mulţumi soţul. Dacă nu-l consola, altcineva i-ar fi luat locul bucuros. Trebuie să avem încredere că Adonai îl va ocroti. Nu ne-a spus Natan că Dumnezeu l-a ales pe Solomon, i-a spus Iedidia pentru că aşa a găsit de cuviinţă? Adonai îl va ocroti. Dar nu pot să nu fiu de acord cu tine, trebuie să păstrăm tăcerea în privinţa asta. Pe cât ştiu că-l iubeşti de mult, în Absalom nu putem avea încredere.

— După ce i-a făcut Amnon Tamarei şi Absalom lui Amnon, aproape că te-ai putea întreba dacă ne putem încrede în vreunul dintre fiii mei. Se aplecă spre ea şi o sărută. În afară de Chileab şi de fiii tăi, iubita mea, pentru că au o mamă care îi învaţă bine.

Ea-l cuprinse cu braţele pe după gât, răspunzându-i la sărutare cu o sărutare din partea ei. Cât de mult îl iubea pe omul acesta! Cât de binecuvântată o făcea să se simtă, cu toate că ştia chiar şi acum că nu merita nimic din toate binefacerile care veniseră peste ea. Felul în care Amnon o necinstise pe Tamar, sora lui Absalom, şi uciderea de mai apoi a lui Amnon de către Absalom, erau puternice aduceri-aminte despre modul în care David suferise din cauza ei.

Absalom nu era de încredere. Dacă afla faptul că Solomon era moştenitorul preferat al regelui, ce l-ar fi împiedicat să se năpustească asupra ei şi a copiilor ei sau chiar a propriului său tată? Dăduse foc câmpului lui Ioab pentru a atrage atenţia generalului, toate acestea pentru a-şi împlini propriile dorinţe egoiste. Tânărul era un iresponsabil.

Şi periculos.

Se înfioră chiar în clipa când braţele lui David o cuprinseră. Dacă Absalom afla adevărul făgăduinţelor pe care i le făcuse David, ar putea-o apăra el, chiar rege fiind, de ura fiului său?

Cu suita ce-l flanca înainte şi înapoi, David porni spre partea din dos a terenurilor palatului, la magaziile sale. Caruri trase de boi împresuraseră locul, încărcate până la refuz cu aur, argint, aramă şi fier, luate pradă din cea mai recentă bătălie împotriva edomiţilor. Abiatar şi Ţadoc, înveşmântaţi în toată ţinuta preoţească, aşteptau în preajmă.

Când pătrunse în mijlocul cercului de bărbaţi şi femei, privi mulţimea nerăbdătoare şi expiră prelung când dădu cu ochii de preaiubita lui Batşeba însoţită de tatăl ei, de Eliam, şi cei mai mari doi fii ai ei. Prezenţa lui Eliam era, de asemenea, o dovadă

grăitoare a iertării lui Iahve. Absența lui Ahitofel îl îngrijora mai mult. Tatăl şi fiul păreau să nu fie niciodată de acord, şi totuşi sfaturile lui Ahitofel îi erau lui David mai prețioase decât orice altceva. Însă între timp trecuseră şase luni de când se ținea departe de curte, iar David se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă prietenul său avea să se mai întoarcă vreodată.

Gândul acesta îi domoli entuziasmul, însă şi-l reprimă şi păşi înainte, cu mâinile ridicate spre ceruri.

— Am venit azi să închinăm aceste obiecte din aur, argint, aramă, fier şi pietre prețioase lui Adonai. Într-o bună zi, când voi adormi lângă părinții mei, un mare templu va fi înălțat spre închinare şi în cinstea lui Adonai. Aceste puține obiecte se adaugă multor altor materiale pe care le-am adunat prin războaie pentru a sluji tocmai acestui scop. Fie ca Adonai Eloheinu, Domnul, Dumnezeul nostru, să primească această jertfă. Îi făcu un semn cu capul lui Țadoc, care păşi înainte, îşi ridică mâinile şi începu să se roage.

David îşi plecă fruntea, cu inima smerită, aşa cum era de fiecare dată când preoții înălțau rugăciuni Domnului. Nenumăratele tone de aur şi argint erau aproape imposibil de măsurat, arama şi fierul, deja în cantități mai masive decât puteau cântări. Magaziile din Ierusalim şi din alte cetăți din Israel adăposteau mai mult de atât, inclusiv lemnul simplu şi de cedru de care avea să aibă nevoie Solomon – când, în sfârşit, David va putea face de cunoscut întregului popor că Solomon avea să fie cel care urma să urce pe tron în locul său.

Când rugăciunea luă sfârşit, David privi în direcția Batşebei. Surprinse o fărâmă din adorarea pe care el însuşi o simțea în prezența lui Adonai când întâlni ochii negri ai lui Solomon. Stătea aproape, dar totuşi separat de mama sa, cu o mână protectoare pe umărul lui Natan, postura sa trădând limpede atitudinea unui prinț cu sânge împărătesc. Alegerea lui Adonai pentru acest fiu nu înceta să-l surprindă pe David, cu toate că îngrijorările continuau să-l curteze în nopțile când somnul îl ocolea. Absalom şi Adonia reprezentau cele mai redutabile piedici în calea lui

Solomon şi nu aveau să primească niciodată bine hotărârea lui David. Oare aveau să încerce să-i submineze voia?

Oare poporul avea să accepte un fiu născut de o nevastă cu care curvise?

Se dezbără de acest gând când se îndepărtă de uşile grele din lemn de stejar ale magaziei. Robi vânjoşi descărcară lăzile din căruțele ce scârțâiau din toate încheieturile, gâfâind puternic sub poveri grele în timp de cărau toate comorile din curte în magazie. Forfota şi conversațiile continuau cu intermitență, amestecându-se cu ciripitul păsărilor din palmierii ce străjuiau curtea.

Un bărbat îşi drese glasul, atrăgând atenția lui David. Se întoarse şi-l văzu pe Absalom flancat de doi din oamenii lui Benaia.

— Măria ta, am putea merge împreună la magazie? Doreşti să arăți slujitorului tău bogățiile pe care Adonai i le-a dat măriei tale, regele?

Aceasta era o favoare pe care David intenționase să o rezerve fiului său Solomon, după ce mulțimile se vor fi risipit. Privi dincolo de Absalom şi-l zări pe Benaia cum scutură încet şi dezaprobator din cap. Gestul acesta, însoțit de o grimasă în care colțurile gurii acestuia coborâră uşor, îi oferi lui David un răgaz. Benaia nu avea încredere în fiul său, iar David nu trebui să privească în direcția Batşebei pentru a şti că, dacă se uita, privirea ei avea să-i trădeze îngrijorarea, teama chiar.

— Nu se poate acum să vizităm magazia cu tot ce adăposteşte ea, fiul meu. Dar îți pot arăta câteva dintre piesele cele mai valoroase. Îi zâmbi lui Absalom, întinzându-şi mâna, apoi porni înainte, conducându-l pe prinț spre magazie. Benaia păşi rapid înaintea lor, făcându-le loc lui David şi fiului său să treacă.

Păşiră într-o parte, creând un coridor liber pentru cărăuşii care continuau să aducă înăuntru cantități importante de argint, orientându-le spre cămările din spate.

— Ținem argintul într-o încăpere întunecată şi închisă, pentru a împiedica oxidarea, spuse David când se apropie de o masă de cedru lustruită şi sculptată cu multă măiestrie. Aceasta a sosit

de la regele Amonului. Desprinse capacul, dezvelind o coroană grea din aur curat, încrustată cu multe nestemate, scânteind pe o perinița moale din pânză de culoare închisă. Degetele sale mângâiară aurul, dar nu făcu niciun gest care să-i fi trădat intenția de a o scoate din cutie. Coroana cântăreşte un talant şi e prea grea pentru o folosire zilnică. O port în zilele de sărbătoare.

— O lucrare măiastră. Admirația lui Absalom i se citea în priviri. Se uită spre David, cu bărbia uşor ridicată. Am să o port cu cinste şi mândrie când mă vei face rege într-o bună zi, tată. Şi îți voi construi acest templu pentru Adonai, de care vorbeşti atât de des. El îngenunche deodată lângă David, apucă mâna lui David, şi-i sărută inelul cu pecete. Sunt slujitorul tău, regele meu.

Inima lui David se opri în loc şi se simți dintr-odată prins într-o capcană, precum o pasăre în colivie. Înălță o rugăciune tăcută spre ceruri, implorând înțelepciune, îl trase pe Absalom în picioare şi expiră prelung.

— Teme-te de Domnul Dumnezeul nostru şi fă voia Lui mai presus de orice, spuse el şi făcu semn cu mâna pentru a porni spre următorul obiect expus vederii lor. Deci, la timpul potrivit, vei fi un rege înțelept. Adevărul se împletea cu ceea ce avea să se dovedească cu siguranță a fi o minciună şi totul avea un gust neplăcut pe limba lui.

— Mulțumesc, tată. Absalom se îndreptă şi zâmbi, întorcându-se să inspecteze o altă bijuterie executată cu măiestrie. David îi explică cu răbdare de unde provenea fiecare exemplar, apoi se scuză şi se întoarse la curte. În timp ce ieşiră din nou în lumina târzie a dimineții, Absalom se întoarse spre David.

— Tată, când am fost în Gheşur cu bunicul meu, am făcut un legământ că, dacă Adonai mă va aduce înapoi în Ierusalim să văd fața regelui, mă voi duce la Hebron şi Îi voi aduce o jertfă acolo. Am îngăduința ta să mă duc, măria ta?

David privi cu atenție fața lui Absalom, simțindu-şi inima înmuindu-se în fața tonului său sincer, sinceritatea din ochii fiului său implorându-l. Poate că minciuna nu era, de fapt, minciună. Poate că Absalom avea să ajungă totuşi rege, iar Solomon

urma să cârmuiască împreună cu el. Dar gândul acesta era ridicol. Era bine că Absalom dorea să aducă o jertfă. Poate că inima lui tânjea să-I fie pe plac Domnului, până la urmă.

— Du-te în pace, fiul meu, spuse el, sărutându-l pe Absalom pe amândoi obrajii.

Absalom se plecă din nou la picioarele lui David.

— Mulțumesc, măria ta.

33

— Câțiva dintre bărbații din Israel au fost poftiți să-l însoțească pe Absalom la Hebron. Tatăl ei şedea pe una din canapelele tapisate ale Batşebei, balansându-l pe genunchiul său pe Şamua care nu avea decât şase luni. Şobab, în vârstă de trei ani, era cuibărit alături de el, nerăbdător să audă încă o povestire de război a bunicului său. Eu sunt unul dintre ei.

Batşeba se lăsă greu între perine, alături de tatăl ei, şi îl trase pe Şobab în poală.

— Bineînțeles că nu-l vei însoți. Nu-i aşa? Încă din fragedă copilărie, nu urmărise toată viața ei decât să-l mulțumească pe omul acesta, chiar şi atunci când se măritase cu un războinic, împotriva dorinței inimii ei. Faptul că o iertase pentru că alesese să-l mulțumească pe rege înaintea soțului ei, chiar înaintea lui, continua să o uimească. Simți cum dragul de el îi umple pieptul şi îl privi, ştiind că primea în sfârşit dragostea după care tânjise din partea lui, căci i-o putea citi în privirea pe care i-o oferi el şi în afecțiunea pe care le-o purta fiilor ei.

— N-aş putea să-l urmez pe Absalom când nu ştiu unde ne duce. Şi-apoi, au plecat de trei zile. Eliam mângâie cârlionții moi ai lui Şamua, apoi i-l întinse lui Batşeba, pentru a-l prelua pe nepoțelul său cu fire de războinic.

Îngrijorarea îi strânse stomacul Batşebei când privi fruntea brăzdată de riduri a tatălui ei, ochii săi ce priveau în gol, pierduți.

— Ce este, tată? Ştii tu ceva ce nu-mi spui.

Eliam îl mută pe Şobab din poala sa, pe genunchi, săltându-l pe băiat, iar acesta scoase chiote stridente de bucurie. Îşi plecă creştetul în direcția ei, iar ea se aplecă spre el, la rândul ei, recunoscând în gestul său încercarea de a fi discret. Râsetele lui Şobab aveau să le mascheze vorbele.

— Nu ştiu ce are Absalom de gând. A pornit spre Hebron…

— Să aducă o jertfă. Mi-a spus regele. Din anumite motive, nu putea rosti numele lui David decât în intimitate – numai înaintea lui.

— Da. Aşa a afirmat prințul. Dar am auzit vorbindu-se… O privi din nou, dar când încetă să-l mai legene pe genunchiul său pe Şobab, băiatul se aplecă înainte spre pieptul bunicului său şi-l prinse de tunică.

— Mai mult, Sabba! Mai mult!

— Şobab! Nu-l mai necăji pe bunicul. Batşeba regretă tonul aspru pe care-l folosise în clipa când Şamua îşi împinse buza înainte, iar Şobab acompanie țipetele ascuțite ale fratelui său. Gata, gata, haideți acum. Nu mai plângeți. Îl luă pe Şamua şi-l bătu uşor pe spate în timp ce tatăl ei îl purtă pe Şobab la geam şi arătă spre ceva aflat în depărtare, liniştindu-l pe copil.

După ce băieții fură liniştiți, îi dădu în grija Tirței, să-i culce de după-amiază. Ea ieşi, alăturându-se tatălui ei în curtea de lângă camera ei de zi, unde acesta o aştepta.

— Spune-mi ce ştii, Abba.

Privi în direcția locuinței ei. Slujitorii mişunau prin odăi, dar niciunul nu-i tulbura şi nici nu se aflau îndeajuns de aproape să-i audă, nici chiar străjerul ce stătea de veghe în celălalt capăt al grădinii, aproape de uşa ce ducea la coridoarele palatului. Străjerii o protejau cum nu mai fusese protejată nicio altă soție înaintea ei, înconjurând-o la fel cum o făceau cu regele.

— Ştiu că Absalom s-a străduit din răsputeri să-i facă pe toți cei din Israel să-l iubească, furându-le loialitatea. Nu ştiu dacă îşi

vor pierde loialitatea față de rege sau nu. Bănuiesc că bunicul tău e de partea lui Absalom.

Batşeba luă o gură de aer.

— Sabba! Tată, cum ar putea... Dar cuvintele i se stinseră imediat. Ştia exact cum şi de ce ar fi procedat bunicul ei în felul acesta. Nu m-a iertat niciodată.

Brațul lui Eliam o cuprinse cu un gest de afecțiune, un gest cu care nu era obişnuită şi la care nu se aşteptase. Ochii i se umplură pe neaşteptate de lacrimi şi nu mai putu vorbi. El îi strânse umerii, cu stângăcie la început, apoi o trase aproape. Ea-şi rezemă capul de umărul său.

— S-ar putea să ne aştepte necazuri, îi sopti el în ureche. Trebuie să te pregăteşti şi fii gata să-ți protejezi fiii cu orice preț. Poate că Solomon nu reprezintă o amenințare pentru Absalom, dar asta nu înseamnă că Absalom nu îl va considera astfel. Trebuie să-l avertizezi pe rege.

În depărtare se auziră strigăte, şi paşii grăbiți ai multor slujitori o lăsară pe Batşeba fără replică. Se simți lipsită de protecția caldă a tatălui ei când acesta îi dădu drumul şi traversă în grabă grădina, înaintând spre uşa de acces. Privi înapoi şi îşi întinse mâna spre ea. Să nu-ți părăseşti iatacurile.

Ea încuviință din cap, simțindu-se cuprinsă de teamă când se grăbi să iasă din grădină şi intră în locuința ei. Tirța aproape că se ciocni de ea, frământându-şi brațele cu mâinile, rontăind şi ultima îmbucătură dintr-o curmală, cu resturi de coji între dinți.

— Ce este? Batşeba porni spre odaia copiilor, unde Şobab şi Şamua dormeau de amiază. Natan şi Solomon erau în altă încăpere, în palat cu Iehiel, pedagogul care se îngrijea de educarea lor. Ce se întâmplă?

— Nu pot spune, domnița mea. Slujitorii fug care încotro. Se zvoneşte că suntem atacați.

Batşeba se opri brusc şi o apucă pe Tirța de braț.

— Cum adică atacați? Ce putere străină ar fi îndrăznit să se ridice împotriva lui David? Ioab, vitejii, oastea – niciun bărbat

din Israel nu i-ar îngădui vrăjmaşului să se apropie atât de mult de capitala regelui.

— Se spune că Absalom soseşte cu ciomege şi săbii.

Batşeba o privi ferm pe Tirța, nu ca pe o slujitoare, ci ca pe o prietenă de încredere.

— Trebuie să îi protejăm pe copii.

Tirța îşi trecu limba peste dinți şi încuviință din cap, grăbindu-se spre odăile copiilor, iar Batşeba o urmă. Tânjea după David, după atingerea sa care o asigura că totul avea să fie bine. S-ar fi dus chiar acum la el, să afle ce se întâmpla cu adevărat, dar cuvintele tatălui ei îi țintuiau picioarele. Se opri, privind-o din nou pe Tirța.

— Lasă-i să doarmă până când se întoarce tata. Nu are rost să-i trezim dacă astea sunt doar zvonuri şi nu vom avea niciun motiv de îngrijorare. Ea-şi închise ochii, simțind cum epuizarea o vlăguia de puteri. Şamua se mai trezea din când în când noaptea să fie alăptat, iar ea-l îngăduia, ştiind cât de repede treceau zilele acelea şi cât de curând avea să fie înțărcat.

Se îndepărtă de Tirța spre uşa păzită de gărzi, ce dădea spre coridoarele palatului. Îndoiala îi împânzi mintea. Să ceară oare informații de la gărzi sau să aştepte întoarcerea tatălui ei? Se răsuci când ajunse la uşa grea din lemn de cedru, picioarele de plumb purtând-o înapoi la Tirța, cu o teamă crescândă.

Păşi două trepte şi se împiedică peste un preş, dar apoi îşi recăpătă echilibrul. Privi în jur, însă Tirța se dusese în odaia copiilor, întrezărindu-i silueta îndesată prin uşa deschisă. Batşeba se prăbuşi pe una dintre canapele chiar când uşa se deschise dintr-odată în spatele ei. Sări în picioare şi fugi să-l întâmpine pe tatăl ei, care stătea în uşă cu trei gărzi şi o mână de slujitori în spatele său, cu chipul marcat de îngrijorare şi sobrietate.

— Ia-ți copiii şi vino îndată. Plecăm din Ierusalim! Tatăl ei respira greu ca şi când ar fi escaladat piscuri de munți ca să ajungă la ea.

Slujitorii trecură pe lângă el şi intrară în odaie, începând să strângă lucrurile trebuincioase şi să le îndese în saci de pânză

şi coşuri de nuiele. Vocea Tirţei se înălţă deasupra tuturor, zorindu-l pe Şobab să se trezească. Ieşi din odaie, târându-l după ea pe Şobab şi cărând un Şamua adormit în braţele ei.

Batşeba îl luă pe Şamua din braţele Tirţei, bătându-l uşurel pe spate în speranţa că băieţelul reuşea să îşi continue somnul în mijlocul dezordinei create.

— De ce, Abba? întrebă ea în şoaptă. Spune-mi ce s-a întâmplat. Simţea cum, sub tunică, inima îi gonea ca un armăsar în galop şi se rugă ca Şamua să nu-i simtă teama. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un copil care să-i urle în braţe.

— Este exact aşa cum mă temeam. Absalom a răpit inimile oamenilor din Israel şi se îndreaptă înspre noi. Regele a poruncit să părăsim cetatea înainte s-o treacă Absalom prin sabie. O înghionti blând şi o apucă de încheietura mâinii. Vino.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Sandalele mele. Nu pot umbla în pustie desculţă.

El plesni din degete, atrăgând atenţia unui slujitor.

— Ajut-o pe soţia regelui să-şi încalţe sandalele.

Ea se aşeză pe banca de lângă uşă, în timp ce slujitorul îi legă repede curelele de piele în jurul picioarelor şi i le legă.

— Trebuie să mergem, spuse tatăl ei când se ridică în picioare. Regele întreabă de tine.

Afirmaţia lui o luă prin surprindere.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Îţi spun acum.

Ea-şi înăbuşi frustrarea, recunoscătoare pentru protecţia lui. Sigur că David avea nevoie acum de ea. Nimeni nu ar fi putut înţelege la fel de bine ca ea cum se simţea, vinovăţia pe care şi-o asuma pentru alegerile lui Absalom.

I-l întinse pe Şamua înapoi Tirţei care îl ţinea pe Şobab cel somnoros de mână, urmată de un slujitor ce căra desagii cu haine.

— Vreau în braţe, Sabba! Şobab îşi întinse mâinile spre Eliam.

Eliam se aplecă şi-şi ridică în braţe nepotul, punându-l pe umerii săi.

— Ţine-te bine, micule.

Băiatul începu să râdă în timp ce goneau pe coridoarele palatului.

— Cum rămâne cu Solomon şi cu Natan? întrebă Batşeba, încercând să ţină pasul cu mersul grăbit al tatălui său. Nu-i putem lăsa aici!

— Iehiel îi va aduce cu toţi fiii mai tineri ai regelui. Îi poţi lua lângă tine de îndată ce ieşim din cetate. Regele nu părăseşte cetatea fără fiii săi. Grăbi pasul, ţinând strâns picioarele lui Şobab, evitând străjile şi slujitorii înnebuniţi, ce păreau inapţi să hotărască în ce direcţie să apuce.

— Haide, spuse el din nou, pe un ton mai urgent de data asta.

Ajunseră în cele din urmă la porticul unde spusese tatăl ei că-i aştepta David. Îl găsi împresurat de gărzi înarmate şi curtea era înţesată de femei şi copii ce plângeau. Soldaţii împresuraseră perimetrul de-a lungul zidurilor palatului, în timp ce slujitorii aruncau în neorânduială veşminte şi giuvaeruri şi merinde în coşuri şi desăgi, pe câţiva măgăruşi. Scena era una de haos organizat, iar Batşeba stătu în loc, privind la toate, negăsind nicio cale de a ajunge aproape de rege.

— I-am sugerat să rămână şi să apere Ierusalimul, spuse tatăl ei, plecându-se lângă urechea ei. Oastea este la porunca lui, iar Ioab a încercat să-l convingă să rămână. Absalom nu este o opţiune pentru noi, iar Ierusalimul este bine fortificat.

Batşeba surprinse profilul lui David, observă cutele din jurul gurii sale, felul uşor înclinat în care-şi ţinea capul. Cu toate că purta încă coroana lui Israel pe creştet, atitudinea lui sugera înfrângere. Nu avea puterea de a lupta împotriva fiului său, ca să-l învingă. Şi după anii în care reuşise să facă din Ierusalim cetatea sa, Cetatea lui David, înfrumuseţând-o şi ridicând porţi şi întărituri de pe terasele de piatră de la Milo spre oraş, nu dorea să o vadă acum nimicită, nici poporul vătămat. Cetatea era în inima lui, era chiar pulsul inimii lui. Nu avea să rişte nimicirea ei pentru a-şi împlini o ambiţie, nici chiar de dragul propriei siguranţe.

Dar ce avea să se aleagă de nevestele, de fiii şi fiicele sale? Ce avea să se întâmple cu Solomon? Erau oare mai în siguranță în pustiu decât în spatele zidurilor solide ale Ierusalimului?

Se aprinse de mânie, surprinsă că îşi putea strânge pumnii – îi venea să urle, să țipe la femeile nesăbuite ce plângeau şi se văicăreau în fața verdictului emis de rege – însă cu toate astea avea puterea de a rămâne liniştită, privindu-şi preaiubitul, înțeleagându-i decizia, iubindu-l.

Atunci el se întoarse şi o privi în ochi, iar uşurarea ce i-o citi pe față îi spulberă toată mânia. El porni spre ea, străjile dându-se în lături pentru a-l lăsa să treacă. O prinse de mână, iar ea-i simți degetele reci. Se aplecă spre ea şi îi atinse buzele cu o sărutare uşoară, apoi o trase la pieptul său, fără să spună nimic. O asemenea manifestare a afecțiunii în public o tulbură, fiind împotriva protocolului obişnuit. Dar aceste momente nu erau unele obişnuite.

Benaia, Ioab şi Abişai se apropiară. Ioab vorbi în numele întregului grup.

— Suntem gata să pornim, măria ta.

David îi dădu drumul şi se îndepărtă de Batşeba, poruncind cu un glas liniştit celor de lângă el, iar scurta manifestare de afecțiune față de ea se încheiase. Sentimentul dezolant ce o cuprinse îi răpi şi ultima umbră de vlagă ce-o mai avea şi se clătină, temându-se că picioarele nu aveau s-o țină. Dar ştia că el avea să se întoarcă la ea de îndată ce timpul avea să i-o permită, de îndată ce obligațiile lui față de ceilalți aveau să se mai reducă. Trebuia să fie puternică de dragul lui, indiferent dacă era în asentimentul lui sau nu.

Privi în spatele ei la grupul de femei, unele încărcate cu copii mici şi urmându-l pe rege spre porțile palatului, plângând în timp ce mergeau. Surprinse căutătura Maacăi şi îi simți ostilitatea plină de amărăciune din ochii ei disprețuitori.

Batşeba îşi întoarse privirea, strângându-şi mantia mai aproape de gât. Trecu prin mulțime, căutându-i pe Solomon şi pe Natan. Când îi găsi, îi cuprinse cu brațele şi porni după David,

prin porţile palatului, plângând împreună cu ceilalţi, păşind cu toţii pe ulițele prăfuite ale Ierusalimului. Privi în urmă la palatul strălucitor şi le zări pe cele zece ţiitoare stând pe verandă, rămase să aibă grijă de palat.

Îşi întoarse privirea de la această privelişte şi se împletici înainte, dar fu susţinută de cei doi fii mai mari ai ei şi se întrebă dacă aveau să se mai întoarcă vreodată acasă.

34

Razele stăruitoare ale soarelui uscară lacrimile pe obrajii umezi ai Batşebei în momentele când treceau Valea Chedronului şi porneau pe cărarea ce suia spre culmea Muntelui Măslinilor. Regele aşteptă ca toţi oamenii să treacă pârâul Chedron, inclusiv unitatea mercenară a străinilor cheretiţi şi peletiţi dintre gărzile personale ale lui David şi a mai noilor ghitiţi, oameni din cetatea filisteană Gat care veniseră să se refugieze la David.

În jurul ei se auzeau plânsete şi nu-şi putea reţine propriile lacrimi când văzu amărăciunea fără margini de pe faţa lui David. Îşi scosese sandalele la poalele muntelui, iar acum îşi pusese o pânză de sac peste capul său încoronat – un semn de frângere şi smerire. Gestul său îi străpunse inima, readucând la viaţă un sentiment de vinovăţie pe care-l crezuse de mult apus.

Propriul ei acoperământ al capului îi ascundea părul şi gâtul de oricine ar fi putut-o privi, însă, după pilda soţului ei, îşi ridică năframa mai sus şi îşi scoase sandalele, simţind cum povara păcatului lor se prăvale din nou asupra lor. Unde era iertarea pe care Adonai le-o asigurase la naşterea lui Solomon? Îşi luase bunăvoinţa de la David şi i-o oferise lui Absalom? Cum se putea una ca asta? Adonai îi făgăduise împărăţia fiului ei, nu fiului Maacăi, o străină! Natan prorocise adevărul, iar David o asigurase că era aşa, nu?

Gândurile o tulburau şi un nou sentiment de nevrednicie o năpădi. Nu merita bunătatea pe care i-o promisese Dumnezeu. Era ultima dintre nevestele lui David, nevasta trădării, a curviei, nevasta pe care poporul o disprețuia în tăcere. Dacă Adonai îi îngăduise să moară pentru păcatul ei, poate că David nu s-ar fi confruntat cu această nouă amenințare ce îi punea în pericol împărăția. Dacă nu l-ar fi ispitit niciodată...

Îşi ridică privirea, tresărind la fiecare pas, căci pietrele şi tufişurile uscate ce străjuiau drumul muntos îi străpungeau tălpile desculțe. Lacrimile începură să-i curgă din nou, atât pentru David, cât şi pentru sine. El avea nevoie de ea... Oare chiar avea? Suişul anevoios spre culme îi smulse şi ultima picătură de vlagă, iar gândurile i se învălmăşeau în cap. Se sprijini de Solomon, recunoscătoare pentru vigoarea tinereții lui.

— Deseară când ne vom opri să ne odihnim, trebuie să vorbeşti cu tata, spuse Solomon încetişor, cu brațul petrecut pe după al ei, trăgând uşor de ea la urcuş. O să mă asigur că va veni la tine.

Ea privi în jos la el, ochii săi negri părându-i prea înțelepți pentru fața lui tânără. Simțea deja puterea pe care femeile o aveau asupra regelui. Dar ce-ar fi putut ea face? David avea nevoie să petreacă timp singur cu Adonai, pentru a-şi revărsa durerea sufletească în muzică şi proză. Şi avea nevoie de timp şi cu sfetnicii săi, pentru a pune la punct o strategie prin care să curme strădaniile lui Absalom.

— Te iubeşte, Ima. Cântă-i cu lira ta şi lasă-l să te țină în brațele lui.

— Tatăl tău îşi va petrece noaptea punând la punct planuri împotriva fratelui tău. Aruncă o privire rapidă în jurul lor, mulțumită să bage de seamă că erau departe de celelalte neveste şi de odraslele lui David, împresurați în schimb de gărzi şi de tatăl lor care mergea înaintea celor treizeci de viteji.

— După aceea, spuse Solomon, cu un zâmbet mult mai lipsit de inocența pe care ar fi trebuit s-o aibă la vârsta aceasta. Cât de multe văzuse pentru vârsta lui atât de fragedă! Cât de

multe probleme la curtea regelui! O să-l trimit la tine. O bătu uşor pe braţ. O să mă asculte.

Ea surprinse un zâmbet schiţat pe buzele lui şi ar fi vrut să-l dojenească pentru o astfel de remarcă, dar ecoul vaietelor din mulţime îi potoli mâinile. Sunete gâfâite, precum cele scoase de un alergător, o făcură să se oprească şi se întoarse să vadă cine venea. Solomon îi eliberă braţul şi porni înaintea ei pentru a vedea mai bine. El se strecură în faţă, iar ea ar fi vrut să îl urmeze, dar rămase în spate. Numai bărbaţii îl înconjurau pe rege, iar femeile şi copiii stăteau la locurile lor în urma lui. Poate că David îl ignora pe Solomon, dar nu pe ea. Să îndrăznească oare să rişte? Cu siguranţă nu avea să îi bage nimic de vină în astfel de circumstanţe.

Se cuprinse cu braţele pentru a-şi stăpâni mădularele ce-i dârdâiau şi înaintă în tăcere, atentă la buruienile cu ţepi şi la pietriş. Se strecură printre gărzi, surprinsă de faptul că nu o reţinură, şi se opri lângă David, chiar în momentul în care solul căzu cu faţa la pământ la picioarele lui David.

— Măria ta, regele, Ahitofel se numără între trădători, alături de Absalom!

David stătea încremenit, cu ochii pironiţi în pământ. Murmure dezaprobatoare şi blesteme se înălţară în jurul ei. Batşeba luă încet aer în piept, sperând că nimeni nu-i auzise şi nu-i observase prezenţa, cu toate că inima ei bătea repede şi deodată simţi că avea să leşine. *Sabba, Sabba… chiar atât de mult mă urăşti?* Îşi simţi gâtul sugrumat, iar lacrimile o podidiră din nou, înceţoşându-i privirea.

David îşi îndreptă privirea spre ceruri şi un geamăt cutremurător îi părăsi buzele.

— O, Adonai, nimiceşte planurile nesăbuite ale lui Ahitofel. Îşi lăsă privirea în pământ. Dacă mai auzi ceva, adu-mi vorbă degrab'.

Tânărul încuviinţă din cap şi coborî valvârtej coasta muntelui. David se întoarse şi o văzu pe Batşeba. Privirile le rămaseră lipite, iar inima ei stătu în loc. Ahitofel îl trădase din cauza ei.

Oare-i putea citi regretul în priviri? Îi simţea remuşcările, durerea, pe care le purta de dragul lui? O, Adonai, fie ca vina să cadă asupra mea!

Ea-şi plecă cea dintâi privirea, căzând în genunchi, îngropându-şi faţa în pământ. Îngenunchease în ţărână, sperând oarecum că oamenii îşi vor vedea de drum şi aveau s-o lase acolo. După privirile unora din grupul celor treizeci de viteji, nu merita nimic altceva pentru tot răul pe care-l adusese asupra casei lui David. Se obişnuise cu dispreţul.

Dar în timp ce inhala praful de pe jos, implorându-L în tăcere pe Adonai să-i scape din mâinile lui Absalom, un ecou al rugăciunii lui David de a preface sfaturile bunicului ei în nesăbuinţă, simţi prezenţa lui şi îi văzu degetele de la picioare ieşind de sub veşmintele lui regeşti. El îşi întinse mâna spre ea, iar ea i-o luă şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău pentru alegerile bunicului meu, măria ta, spuse ea destul de tare ca să fie auzită de cei care stăteau cel mai aproape de rege. Îmi pare rău pentru tot răul pe care ţi l-am pricinuit. Îşi coborî vocea la ultimele vorbe, fiind menite doar pentru urechile lui.

El îi strânse degetele şi i le împleti între ale lui, întorcând-o în aşa fel încât amândoi puteau continua să suie muntele împreună. El nu spuse nimic, dar nici nu-i dădu drumul mâinii, oferindu-i consolarea prezenţei sale chiar şi acolo. Ea oftă, simţind cum o parte din puteri îi revin.

Când ajunseră pe culme, Huşai arhitul le ieşi în întâmpinare, cu veşmântul sfâşiat cu cenuşă presărată pe creştet. Batşeba dădu să plece de lângă David, dar el o strânse mai tare, trăgând-o mai aproape. Simţea cum nevoia lui după prezenţa ei creştea cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie chinuită a inimii lui.

— Huşai, prietenul meu. David îi eliberă mâna, în timp ce îl îmbrăţişă pe Huşai şi îl sărută amândoi obrajii. Cum de-ai venit? Se trase înapoi şi o prinse din nou de mână, ca şi când s-ar fi temut dintr-odată că s-ar fi putut trage din prinsoarea lui, aşa cum făcuse bunicul ei.

— Aş merge cu tine, măria ta. Voi sta alături de tine până când Domnul te va aduce înapoi în Ierusalim. Huşai îşi îndreptă braţele îndesate spre cetate, iar David se întoarse să privească în direcţia aceea. Ochii Batşebei se umplură iarăşi de lacrimi la amintirea frumuseţii acelui loc, iar când se uită din nou la soţul ei, surprinse strălucirea unor lacrimi aninate în genele lui.

— Ierusalime, Ierusalime... îţi voi mai vedea vreodată slava? Cuvintele lui rostite în şoaptă erau încărcate de durere. Se întoarse spre Huşai. Dacă vii cu mine, Huşai, îmi vei fi o povară. Dar dacă te întorci în cetate şi-i spui lui Absalom: „Îţi voi sluji, regele meu; i-am slujit tatălui tău în trecut, dar acum sunt sfetnicul tău", atunci îmi poţi fi de folos, răsucind poveţele lui Ahitofel. Nu vor fi oare şi preoţii Ţadoc şi Abiatar cu tine? Să le spui şi lor tot ce auzi în palat. Ahimaz, fiul lui Ţadoc şi Ionatan, fiul lui Abiatar, sunt acolo cu ei. Trimite-i să-mi spună tot ce vei fi auzit.

Huşai încuviinţă din cap şi se plecă înaintea lui David.

— Voi face după cum îmi spui, măria ta. Se mişcă repede, în ciuda corpolenţei sale, urmat de oamenii săi, şi se îndreptară cu toţii spre cetate.

David îl privi o clipă doar cum se îndepărtează, apoi se întoarse şi o privi în ochi.

— Bunicul tău are puterea să ne facă mult rău. Fiii tăi nu mai sunt în siguranţă acum. Trebuie să stai aproape de gărzile mele – nu te îndepărta nici măcar pentru a păşi alături de femei.

— Da, domnul meu. Îl strânse de mână. Îmi pare rău, domnul meu.

El se aplecă aproape de ea, respiraţia lui încălzindu-i faţa, şi îi mângâie obrazul cu un deget.

— Nu e vina ta, preaiubita mea. Nu uita asta niciodată. El porni apoi repede, trăgând-o cu sine peste culme, şi apoi începură să coboare la vale, pe celălalt povârniş al muntelui. Nu ne putem permite să ne odihnim. Urmând sfatul bunicului tău, Absalom ar putea ajunge la noi până la lăsarea serii.

Întunericul căzu ca o mantie grea, cufundându-le tabăra în umbre, razele lunii pline făcându-i totuşi vizibili, expunându-i. Păturile aspre din păr de capră peste pământul denivelat era traiul pe care David îl cunoscuse înainte să fie rege – viața de exil pe care Batşeba nu o experimentase niciodată.

Călătoria de peste zi fusese grea, uneori înşelătoare. Bărbații îl întâlniseră pe David imediat după culmea Muntelui Măslinilor, aducându-i provizii. Ea călărise cu Şamua prins în siguranță la spatele ei pentru tot restul drumului, cu brațele în jurul lui Şobab, care călărea înaintea ei, trupul ei epuizat fiind purtat de spinarea vânjoasă a măgăruşului. O vreme, călătoria îi păru sigură, în anumite sensuri o aventură. Natan îl convinsese pe Solomon să o ia la fugă înainte, o distanță scurtă, până unde le îngăduia regele băieților să fugă, apoi se întorceau alături de ea, istoviți. Ea ar fi fost dispusă să plătească în aur curat pentru a le reda copiilor un surplus de energie.

Dar timpul de pace şi siguranță fusese de scurtă durată, până când ajunseră la marginea cetății Bahurim. Cetatea era a regelui Saul, din seminția Beniamin, iar Şimei, una din rudele lui Saul, îl blestemase pe David şi aruncase cu pietre după ei, cu pământ de pe cealaltă înălțime a dealului stâncos, până când reuşiseră să treacă în cele din urmă de locurile acelea.

Ea-şi scutură praful de pe veşminte acum, alăptându-l pe Şamua, amintindu-şi de privirea surprinsă a lui David, urmată de o acceptare resemnată, în vreme ce îndura blestemele beniamitului. Abişai, nepotul lui David, se oferise să-i taie beregata omului aceluia, dar David îi interzise.

Sunete târşâite se ridicară peste țârâitul insectelor şi țipătul îndepărtat al unei cucuvele. Îl strânse pe Şamua mai aproape, consolată de căldura lui, căutând prin întuneric după sunetul acelui zgomot. Solomon îi apăru înaintea ochilor, iar razele lunii îi scăldau fața obosită. El privi în urma lui.

— Aici e, abba. Ți-am spus că o putem găsi. Solomon întâlni privirea Batşebei, cu un zâmbet ştrengăresc, spunându-i din priviri că-şi ținuse cuvântul. Să-l duc pe Şamua la Tirța, Ima?

David se lăsă jos pe buştean lângă ea.

— Nu am mai şezut lângă un foc de tabără de multă vreme. Tonul său avea ceva visător, dar apoi când îl privi, îi văzu oboseala şi îngrijorarea profundă ce-i brăzdau fruntea. Nu acesta este modul în care aş fi vrut să-ți arăt cât de frumoase pot fi astfel de nopți. Îşi ridică ochi înspre stele, iar ea-i urmări privirea. Întunericul se întindea cât putea vedea cu ochii, presărată cu mici puncte de flăcări albe. Efectul acela îi tăie respirația şi se cuibări lângă David când îl simți atingându-i brațul. Îl luă pe Şamua de la piept şi îi aşeză trupuşorul acum adormit în brațele lui Solomon, privindu-l pe acesta cum parcurge hotărât distanța scurtă până la Tirța.

Brațele lui David o cuprinseră atunci, şi ea-şi rezemă capul la pieptul lui. Şezură în linişte, ascultând cum tabăra se ducea la culcare, pe aşternuturi improvizate şi alungite pe pământul tare.

— Mi-am petrecut multe nopți dormind sub cerul înstelat, spuse el în cele din urmă, timbrul vocii lui sunând ca o mângâiere în urechea ei. Am învățat multe despre Adonai, despre purtarea Lui de grijă şi despre ocrotirea Lui, în acea vreme.

— Eşti binecuvântat de Adonai, David. Eşti preaiubitul Lui... şi al meu. Ea-i simți mâna strângând-o ceva mai tare de umeri, şi-şi ridică fața spre a lui. Sărutul său era cald, cu un gust uşor sărat, care-i rămăsese în urma lacrimilor ce i se prelinseseră prin barbă.

— Blestemul lui Şimei de azi... înțelegi de ce a trebuit să-l îndur, de ce nu am putut îngădui ca Abişai să-i închidă gura. Şoapta lui ascundea o notă de adâncă durere, chiar de agonie, că omul acela putea azvârli împotriva lui cuvinte atât de înverşunate, împreună cu pietrele sale.

Îi cuprinse obrazul în căuşul palmei, urmărind cărarea marcată de lacrimile lui.

— Înțeleg, preaiubitul meu. Cine te-ar putea înțelege mai bine ca mine? Blestemele lui Şimei au fost precum loviturile usturătoare ale unui bici – o flagelare binemeritată. Ea oftă. Pietrele şi țărâna, pe de altă parte... cred că omul acela îmi datorează nişte

veşminte noi. Ea zâmbi, reuşind să-i smulgă un chicotit uşor. O sărută din nou, încet, cu atâta tandreţe, încât ea uită pentru o clipă unde erau şi de ce se aflau aici.

— Adonai este îndelung răbdător. Dacă voieşte El, ne vom revedea căminul. Îşi ridică privirea spre ceruri din nou şi-i trase creştetul la pieptul său. Ne vom odihni aici în seara aceasta, apoi vom trece Iordanul odată cu ivirea zorilor.

Ea încuviinţă, mulţumindu-se să şadă lângă el în tăcere, dar odihna le-a fost de scurtă durată. Se auziră voci tot mai aproape, apoi şoapte grăbite în spatele lor.

— Măria ta, Ionatan şi Ahimaz sunt aici. Benaia se dădu la o parte şi doi tineri se plecară adânc la picioarele lui David.

David dădu drumul braţului ei, iar Batşeba se ridică grăbită, dispărând în umbră.

— Ce-aţi auzit? îi întrebă el.

— Măria ta, trebuie să porneşti din loc şi să treci râul numai-decât. Ionatan îşi ridică o mână spre David, implorator. Ahitofel l-a sfătuit pe Absalom să-şi strângă doisprezece mii de oameni şi să pornească îndată, în noaptea asta, în căutarea ta. Te-ar ataca în timp ce eşti obosit şi slab. Te-ar lovi năprasnic ca să-i alunge pe oameni, apoi te-ar ucide doar pe tine, măria ta, şi-i va aduce pe toţi înapoi la Absalom.

Batşeba se îngrozi, iar pielea i se strânse în frisoane ce i se suiră pe braţe şi pe piept, făcându-i sângele să gonească prin vene. Îşi ţinu suflarea, aşteptând replica lui David.

— Însă Huşai arhitul l-a sfătuit pe Absalom să aştepte şi să-şi adune toată oastea de la Dan până la Beerşeba ca să pornească împotriva ta, măria ta, spuse Ahimaaz, şi se pare că Absalom a plecat urechea la sfatul lui Huşai, dar Absalom e iscusit. Huşai i-a avertizat pe taţii noştri să îţi trimită vorbă să treci râul îndată, să nu rişti nimic, în caz că Absalom va asculta totuşi sfatul lui Ahitofel, dacă ar fi să facă ceea ce este cu adevărat înţelept.

— Dacă aş fi Absalom, aş face după cum spuse Ahitofel. Sfetnicul meu îmi este în adevăr un vrăjmaş straşnic. David vorbi resemnat, iar cuvintele îi erau grele ca piatra. Trebuie să trecem

Iordanul îndată. Porunca îi fu însoțită de o mișcare rapidă. Când David se ridică în picioare, oamenii săi porniră în grabă prin tabără, trezindu-i pe toți din somn, bărbați, femei şi copii.

Batşeba se duse repede s-o găsească pe Tirța şi pe copii, iar picioarele i se împleticeau pe pământul tare în întuneric. Torțe se aprinseră, luminate de numeroase focuri de tabără care au fost curând stinse. Apa ce curgea – un sunet melodios plăcut în fundalul taberei – părea o cavernă urlătoare acum când se apropie de marginea râului cu fiii ei.

— Treceți-mi soțiile şi fiii mai întâi. David apăru dintr-odată alături de ea, vorbind gărzilor staționate de-a lungul malului. O plută fusese încropită înainte de apusul soarelui, în anticiparea trecerii apei de a doua zi de dimineață.

David se întoarse spre ea, o atinse pe spate, iar căldura mâinii sale îi calmă nervii încordați.

— Tu şi copiii veți merge cu Benaia mai întâi. Apa e mai liniştită şi mai joasă aici. Ai putea trece la pas dincolo şi să nu te afunzi în ea, dar din cauza copiilor, bărbații vă vor trece dincolo cu pluta. Se aplecă aproape de urechea ei. Totul va fi bine, preaiubita mea. Nu te teme.

Ea-şi ridică ochii înspre el, în timp ce torța îi lumina dragostea ce i se putea citi în priviri. Inima i se umplu de recunoştință. Când ea ar fi trebuit să fie cea din urmă, el se îngrijea de siguranța ei înaintea tuturor.

— Mulțumesc, domnul meu. Te vom aştepta.

Benaia veni spre ei, iar ea se întoarse să-i primească ajutorul, însă el nu se urni din loc, fixându-l cu privirea pe David.

— Măria ta, ai auzit chiar tu că Ahitofel l-a sfătuit pe Absalom să vină să te ucidă doar pe tine. Din câte te cunosc, măria ta, ai prefera să fii cel din urmă care să treci dincolo şi te-ai asigura că toți ceilalți trec în siguranță pe celălalt mal. Îmi îngădui, rogu-te, să te însoțesc dincolo chiar acum, împreună cu soțiile şi copiii tăi? Dacă te ucid, măria ta, ce se alege de noi? Păşi mai aproape, un gest pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci la el. Soția şi copiii tăi ar fi, de asemenea, expuşi unui mare risc, rosti el în şoaptă.

În clipa aceea îşi dădu seama cât de loial îi fusese Benaia, în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate că ştiuse de păcatul lor încă de la bun început şi până în clipa de faţă, el rămăsese alături de David, protejându-l, iar acum pe ea şi pe copiii ei.

David încuviinţă scurt din cap.

— Sfatul tău îl întrece pe cel al lui Ahitofel, prietene. O prinse de braţ şi îi ajută la coborâre pe malul alunecos, spre marginea apei. Benaia şi alte câteva gărzi o ridicară pe pluta instabilă, cu Şamua în braţe. Tirţa fu următoarea care urcă, purtându-l pe Şobab. Natan şi Solomon săriră pe punte după ce pierduseră o ceartă cu tatăl lor cu privire la posibilitatea de a trece apa pe lângă plută, prin apă. David sări în urma ei şi o cuprinse pe după mijloc cu braţul, ajutând-o să-şi ţină echilibrul.

Recunoştinţa Batşebei crescu, deşi stomacul i se întoarse pe dos în clipa când pluta se desprinse de mal. Patru gărzi se foloseau de nişte crengi lungi împingând pluta cu repeziciune spre mijlocul albiei râului. Scufundarea şi legănarea plutei îi sugrumau respiraţia până când, după o veşnicie parcă, ajunseră în siguranţă de cealaltă parte. Gărzile îi ajutară să coboare şi îi puseră pe toţi cu picioarele pe malul opus, apoi se întoarseră spre a o lua de la capăt. Majoritatea bărbaţilor se aruncară în râu şi înotară până dincolo, în vreme ce femeile şi copiii erau transportaţi, iar ultimii dintre ei aşteptară până când toţi cei mai becisnici ajunseră în siguranţă pe uscat.

Batşeba îngădui gărzilor lui David să o conducă pe mal în sus, până la un petic de iarbă verde. Bărbaţii făcuseră focuri de tabără pentru a-şi usca hainele, în timp ce femeile încercau să-şi liniştească copiii agitaţi şi să-i culce la loc. Epuizarea o năpădi pe Batşeba cu fiecare clipocit al apei din râu. Primi o mână de pături de la unul dintre slugi şi pregăti aşternuturi pentru băieţi în jurul ei. În speranţa că avea să i se alăture şi David, îi întinsese o pătură alături de ea.

Dar când lumina crepusculară a zorilor o trezi, descoperi că pătura din păr de capră era umedă de rouă, întinsă şi neatinsă, exact aşa cum o pusese, iar tabăra zăcea adormită în jurul ei.

Se ridică în capul oaselor, căutându-l din priviri pe rege, temându-se că alesese să-şi petreacă noaptea aceasta în braţele alteia.

Îl descoperi lângă focul de tabără, înconjurat de oamenii săi, iar faţa îi era senină, lipsită de toate ridurile care îi fuseseră atât de evidente cu doar o noapte înainte.

Se simţi uşurată, iarăşi în putere. Mulţumită de faptul că nu o abandonase în favoarea altei neveste şi surprinsă că o asemenea teamă i se putea strecura în suflet, precum şi de sentimentul ciudat de gelozie, se lăsă înapoi pe pământ şi Îl imploră pe Dumnezeu să-l ajute să treacă cu bine prin această încercare.

35

David cutreiera coridoarele palatului spațios ce fusese cândva căminul lui Işboşet, în Mahanaim. Ioab, Abişai, Benaia şi Itai, noul său general, discutau – cu toate că mai mult se contraziceau – strategii militare, venind în urma lui, după ce părăsiră sala de mese şi înaintau spre acoperişul de deasupra odăilor sale. Cât de ciudat era să ajungă tocmai aici într-o vreme ca aceasta – locul unde semințiile unite ale lui Israel porniseră întâia luptă împotriva lui. Abner se luptase din răsputeri să-l mențină pe Işboşet pe tron în locul său, să o țină pe Mical departe de el, cu scopul de a-şi întări controlul asupra semințiilor din nord. Acum Mical era sechestrată împreună cu celelalte neveste ale sale, pentru binele lor, în timp ce el se întâlnea cu sfetnicii săi şi îşi număra oastea pentru a se pregăti din nou de război, de data aceasta împotriva propriului său fiu.

Îşi făcu amândouă mâinile pumni, apoi le dădu drumul, silindu-şi gândurile să se liniştească. Conflictul nu avea să se sfârşească niciodată? Aceasta va rămâne pe veci consecința păcatului său, cea care avea să-i răpească binecuvântarea pe care o cunoscuse pentru un timp atât de scurt?

Ieşi în curtea de afară, unde vântul nopții îi învolbură veşmintele din pânză moale şi i se strecură pe picioare în sus, răcorindu-i sângele înfierbântat. O luptă profundă se dădea în

sufletul său, ca valurile tulburate ale mării, sentimentul trădării şi durerea fiindu-i prea puternice pentru a le putea exprima în cuvinte. Când se îndreptă spre scările ce duceau pe acoperiş, un slujitor se apropie, venind în grabă din direcţia opusă. Benaia păşi înaintea lui David, cu o mână pe mânerul pumnalului său.

Slujitorul căzu în genunchi.

— Măria ta, aduc veşti. Atinse cu fruntea mozaicul tare din curte, respirând greu.

— Ridică-te şi vorbeşte. Ciorovăiala celor din spatele său încetă când slujitorul sări în picioare, păstrându-şi privirea îndreptată spre podea.

— Măria ta, a fost tulburare în curtea femeilor.

— Când *nu* este tulburare între femeile de la curtea regelui? Comentariul lui Ioab fu însoţit de chicote uşoare.

David zâmbi sec. Femeile fuseseră greşeala lui de la bun început şi se obişnuise de văicărelile lor, nemaifiind la fel de sâcâit de ele de când apăruse Batşeba. Poate că ea singură îi fusese fatală.

— Ce au făcut? Spune-mi repede. Nu avea chef de certuri ieftine, iar Hannah era cea care îi aducea de obicei astfel de certuri la cunoştinţă. Slujitorul acesta era unul dintre gărzile palatului. Iritarea lui David crescu.

— Măria ta, oamenii o aduc acum înapoi la porţile cetăţii. Nu ştiu cum a reuşit să se strecoare nebăgată în seamă.

David simţi cum se trezeşte brusc şi se îndreptă, privindu-l încruntat pe gardian.

— Vorbeşte desluşit, oştean. Cine a plecat?

— Prinţesa Maaca, măria ta.

Mama lui Absalom. Fără îndoială că ea fusese cea care alimentase răzvrătirea fiului său faţă de el în toţi anii aceştia.

— În ce direcţie a pornit?

Gheşur, casa tatălui ei Talmai, era mai departe decât Ierusalimul, unde i se putea alătura lui Absalom.

— Greu de spus, măria ta. Nu a izbutit să ajungă destul de departe ca să apuce spre miazănoapte sau spre miazăzi.

— Alung-o înapoi în Gheşur şi termină cu ea, spuse Abişai, tonul să plin de amar asemuindu-se întocmai cu furia din inima lui David.

David îi aruncă nepotului său o privire. Dacă nu ar fi fost sfatul comandanţilor şi sfetnicilor săi, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu femeia aceea. Dar acum nu mai putea da timpul înapoi.

— Dublaţi paza la uşa ei. Nu are voie să meargă nici chiar să mănânce fără aprobarea mea. Mă voi îngriji de ea mai târziu.

Urcă treptele spre acoperiş, iar comandanţii săi îl urmară în grabă, luând loc de-a lungul parapetului, în cerc, în jurul lui David.

— Oamenii au fost împărţiţi, după porunca măriei tale, spuse Ioab, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi gleznele, în timp ce borurile mantiei sale se târau pe acoperişul prăfuit. Slujitorii măturaseră, însă clădirea era deteriorată, şi avea nevoie să fie văruită şi să i se astupe crăpăturile cu mortar. Absalom a adunat tot Israelul la sine, în Ghilead. Cu siguranţă vor porni spre miază-noapte şi e timpul să pornim şi noi să le ieşim în întâmpinare.

David încuviinţă din cap.

— Cât de curând?

— Putem porni mâine.

David îşi ridică privirea spre cer, în timp ce gândurile i se preschimbară într-o mie de regrete.

— Mâine să fie.

Înconjurată de gărzile ei personale, Batşeba păşea între Solomon şi Natan spre curtea exterioară unde erau aliniate oştile, aşteptând porunca regelui să pornească. Îi văzu pe Mical şi pe micuţa ce purta numele lui Abigail, şuşotind şi zâmbind de ceva ce părea să le amuze. O năpădi tristeţea că nu avea şi ea o fiică cu care să împărtăşească asemenea intimităţi sau o prietenă de seama ei, cu care să-şi împartă gândurile de femeie. Căci Talia plecase dintre cei vii în urmă cu câţiva ani, iar Chava o vizita doar arareori, acum că Batşeba era nevasta favorită a regelui.

Avea toată puterea pe care şi-ar fi putut-o dori pentru a comanda o suită întreagă de slugi, dar nu avea prietene cărora să le facă parte din măruntele ei preocupări femeieşti. Oftă greu şi simți mâna lui Solomon pe brațul ei.

— Pot să mă duc să vorbesc cu sora mea, Ima? Privirea lui Solomon alunecă spre sora sa vitregă Abigail, moment în care se auzi sunetul şofarului, anunțând sosirea regelui la curte.

Batşeba se uită spre fiul ei. Interesul său pentru micuța Abigail era cu totul inocent la vârsta aceasta, dar nu-şi putu reține îngrijorarea ce o rodea când îşi aminti că şi Amnon o văzuse cândva probabil pe Tamar, însă peste ani se îndrăgostise de ea. Dacă Solomon avea să ajungă rege, era mai bine să se mulțumească cu o singură femeie, dar desigur, ca rege, avea să se aştepte din partea lui să creeze alianțe matrimoniale doar ca să mențină pacea în regat. Trebuia să-l învețe ce să caute şi ce să evite la o soție şi să-şi limiteze, pe cât era cu putință, haremul.

— Mai târziu, fiul meu, îi spuse ea în şoaptă când cei adunați se liniştiră. Ea se apropie şi se opri lângă grupul de gărzi ce-l împresurau pe rege.

— Eu însumi voi porni numaidecât cu voi. Tonul poruncitor al lui David îi spintecă inima Batşebei cu un fior de teamă. Dacă murea David, totul era pierdut.

Ioab şi Abişai porniră din fruntea detaşamentelor lor şi se îndreptară spre locul unde se afla regele. Ioab îşi plecă fruntea şi căzu înainte pe un genunchi.

— Nu trebuie să vii cu noi, măria ta. Dacă suntem siliți să fugim, lor nu le va păsa de noi. Chiar dacă murim jumătate din noi, nu le va păsa.

— Dar măria ta valorează cât zece mii dintr-ai noştri. Pentru tine ar fi mai bine să rămâi şi să ne sprijini din cetate, încheie Abişai pentru fratele său.

Batşeba văzu liniile adâncite pe fruntea lui David şi privirea i se mută de la David la nepoții săi. David nu era mult mai în vârstă decât Ioab şi Abişai, dar anii săi în poziția de rege începeau să se arate în ridurile fine ale pielii sale. Argintiul îi brăzda de-acum

părul, iar postura sa avea o lentoare ce i-o imprimaseră tristeţea şi înfrângerile.

Sabia nu se va depărta de casa ta.

Cuvintele profetului îi loveau ca săgeţile inima, de fiecare dată când şi le amintea. *O, Adonai, până când? Vom mai şti noi ce-i pacea vreodată?*

— Voi face tot ce pare mai bine pentru voi, spuse David, spulberându-i gândurile.

El se întoarse, coborî pe treptele curţii până în stradă şi porni la marş, de-a lungul drumului, împreună cu oştile sale, spre porţile cetăţii. Batşeba îl urmă cu Solomon şi Natan, flancată de gărzi înainte şi în urma ei. Când ajunseră la porţi, regele se dădu la o parte, iar Batşeba îşi strânse şi ea băieţii deoparte, ţinându-se afară din drumul gărzilor. Privi înapoi şi văzu că celelalte femei făcuseră aşijderea.

Bărbaţii îşi reluară marşul prin faţa regelui în cete de sute şi mii, iar Ioab, Abişai şi Itai păşiră înainte, aşteptând ultimele ordine ale lui David.

— Fiţi blânzi cu tânărul Absalom, de dragul meu, spuse David tare, repetând porunca aceasta de trei ori. Batşeba surprinse privirile mirate, frustrarea, de pe feţele oştenilor, la faptul că regele le lega mâinile în felul acesta chiar în privinţa vrăjmaşului care căuta să le curme viaţa. Însă niciunul nu îndrăznea să spună ceva în faţa regelui. Dădeau doar din cap şi treceau înainte pe porţi.

Cineva o trase de mânecă şi o făcu să privească în jos, la privirea serioasă a lui Solomon.

— De ce le dă Abba o asemenea poruncă oamenilor? Nu doreşte fratele meu să ia viaţa regelui şi pe a noastră? Un astfel de om ne e duşman şi trebuie să moară!

— Taci! Te-ar putea auzi regele. Îi puse o mână pe umăr şi-l zori să se tragă din poartă, departe de urechile lui David.

Cu Natan alături, Solomon se supuse ascultător, privind din când în când peste umăr, la tatăl său.

— E tare împovărat, spuse el, oprindu-se din mers, câteva clipe mai târziu.

Batşeba se lăsă pe vine, privindu-i pe fiii ei, pe rând, în ochi.

— Nu e uşor să fii rege, spuse ea, îndreptându-şi cuvintele acum înspre Solomon singur. Tatăl tău are mulți fii şi îi iubeşte pe toți, cu toate că unul dintre ei caută acum să-i ia viața. Are nevoie ca ceilalți fii ai săi să îi înțeleagă şi să-i accepte judecata. Luă mâinile lui Solomon într-ale ei şi le întoarse cu palmele în sus. Erau mâinile unui copil, nu mâini înăsprite în război sau de poverile muncii grele. Într-o bună zi avea să țină în mâini un sceptru al păcii. Dacă trăia îndeajuns să cunoască o astfel de pace.

— Înțeleg, Ima. Solomon îşi trase mâna din prinsoarea ei şi se întoarse. Cred doar că tatăl meu nu înțelege că împărăția lui nu-i va mai aparține niciodată în întregime lui, atâta vreme cât fratele meu e-n viață. Se îndepărtă de ea şi fugi lângă David, luând şi răspunsurile ei cu sine.

Ceasurile se târau leneş înainte, iar soarele se ridică până deasupra capetelor lor. David şedea între porțile interioare şi cele exterioare ale cetății, între ziduri groase din piatră, copleşit de teamă şi epuizare, în egală măsură. Servitorii veneau şi plecau, aducând burdufuri cu vin şi coşuri cu pâine şi brânză, dar nu dorea să le guste delicatețurile.

Solomon şedea în fața lui, pe una din băncuțele din piatră, dar energia lui tinerească nu-i da astâmpăr şi mereu se ridica. Privirea sa urmărea ceva pe pământ. Se lăsă pe vine, apoi se trânti pe burtă, cu privirea fixată la ceva anume.

— La ce te uiți cu atâta atenție, fiul meu? Băiatul nici n-ar fi trebuit să fie acolo. Însă David îi motiva prezența cu scuza atât de mulțumitoare că picioarele tinere ale lui Solomon aveau să-l poarte departe, dacă trebuia să fugă pentru viața lui. David găsi că e consolator să îl aibă prin preajmă, dacă nu cumva şi amuzant.

— Furnica. Se ridică înapoi pe vine. Ai privit vreodată muncile furnicii, Abba? Sunt neobosite. Uite, asta – arătă la un punct pe care David abia dacă-l zărea în încăperea închisă, cu geamurile

care nu îngăduiau să pătrundă decât o fâşie îngustă din lumina după-amiezii – a cărat o fărâmitură de pâine dintr-o parte în alta, de-a lungul încăperii. Alte furnici i s-au alăturat şi acum o ajută să-şi ducă povara, probabil îşi hrănesc micuţii. Se ridică, scuturându-şi praful de pe veşminte. Sunt nişte făpturi uluitoare, nu-i aşa?

Solomon îi zâmbi ştrengăreşte lui David şi se lăsă din nou jos lângă el. David îi zbârli uşor cârlionţii cu mâna şi oftă. Absalom avusese şi el cândva astfel de cârlionţi. Numai de frumuseţea lui ar fi pătruns înăuntrul lui şi nu s-ar fi mărginit doar la înfăţişarea exterioară.

— Măria ta, se apropie un alergător, strigă santinela către David de pe turnul aflat deasupra porţii. Inima lui David stătu în loc. Se ridică şi se opri în arcada uşii, privind spre drum. Simţi prezenţa lui Solomon lângă sine.

— Dacă e singur, probabil ne aduce veşti bune. David îşi puse mâna pe umărul lui Solomon, simţind totodată cum îi creşte încordarea la ceafă.

— Priviţi, încă un alergător singur. Strigătul acela îi înteţi durerea surdă de cap, care îi stăruia deja de multă vreme.

— Trebuie să aducă şi el veşti bune. David îl îndrumă pe Solomon spre drumul ce trecea printre porţi.

Te rog, Adonai, fă ca totul să fie bine!

Tăcerea se lăsă între ei în timp ce stăteau privind drumul, iar David respira scurt, încordat.

— Mi se pare mie că cel dintâi aleargă ca şi Ahimaz, fiul lui Ţadoc, strigă santinela din nou de sus.

— E om bun. Vine cu veşti bune. Însă pulsul lui David galopa, şi nu se domoli, iar un sentiment prevestitor de rele îi masca străduania de a-şi păstra calmul.

Stătu liniştit când Ahimaz ajunse lângă ei.

— Şalom! Pacea fie cu tine! Strigătul lui Ahimaz ajunse până departe, până la şirul de pomi ce duceau prin pădure spre porţile grele ale Mahanaimului. Ahimaz se plecă adânc înaintea lui David, atingând pământul cu faţa. Lăudat fie Adonai Elohai!

El ne-a scăpat de bărbații care şi-au ridicat mâinile împotriva măriei tale.

— Tânărul Absalom este în siguranță? Inima lui David bătea greu în timp ce încerca să citească pe fața lui Ahimaz, frustrat de privirea dintr-odată derutată a bărbatului. De ce să alerge cu noutățile dacă nu avea să-i aducă niciun fel de veşti? Nimic altceva nu conta, în afara siguranței lui Absalom. Dăduse porunci clare în această privință.

— Am văzut o mare tulburare chiar când Ioab era pe punctul să îl trimită pe slujitorul regelui şi pe mine, slujitorul tău, dar nu ştiu ce era. Ahimaz privi în altă parte, iar David simți că omul ştia mai multe decât spunea, dar îşi ținu gura. Nu dorea să dojenească un om bun.

— Rămâi aici şi aşteaptă, spuse David. Ahimaz veni să stea în interiorul porții, în spatele lui David şi al lui Solomon. David privi în jos spre Solomon, un anume simț spunându-i că Solomon nu avea ce căuta acum aici. Du-te înapoi la mama ta, spuse el încetişor, bătându-l pe Solomon pe umăr. Du-te acum.

Solomon îşi ridică privirea, întâlnind privirea lui David cu un sentiment care-l tulbură, şi simți dorința lui Solomon de a-i da un sfat propriului său tată. David nu avea nevoie de sfatul unui copil! Dar băiatul se întoarse şi fugi departe de poartă, ultima sa privire fiind mai degrabă una de înțelegere, şi nu îndurerarea pe care se aşteptase David să o vadă la el.

Se apropie şi cel de-al doilea alergător, un bărbat din Cuş a cărui piele negricioasă îl deosebea între gărzile israelite.

— Măria ta, ascultă veştile cele bune! spuse bărbatul, căzând în genunchi înaintea lui David.

— Adonai te-a eliberat astăzi de toți cei care s-au ridicat împotriva ta.

O groază copleşitoare îl apucă pe David şi-l sugrumă, bucuria negrăită din ochii cuşitului prea grăitoare, cuvintele lui prea revelatoare. David simțea deja răspunsul, însă nu îşi putu abține întrebarea.

— Este tânărul Absalom teafăr?

Bărbatul se plecă, atingând praful cu fruntea, apoi se ridică spre a întâlni privirea lui David, privindu-l cu ochi neclintiți.

— Fie ca vrăjmaşii măriei tale şi toți cei care se ridică să îți facă rău să aibă soarta tânărului acela.

Cuvintele se înfipseră ca nişte pumnale ascuțite în inima lui, făcându-l să se împleticească înapoi. Brațul străjerului îl prinse, dar el se smulse din prinsoarea acestuia, fără a-i păsa dacă avea să cadă.

— Absalom! Vocea sa murmură numele acela şi-şi sfâşie veşmântul. Se întoarse, se prinse de zid, ca un om beat se împletici spre scări, iar pe buze simțea gustul sărat al lacrimilor sale.

— Absalom, fiul meu! O, fiul meu, Absalom!

Ajunse la încăperea interioară de deasupra porții, vlăguit de toate puterile după suişul scurt. Căzu grămadă în mijlocul podelei şi începu să se legene înainte şi înapoi, ținându-şi genunchii cu brațele, plângând în hohote.

— O, Absalom, fiul meu, fiul meu – numai de-aş fi murit eu în locul tău!

36

Vaietele regelui răsunau prin zidurile cetății, străpungând inima Batşebei. Ea-şi croi încet drumul, scrutând oştile, văzându-le fețele ce afişau felurite trăiri, de înfrângere sau mânie, starea lor zburlindu-i părul pe brațe, de teamă. Tatăl ei o găsi cu copiii, şi o avertizase că ceea ce-i spusese Solomon era adevărat. Jalea lui David după Absalom avea să-l coste mult mai mult decât moartea unui fiu. Avea să atragă după sine trădarea şi pierderea tuturor celor care luptaseră să-l apere pe rege şi casa lui.

Gândul acesta o împinse din spate şi-şi grăbi mersul şi îşi strânse năframa mai bine în jurul umerilor. Garda ei personală ținea pasul cu ea, fără să o scape din ochi. Era în siguranță, dar până când? Oare oamenii aceştia care o apărau aveau să se întoarcă împotriva regelui lor? Dacă da, niciunul din ei nu mai era în siguranță şi mai ales Solomon.

Bocetele se auzeau tot mai clar pe măsură ce se apropia de poartă, făcând-o să se oprească puțin. Emoțiile nestăpânite pe care le auzea de la soțul ei erau ceva diferit de tot ce auzise până atunci de la el, căci nu se purtase astfel nici chiar atunci când îl pierduseră pe întâiul lor născut. Ea nici măcar nu-l plăcea pe Absalom! Cum putea David să țină atât de mult la fiul acesta, încât ar fi preferat mai bine să moară el în locul acestui trădător?

Porni din nou înainte, însă garda ei se întinse şi îşi puse o mână pe zid, blocându-i accesul spre scările ce duceau la camera de sus.

— Ioab tocmai a urcat acolo, doamna mea. Poate că ar fi mai bine dacă aţi aştepta?

Ea se gândi o clipă, apoi scuturã din cap.

— Voi asculta măcar ce are Ioab să-i spună regelui. Şi am să îl rog pe comandant să fie îndeajuns de înţelept să-i spună ceea ce se cuvine. Cu un semn al capului porni din nou înainte, sperând că nu avea să încerce să o oprească din nou.

Când ajunse pe acoperiş, traversă scurta distanţă ce o despărţea de odaie. Uşa stătea deschisă, aşa că se ascunse în umbra zidului, ascultând.

— Astăzi i-ai făcut de ruşine pe toţi oamenii tăi, care tocmai ţi-au scăpat viaţa, vieţile fiilor şi fiicelor tale, şi vieţile nevestelor şi ţiitoarelor tale, spuse Ioab. Îi iubeşti pe cei ce te urăsc şi îi urăşti pe cei ce te iubesc. Astăzi ai arătat limpede comandanţilor şi oamenilor tăi că nu înseamnă nimic pentru tine. Văd dar că ai fi bucuros dacă Absalom ar fi în viaţă şi noi toţi am fi murit.

Niciun sunet, niciun răspuns nu primi remarca lui. *Te rog, Adonai, lasă-l să înţeleagă adevărul vorbelor lui Ioab.*

Ioab păşi spre uşă, o zări, apoi se răsuci şi năvăli înapoi în odaie.

— Acum ieşi afară şi încurajează-ţi oamenii. Jur pe Domnul că, dacă nu ieşi, nici un singur om nu va rămâne alături de tine până la lăsarea serii. Lucrul acesta va fi mai groaznic pentru tine decât toate nenorocirile care s-au abătut peste tine din tinereţea ta până acum.

Ioab aşteptă o clipă, apoi ieşi pe uşă şi veni să-i vorbească.

— Du-te de-l convinge să iasă la porţi, altfel tu şi copiii tăi veţi fi socotiţi ucigaşi – şi nu ştiu dacă până şi eu v-aş mai putea ocroti atunci. Trecu pe lângă ea, blestemând printre dinţi.

Sau dacă ar mai dori să-i ocrotească? Porni cu paşi nesiguri şi se sili să intre în odaia micuţă, întrebându-se ce gândea, de fapt, comandantul lui David despre ea. Când ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, îl găsi pe rege şezând în mijlocul podelei, cu capul acoperit, iar lacrimile îi scăpărau abia vizibil pe obraji.

Ea se duse la el şi îşi întinse mâna. El îşi ridică privirea, iar ea înțelese deodată durerea din privirea lui. Indiferent dacă el era de vină pentru asta sau nu, pierduse atât de multe. El o prinse de mână şi ea-l ajută să se ridice. Îi aranjă marginile sfâşiate ale mantiei, netezindu-i-le.

— Ştiu că l-ai iubit, domnul meu. Dar oamenii tăi nu-ți vor înțelege jalea. Îi şterse lacrimile de pe obraji cu degetele ei şi-i masă uşor fruntea, îndepărtându-i acoperitoarea capului.

— Aşa a zis şi Ioab. Vocea îi era răguşită de plâns şi arăta de parcă durerea aceasta îl îmbătrânise. Cât timp avea să-l mai aibă alături de ea?

Se agăță de brațele lui.

— Avem o viață înainte, domnul meu. Te rog, nu lăsa ca durerea ta să mă lase în urmă, pustiită! Îşi odihni capul la pieptul său, iar brațele sale se ridicară încet, cuprinzând-o. Ea ascultă cadența ritmică a inimii lui, iar inima ei care gonea începu să-şi potrivească pasul după a lui.

— Nu îmi doresc să mor, preaiubita mea. Nu ştiu decât că Absalom a plecat pentru totdeauna de la mine. De asta plâng.

Ea se dădu un pas în spate, privind în ochii lui negri şi sobri.

— Când a murit copilaşul, când ni l-a luat Dumnezeu, ai spus că îl vom revedea pe fiul nostru într-o bună zi.

El o trase din nou la pieptul său, iar vocea îi deveni mai hotărâtă.

— Absalom nu e nevinovat, cum a fost fiul nostru. Absalom şi-a făcut alegerile lui, iar alegerea lui a fost să lepede învățăturile lui Adonai. Când voi adormi alături de strămunii mei, Absalom nu va fi alături de noi.

Ea oftă, petrecându-şi brațele pe după mijlocul lui.

— Îmi pare rău, domnul meu.

El o sărută pe creştet.

— Păcatul meu stă necurmat înaintea mea, preaiubita mea. Sabia nu se va depărta de casa mea. O însoți până la uşă şi îşi ridică privirea la lumina soarelui care apunea. Şalom nu va domni în țară până când fiul tău nu va fi rege în locul meu.

— Dumnezeu ne va da cu siguranță pace, acum că Israel nu are decât un rege, domnul meu. Eşti cel mai mare rege din câți sunt. Îşi strecură mâna într-a lui. Dar vino. Întâmpină-ți oştile la porți, ca să ştie că le mulțumeşti, şi apoi putem pleca acasă.

— Acasă, spuse el, dintr-odată visător. La Ierusalim.

— Da, în cetatea lui David.

Sunete de lăută şi lire, trâmbițe şi tamburine umpleau aerul în jurul ei, mascând teama grea ce zăbovea în inima lui David şi a oamenilor săi. Batşeba stătea alături de rege, simțind din nou sub picioare siguranța pe care le-o oferea pământul de pe Muntele Măslinilor. Privi în jos spre cetatea Ierusalimului, pe care lumina aurie a candelelor sale îl făceau să strălucească precum un giuvaer al coroanei regelui. Slava lui David.

Dar se putea ca slava aceea să nu mai dureze mult dacă David nu reuşea să-şi aducă iarăşi semințiile împreună şi să le unească sub conducerea sa. După luni de aşteptare, David îşi consolidase în suficientă măsură credincioşia lui Iuda şi a lui Israel, pentru a se întoarce în capitala sa, pentru a cârmui la fel cum făcuse înainte. Între cei prezenți se aflau şi oameni nemulțumiți, iar acum o nouă stare de rebeliune le făcu pe semințiile de miazănoapte să îşi abandoneze încă o dată regele.

Ea simți cum o apucă deznădejdea, în ciuda atmosferei de sărbătoare, ştiind că David nu va avea pace până când oastea nu era adunată, iar omul care conducea răscoala, ucis.

Se întoarse când cineva îi atinse brațul.

— Tirța, aici erai. Este totul în regulă?

Tirța scutură din cap, privind peste umăr, apoi se aplecă aproape de urechea Batşebei.

— Sunt probleme. Maaca nu este atât de bine păzită pe cât crede regele că e. Îşi aruncă vorbele instigatoare spre oricine e dispus să o asculte. Iar cu nemulțumirea ce mocneşte deja...

Făcu o pauză şi aruncă din nou priviri grăbite în jurul ei. M-am gândit că ar fi bine să ştii.

Batşeba întâlni privirea slujnicei ei şi nu descoperi nicio prefăcătorie în ochii ei. Maaca îi putea pricinui multe alte probleme lui David şi ce mai avea femeia aceasta de pierdut? Dar avea să ia regele măsurile cuvenite pentru o zi ca asta? Deja îl iertase pe Şimei, omul care îl blestemase pe rege în ziua când fugiseră de Absalom. Şi acum, când acest bărbat, Şeba, care îi îndupleca pe oamenii din Israel să vină după el, cuvintele instigatoare ale unei femei nu erau tocmai ce-şi dorea regele să audă.

Ea încuviinţă cu capul fără să spună nimic, apoi privi în direcţia lui David. Deja pornise la vale, împresurat de vitejii şi sfetnicii săi. Era cu neputinţă să se apropie de el şi să-i spună un astfel de lucru acum. Avea să aştepte până când avea să vină la ea deseară. Cu siguranţă va veni.

Drumul pe străzile Ierusalimului ofereau o notă mai bucuroasă decât bocetele care îi însoţiseră în urmă cu doar câteva luni. Avea să fie atât de fericită să se vadă din nou acasă! Se duse repede mai aproape de Tirţa şi de fiii ei care mergeau pe jos, dar când se apropiară de palat grupul încetini, iar gălăgia din grupul femeilor din casa lui David se auzi mai bine. Privi înapoia ei, văzând uşurarea şi istovirea de pe feţele nevestelor lui David.

Mical veni lângă ea, oferindu-i un zâmbet plăcut.

— Nu l-am însoţit niciodată pe David în anii săi de exil, chiar de la început. Îşi duse o mână la fruntea asudată şi-şi ascunse şuviţele de păr brăzdat de fire albe sub văl. Nu ştiu cum a reuşit să supravieţuiască, dar dacă ar trebui să o iau de la început, m-aş duce cu el. Îşi ridică ochii înainte, spre oamenii din cetate care se alăturaseră lui David la porţile palatului. Acum sunt prea bătrână şi trebuie să recunosc că mă bucur să rămân acasă. Se întoarse şi îi oferi un zâmbet Batşebei. Eşti binecuvântată de Adonai să ai atât de mulţi fii.

Batşeba o privi pe femeia aceasta, prima dragoste a lui David, simţind o notă de amărăciune, închipuindu-şi cât trebuie să-i fi fost de greu, prin toate prin câte trecuse.

— Regretele sunt greu de înfrânt, spuse Mical, privind-o o clipă cu ochi pătrunzători, înainte să alunece din nou pe lângă Batşeba, spre rege.

Batşeba urmări privirea lui Mical, tânjind în inima ei după David, tânjind să simtă puterea braţelor sale în jurul ei, să-i alunge temerile cu care se lupta zilnic pentru binele fiilor ei. Să ştie că era a lui, mai presus de toate celelalte.

— Te iubeşte, să ştii. Nu îţi îngădui să-l pierzi, cum am făcut eu.

Batşeba se întoarse la auzul vorbelor liniştite ale lui Mical, dar înainte să poată răspunde, femeia se strecură înapoi în mulţimea nevestelor şi a copiilor lui David. Privirea Batşebei o urmări până când se duse din nou lângă fiica lui Abigail, iar clipa lor de prietenie se spulberase deja. Poate că trebuia să facă mai multe în privinţa relaţiei cu femeia aceasta. Prietenia nu avea să răsară dacă nu îşi făcea şi ea partea.

Când mulţimea porni din nou din loc, se uită scurt la celelalte femei şi o zări pe Ahinoam cea plină de amărăciune şi pe furioasa Maaca. Hagita, Abital şi Egla erau cu copiii lor, fiecare femeie trăind într-o tovărăşie la limita suportabilului, căutând mereu o cale de a strecura o vorbă la urechea regelui. O ureche care era aproape în exclusivitate numai a ei.

Oftă şi porni în fruntea femeilor, îndemnându-i pe Solomon şi pe Natan să o conducă înainte. În sfârşit îl văzu pe Benaia şi-i atrase atenţia. El veni la o parte, lăsând-o să vadă mai bine cum gărzile le escortau pe cele zece ţiitoare din palat şi le aduceau înaintea lui David.

— Absalom a ridicat un cort pe acoperiş, în văzul întregului Israel, spuse un străjer în timp ce femeile îngenuncheau, plecându-şi feţele în ţărână. La sfatul lui Ahitofel, Absalom le-a dus pe fiecare în patul său, pentru a ridica pretenţii la tron, pentru a-şi asigura poziţia de rege în locul tău.

Batşeba îşi simţi inima strângându-i-se în piept şi se temu de soarta ce-l aştepta pe bunicul ei, după toate câte făcuse împotriva lui David. Merita să moară. Oare putea ea oare să-l împiedice pe David să dea o asemenea poruncă? Îi văzu muşchii maxilarului

contractându-i-se, văzu cum i se încruntă sprâncenele, privind fioros. Dar o clipă mai târziu, îşi încrucişă braţele, se îndreptă de spate, şi în privire nu-i mai rămăsese decât o umbră de amărăciune.

— Du-le pe femeile acestea în locuinţe în afara palatului. Pune-le sub pază. Se opri, de parcă şi-ar fi cântărit următoarele cuvinte. Nu au voie să mai iasă din casă şi nu-mi vor mai vedea faţa vreodată, ci vor trăi ca văduve pentru tot restul vieţii lor.

Cele zece femei începură să plângă încetişor când gărzile păşiră înainte şi le conduseră departe de David. El rămase în curte, privind în sus spre treptele ce duceau spre portic, oftând greu. Un alt străjer se apropie şi îi şopti lui Benaia ceva. Acesta privi spre Batşeba, apoi îi făcu semn să vină alături de David.

David se întoarse când o văzu, zâmbindu-i binevoitor.

— Suntem acasă, preaiubito.

— Domnul meu, zise Benaia înainte ca ea să-i poată răspunde, avem veşti despre Ahitofel.

David îşi strecură braţul pe după mijlocul ei şi o trase spre el.

— Vino cu noi, Benaia.

Străjerul încuviinţă din cap şi îi urmă, în timp ce David o însoţi pe scări în sus, spre sala de audienţe. Încăperile arătau exact aşa cum le lăsase, toate urmele lui Absalom şi ale oamenilor săi dispărute.

David expiră prelung, apoi se întoarse cu faţa spre Benaia.

— Spune-mi ce ştii.

Benaia îşi plecă creştetul, apoi îşi ridică ochii, cu faţa chinuită.

— Se pare că imediat după ce Absalom s-a instalat în palat şi s-a culcat cu concubinele tale, Ahitofel a văzut că acesta a fost singurul dintre sfaturile lui pe care fiul tău avea de gând să-l urmeze. Când Absalom a plecat urechea la Huşai şi nu a pornit pe urmele tale în noaptea când ai fugit, Ahitofel a încălecat pe măgăruşul lui, s-a întors la casa lui, şi-a pus casa în ordine şi s-a spânzurat.

Batşeba trase adânc aer în piept când David o strânse mai tare de mijloc. Ea se sprijini cu totul de puterea lui, simţind cum o

lasă picioarele. El o conduse pe coridor, spre odăile ei, privind peste umăr spre Benaia.

— Ahitofel mi-a înşelat încrederea. Sfârşitul lui este judecata ce i se cuvenea. David se opri, ca şi când toată povestea aceasta l-ar fi trântit la pământ. Asigură-te că află şi Eliam.

— Da, măria ta. Benaia îi spuse ceva unuia dintre oamenii săi şi apoi parcurse împreună cu ei sala la o depărtare decentă.

David se opri la uşa dinspre grădinile ce făceau legătură între locuinţele lor. Deschise uşa pentru a o lăsa să treacă, dar ea se opri cu o mână pe braţul lui.

— Măria ta, mai sunt şi alte probleme.

El se încordă, iar ea se întrebă dacă era cu adevărat înţelept să-i spună asta acum.

— Ce anume? Tonul îi era blând, dar îi simţi încordarea.

— Maaca. E supărată şi...

El îşi ridică o mână şi îi puse un deget pe buze.

— M-am ocupat deja de ea, preaiubita mea. Oştenii mei mercenari îmi sunt mai credincioşi decât jumătate din Israel la un loc. Cuvintele Maacăi nu au ajuns departe. Ea şi fiicele ei vor fi ţinute sub pază strictă până când mă hotărăsc dacă să le ţin sub paza mea sau să o trimit înapoi la tatăl ei. Se aplecă înainte şi o sărută pe nas. Nu-ţi bate capul în ce-o priveşte pe ea.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi în grădină, aşa cum o îndemna el să facă. Mireasma liniştitoare a florilor de migdal şi parfumul dulce al tămâii îi aminti de prima dată când o adusese aici. O conduse spre aceeaşi bancă unde îi sucise minţile.

— Ia loc lângă mine, Batşeba. El se prăbuşi pe bancă şi o trase jos alături de sine, cuprinzând-o cu braţul. Ce bine e acasă. Expiră prelung, oftatul său trădându-i puţin şi uşurarea.

— E bine pentru că eşti încă aici. Ea-şi întoarse faţa spre el, atingându-i obrazul, iar degetele sale desenară o linie pe curba lină a maxilarului său. M-am temut că te-aş putea pierde.

El zâmbi, îşi închise ochii şi ea ştiu că el savura mângâierile ei. Când o privi din nou, nu se putu smulge din dragostea pe care o simţea izvorând din ochii lui.

— În toți anii pe care i-am petrecut pe acest pământ, spuse el, luându-i mâna şi ducându-i vârfurile degetelor la buze, am realizat multe lucruri. Vrăjmaşii mei s-au împuținat – şi vom înfrânge şi această ultimă amenințare, te asigur. Ea îl privi cu un zâmbet încurajator. Popoare pe care nu le cunoşteam mi se supun şi se tem de numele meu. Iar Adonai a promis să-mi zidească o casă. Într-o bună zi, mult timp după ce Solomon va adormi, un nou rege se va ridica dintre urmaşii mei şi va şedea pe tronul meu şi toți oamenii de pe pământ i se vor supune. Privirea lui deveni intensă şi o strânse de mână. Fiul tău Solomon va fi cel care va zidi un templu Numelui lui Adonai, iar el va cârmui în pace după mine. Făcu o pauză, privind dincolo de ea, ca şi când ar fi văzut ceva în depărtare.

Ea se întoarse să-i urmărească privirea, dar nu văzu nimic. Privi înapoi, şi îi zări licărul lacrimilor pe gene, dar zâmbetul său blând îi spuse că nu erau lacrimi de tristețe.

— Ce este, David?

— În mijlocul izbânzilor mele mi-am îngăduit mai multe neveste, şi Dumnezeu mi-a dăruit multe odrasle, dar niciuna din ele nu se compară cu tine, preaiubita mea. Te-am luat cum nu se cuvenea şi aş fi meritat de o mie de ori să te pierd. Dumnezeu ştie cum L-am implorat să nu mi te ia. Eşti mai scumpă decât nestematele şi nicio altă femeie din întreg Israelul nu se asemuieşte cu tine.

Ea-l mângâie pe obraz, cu genele încărcate de lacrimi

— Eşti multiubita mea, Batşeba.

Cuvintele lui cântau în jurul ei, în aerul melodios al serii, umplându-i inima de bucurie.

— Te iubesc, David.

Sărutarea lui îi spulberă orice îndoială care ar mai fi putut s-o ispitească.

37

Opt ani mai târziu

Cămile încărcate de nestemate din Raba, țara lui Amon, sosiră purtându-l pe Regele Şobi, fiul lui Nahaş, fratele fostului rege detronat, Hanun. Alaiul său intră pe porțile palatului, unde căzură în genunchi în curtea regelui David. Pe armăsarii ce veneau la trap, o acoperitoare de forma unui cort o ascundea pe călăreața sa de seamă, pe Naama, prințesa Amonului. În spate, pe cămile mai puțin împodobite, veneau zece fecioare, în timp ce cinzeci de gărzi le urmau înapoi şi înainte.

Batşeba stătea la umbra porticului ei, aşteptând ca slujitorii ei să iasă în întâmpinarea grupului, să o însoțească pe tânăra soție în sala de audiențe a lui David, unde urma să înceapă ospățul de nuntă. Până la lăsarea nopții, prințesa avea să intre în cortul ei de mireasă ce strălucea deja în curtea centrală a palatului, aşteptându-şi mirele, pe Solomon.

— Totul e pregătit pentru ceremonie, doamna mea. Mesele sunt întinse, oaspeții au început deja să sosească. Tirța zâmbi, iar ridurile de pe față i se strânseră, o acumulare a supărărilor şi a râsetelor din anii ce au trecut peste ea. Copiii Batşebei erau cu toții în grija tutorilor din palat acum, iar rolul Tirței redevenise mai degrabă cel al unei confidente şi prietene pentru Batşeba

decât al unei bone pentru copii. Niciodată n-am visat că va veni atât de curând ziua aceasta. Şi ce ospăţ! E ca şi când Solomon al tău ar fi deja rege. Îşi coborî vocea şi privi în jur, însă Batşeba nu puse niciun preţ pe vorbele ei.

— Speram să-l conving pe rege să combine ceremonia cu încoronarea lui Solomon, dar se pare că el gândeşte că nu-i nicio grabă. Îşi muşcă buza, apoi se răzgândi, nedorind să strice efectul tratamentelor pentru frumuseţe sau să-şi lase urme pe buze. Tratamentele durau mai mult acum decât în zilele tinereţii, necesitând mai mult lapte şi miere şi uleiuri înmiresmate pentru a-i netezi pielea şi a-i ascunde ridurile de la ochi şi de pe frunte.

Oftă greu. Regele nu mai întinerea şi deja era cu mulţi ani înaintea ei. Oare credea că avea să trăiască veşnic? Ce se întâmpla dacă se îmbolnăvea dintr-odată sau chiar mai rău?

Sabia nu se va depărta niciodată de casa ta.

Era oare David imun la lovitura unui asasin? Şi dacă moartea lui venea prea repede, Adonia era primul moştenitor al tronului. Atractivitatea şi şarmul său îi câştigaseră deja inimile unora dintre oamenii lui David – ce l-ar fi împiedicat pe el să facă ceea ce făcuse Absalom? Dacă câştiga tronul, iar David era prea slab să i se împotrivească, ea şi Solomon aveau să fie executaţi ca vinovaţi. Prea mulţi erau cei din împărăţie care încă aveau amintiri şi o considerau în continuare o curvă, iar pe copiii ei, moştenitori ilegitimi.

— Fata pare să fie frumoasă, din câte văd. Tirţa o privi pe Batşeba, cercetând-o. Solomon ar trebui să fie mulţumit.

Batşeba ieşi din umbra porticului când fata ieşi de sub pavilionul ei închis. Purta veşminte multicolore, cu inele sclipitoare din aur la gât şi atârnându-i din urechi şi din nas, şi o eşarfă ţesută în culori strălucitoare îi acoperea toată faţa, dezvelindu-i doar ochii. Hainele ei de mireasă erau frumoase, însă Batşeba nu-şi dădea seama din cauza vălului dacă fata era destul de atrăgătoare pentru fiul ei. Fiul ei cu ochi sprinteni, care atrăsese privirile prea multor femei deja.

Se duse în sala bine luminată şi ocupă un loc în anticameră, aşteptându-l pe David şi garda lui pentru a-i anunța intrarea. Solomon avea să se alăture tatălui său, apoi mireasa avea să parcurgă toată lungimea sălii de audiențe în sunetul melodiilor pline de bucurie, însoțită de slujnicele ei. Tatăl miresei, regele Amonului în funcție, fiul lui Nahaş şi vasal al lui David, avea să semneze contractul şi să o lase în grija lui Solomon.

Căsătoria aceasta era o alianță bună, cu toate că Batşeba spera ca Solomon nu ajungea să vadă în asta un bun pretext pentru a se căsători cu orice prințesă străină. Naama se temea de Dumnezeul lui Israel, ca şi tatăl ei Şobi. I-o dovediseră lui David atunci când Şobi le venise în ajutor, în timpul exilului la Mahanaim, când fugeau de Absalom.

Numai de-ar fi privit-o Solomon ca fiindu-i suficientă. Însă Batşeba îşi cunoştea prea bine fiul. Odată ce avea să ajungă rege, avea să găsească motive să-şi facă un harem de femei, unul mult mai mare decât ce făcuse tatăl lui. Nu-şi putu înăbuşi alt oftat. O apăsa vina, în ciuda tuturor avertismentelor pe care i le făcuse.

— Am învățat din greşelile tale, Ima, aşa cum m-ai învățat, îi spusese el cîndva. Nu mă voi duce în casa unei curve şi nu voi ispiti o femeie să devină una. Mai bine mă însor cu multe femei decât să iau o femeie care nu-mi aparține.

Poate că învățătura ei nu fusese suficient de tranşantă. Dar era prea târziu să-l schimbe acum.

O mişcare îi aduse gândurile înapoi în prezent. Îşi ridică privirea la vederea lui David ce păşea în urma stegarului său şi pe Solomon înveşmântat în haine regeşti, în spatele tatălui său. David se opri când o văzu şi îi întinse mâna. Nu o numise niciodată oficial regina lui, dar ea ocupa întru totul acea poziție, nu-i lipsea decât numele. Din anumite motive, el nu simțise niciodată nevoia de a-i asigura acel loc. Poate că atunci când îl va fi încoronat în sfârşit pe Solomon drept coregent al său... Îşi înăbuşi dorința ca aceasta să fi fost ziua aceea.

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, preaiubito. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi îi luă mâinile într-ale sale şi i le strânse.

— Mulțumesc, măria ta. Ea zâmbi, apoi îl privi pe Solomon. Mireasa ta este aici. Eşti pregătit, fiul meu?

Gura lui Solomon se arcui într-un zâmbet incomplet.

— Gata şi nerăbdător, Ima.

— Şi emoționat, îi şopti David Batşebei în ureche.

Îşi zâmbiră cu subînțeles. Trâmbița răsună, iar stegarul le anunță prezența. David o conduse pe Batşeba la tronul alăturat tronului său, apoi se aşeză greu în tronul său poleit în aur. Solomon stătea pe o treaptă mai jos, privind spre uşă.

Muzica începu să sune, iar tatăl miresei parcurse întreaga încăpere, urmat de zece fecioare, iar la urmă veni mireasa. Regele amonit îşi puse pecetea pe pergament, unind împărățiile lor într-un tratat de pace. Un slujitor îi aduse lui David tratatul, iar el îşi apăsă inelul cu pecete în ceară şi-şi imprimă sigiliul alături de cel al regelui amonit.

Batşeba ascultă la binecuvântările rostite de preot şi privi la schimbul de daruri. Inima i se umflă de mândrie când ceremonia luă sfârşit. Ospățul avea să continue până când Solomon o conducea pe Naama în cortul de nuntă pentru a-şi consuma unirea. Apoi nu mai rămânea decât un singur pas. Aşezarea coroanei pe creştetul lui Solomon.

Se uită la David. Şi să-l convingă pe rege să facă asta cât mai curând.

Un dârdâit o trezi pe Batşeba dintr-un somn agitat, iar la început se gândi că o apucaseră frigurile. Adesea se trezea asudată în noapte, aruncând păturile deoparte pentru a lăsa aerul răcoros al nopții ce pătrundea prin geamul deschis să îi răcorească pielea umedă. Dar când se răsuci în pat, se atinse de David, şi tresări când îl simți dârdâind.

— Eşti treaz, domnul meu? Nu-şi dădea seama, din cauza ochilor săi închişi, şi se întrebă dacă era zgâlțâit de vreun vis. Îi atinse fruntea, apoi îşi trase repede mâna de la el şi sări din pat.

Îşi luă în grabă un veşmânt pe ea şi se duse la uşă, la străjerul ce stătea de veghe.

— Trimite după medic. Regele e bolnav. Teama îi urcă subit pe spinare. Dacă boala aceasta ducea la moarte, ce avea să se aleagă de ei? Te rog, Adonai, nu-l lua încă.

Slujitorii ţâşniră imediat care încotro, distrăgându-i atenţia de la rugăciunile ei tăcute. Slugile personale ale regelui aduseră vin, înmuiară bucăţi de pânză în apă călduţă şi i le puseră pe piept şi pe frunte. El se întinse după pături şi şi le trase până la gât. Îşi deschise ochii, de o lucire sticloasă.

— Batşeba?

Ea se apropie îndată de el, îngenunche lângă el, strângându-i degetele fierbinţi în mână.

— Sunt aici, domnul meu.

Pieptul i se înălţă într-un oftat. Cum de putuse fi atât de vibrant, atât de plin de viaţă şi de dragoste în seara precedentă şi să se trezească atât de bolnav? Îşi înăbuşi teama ce o mâna spre panică. David avea să-şi revină, iar Solomon avea să cârmuiască în locul tatălui său.

Te rog, Adonai, fă să fie aşa!

— Mi-e frig.

Ea se aplecă înainte, îndepărtându-i părul de pe frunte.

— Te-au luat frigurile. Frisonul nu e decât o iluzie, preaiubitul meu. Am trimis după doctor.

El încuviinţă din cap, închizându-şi din nou ochii. Doctorul nu o putuse salva pe Abigail când îi venise ceasul. Dar îşi alungă gândul acesta, înăbuşindu-şi frica.

Uşile se deschiseră în spatele ei, şi auzi sunet de paşi pe dalele de piatră. Se ridică şi se întoarse. Un bărbat de vârstă mijlocie intră, hainele arătându-i ca şi când le-ar fi luat în grabă pe sine. Părul îi stătea în toate direcţiile, iar acum îşi netezi barba cu mâna, plecându-se adânc în momentul când dădu cu ochii de ea.

— Doamna mea, spuse el, ridicându-se repede şi venind lângă rege. Când a venit asta peste el?

— Cândva în timpul nopții, mă gândesc. M-am trezit când l-am simțit cum dârdie.

Bărbatul încuviință scurt din cap, dar nu spuse nimic când se aplecă să palpeze capul, gâtul şi brațele lui David şi se aplecă să-i asculte respirația. În cele din urmă se ridică.

David îşi deschise ochii.

— Ce se întâmplă cu mine? Privirea sa limpede o învioră pe Batşeba. Poate că pânzele umede şi reci îi scăzuseră febra. De ce nu reuşesc să mă încălzesc?

— Febra a făcut ca pielea să-ți fie prea fierbinte, dar mărunta-iele tale sunt prea reci. Lasă-i pe slujitorii tăi să-ți scalde pielea cu apă rece. Când te vor lăsa frigurile, te vei încălzi din nou.

David scoase o sudalmă şi se ridică în capul oaselor pe pernă.

— Nu am vreme să zac bolnav la pat. Adu-mi mâncare şi vin şi nu mă mai dădăci. Vocea îi suna răguşită şi cuvintele răstite îl lăsară vlăguit de puteri.

— Măria ta, te rog. Trebuie să te odihneşti, altfel febra va creşte, situația se va înrăutăți. Şi atunci nu vei mai putea lucra deloc. Nu vrem să te ducem încă în mormântul părinților tăi. Cuvintele aspre ale doctorului nu se potriveau cu tonul său blând.

Batşeba se întoarse spre un slujitor.

— Vezi de fă tot ce-ți cere regele. Adu-i îndată de-ale gurii şi vin în odaia sa.

— Da, doamna mea. Omul se duse imediat să-i îndeplinească porunca. Ea veni din nou la pat, iar doctorul se dădu la o parte.

— Fă aşa cum te învață doctorul, domnul meu. Ea-i trecu degetele prin păr. Trebuie să te faci bine. Avem nevoie de tine. Se uită la el, iar privirile li se întâlniră într-o mângâiere tăcută.

El încuviință şi se lăsă să cadă înapoi între perne.

— Mă dor toate oasele.

Medicul se duse în grabă să aducă nişte ierburi dintr-un coş acoperit pe care-l adusese slujitorul său în iatac. După câteva clipe, îi oferi o măsură lui David.

— Astea îți vor uşura durerile.

David înghiți pulberea cu vinul ce-i fu oferit, scuturând din cap ca şi când ar fi încercat să scape de resturile ce-i rămăseseră pe limbă.

— E amar.

— E scoarță de salcie, măria ta, iar gustul ei este neplăcut, din nefericire.

David îşi închise ochii, iar respirațiile îi deveniră liniştite. Batşeba rămase lângă el veghindu-l, cuprinsă de puțină uşurare. După ce David avea să-şi revină, trebuia să insiste să-l numească pe Solomon coregent al său, înainte să rişte să-l piardă din nou. Dacă nu acționa, soarta ei era pecetluită.

Boala ținu o săptămână, dar urmările stăruiră mult mai mult decât se aşteptase David. În timpul zilei îl apucau frigurile, iar noaptea nu se putea încălzi, nici chiar în brațele Batşebei. Lunile veneau şi plecau, iar în dimineața aceasta lenevea în pat, cu soarele pe el, amăgindu-l cu promisiunea sa de încălzire. În timpul ploilor de iarnă, arşița cumplită stătea departe, în spatele unui munte de nori, întunecându-i dispoziția. Îndrăznea oare să aibă încredere în razele strălucitoare ale primăverii?

Cum de ajunsese aici? Cârmuise Israelul timp de treizeci şi şapte de ani. Cât de mult i se părea, şi totuşi cât de puțin era.

Un ciocănit la uşă îi atrase atenția din mijlocul gândurilor sale melancolice. Slujitorul său se duse la uşă, în timp ce el îşi trăgea păturile până la gât. Poate că, dacă făcea o baie fierbinte, reuşea să-şi alunge frigul din oase. Dar momentele prilejuite de *mikvah* cea încălzită nu erau de durată şi nu-şi putea petrece restul zilelor într-o încăpere cu aburi sau ghemuit în fața focului. Nici focul şi nici apa nu îi puteau încălzi aşternutul, iar trupul în schimbare al Batşebei o amăgea şi pe ea, pentru că-i era prea cald pentru a se apropia de el. Ea arunca păturile de pe ea, iar pielea îi transpira prea adesea la atingerea lui. Oare toate nevestele sale suferiseră astfel de schimbări? Nu petrecuse prea mult timp cu ele în ultimii ani ca să ştie asta.

Tulburat de vinovăția pe care i-o provocă acel gând, alungă totul deoparte şi îşi ridică privirea la sunetul de paşi, surprins să-i vadă pe Benaia şi pe Huşai la picioarele patului său.

— Ce pot face pentru voi, prietenii mei?

— Am venit să îți oferim ajutorul nostru, măria ta, spuse Huşai, lărgindu-şi gulerul veşmântului său. David cerea să se facă cât se putea de cald în încăperea cu foc în vatră, dar aceasta nu le pria sfetnicilor săi, care întotdeauna îşi lepădau veşmintele de pe ei când stăteau prea mult.

— Şi cum m-ai putea ajuta, Huşai? Îmi poți da oare un trup nou care să aibă forța şi vigoarea pe care le aveam cândva? Sunt bătrân. Nu credeam asta acum câteva luni, dar trupul meu m-a trădat.

— Ştim că nu te poți încălzi, măria ta, aşa că am hotărât... Benaia se uită la Huşai, apoi înapoi la David. Asta e, am vrut să-ți sugerăm să cauți o tânără fecioară care să-ți reaprindă dorințele, măria ta, să îți țină de cald şi să-ți satisfacă nevoile.

David zâmbi când simți jena lui Benaia şi văzu roşeața care sui pe gâtul său masiv, umplându-i apoi toată fața.

— Nici chiar o fecioară nu-mi mai poate încinge sângele, Benaia. Unele plăceri sunt apuse pentru mine.

Era oare adevărat? Dar nici chiar Batşeba nu-l mai umplea cu dorința pe care o avusese cândva pentru ea. Dragostea lui pentru ea mergea dincolo de contactul fizic. O ținea alături de sine acum pentru mângâiere, pentru tovărăşie.

— Fără îndoială, poate că o tânără şi frumoasă fecioară ți-ar face mai mult bine decât îți dai seama. Iartă-mă pentru că-ți spun, măria ta, dar încă nu eşti cu un picior în groapă. Huşai se îndreptă de spate, împreunându-şi brațele la piept.

— Poate că ai dreptate. Prea bine, faceți cum doriți. Găsiți o tânără fecioară care să-mi țină de cald. Se înfioră sub păturile de lână, îndoindu-se de faptul că o fată, chiar şi cea mai atrăgătoare fată din Israel, ar schimba cu ceva starea lucrurilor.

38

Coridoarele erau ciudat de liniştite când Batşeba ieşi din locuinţa lui Solomon, de la etaj, şi porni spre odăile ei, aflate lângă ale regelui. Nora ei Naama mai avea patru luni până să dea naştere primului ei copil, şi cu fiecare zi care trecea, Batşeba îşi făcea griji. Cu siguranţă Naama avea să dea naştere unui fiu sănătos – fata era puternică şi capabilă, nu delicată precum noua mireasă, Abişag, care încălzea în continuu patul lui David.

Şi totuşi, nu sănătatea şi siguranţa Naamei îi dădea atâta bătăi de cap cât nehotărârea lui David. Era oare invidioasă pe timpul pe care Abişag îl petrecea acum cu el? Însă starea lui de sănătate se deteriorase mult în cele şase luni care trecuseră de când Solomon o luase pe Naama de nevastă. Nu îi putea refuza lui David această ultimă plăcere, cu toate că el o asigurase că Abişag avea să rămână fecioară până când trecea în curtea lui Solomon.

Batşeba îşi culese scamele de pe haine şi continuă să meargă pe coridor spre iatacurile ei. De ce amânase David în continuare să-l numească pe Solomon rege în locul său? Gândul acesta, cândva o îngrijorare care-i măcina gândurile, devenise acum teamă, în toată puterea cuvântului.

Umblau zvonuri printre slujitorii de la palat, iar Tirţa o ţinea la curent cu tot ce se întâmpla. Majoritatea celorlalţi fii ai lui David

nu prezentau o amenințare la adresa lui Solmon, însă Adonia, fiul Hagitei, următorul fiu cu drept la tron, evita tovărășia lui Solomon şi umbla prin cetate cu care şi cai şi cincizeci de oameni care alergau înaintea sa, de parcă ar fi fost deja rege în locul lui David. Nu mersese încă până acolo încât să ceară preotului să-l ungă sau să îi atragă pe oamenii din Iuda departe de tatăl său, cum făcuse Absalom, dar nu se îndoia de faptul că planurile lui nu erau departe de astfel de lucruri. Cum putea şti? Conspirația sa se putea dovedi mai gravă decât cea a lui Absalom, dacă nu-l prindeau la timp. Iar boala lui David îl ținuse de multă vreme departe de curte, aşa încât nu era sigură că mai ştia ce se petrecea în cetatea sa.

Se opri la intrarea în apartamentul ei, privind la grădinile din fața odăilor ei, care dădeau spre grădina lui David. Oare să îi facă o vizită neanunțată şi să-i împărtăşească frământările? Abişag avea să fie acolo. Dar nu trebuia să îi poarte fetei nicio aversiune. Dacă totul mergea după plan, Abişag avea să fie nora ei într-o bună zi. Solomon avea să o considere pe fată drept un cadou de îndată ce tatăl ei nu mai avea nevoie de ea.

Îşi alungă sentimentele neplăcute şi făcu un semn gardianului, care-i deschise uşa înspre odăile ei. Ziua morții lui David părea că se apropie – un lucru la care nu se gândise nicio clipă în noaptea în care se dăruise în brațele lui. Diferența lor de vârstă însemna că ea avea să fie văduvă mulți ani de acum înainte. O senzație grea îi coborî în pântece şi îşi frecă tâmplele, încercând să alunge durerea de cap pe care i-o iscau mereu astfel de gânduri.

O, Adonai, nu vreau să-l pierd! În ciuda vârstei lui, îi era scump. El îi dăruise patru fii frumoşi, dintre care doi erau deja bărbați în toată firea şi cu care se mândrea – iar unul dintre ei, un rege pe care însuşi David avea să-l prețuiască mult, dacă ar fi încetat să mai amâne inevitabilul şi şi-ar fi proclamat odată urmaşul. Fără îndoială că Adonia se aştepta ca David să-l aleagă pe el, cu toate că, în ultimii ani, oricine fusese atent ar fi putut spune că David îl prefera pe Solomon.

Ea se prăbuşi pe o canapea tapisată şi acceptă o cupă cu vin de la o slujitoare. Tirța se dusese azi la piață şi avea să se întoarcă în curând cu țesături şi giuvaeruri şi tot felul de alte noi podoabe de la răsărit. Batşeba ar fi trebuit să o ia pe Naama şi să se ducă cu ea – o astfel de ocupație le-ar fi făcut bine amândurora. Dar atmosfera de pe coridoarele palatului o făcuse să se oprească şi să se răzgândească. Sorbi din băutura călduță şi îşi rezemă capul de spătarul canapelei, închizându-şi ochii.

Un ciocănit la uşă o făcu să tresară. Era mult prea irascibilă şi nervoasă azi. Indiferent ce maladie stranie era prin atmosferă, intrarea străjerului urmat îndeaproape de prorocul Natan nu reuşi să o alunge cu nimic.

Se îndreptă când Natan intră în odaie şi se plecă la picioarele ei. El se ridică, refuzând să se aşeze pe locul din fața ei pe care ea i-l oferi imediat.

— Te îngrijorează ceva, Natan. Ce anume? Ea-şi puse pocalul pe o masă de lângă ea şi-şi frecă mâinile peste brațe, iar nervozitatea îi făcu pielea să se înfioreze.

Natan făcu câțiva paşi în fața canapelei şi trimise slujitorii afară. Batşeba ridică o sprânceană, surprinsă de felul subit în care acesta folosea o autoritate pe care nu o poseda de fapt în locul acesta. Dar ea nu-l opri şi nu-i puse nicio întrebare.

Când se făcu nevăzut şi ultimul dintre slujitori, el începu să vorbească.

— Nu ai auzit că Adonia, fiul Hagitei, s-a făcut rege şi David, domnul nostru, nu ştie despre asta?

Ea trase scurt aer în piept. Liniştea ciudată, cuvintele şoptite şi privirile inconfortabile pe care i le aruncau slujitorii care nu îndrăzneau să o privească în față... Suspectase, cel puțin în adâncul sufletului ei, şi ştiuse că asta urma să se întâmple, chiar dacă nu azi.

— M-am temut de asta, spuse ea când reuşi în cele din urmă să expire. Am simțit că ar putea deveni o problemă. L-am implorat pe David să facă ceva, să-l numească pe Solomon moştenitorul său de drept, aşa cum a făgăduit, dar boala aceasta...

Ea-şi lăsă vorbele să i se stingă şi privi dincolo de Natan, spre geamul deschis. Nu avea niciun rost să se plângă de starea soțului ei, cu atât mai mult acum. Trebuiau să facă ceva.

— Ce putem face? Simți cum o copleşeşte un sentiment de neajutorare.

— Dacă vreți să mă ascultați, doamna mea, primiți-mi sfatul, ca să vă salvați propria viață şi pe cea a fiului vostru, Solomon.

— Deci chiar suntem în pericol.

Natan încuviință.

— Da. Dacă planurile lui Adonia vor izbuti şi reuşeşte să atragă de partea sa întregul Israel, tu şi fiul tău Solomon veți fi socotiți uzurpatori şi ucigaşi. Nu le va păsa că Adonai l-a ales pe Solomon ca moştenitorul de drept al lui David. Oamenii îşi vor urma propriile lor dorințe.

Un val de emoție îi înteți teama şi amuți.

Natan veni mai aproape şi se aşeză alături de ea.

— Du-te îndată la regele David şi spune-i aşa: „Nu ai jurat tu, domnul meu, regele meu, roabei tale, şi nu ai spus «Fiul tău Solomon va domni după mine, şi va şedea pe tronul meu»? De ce s-a făcut atunci Adonia rege în locul lui?" Apoi, când tu încă îi vei vorbi regelui, eu voi veni după tine şi-ți voi întări spusele.

— De tine va asculta, spuse ea, privindu-l şi parcă cerşindu-i încredințarea, ştiind că uşurarea după care tânjea nu va veni până când această chestiune nu primea o rezolvare.

— Va asculta dacă destui dintre noi îi vom spune că e adevărat. Benaia va fi acolo, iar preotul Ţadoc nu l-a urmat pe Adonia. Însă Ioab nu este de încredere, iar Abiatar a adus jertfe în numele lui Adonia. Se ridică deodată. Dar cauza nu este pierdută încă. Du-te degrabă şi fă cum ți-am spus.

Ea se ridică ajutată de el, îşi netezi fusta, şi-şi cercetă ținuta. Nu-şi purtase cele mai bune veşminte pentru a o vizita pe Naama, dar alegerea era una dintre cele plăcute de David. Cu restul, părul şi machiajul, trebuia să fie mulțumită – nu avea timp să le împrospăteze. Se duse în grabă la uşa ce dădea în grădină, urmată îndeaproape de Natan. El rămase aşteptând lângă uşă,

în timp ce ea schimbă nişte vorbe cu străjerul şi ceru o audienţă la rege.

Davida era ghemuit sub o mulţime de pături, în timp ce Abişag îi vârî ultima pătură din lână moale sub picioare. Pernele de pe canapea erau moi şi îl ajutau să se ridice în capul oaselor. El se săturase de atâta stat în pat. În mâini ţinea un pocal cu vin fierbinte, cu mirodenii. Sorbi, zâmbindu-i lui Abişag.

— Stai bine, domnul meu? Se aplecă aproape de urechea lui, iar parfumul ei îi gâdilă simţurile. Dintre toate femeile din Israel, era una din cele mai fermecătoare şi mai frumoase, cu unduiri în toate locurile potrivite. Gândul la ea ar fi trebuit să-i fiarbă sângele, dar nu reuşea să simtă mai mult decât recunoştinţă atunci când îi servea mâncarea sau îi oferea pături şi băuturi calde. Orice slujitor din casa lui ar fi putut face cu uşurinţă lucrurile acestea pentru el, dar el recunoscu faptul că vederea ei era mai plăcută decât a celor mai mulţi dintre ei. Cu toate acestea, dragostea sa pentru Batşeba nu putea fi înlocuită vreodată, nici chiar de frăgezimea unei frumuseţi feciorelnice.

— Domnul meu?

El tresări când auzi vocea blândă a lui Abişag.

— Cum? O da, sunt cât se poate de comod învelit în toate păturile acestea. Mulţumesc. Frigul ce-l simţea în oase nu se potolise decât foarte puţin, dar dacă îi spunea ei una ca asta, ar fi făcut-o doar să se îngrijească şi mai mult de el.

O oarecare forfotă de la uşa ce ducea în grădina sa îl făcu să se îndrepte de spate. Intră Benaia.

— Măria ta, doamna Batşeba doreşte să vorbească cu tine.

Batşeba era aici? Nu-i făcea vizite în mod normal, dacă nu trimitea el după ea.

— Las-o să intre.

Ea intră în veşmintele ei de toată ziua, mai puţin giuvaerurile cu care el o răsfăţase, iar zâmbetul ei reuşi să îi lumineze

cele mai adânci unghere din inima sa. Însă liniile de lângă ochi şi de pe frunte îi trădau adevăratele sentimente. Avea nevoie de ceva important. Nu ar fi venit altfel. Se plecă, atingând cu fruntea blana de leu ce acoperea pardoseala de la picioarele sale.

— Care îți este dorința?

Ea se ridică cu grație, cu mâinile întinse înaintea ei, într-un gest de supunere. Pe frunte, cutele de îngrijorare i se adânciră şi mai mult.

— Măria ta, ai jurat roabei tale pe Adonai Eloheikhem, Domnul, Dumnezeul tău, şi ai spus: „Negreşit, Solomon, fiul tău, va domni după mine, şi va şedea pe tronul meu." Dar acum Adonia s-a făcut rege, iar domnul meu, regele, nu ştie despre asta.

David scutură uşor din cap, nesigur că auzise bine.

— A jertfit boi şi viței îngrăşați şi oi fără număr şi i-a poftit pe toți fiii regelui, pe Abiatar preotul şi pe Ioab. Dar nu l-a poftit pe Solomon, robul tău. Mărite rege, ochii întregului Israel sunt ațintiți asupra ta ca să afle de la tine cine va şedea pe tron după tine. Altfel, de îndată ce măria ta regele va adormi alături de părinții săi, Solomon şi cu mine vom fi tratați ca nişte vinovați.

David se îndreptă de spate şi una din pături îi alunecă de pe umeri. Abişag veni imediat să i-o aranjeze din nou în spate, dar el o alungă cu o mişcare şi-şi întinse mâna spre Batşeba. Ea-l prinse de degete, iar el tresări, aproape trăgându-se înapoi când îi simți mâinile înghețate. Tremurul ei era vizibil şi, în clipa aceea, el nu-şi dorea nimic altceva decât să o ia în brațele sale şi să o mângâie, aşa cum făcuse cândva.

Dar Benaia intră din nou în încăpere, întrerupându-i şirul gândurilor. Dădu drumul mâinii ei, iar ea făcu un pas îndărăt, lăsându-l pe Benaia să se apropie, urmat îndeaproape de un alt bărbat. David îşi miji ochii, înfuriat în sinea lui de pâcla uşoară ce i se pusese peste ochi.

— Măria ta, spuse Benaia, plecându-se înainte. David se întrebă cum reuşea omul acesta să pară atât de tânăr, când în realitate era cu mulți ani mai în vârstă decât David. Natan profetul este aici.

David recunoscu părul lung şi barba proorocului, precum şi veşmintele sale aspre. Natan luă locul pe care-l ocupase mai înainte Batşeba şi se plecă adânc, cu faţa la pământ.

— Măria ta, regele l-aţi numit pe Adonia rege după voi şi va şedea pe tronul vostru după voi? Astăzi a ieşit şi a jertfit un mare număr de vite, de viţei îngrăşaţi şi de oi. I-a poftit pe toţi fiii regelui, comandanţii oştilor şi pe Abiatar, preot. Chiar acum mănâncă şi beau cu toţii alături de el şi îi strigă în urale: „Trăiască regele Adonia!" Dar nu l-a poftit pe robul tău, pe Ţadoc preotul, pe Benaia fiul Iehoiadei, şi nici pe robul tău Solomon. A făcut oare ceva măria ta, regele, fără să spună tuturor slujitorilor săi cine va şedea pe tron după el?

Furia i se înteţi, făcându-i sângele să clocotească, şi determinându-l să se ridice în capul oaselor.

Îşi lăsă păturile să-i cadă în poală, îşi privi atent mâinile brăzdate de vene, iar privirea i se opri asupra inelului cu pecete. Inelul era al celui care avea să cârmuiască după el. Gândurile îi alergară la Hagita şi la fiul ei Adonia, faţa frumoasă a tânărului amintindu-i prea mult de Absalom. Amândoi moşteniseră frumuseţea evidentă a lui David, cu toate că Absalom avusese frumuseţea întunecată, exotică a Maacăi, iar Adonia avea frumuseţea semineţei lui Iosif, după mama lui. Însă Dumnezeu îl alesese pe Solomon, nu pe Adonia.

— Cheam-o pe Batşeba la mine, spuse el, împreunându-şi mâinile în aşa fel încât degetul care purta inelul rămase deasupra.

Natan se îndepărtă, iar Batşeba păşi din nou înaintea lui, părând din nou la fel de vulnerabilă cum fusese şi în acea primă noapte când o fermecase. Cu siguranţă ştia cât de mult o iubea.

— Preaiubita mea. El vorbi încetişor, dorind ca vorbele să îi fie o consolare. Ea-i întâmpină privirea, iar el îi făcu semn să păşească înainte. Ea veni şi îngenunche lângă el, iar el o luă de mână, îşi trecu degetul mare peste pielea ei încă netedă. Ţi-am jurat, pe Adonai, care m-a scăpat din toate necazurile, şi astăzi voi aduce în fapt ce ţi-am jurat pe Adonai Elohei Israel, Domnul,

Dumnezeul lui Israel. Solomon fiul tău va fi rege după mine, şi va şedea pe tron, în locul meu.

Pe genele ei se iviră lacrimi, iar el zâmbi. O trase mai aproape şi îi şterse urma lacrimilor de pe obraz. Ea se plecă înainte şi îl sărută, apoi se plecă cu faţa la pământ.

— Domnul meu, regele David, să trăiască veşnic!

David se aplecă spre ea şi o atinse pe creştet, dar gestul acesta îi luă mai multă energie decât s-ar fi aşteptat. Când devenise atât de slab? Nu fusese decât acum câteva luni când se gândise că împărăţia lui, domnia lui aveau să mai dureze mulţi ani de aici înainte, când se gândise că viaţa lui era departe de a se sfârşi. Cât de repede i se vlăguise puterea, ca iarba ce se ofileşte.

Batşeba se ridică în picioare, iar David îi făcu semn să ia loc lângă el. Ea se aşeză pe marginea patului, iar el îi luă din nou mâna într-a lui. Zâmbi, susţinându-i privirea, apoi se uită la un slujitor ce stătea în apropiere.

— Cheamă-i la mine pe preotul Ţadoc, pe Natan prorocul şi pe Benaia, fiul Iehoiadei.

Se uită din nou la Batşeba când omul se duse să-i împlinească porunca.

— Mulţumesc, domnul meu, spuse ea, iar lacrimile nu i se uscaseră încă pe gene.

El încuviinţă, dar înainte să apuce să spună ceva, Benaia, Natan şi Ţadoc se apropiară. Trebuie că nădăjduiseră cu toţii că avea să facă ceva şi aşteptaseră în tot acest timp în odaia alăturată. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru aceşti prieteni loiali, de încredere.

Îi privi în parte, pe fiecare din ei, sperând să le transmită în felul acesta câtă încredere avea în fiecare dintre ei, cât de recunoscător le era pentru sprijinul lor. Cu siguranţă împărăţia lui avea să cadă în mâinile lui Adonia, departe de voia lui Adonai, fără ajutorul lor. Şi totuşi, nimic nu putea ieşi din voia lui Adonai. Chiar şi în acest moment, El lucra prin toate lucrurile spre bine.

— Ia-i pe slujitorii domnului tău cu tine, îi spuse lui Benaia şi îi strânse mâna Batşebei, şi pune-l pe Solomon, fiul meu, pe

catârul meu şi du-l jos la Ghihon. Pune-l pe Ţadoc, preotul, şi pe Natan, prorocul, să-l ungă rege peste Israel. Sună din trâmbiţă şi strigă aşa: „Trăiască regele Solomon!" Apoi să te duci cu el, iar el va veni şi va şedea pe tronul meu şi va cârmui în locul meu. L-am numit cârmuitor peste Israel şi Iuda.

Benaia păşi înainte şi căzu pe un genunchi.

— Amin! Adonai, Dumnezeul măriei tale, regele, să fie cu tine, spuse el, iar aprobarea îi era vădită din zâmbetul ce îi înflori pe chip. Cândva, străjerul acesta credincios dezaprobase deciziile nesăbuite ale lui David, iar acum iertarea şi acceptarea prietenului său erau un balsam şi o uşurare. Solomon era înţelept să se încreadă în Benaia, şi poate chiar să-l numească comandant în locul lui Ioab.

— Aşa cum Adonai a fost cu măria ta, regele, continuă Benaia, să fie şi cu Solomon, pentru a întări tronul său chiar şi mai mare decât a fost tronul măriei tale, Rege David!

— Aşa să facă Adonai! strigară Natan şi Ţadoc într-un glas.

În timp ce bărbaţii ieşeau din odaie pentru a-i îndeplini porunca, David se răsuci pe locul său şi privi în faţa frumoasă a Batşebei.

— Ar fi trebuit să fac asta acum mult timp, preaiubita mea.

Ea scutură din cap.

— O faci acum. Asta e tot ce contează. Cu toate astea, îşi dădu seama din expresia de pe chipul ei că îi împărtăşea gândul, dar era prea blândă ca să o spună.

El îi duse degetele la gură şi i le sărută.

— Ar trebui să te duci cu ei. Ca să-ţi priveşti fiul purtând coroana în locul meu.

— Ar trebui să rămân cu tine, măria ta.

El îi prinse amândouă mâinile într-ale sale, apoi le dădu drumul pentru a-şi da jos de pe deget inelul cu pecete.

— Dă-i-l fiului tău Solomon. Când va şedea pe tronul meu, trimite pe cineva să-mi spună.

Ea scutură din nou din cap, iar el îşi dădu seama că nu avea să plece decât dacă insista. Cât de mult o iubea!

— Nu în fiecare zi ajunge un om rege, preaiubita mea. Du-te, alătură-te procesiunii şi bucură-te de fiul meu, în locul meu. Apoi vino la mine şi vom sărbători împreună.

O umbră de tristeţe se abătu peste faţa ei.

— Eşti sigur de asta?

El o bătu peste mână şi îi dădu drumul.

— Sunt sigur.

Ea îi zâmbi, iar el ştiu că nu-i va fi dat să mai vadă vreodată o făptură atât de frumoasă, iar amintirile pe care le aveau erau o comoară de care să se bucure veşnic.

— Eşti giuvaerul meu nepreţuit, Batşeba. Se ridică, iar ochii îi sclipeau. Acum du-te în pace.

— Apoi vino şi întoarce-te la mine.

Ea se plecă din nou înaintea lui, apoi îl sărută şi părăsi odaia pentru a vedea cum fiul ei, Solomon, devenea rege în locul lui.

Epilog

Doi ani mai târziu

Batşeba şedea pe un jilț aurit, cu o cunună subțire din aur pe creştet, un simbol al faptului că David o alesese în sfârşit regină. În fața ei, cei doi regi şedeau pe tronurile lor împărăteşti – David, care arăta slab şi fragil, cu trupul şubrezit de vârsta înaintată, şi Solomon, al cărui trup tânăr radia de vigoare, maiestate şi splendoare în veşmintele sale de rege. Inima îi săltă strunită de nostalgie şi mândrie deopotrivă. Înaintea lor stătea o mulțime de comandanți şi lideri ai Israelului care umpleau curtea şi se revărsau până afară din palat.

Un vânticel făcu să foşnească frunzele din copacii risipiți prin toată curtea, o aducere-aminte că primăvara urma să sosească iar, vremea când regii porneau la război, dar nu mai era niciun război de purtat pentru David sau Solomon. Adonai adusese într-adevăr o împărăție a păcii peste care să domnească Solomon în locul lui David. Iar David apucase să trăiască să vadă toate acestea cu ochii lui.

Ea privi peste mulțime, iar privirea i se opri asupra femeilor de la curtea lui David. Dintre toate, cel mai dor îi era de Mical, a cărei prietenie o căutase şi o câştigase în ultimii câțiva ani înainte de moartea acesteia. Ahinoam o urmase pe Mical la scurt timp, iar trupurile lor se odihneau în mormântul lui David, în timp ce

Maaca şi fiica ei Tamar se întorseseră în cele din urmă în Gheşur. Doar nevestele şi ţiitoarele mai tinere rămăseseră moştenire pentru Solomon. Jurase că, odată ce tatăl său nu avea să mai fie, avea să le trateze ca văduve.

Cum avea să fie şi ea în curând.

Mult prea curând.

David se ridică încet în picioare cu o sforţare considerabilă şi se întrebă ce dureri îndurase pentru a o face şi cât avea să-l ţină nou dobândita vigoare. O năpădi tristeţea şi-şi dori nu pentru prima oară ca vieţile lor să fi putut continua la nesfârşit, aşa cum proclamau binecuvântările ce le erau oferite regilor. Dar chiar dacă oamenii şi-o doreau, chiar dacă o rosteau cu glas ridicat urându-i: „Trăiască veşnic, domnul nostru, Regele David", nimeni nu era scutit de Şeol. Nici chiar preaiubitul lor Rege David.

Ea îşi reîndreptă atenţia înspre el, să nu-i scape o vorbă.

— Ascultaţi, fraţii mei şi poporul meu. Am avut pe inimă să zidesc o casă, un loc de odihnă pentru chivotul legământului lui Adonai, pentru tronul Dumnezeului nostru, şi am făcut planuri pentru a o zidi. Dar Dumnezeu mi-a spus aşa: „Nu tu îmi vei zidi o casă pentru Numele Meu, pentru că eşti războinic şi ai vărsat sânge."

Totuşi, Domnul, Dumnezeul lui Israel m-a ales pe mine din toată familia mea să fiu rege peste Israel, pentru totdeauna. El l-a ales pe Iuda ca şi conducător, şi din neamul lui Iuda a ales casa mea şi dintre fiii tatălui meu a găsit plăcerea să mă facă pe mine rege peste tot Israelul. Dintre toţi fiii mei – iar Adonai mi-a dat mulţi – El l-a ales pe fiul meu Solomon să şadă pe tronul împărăţiei lui Adonai peste Israel. El mi-a spus: „Solomon, fiul tău, este cel care Îmi va zidi o casă şi curţi pentru Mine, pentru că l-am ales pe el să fie fiul Meu, iar eu îi voi fi tată. Voi întări împărăţia lui pentru totdeauna dacă se va ţine de legile şi poruncile Mele, cum face acum."

Se opri şi privi peste oameni, ca şi când ar fi văzut o turmă de oi şi nu comandanţi peste sute şi mii din oastea sa. Îşi întinse braţele larg înaintea lor.

— Aşa că, acum vă îndemn în ochii întregului Israel şi a adunării lui Adonai, şi în auzul Dumnezeului nostru: aveți grijă să țineți toate poruncile lui Adonai Eloheinu, ca să puteți păstra această țară bună şi să o lăsați drept moştenire urmaşilor voştri, pe vecie.

Se întoarse, cu fața la Solomon, care îngenunchease la picioarele lui David. Ochii Batşebei pluteau în lacrimi şi clipi repede pentru a-şi limpezi privirea, mândră de priveliştea celor doi, un tată care îşi binecuvânta fiul şi îi dădea povețe.

David îşi puse amândouă mâinile peste creştetul încoronat al lui Solomon şi îşi drese glasul.

— Şi tu, fiul meu Solomon, recunoaşte-L pe Adonai Avinu, Dumnezeul tatălui tău, şi slujeşte-I cu toată dedicarea inimii tale şi cu toată puterea cugetului tău, pentru că Adonai cercetează orice inimă şi pătrunde orice taină din spatele gândurilor. Dacă-L vei căuta, Îl vei găsi, dar dacă Îl părăseşti, şi El te va lepăda pentru vecie. Înțelege acum că Adonai te-a ales să zidească un templu, un loc sfânt. Fii tare şi fă lucrarea aceasta.

Îşi luă mâinile de pe creştetul lui Solomon şi îi oferi acestuia mâna sa. Solomon îl apucă de mână şi se ridică alături de tatăl său, cu toate că Batşeba ştia din felul în care David se clătină uşor că puterea lui Solomon era cea care-l susținea. Se lăsă tăcerea, iar cei doi schimbară o privire. Inima Batşebei tresăltă uşor în fața dragostei pe care o împărtăşeau.

O, Adonai, cât de binecuvântată sunt să văd asta! Cât de bun ai fost cu robul Tău David.

Vocea lui David îi aduse gândurile înapoi la el. Se îndreptă, văzând că el îşi îndreptase din nou privirea spre mulțime.

— Fiul meu Solomon, cel pe care l-a ales Dumnezeu, este tânăr şi neîncercat. Chemarea lui este mare, pentru că această mare zidire nu este pentru un om, ci pentru Adonai, Domnul Dumnezeu. Cu tot ce am avut, am adunat pentru templul lui Elohai, Dumnezeul meu, aur, argint, aramă, fier şi lemn, precum şi pietre de onix, turcoaz, pietre de diferite culori şi tot felul de pietre prețioase şi marmură – toate în grămezi uriaşe. Ba mai

mult, acum dăruiesc comorile mele de aur şi argint – trei mii de talanți de aur de Ofir şi şapte mii de talanți de argint fin – pentru ca toată munca să fie făcută de meşteri pricepuți. Făcu o pauză, luă aer în piept şi îşi coborî privirea peste mulțime. Cine e pregătit să se dedice azi Domnului?

Batşeba privi spre aria de treierat şi spre hambarul regelui, aflate chiar în spatele palatului. David dăruia foarte mult acestei cauze. Dar nici nu se aşteptase la altceva din partea lui. Era un om devotat, consumat în pasiunea lui pentru Domnul, Dumnezeul său. Un om generos, care învățase că recunoştința răsare din păcatele iertate.

Regele îşi ocupă din nou locul, iar oamenii păşiră înainte, aducând daruri pe care le puneau mai întâi înaintea lui David, şi mai apoi erau transferate în grija omului responsabil cu trezoreria regelui.

Soarele se ridica sus pe cer, încălzind pavajul şi pielea sub veşmintele Batşebei. Slujitorii fluturau frunze de palmier pentru a răcori aerul în jurul lor şi aduceau cupe din aur cu vin pentru a-i împrospăta.

Când şi ultimul dar fu depus la picioarele lui David, el luă din nou cuvântul.

— Căci ce sunt eu şi ce este poporul meu ca să putem să-Ți aducem daruri de bună voie? Adonai Eloheinu, cât despre tot acest belşug pe care ți-l aducem pentru ridicare templului Tău, pentru Numele Tău cel sfânt, totul vine de la Tine şi din mâna Ta primim ce-Ți aducem. Adonai, Dumnezeul părinților noştri Avraam, Isaac şi Israel, păstrează această dorință în inimile poporului Tău pentru totdeauna şi ține-le inimile credincioase Ție. Şi dă-i fiului meu Solomon o inimă dăruită pe de-a-ntregul în ținerea poruncilor, a orânduielilor şi a legilor Tale, ca să zidească El casa măreață pentru care am adunat eu.

David îşi plecă mâinile şi creştetul. Rugăciunea îi fu urmată de tăcere pentru câteva clipe, iar inima Batşebei se înălță cu bucurie şi recunoştință şi o mare mândrie pentru acest bărbat pe care-l numea soț şi rege.

O, Adonai Eloheinu, ascultă rugăciunea robului Tău David. Dă-i fiului meu Solomon o inimă care să te urmeze cu deplină devotare, la fel cum a făcu tatăl său David.

Îşi deschise ochii la foşenetul unei mişcări, chiar la timp pentru a-l vedea pe Solomon stând din nou alături de David. David se ţinea de braţul lui Solomon, vlaga topindu-i-se odată cu soarele care apunea, dar vocea îi răsună încă puternică şi sigură.

— Lăudaţi-L pe Adonai Eloheinu, Domnul, Dumnezeul vostru.

Un strigăt de laudă zgudui pământul de sub portic. Batşeba se ridică în picioare, înălţându-şi glasul împreună cu ceilalţi, copleşită din nou de bucurie pentru bunătatea pe care Adonai i-o arătase. Faptul că El alesese să o binecuvânteze când ea fusese atât de nevrednică... Cuvintele lui David spuseseră totul. Tot belşugul acesta, fiecare binecuvântare revărsată peste ei, era de la Adonai. El avea să-i dea lui Solomon înţelepciunea de a construi templul pe care David îl iubea şi, cu voia lui Dumnezeu, ea avea să trăiască, să-l vadă încheiat.

Ea îşi părăsi locul din spatele regelui şi veni lângă el, luându-i braţul, simţind forţa bucuriei lui. Se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— Adonai El Yisrael a dat odihnă poporului Său, preaiubito, ca ei să poată locui în Ierusalim pentru vecie. O luă de mână şi o trase aproape de pieptul său, sărutând-o uşor pe obraz. Lumina din ochii lui emana dragostea care nu i se împuţinase de-a lungul anilor. Sunt bucuros că am trăit să văd împlinită făgăduinţa pe care ţi-am făcut-o. El îi mângâie palma, iar privirea i se îndreptă spre Solomon. Roagă-te pentru el, preaiubita mea. Va avea nevoie de multă înţelepciune să conducă un asemenea popor.

Strigătele şi cântările îşi pierdeau din intensitate, iar Batşeba văzu cum strălucirea din ochii lui David începea să se stingă.

— Eşti obosit, domnul meu. Vino în casă şi te odihneşte acum. Mâine vom sărbători din nou.

El încuviinţă, pornind cu paşi înceţi înainte, ridicându-şi mâinile spre a reduce mulţimea la tăcere.

— Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului, cântă David, cuvintele potrivindu-se minunat cu cadenţa vocii lui calde de tenor,

tot frumoasă în pofida tremurului pe care i-l adusese vârsta. Inima Batşebei tresări când auzi melodia, ştiind că pacea aceea sosise în sfârşit, însă David avea dreptate. Pacea putea fi pierdută cu atâta uşurinţă. Trebuia să se roage pentru shalom în fiecare clipă a domniei lui Solomon.

— Fie ca cei care te iubesc să se bucure de odihnă, o, Ierusalime. Pacea să fie între zidurile tale şi liniştea, în casele tale domneşti. Din pricina fraţilor şi a prietenilor mei, doresc pace în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.

Cuvintele răsunară până departe, la marginile mulţimi, şi unul câte unul, bărbaţii şi femeile căzură la pământ şi se plecară adânc înaintea lui Adonai şi a regelui.

Nota autoarei

Relatarea biblică a poveştii dintre David şi Batşeba conține mai multe detalii decât am reuşit eu să surprind în cartea aceasta. Felul în care David a câştigat terenul pentru zidirea templului, spre exemplu, şi modul în care Absalom a fost ucis, sunt câteva dintre lucrurile pe care am ales să le exclud, din dorința de a creiona o imagine mai solidă pentru viețile protagoniştilor mei. Multe studii şi o laborioasă muncă de cercetare au fost dedicate acestor pasaje, dar ca întotdeauna, orice eroare de detaliu istoric sau biblic îmi revin în totalitate. V-aş încuraja să citiți relatarea biblică începând cu capitolul 7 al cărții 2 Samuel şi sfârşind cu capitolul 2 al cărții 1 Împărați, precum şi capitolele 17–29 din 1 Cronici, pentru a vă crea o imagine comprehensivă asupra vieților lor.

Pentru voi, dragi cititori, o rugăciune:

Doamne, acestea nu sunt povestirile mele. Tu l-ai imortalizat pe regele David şi nevestele lui pe paginile Cuvântului Tău. Tot ce am făcut eu a fost să încerc să-mi imaginez cum au fost lucrurile aievea. Dar în acest exercițiu de imaginație, ruga mea este să pot oferi speranță poporului Tău, bărbaților şi femeilor care vor citi aceste cuvinte.

Pe cei care au căzut din harul Tău, cum s-a întâmplat cândva cu David şi cu Batşeba, fă-i să cunoască faptul că la Tine este iertarea.

Celor care sunt singuri şi disperaţi şi cred că viaţa va fi bună doar dacă una sau alta s-ar schimba, dăruieşte-le mulţumirea Ta.

Celor care sunt mânioşi sau speriaţi sau înstrăinaţi de dragostea Ta, dă-le harul şi pacea de a Te cunoaşte.

Lasă ca toţi cei care citesc povestea Batşebei să fie schimbaţi prin faptul că au cunoscut-o. Lasă ca viaţa ei să rezoneze cu tema răscumpărării şi a harului pe care doar Tu le poţi dărui.

Tuturor celor care citiţi aceste cuvinte, vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp pentru a lectura această povestire. Mi-aş dori pentru voi să cunoaşteţi dragostea lui Dumnezeu, care i-a iubit pe David şi pe Batşeba în ciuda a ceea ce au făcut şi care vă iubeşte şi pe voi în egală măsură.

În harul Său,
Jill Eileen Smith

Mulțumiri

Chiar dacă un scriitor lucrează singur pentru a aşterne primele cuvinte pe hârtie (sau pe ecranul computerului), o carte nu este niciodată produsul unui singur om. Fără mulți dintre aceia care şi-au răpit din timpul lor, au dăruit din expertiza lor şi au înălțat partea lor de mijlocire în rugăciune, cuvintele mele nu ar fi cunoscut niciodată lumina tiparului. Mi se pare puțin lucru să încerc să le mulțumesc, dar o voi face oricum, din toată inima mea.

Echipei de la Revell – ador să lucrez cu voi! Voi toți ați transformat experiența de publicare a acestei cărți într-una a recunoştinței şi a bucuriei. După cum le spunea Pavel filipenilor: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu de fiecare dată când îmi amintesc de voi."

Mulțumiri speciale lui Lonnie Hull DuPont pentru că ai iubit-o pe Batşeba la fel de mult ca şi mine şi Jessicăi Miles pentru că m-a ajutat să fac tot ce am putut mai bun din cartea aceasta! Lui Cheryl Van Andel pentru încă o copertă fabuloasă! Dacă din pricina coperților cărțile ar deveni dintr-o dată vandabile, design-ul tău nu ar mai avea nevoie de cuvinte care să-l însoțească! Twila, Michele, Claudia, Deonne şi tuturor celorlalți din echipa de marketing şi publicitate – vă rămân profund îndatorată. Vă mulțumesc că ați crezut în munca mea.

Lui Wendy Lawton, un agent extraordinar – trebuie să spun că împreună suntem o echipă extraordinară! Sunt atât de mulțumitoare pentru faptul că Dumnezeu te-a pus în viața mea.

Jill Marie – am mai terminat o carte! Îi voi fi veşnic recunoscătoare lui Dumnezeu pentru ziua când am legat această prietenie. Mulţumesc pentru faptul că ai citit primele 40 000 de cuvinte şi ai fost sinceră cu mine. A fost dificil să o iau de la capăt, dar a meritat efortul. Povestea îmi sună şi mie acum mai aproape de realitate.

Mulţumiri speciale ţie, Dean Stengl, pentru că m-ai ajutat să înţeleg gândirea de soldat a lui Urie şi resortul lăuntric ce l-a mânat, împuternicindu-l să ignore insistenţele lui David de a se duce acasă la nevasta sa. Sfatul tău mi-a fost de mare preţ!

Mulţumiri speciale şi lui Sarah Andreski pentru că mi-a oferit şansa de trage cu ochiul într-o familie de militar şi la cum te simţi atunci când cei dragi ai tăi sunt în pericol şi departe de casă.

Familiei şi prietenilor şi partenerilor credincioşi de rugăciune – sper că ştiţi cât de mult vă apreciez şi vă iubesc!

Randy – nu există eroi sau regi care să se poată compara cu tine. Regele David a fost un om uimitor şi un erou al Bibliei drag mie, pe care abia aştept să-l întâlnesc într-o bună zi, în cer, dar nu se compară cu caracterul tău, cu devotamentul tău, cu credincioşia ta! Pe parcursul scrierii acestei serii, mi-am readus aminte ce bărbat minunat am alături de mine!

Jeff, Chris şi Ryan – fiii mei preaiubiţi şi nişte povestitori pe cinste. Îmi place să cred că aţi fost condamnaţi să iubiţi poveştile încă de când v-am adus pe lume – de când tata şi cu mine am început să vă citim, înainte să puteţi vorbi. Indiferent unde vă va purta viaţa, voi preţui întotdeauna faptul că împărtăşim această pasiune. Şi să ştiţi, vă port mereu în inima mea şi în rugăciunile mele.

Adonai Yeshua, Doamne Isuse, Îţi mulţumesc. Mulţumesc că ne-ai lăsat povestea regelui David.

Jill Eileen Smith este autoarea bestsellerurilor *Mical* şi *Abigail*, a cărţilor întâia şi a doua din seria *Soţiile regelui David*. Atunci când nu scrie, îi place să petreacă timp cu familia ei – fie că e împreună cu ei, fie că le vorbeşte prin camera web, fie că sare la bordul unui avion şi zboară până în celălalt capăt al ţării. Poate fi adesea surprinsă lecturând ficţiune creştină, verificând noi reţete culinare, luând prânzul cu prietenii sau răsfăţând-o pe una sau pe amândouă din pisicile ei adorabile. Locuieşte împreună cu familia în sud-estul statului Michigan.

Pentru a afla mai multe despre Jill sau despre seria *Soţiile Regelui David*, vizitaţi site-ul www.jilleileensmith.com sau www.wivesofkingdavid.com De asemenea, o puteţi contacta pe Jill la adresa de e-mail jill@jilleileensmith.com. Îi place să ţină legătura cu cititorii ei.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith:
- *Mical*, vol. 1
- *Abigail*, vol. 2

În curs de apariție:

Seria *Vestul Canadian*, de Janette Oke (6 volume)
Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)

O trilogie despre începuturile monarhiei lui Israel,
în care evenimentele sunt înfățișate din perspectiva a trei dintre soțiile regelui David,
femei remarcabile care au iubit, au suferit și au avut parte de îndurarea lui Dumnezeu.

Poate iubirea
să triumfe în fața înșelătoriei?

Batşeba este o femeie care tânjeşte după iubire. Soţul ei fiind plecat departe, luptând în războiul regelui, ea se luptă cu singurătatea – ceea ce o determină să cedeze mult prea uşor avansurilor din partea regelui David. Oare o noapte de pasiune nestăvilită va ruina tot ceea ce avea ea mai scump?

Va găsi oare iertare la picioarele Celui Atotputernic? Ori păcatul ei o va despărți de Dumnezeu pe vecie?

Cu un ochi de istoric atent şi cu talentul ei de romancieră, Jill Eileen Smith dă viață unei povești emoționante şi pline de pasiune în care personajul central este cea mai renumită şi cea mai batjocorită dintre soțiile regelui David. După lectura acestui roman, nu veți mai citi niciodată povestea lui David şi a Batşebei cu aceiaşi ochi.

Jill Eileen Smith scrie de mai bine de douăzeci de ani, timp în care a primit aprecieri la diverse concursuri. Studiul vieților soțiilor lui David a condus-o de la Biblie, la Israel, fiind fascinată de viata femeilor din vremea Vechiului Testament. Jill locuieşte, împreună cu familia ei, în Michigan. Ea este autoarea primelor două romane ale seriei, *Mical* şi *Abigail*.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-606-82
9 786068 282558
www.ecasacartii.ro